

VALHALA

— František Novotný —

ARGO
TRITON

František Novotný

Valhala

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © František Novotný, 2014

Cover © Milan Fibiger, 2014

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-732-3 (Triton)

ISBN 978-80-257-1041-8 (Argo)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5,
100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13,
130 00 Praha 3,

www.argo.cz

VALHALLA

— František Novotný —

VALHALA

František Novotný

Stanislav Juhaňák - TRITON
ARGO

Poděkování

Trvalo patnáct let, než jsem dokončil trilogii o Valhale, a druhé vázané vydání v jednom svazku je vhodnou příležitostí, abych poděkoval všem, kteří mně při této práci pomáhali a podporovali.

V první řadě patří můj dík Martinu Klímovi, v jehož nakladatelství Altar v roce 1994 vyšel první díl, aniž bych tušil, že ve světech Valhaly uvážnu na tak dlouho, a který domyslel systematiku přechodů mezi jednotlivými světy.

Nemohu vynechat ani Viktora Janiše, Jana Pavlíka a Jana Vaňka jr., kteří byli tak laskavi, že si přečetli další rukopisy, upozornili mě na nesrovnalosti mezi jednotlivými díly a vůbec blahodárně zapůsobili na konečné vyznění celé trilogie.

Dále chci poděkovat Lindě Kosatíkové, která mi umožnila bližší seznámení s Rolandem z Gileadu a jeho pistolnickou družinou, ještě než celá sága o Temné věži vyšla, což mi vytrhlo trn z paty, když jsem při psaní třetího dílu uvázl na mēlčině.

Nemohu pominout ani Stanislava Juhaňáka, v jehož nakladatelství Triton celá trilogie vyšla, a Milana Fibigera, jenž ji ilustroval, jakož i odpovědné redaktorky Helenu Šebestovou a Michaelu Rampasovou, jejichž pečlivost ke zdaru díla nepochybně přispěla.

Nejvíc jsem však zavázán Zdeňku Rampasovi, který mě po celých těch patnáct let nepřestal povzbuzovat, zasadil se i o druhé vydání vydané společnou péčí nakladatelství Triton a Argo, ujal se jeho editování a ještě si dal sisyfovskou práci s rejstříky, kterými druhé vydání doplnil a pro čtenáře zpřehlednil.

Nicméně to neznamená, že se zříkám nedopatření a nedostatků, jež čtenář eventuálně v tomto druhém vydání nalezne.

František Novotný

Dlouhý den Valhaly

Meče a prsten

Gallwitzův poslední let

Na ten dlouhý den, kdy byl zabit a vykleštěn po nymfím způsobu, neměl Arnim rytíř von Gallwitz nikdy zapomenout. Pravda, pověsti o podivných přízracích se v letectvu začaly šířit již od jara, od krvavého dubna 1917. Obzvláště mechanici se utápěli v bajkách o krásných děvčích, jež se náhle zjevují a během vzdušného boje usedají na nosné plochy letounu, jehož pilot je předurčen k záhubě.

Von Gallwitz těm povídačkám o valkýrách, které jako by ožily ze stránek starogermánských mýtů, nevěřil. I když sám byl v létě svědkem děsivé a nepochopitelné události. Ta se ale odehrála na zemi a ne ve vzduchu.

Mechanici, samí dědkové přes čtyřicet, vysvětloval si devatenáctiletý pilot, měli odjakživa sklon k pověřčivosti. K víře v různé skřítky a zlomyslné plivníky, kteří nemají na práci nic jiného než ucpávat benzinová potrubí, uvolňovat měděné vodiče ke svíčkám a vůbec si libovat

v páchání všech těch zlomyslností, jež každému správnému chlapovi od motorů pijí krev.

Avšak před necelým týdnem byl sestřelen Werner Voss, velitel sousední letky a přítel, se kterým von Gallwitz začínal válku u Jasta Boelcke. Bylo jeho povinností vzdát příteli poslední poctu.

„Ještě než řezníci z anglické 56. squadrony odřízli jeho Fokkera od mého stroje,“ na vojenském hřbitůvku, kam do země pohřbili v podstatě prázdnou rakev, pak von Gallwitzovi trucovitě tvrdil do tváře Vossův wingman poručík Bellen, „jsem jasně zahlédl tu amazonku. Seděla na horním křídle Wernerova letounu. Jako kdyby to byla lavička v parku a ne nosná plocha stíhacího letounu, letícího tři kilometry nad zemí na plný plyn. Co jsem viděl, to jsem viděl,“ trval Bellen na svém a Vossův nástupce ho nechal na tři dny vypsát ze stavu. Kvůli nervové vyčerpanosti.

Arnim rytíř von Gallwitz pokrčil nohy, obuté do vysokých kožešinových holínek, a levou přítlačil na příčnák nožního řízení. Rukama pevněji

stiskl řídicí páku, jemně ji přitáhl k břichu a současně trošku vlevo. V návaznosti na ten pohyb přehmátl levou rukou na páku plynové přípusti a energicky ji postrčil dopředu.

Šestiválcový mercedes se naplno rozeřval a uvnitř kokpitu zavířila ručička otáčkoměru. Z pozounovitého výfuku po pravé straně přídě vyrazil modrý had plamenů s velkou černou kouřovou hlavou. Letoun poskočil vpřed v levé stoupavé zatáčce. Vibrace výztužných lanek se na okamžik přenesla do trupu a von Gallwitz si uvědomil, že opět zapomněl připomenout mechanikům, aby dotáhli jejich napínací šrouby.

To bylo důležitější než přemýšlet o přízracích. Byť v podobě krásných dívek. Dvouplošný Albatros, nejrozšířenější stíhací typ německého letectva na podzim roku sedmnáct, pozvedl svůj lesklý duralový čenich vzhůru a tažen duhovou svatozáří vrtule vzepřel dvojité pravé křídlo o nebe. I přes ochranu skleněného větrného štítu proud vzduchu dravě olízl obličej mladého pilota. Zavrtěl se na koženkovém polštáři pilotní sedačky, a pokud mu těsně dotažené popruhy

dovolily, natočil se celým tělem doleva. Když k tomu ještě připojil pohyb hlavy, po jedné otáčce spirály zahlédl za zeleným, rudě lemovaným ocasem svého letounu šest teček. Šest hnědých mušek.

Vznášely se v průzračném éteru a nepřestávaly klamat svou titěrnou bezvýznamností. Ani nezmizely, když se šikmo pod nimi vyhoupl nad plochý obzor purpurový kotouč slunce a nad Flandry se zrodil další válečný den – den tisící stý sedmdesátý čtvrtý. Přestože jich von Gallwitz v bojích prožil méně než tři stovky, byl natolik zkušený stíhač, aby věděl, že to, co vidí, nejsou žádné mušky. Ani kapky oleje na brýlích.

Byli to dravci. Jako on. A o to větší nebezpečí představovali. Neboť, a o tom nemohlo být pochyb, se vylíhli v cizím hnízdě.

Zahlédl je již před minutou a nenechal se zmást tím, že přilétají z východu. Od německé strany fronty, která se i přes chuchvalce mořské mlhy – ta každodenně vysílala od pobřeží Severního moře svá chapadla a vydržela až do desáté hodiny – prozrazovala linií tmavého kouře, jímž

probleskovaly dělové výstřely. Zpozorovaného protivníka tipoval na Angličany. Pravděpodobně jako on odstartovali za jitřního šera na ranní lov. Před hodinou, snad někde nad Dixmunde či severněji, přelétli linii fronty a vyhlíželi kořist – nějaký ten neopatrný pozorovací letoun či letoun pro řízení dělostřelecké palby – aby ji mohli zaskočit z týlu.

I on používal tutéž taktiku. Pravda, s jistým rozdílem. V oválu letecké kukly se pod očnicemi brýlí zaleskly bílé zuby, jak se von Gallwitz ušklíbl. On vyrážel na lov sám. Avšak bratřící, jak s Wernerem říkali Angličanům, si potrpěli na odlišné způsoby. Podle starého dobrého anglického zvyku štváli lišku ve smečce. I nyní jich bylo šest. Leč tentokrát se spletou. On není zbabělá anglická liška, aby před nimi prchal, znovu se bíle zableskly jeho zuby.

Jak byl von Gallwitz vykloněn, oči mu sklouzly na vnější povrch trupu. Na jeho oblině, přímo pod kokpitem se skvěla rudě šupinatá dračí hlava, chrlící přes jedové tesáky žluté plameny. Ano, té kresbě, táhnoucí se po trupu až

k ocasním plochám, té zůstane věrný až do konce, on svého draka nezradí. Přitom ten drak není marná hrozba, dryáčnické vychloubání, koupené za trochu barvy. V jeho případě je to symbol skutečné dravé síly, podepřené faktem dvaceti sedmi vzdušných vítězství. Zadarmo by mu Železný kříž nedali. V žebříčku jejich stíhací letky je hned na druhém místě. Kamarád Voss byl sice ještě lepší, proto dostal vlastní letku, ale teď, když padl, má možnost ho předstihnout.

Přítel Werner, i bez titulu skutečný rytíř nebes.

Oba začínali u Jasta Boelcke. Tam se seznámili a navázali přátelství. Společně bojovali, společně odpočívali. I na poslední řádnou dovolenku jeli spolu. Napřed do Krefeldu, kde u starých Vossů proháněli Wernerův motocykl, pak na oplátku pozval Wenera na otcův pomořanský statek. Tam zase jezdili na koních, stříleli kachny... A teď je Werner pryč, už spolu nebudou popíjet šampaňské na oslavu společných vítězství, meditoval, už nebudou mezi sebou skrytě soupeřit, kdo je lepší. Už se nebudou před

jejich rodinným sídlem společně podepisovat ctitelkám do titěrných notýsků, protože – protože ho nějaká valkýra odnesla do Valhaly, vzpomněl si na nesmyslnou Bellenovu historku. Náhle si přál, aby to byla pravda.

Albatros mezitím ukončil další patro spirály a dosáhl výškové úrovně protivníků. Čas vzpomínek vyprchal.

Pro jistotu pohled na výškoměr – dva tisíce osm set metrů – a již zase pozorně sledovat ty podivné mušky, třepetající se v rámečku větrného štítku.

Spatřili ho!

Oběma rukama přitáhl řídicí páku na břicho a srovnal nožní řízení. Tečky protivníků se propadly někam pod duralovou kapotu, z níž volně čněly válce motoru s kmitajícími ventilovými vahadly.

I neviditelní protivníci nyní stoupali jako čerti, věděl. Instinktivně přešel oběma palci v kožešinových rukavicích poniklované páčky, umístěné zevnitř dřevěných madel řídicí páky. Od nich volnými smyčkami splývaly bovdeny,

vedoucí ke dvěma kulometům Spandau, jejichž masivní závěry, napůl zapuštěné do trupu, věnčily z obou stran větrný štítek. Jeho oltář, kde už přes rok slouží smrti.

Přehmátl na řídicí páce a pákami na bocích závěrů natáhl napřed pravý a pak levý Spandau. Za chvíli bude oba potřebovat. Při operaci se letoun mírně zakymácel a on zahlédl Angličany.

Brali ho do kleští.

Tři zprava, tři zleva.

Podle hranatých čumáků to musely být britské S.E.5a. To nejmodernější, co Angličané měli. Pravděpodobně McCuddenovi řezníci nebo Caldwellovi Australáci. Ostatně na tom nezáleželo, zkušenými rváči byli jak ti, tak ti. Většina s mnoha sestřely na kontech. Možná že mezi těmi šesti je i ten, který před týdnem sundal Wenera. Další důvod, aby jim trochu pocuchal peří.

Dobrý manévr.

Ten jejich. Ale trochu opatrný. Zmate jim počty, pádilo mu hlavou při bleskových pohle-

dech střídavě vlevo a vpravo. Nesmí ale ztratit ani zlomek sekundy.

Vykopl pravou nohou a rozhodným máchnutím přirazil řídicí páku do pravého rohu pilotního prostoru, až k desce s přepínacími kohouty palivových nádrží. Albatros se s ostrým zahvízdnutím výztužných lanek zvrátil po pravém křídle. Vzduch, náhle ztvrdlý, uštědřil von Gallwitzovi prudký políček zprava.

Padal po zádech a prostor, který před setinou sekundy opustil, prořal snop žlutých nitek. Za nimi se mihl hnědý a krémový stín s červenobílo-modrými kokardami na křídlech. K dunění mercedesu se připojil kolísavý řev Angličanova wolseleye, nad nějž na okamžik pronikl zlobný štěkot kulometů.

Bez ohledu na odstředivou sílu, která ho rvala ze sedačky, stáhl von Gallwitz plyn a srovnal letoun ve střemhlavém letu. Široce se ušklíbl a s vyceněnými zuby vrhl pohled do zpětného zrcátka. Angličané nerozhodně mávali křídly o několik set metrů výše.

Měl v rukou tři esa hry – prostor, čas, rych-

lost – kdežto protivníkovi postoupil jediné – převahu výšky. Mohl tedy začít vynášet s dobrou nadějí na výhru. Energicky, ale citlivě, začal přitahovat řídicí páku k sobě. Jednonosíkové spodní křídlo Albatrosu bývalo až příliš často alergické na brutální vybírání střemhlavého letu. Posunul páku plynového segmentu opět kupředu. Se zesíleným rykem mercedesu se před příd' letounu bleskově vrátila průzračná obloha časného podzimního jitra.

Kroutil usilovně hlavou na všechny strany. Kdo zahlédne protivníka dříve, ten zvítězí.

Tamhle jsou! Přesně tam, kde je čekal.

Necelých pět set metrů nad ním se rojili Angličané. Jejich sestava se rozvíjela jako plesová konfeta, hozená jeho směrem.

Von Gallwitz, nyní zcela klidný a soustředěný, přirazil řídicí páku jejím rozvidlením na břicho. Letoun, odbržděný předchozím střemhlavým letem, se odrazil od vzduchu jako pingpongový míček od páčky a vystřelil svíčkou vzhůru. Vedoucí pilot první dvojice protivníků

postřehl nebezpečí a pokusil se utáhnout spirálu, v níž útočil.

Minuli se na vzdálenost třiceti metrů a rytíř Arnim zřetelně postřehl drobnou kuličku hlavy s broučima očima dvoudílných brýlí nad výřezem kokpitu. Angličanův méně zkušený wingman nezvládl letoun a vyklouzl do strany. Zato piloti další dvojice pohotově překlopili své S.E.5a na opačné boky. Zdánlivě prchali, ale von Gallwitz věděl, že za pár sekund mu vpadnou do zad.

Pátý protivník se pokoušel o přemet. V zaměřovači se na okamžik zablesklo jeho krémové břicho, ale bylo ihned vystřídáno spodkem šestého S.E.5a. Kolébal se nad Albatrosem ze strany na stranu, jak jeho pilot, instinktivně tušící nebezpečí, se jej pokoušel odhalit.

Pozdě!

Co nejpevněji oběma rukama sevřel madla řídicí páky a palci cvrnkl o poniklované páčky spouští.

Na kratičký okamžik se Albatros roztrásl jako bitý kůň a po obou stranách válců motoru

vykvetla u ústí kulometů ohnivá kytice. Červená chapadélka se lačně vymrštila vzhůru, vstříc ohromnému stínu. Kruhovou mušku, umístěnou na konci pravého Spandau a připomínající pavoučí síť, vyplnila na prchavý okamžik mahagonová vzpěra podvozku a hnědé kolo s úzkou černou obručí. Šedě natřený plech s chladicími žaluziemi na přídi protivníka S.E.5a se bortil a trhal pod proudem střel. V další setině sekundy červená chapadla bičovala prázdný prostor.

Von Gallwitz kopl do nožního řízení. Albatros se zachvěl a nemotorně svalil vpravo. Červ strachu pilotovi zkroutil vnitřnosti a plazil se vzhůru, do hlavy. I tou zoufale kroutil.

Kde jsou ostatní Angličané?!

Zasažený S.E.5a neovládaně padal ve vzdálenosti sto metrů. Od motoru se vinula stuha bělostného dýmu a rozšiřovala se do pohřebního rubáše, v němž mizel hnědý trup protivníka s bílou číslicí osm na boku.

Ostrý záblesk!

Rubáš rozťala čepel žlutého plamene provázená černými sazemi a kouřem.

Údery do řízení!

Madla ho i přes rukavice bolestně tloukla do rukou. Pohled, věnovaný sestřelenému protivníkovi, byl o zlomek sekundy delší, než měl být!

Řevem mercedesu pronikaly zvuky, jako by se neskutečně velké dešťové kapky tříštily o dlažbu. Po potahu spodního levého křídla se zlým kouzlem rozběhla řádka otvorů a prostor mezi křídly vyplnilo věténko žlutých nitek.

Zběsilé máchnutí řídicí pákou!

Vlevo se mihl útočící Angličan. Za duhovým kotoučem vrtule hranatý chladič, šedá kapota motoru s jiskřičkami ohně u ústí kulometů, tmavý trup s kruhovou kokardou na boku a za ní bílá číslice pět.

V prudkém obratu ukázal nepřátelský dravec žluté břicho, švihla sebou červenobílomodře pruhovaná směrovka. Někdo z druhé dvojice. Souvratem mu vpadl do zad, získal šanci, ale nepřesně mířil. Pozor!, někde je ještě jeden.

Tady je, bratřík!

Vedoucí roje. Bílá trojka.

Pryč od něj!

Vydupl levou nohou a začal odspodu řezat Angličanovu zatačku. Zaklonil hlavu, aby zkontroloval pozici ostatních protivníků. Řadili se nad ním a začali se znovu spouštět jeho směrem. Měl pár sekund času. Odhodlaně polkl, ale pocit suchosti se z hrdla neztratil. Měl čas se vypořádat s bílou trojkou, s jejich velitelem. Nepřátelský S.E.5a byl tu, šikmo nahoře před ním, v náklonu ostré zatačky osvětlen ranním sluncem, zeleně a hnědě se třpytil – s kovovým nádechem, jako čerstvě vylíhnutý střevlík.

Přidal plyn až na doraz a věrný mercedes odpovéděl zvonivým řevem. Ždímal ze stroje, co se dalo. Přetížení ho rvalo do sedačky, deformovalo mu bradu, takže odchlípené rty odhalily zuby v upířím úšklebku. Cítil, jak se mu na záda ledově lepí propocená košile.

Přesto se opozdil. Bratřík se stačil otočit čelem.

Řítily se k sobě, v součtu větší rychlostí než čtyři sta kilometrů za hodinu.

Byl to jen mžik. Tušený kruh vrtule, hranatá příď se žaluzií chladiče, dvojitý žlab žlutohně-

dých křídel, blikající bludička smrti u ústí Vickersů. Vražedná morseovka žlutých zápalných střel, švihajících jako bič rovnou proti němu.

Znovu odporný zvuk dešťových kapek, bubnujících o dlažbu.

Křečovitý stisk spouští. Kovové sténání kulometů a zápach střelného prachu. Pavoučí síť zaměřovače ukázala, jak červené korálky jeho střel mizí v tlamě Angličanova chladiče, sklo větrného štítu náhle zmizelo – a pak protivníková vrtule, náhle obrovská a nehybná, přetekla ze zaměřovače.

Kolem vířily jakési plechy, držadla pilotní páky se zaryla do břicha. Drtivý náraz odspodu do sedačky, záblesk ohromného stínu těsně pod ním a obrovská síla mu rvala řídicí páku z rukou.

Celý svět zmizel v oslnivém jasu. Někdo von Gallwitzovi obloukovou pilou odřezával paže od těla, ostrý chemický zápach explodovaného benzínu mu zaplnil chřípí.

Konečně otevřel oči.

Černě natřená trubka napříč kokpitem – zadní ukotvení kulometů – byla na svém místě.

I ruce v hnědých kožených rukavicích, třímající madla pilotní páky, patřily jemu. Pootočil hlavu, avšak prudká bolest v obličeji ho přinutila pohyb zastavit. Zvedl oči do zpětného zrcátka.

Za ním bobtnal uhlově černý kulovitý oblak. Gorgónská hlava s kouřovými hádky trosek, rozstříkujících se po nevinně modré obloze.

Bolest ho přinutila sklonit bradu na prsa. Límeč beraního kožíšku změnil barvu. Původně bílé chlupy zrudly prosáklou krví a ztuhly, jak krev zaschla. Kdesi v útrokách se znovu probudil červ strachu.

Zaposlouchal se do pravidelného hukotu motoru a to ho trochu vzpamatovalo. Pod trupem cosi bubnovalo a řízení táhlo doleva. Při srážce musel přijít o podvozek, usoudil. Přinejmenším o pravou vzpěru s kolem.

Rány v pořezaném obličeji začaly přicházet k sobě, stále silněji cítil, jak v nich škube. Přesto se v něm zrodila naděje. Podaří se mu vrátit, přestože zbývali ještě čtyři Angličané.

Bez ohledu na bolest v pořezaném obličeji a krví zacákané brýle máchl pilotní pákou vpra-

vo a pak od sebe. Albatros se převrátil břichem vzhůru a se řvoucím motorem se vrhl k zemi.

Angličané byli stále tady, i když jim pustil žilou. Cítil je pořád za zády, neodbytné lovce, rozzuřené ztrátou dvou spolubojovníků. Byli vytrvalí jako buldoci, tihle bratřící. Prostor za mezikřídelními vzpěrami tu zleva, tu zprava nepřestávali protínat v krátkých přestávkách žlutí hádkové, zanechávající za sebou pleteninu modrých kouřových nitek. Pak, když intervaly mezi štěkotem nepřátelských kulometů se přece jen začaly prodlužovat a klec ze žlutých mříží již nebyla tak těsná, přešel do stoupavého letu.

Země si vyměnila místo s oblohou. Zelená a hnědá rovina, rozřatá do kříže dvojitou jizvou zákopů a stříbřitou stužkou řeky Lys, sklouzla pod trup a počala se mísovitě propadat do hloubky. Průzračnému prostoru opět vévodil sloup dýmu nad Ypres, odhalený ustupujícími poli ranní mlhy. Ta se rozpadla do jednotlivých chomáčků našedlé vaty a rychle se vytrácela na sever zpět k moři.

Arnim rytíř von Gallwitz vyrovnal let ve

dvou tisících metrů. Ač Angličané již nestříleli, věděl, že jsou stále za ním. Poraněný obličej, nechráněný před proudem vzduchu, ztuhl a znecitlivěl. Naděje v něm zesílila. Teď už se mu podaří vrátit. Felčar mu polepí obličej náplastmi a večer může být v Lutychu a neporaněným koutkem úst srkat šampaňské na oslavu dvojitého vítězství.

Ten tucet teček mu napřed splynul s kapkami zaschlé krve na brýlích. Teprve když se rozčlenil do tří skupinek, pochopil svou smůlu.

Další soupeři mu přehrazovali cestu zleva, od moře. A nebyli to žádní loudové, tečky rychle narůstaly do skvrnek a vzápětí do siluet. Z profilu neobvykle vysokých a von Gallwitz seznal, že bude mít co do činění s trojplošnými Sopwithy anglického námořního letectva. Věděl o fenomenální stoupavosti těchto strojů, a tak nemělo cenu pokoušet se o získání výškové převahy.

Nezbývalo než uniknout střemhlavým letem. Avšak sotva stačil odtlačit řídicí páku, poslední roj Triplanů, jako by vytušil jeho úmysl, se oddělil a začal sestupovat ve strmé spirále.

Zaklel a sklonil ještě víc nos svého poškozeneho stroje. Vzduch svištivě zahučel, rozječela se výztužná lanka.

Vyprovokoval tím předčasný útok dvou horních rojů.

Vrhli se jeho stopou jako smečka vlků a vzduch vyplnil ohlušující řehťáckovitý rachot jejich rotačních motorů.

Na rozdíl od předchozího souboje nyní nepocítil rytíř Arnim žádné vzrušení. Jen apatii a chlad, prostupující celé tělo. Měl by něco vymyslet, ale do mozku se mu protlačila zcela nesmyslně vzpomínka na toho generála. Namáhavě, potlačuje bolest, obhlédl kokpit a zrak mu na okamžik ustrnul na černě lakované pochvě, zaklíněné podél mosazného válce hustilky na tlakování palivové nádrže. Právě nad dřevěným držadlem pumpy vyčnívala z pochvy šagrénová rukojeť samurajské katany.

Koncem června, ačkoli už nebyl žádný zelenáč, ho sestřelili. Podařilo se mu nouzově přistát v zemi nikoho a vrak naštěstí nezačal hořet. Zato ihned kolem zahvízdaly kulky. Vyškrábal se

z kokpitu a po deseti metrech neohrabaných přískoků se svalil do jakéhosi zákopu. Ještě ani nedopadl, když se nad jeho útulkem přehnala vlna plamenů a zadunění exploze se proměnilo v husté ticho. Musel být výbuchem granátu ohlušen, a proto mu chvíli trvalo, než si uvědomil, na čem leží.

Dno zákopu pokrývala vrstva mrtvol. Znetvořených těl v tak zablácených uniformách, že se nedala určit příslušnost. Jen podle tvaru přileb von Gallwitz usoudil, že zde muselo dojít k bitce na bodáky mezi Němci a Angličany. A to několikrát po sobě, jelikož hnilobný puch neladil se zachovalostí svrchních těl.

Naštěstí pro něho. Celé dlouhé a horké odpoledne se tiskl k té zahrávající a smrduté mase, neboť kdykoliv se pokusil z toho otevřeného hrobu vystrčit nos, rozštěkal se z anglické strany kulomet a sykot střel ho přinutil padnout zpět mezi mrtvoly. Zatraceně dobře o něm věděli. Nezbylo mu než čekat, až se setmí. Bylo asi deset hodin, když cinkot polních lopatek a skřípot

řemení z nepřátelské strany ho popohnal k činnosti.

Angličané si pro něho šli.

Nemínil čekat. Vyplazil se ze zákopu a vtom se noc proměnila v den. Někdo z německé zajišťovací stráže na předním okraji vypálil světlici a tím rozpoutal peklo. Nezbylo mu nic jiného než se skulit zpět do zákopu, zatímco kolem se v ostrých pomerančových záblescích trhaly německé miny. Pravda, anglickou útočnou hlídku to buď roztrhalo, nebo přinutilo k návratu, leč on byl znovu zahrán mezi mrtvoly. Navíc německý palebný přepad vyvolal odvetu. I na nepřátelské straně se počalo blýskat a za pár sekund se nad ním s odporným vytím přehnaly dělostřelecké granáty. A pak znovu.

Ztratil pojem o času. Do palby se zapojovaly další a další baterie na obou stranách. Světlejší pruh oblohy nad zákopem byl pokryt mřížovým blesků a vzduch se trvale chvěl a skučel pod tou tíhou. Snad proto chvíli trvalo, než si ohlušený pilot uvědomil, že se chvěje i něco jiného. Že se

chvějí i mrtvoly pod ním. Nejen že se chvěly, ony se dávaly do pohybu!

Po celé délce zákopu se pozvedala nafouklá mrtvá těla. V záblescích explodujících granátů namodrale světélkující masa padlých vojáků kynula a rozpadala se na jednotlivce. Bezkrvné obličejse se skelnýma očima, těla bez rukou i bez nohou, Angličané, Němci, vše se řadilo do jediného, zeminou olepeného zástupu, který se dával ihned do pohybu. Von Gallwitz, dusící se mrtvolným puchem, ječel hrůzou, když i mrtvola, na níž ležel, se pohnula, nevšímavě ho odsunula stranou a připojila se k zástupu, mizícímu v hloubi zákopu. Za zákrutem, který tam dřív nebyl.

Vydával neartikulované skřeky i poté, když palba ustala. Nepřestal, ani když se do prázdného zákopu skulilo několik stínů a feldvébl, velící německé hlídce, mu musel uštedřit políček, aby zmlkl.

V krytu, v druhé linii zákopů, pak nechápavě zíral na muže s generálskými lampasy, který mu, umazanému a páchnoucímu, podával ruku. Ne-

bývalo zvykem, aby se takové šarže zdržovaly tak blízko okraje. Vděčíte generálu Haushoffe-
rovi za život, řekl generálův pobočník, když mu nabízel kalíšek koňaku. Ráno, tedy vlastně vče-
ra ráno, opravil se pobočník při pohledu na ho-
dinky, nařídil znovu vyčistit ten zákop, kde jste se zachránil. Angličané tam zase našli, chápe-
te, a generál prohlásil, že Německo nemá příliš mnoho takových pilotů, jako je rytíř von Gall-
witz, aby si mohlo dovolit s nimi plýtvat. Osob-
ně dohlížel na útok a rozhodl se na vás tady poč-
kat. Jste přece poručík von Gallwitz ze stíhací
letky Jasta 10?, ujišťoval se pobočník, zatímco
rytíř Arnim na něho ohromeně zíral.

Pan generál je jasnovidec, odpověděl poboč-
ník na jeho nevyslovenou otázku, a muž s lam-
pasy sebevědomě přikývl.

Čekal jsem na vás, prohlásil generál poté, co
si připili, chtěl jsem vás vidět, což jistě chápete.
Bohužel si nebudeme moci popovídat, musíme
vás vyvést z postavení, dokud je tma, a svítat
začne co nevidět. Ale určitě se ještě potkáme,
upřeně na něho zíral, zatímco von Gallwitz si

prohlížel podivnou sečnou zbraň, která spočívala na hrubě roubeném stole před sedícím generálem. Nebyla to obvyklá důstojnická šavle, z černě lakované pochvy trčel šagrénem potažený jílec nad malou kruhovou záštitu. Vidím, že už vás zaujal dárek, který jsem pro vás nachystal. Přijměte, prosím, tuto katanu jako dar na znamení mé úcty k vašemu pilotnímu umění, jako výraz uznání za to, co činíte pro vlast, pousmál se Haushoffer, povstal a nabídl překvapenému von Gallwitzovi zbraň.

Urazil byste mě, poručíku, kdybyste meč nepřijal, připojil důrazně, když von Gallwitz odmítavě zaváhal. Víte, pokračoval generál přátelsky poté, co mladý pilot přece jen katanu zdráhavě převzal, sloužil jsem dlouhá léta v Japonsku jako diplomat a tenhle starobylý samurajský meč je jednou z věcí, které jsem si odtud přivezl. Geneze těchto mečů je starší, než se obecně soudí, a na Japonské souostroví bylo tajemství jejich výroby zaneseno indogermánskými mečířskými mistry, vysvětloval, ale to by bylo dlouhé povídání.

Tenhle tvar a broušení, nepřestal hovořit

o zbraní, ani když doprovázel von Gallwitze k roubeným dveřím krytu, je dědictví po dávné Vysoké civilizaci z naší Pravlasti. Dovolíte, generál přistoupil k pilotovi, ukáži vám něco. Byli již u cely zastírající vchod a rozpačitý mladík stále držel pochvu se zbraní před sebou, když generál položil ruku na jílec a povysunul katanu z pochvy. Bílá bříška jeho citlivých prstů sevřela chladně zářící kov kousek od místa, kde byl do čepele vyryt drobný kříž se zalomenými rameny. Stejný znak měl Werner Voss vymalovaný na svém Albatrosu, uvědomil si von Gallwitz, a přítel mu také objasnil, že se jedná o svastiku, o mandalu síly a moci starých Árjů, praobyvatel indického subkontinentu.

Ať již to bylo úmyslem, či náhodou, generálův překvapující dárek a ještě víc řeč, která jej doprovázela, mu přinesla uklidnění a zážitek ze zákopu ho přestal tížit. Jako by ten zástup pochodujících mrtvol byl housenkou, kterou generálovo povídání útěšně zakuklilo. Aby necítil potřebu se s tím zážitkem někomu svěřovat. Když si budete brát můj dar do letadla, přestane-

te se bát smrti, poručíku, radil mu generál otcovsky. A jakmile se oprostíte od strachu, smrt přestane mít nad vámi moc, rozloučil se s ním před vchodem do krytu.

Řídil se tou radou. Ostatně, každý pilot měl nějaký talisman, a jak zjistil, pohled na katanu ho uklidňoval. Jako teď. Náhle si připadal bezpečně oddělený od toho člověka, ustrašeně se bránícího v jeho letadle. Záleží vůbec na něm?, jako by se ho ptalo cosi mimo.

Mechanicky provedeným, leč dokonalým přemetem se vyhnul prvnímu nájezdu Angličanů. Bohužel tím ztratil rychlost a čas, což dalo možnost k útoku spodnímu roji, jehož stroje s černými kruhovými kapotami kolem motorů se na něj sesypaly ze zadní polosféry.

Pokusil se uniknout skluzem po levém křídle, avšak řídicí páka se odmítla podvolit tlaku jeho rukou. Albatros se nerozhodně zakolébal, po obou stranách se náhle vlnily zlaté nitky zápalných střel, zezadu doléhalo studené štěkání Vickersů, plátěný potah křídel pod údery kulek puchýřovatěl a trhal se v cárech.

Proti von Gallwitzově snaze se letoun naklonil opačně, doprava.

Pohlédl vyděšeně tím směrem a zapomněl na anglické kulometry. Zapomněl na Antverpy a šampaňské, zapomněl na podivného generála a jeho dárek, zapomněl na vše.

Poručík Bellen měl pravdu. A mechanici taky.

Na pravém spodním křídle, těsně u mezikřídelní vzpěry, klečela k němu natočená dívka.

Byla barbarsky krásná.

Dlouhé plavé vlasy se jí v proudu vzduchu ladně vlnily a odhalovaly její hrud', velké výbojné prsy, kulaté a oblé, jejichž hroty kryly špičaté puklice z leštěné oceli. Mezi sebou a za zády dívky je propojovaly girlandy umně kovaných řetízků, podložených pásky černé kůže. Další řemení drželo po obou stranách štíhlé labutí šíje mohutné nárameníky, z nichž šikmo ven trčelo po třech kovaných hřebec. Bedra pod útlým pasem a nádherně modelovaným plochým břichem svíral černý pás, na němž, jako záhyby skládané sukýnky, byly zavěšeny pláty oceli. Na stehnech

sklouzly na bok a odhalovaly jejich líbezně dlouhé, mírně oblé tvary. Kolena již kryly vysoké ohrnovačky, lemované šedou vlčinou. K dívčinu boku byl připnut nahý lesklý meč, přečnívající svým hrotem až za odtokovou hranu křídla. S vyzývavým, spíše zrale ženským než dívčím tělem kontrastoval jemný obličej s rovným nosíkem a bohatými rty nad oblou bradou. Právě v tom kontrastu a v protikladu mezi medovou pleť a leskem surové oceli bylo víc rafinovanosti než v černých síťovaných punčochách a krajkách podvazkových pásů na bílém mase belgických děvek.

„Bojovníku, tvůj pozemský čas se naplnil,“ řekla pokojným altem, jenž bez námahy potlačil svištění vzduchu, „půjdeš se mnou,“ a průzračné šedozelené oči se jí potáhly blankou milostné touhy.

„Můj otec tě potřebuje,“ dodala, položila levou ruku na jílec meče a pravou, s velikým zlatým prstenem na prsteníku, se chytila mezikřídelní vzpěry úplně nahoře, tam, kde byla napojena do horního křídla. Hřeby nátepníku,

který jí kryl zápěstí, se přitom zaklínily do závěsu křidélka. Její rty v roztouženém úsměvu odhalily drobné bílé zoubky, levačka sevřela jílec meče.

Arnim rytíř von Gallwitz neměl možnost odpovědět. Řinčivé nárazy prozradily, že byl zasažen motor. Další kulometné střely zvonily o trubkové vzpěry baldachýnu. Ale on byl stále nezraněn.

Levá polovina motorového krytu se urvala a zavířila vzduchem. Následoval ji oblak páry a za ním se z obnaženého motoru vyvalily chuchvalce bílé mlhy. Ostře zavoněl benzín a jeho výpary, lámající světlo, se za padajícím letounem počaly protahovat v dlouhou duhovou vlečku.

„Pohled“, dívka, pro niž neplatily zákony setrvačných a gravitačních sil, se naklonila k trupu, ukazujíc na duhu v jejich stopě, „již nám spouštějí most Bifröst, abychom mohli přejít do Niflheimu,“ musela přeběhnout po křídle k pilotnímu prostoru, jednu nohu měla již přehozenou přes jeho hranu.

„Toužím po tobě,“ jakýmsi trikem se vmáčkla do kokpitu před pilota a tiskla se k němu, „toužím po tobě, bojovníku, a odvedu tě ke svému otci.“

Vybuchly plameny, paví chvost za letounem zrudl a počal rodit mastné černé saze. Před von Gallwitzem vyvstala ohnivá zeď, ta podivná dívka pozvedla ruce a svými prsy na něho nalehla. Jejich kovové hroty se mu zaryly do hrudníku a propalovaly se dovnitř. Přestalo se mu dostávat dechu. Křečovitě škubl rukama a podvědomě zašátral po meči.

„Snad se mi, ty bláhový, nechceš postavit?“ vrkavě se rozesmála a ohnivě ho objala.

„Jsi odvážnější, než jsem si myslela. Ty projdeš ohněm,“ šeptala milostně a jezdila mu jazykem po nechráněném obličejí, každý dotyk pekelně pálil, kůže pod polibky praskala a černala, „ty projdeš ohněm jako Sigurd a já se ti za to odměním,“ našla jeho rty a vsunula mu do úst svůj jazyk.

Žhnul jako nitro hvězd, žár z něho prošlehl až do plic, dusil se, nesnesitelná bolest mu drá-

sala hrudník. Přesto pocítil touhu. Prudkou touhu jako nikdy předtím, jako nikdy v žádném z těch početných nevěstinců v Ostende, Lutychu nebo v Antverpách při bohatýrských výjezdech na oslavu vítězství. I ta pravěká dívka musela vycítit horkost v jeho slabinách.

„Och, nemýlila jsem se v tobě, jsi pravý muž,“ vydechla spokojeně a sesula se mu mezi kolena na podlahu kokpitu. Její nohy musely prorazit protipožární přepážku dělící motor od pilotního prostoru, neboť plameny měly nyní volnou cestu.

Ona byla jedním z nich. Jak klesala, jela rukama kolem jeho těla a on cítil, jak žhavé hřeby nátepníků mu vnikají do boků a trhají kůži na zádech. Rozkřičel se bolestí.

„Neboj se, ty být mužem nepřestaneš, ty ne,“ konejšila ho zespodu, sklonila hlavu a vnořila obličej do jeho klína. Rudým ohněm zavířily plavé kadeře a bičovaly nesnesitelným žářem jeho bedra.

Mýlil se, když si myslel, že nemůže zažít ještě větší muka, neboť proti výhni, která počala

postupně polykat nejcitlivější část jeho těla, bylo vše ostatní ledovým chladem. Pak, když již byl celý pohlcen a nestvůrná bolest ho zkroutila do klubíčka, až hlavou bil o rozžhavené závěry kulometů, cítil malé drobné zuby, ostré jako plameny kyslíkovo-acetylénového hořáku, zahryzávající se mu do slabin.

Šílený bolestí oběma rukama uchopil dívku za plavé kadeře, aby ji odtrhl. Bez přestávky křičel, křičel při pohledu na ohořelé pařáty s obnaženými kostmi a kousky zčernalých šlach, svírající se kolem kadeří barvy medu, křičel stále, i když se mu podařilo odtrhnout ten jemný obličej s kusem jeho masa v dětsky kroužených ústech, z jejichž koutků crčela krev, křičel i pak, když z něho tryskal proud krve na brněné prsy té nestvůry, když stěnou plamenů na něho padala travnatá plocha nějaké louky okupované flanderské země, křičel, dokud mu nepopraskaly hlasivky.

* * *

„Nechte mě o samotě,“ vyřkl tiše muž v generálské uniformě. Přesto to zaznělo tak velitelsky, že pobočník i písař s výložkami štábního rotmistra se bez řeči zvedli a opustili místnost.

Generál Haushoffer s rukou na srdci se odpočel od mapy se zakreslenou červenomodrou klikatinou fronty. Těžce sklesl na prostou dřevěnou židli u velkého stolu, na němž ležela další mapa.

Bylo to tady! V hlavě mu stále dozníval ostrý zvuk pukajícího ledu a on měl pocit, že ten zvuk byl reálný. Že mu skutečně pukla lebka, jejíž poloviny se nyní rychlostí světla rozestupují.

Ano, bylo to tady! Dveřník právě vyrazil na cestu. I s poznávacím znamením. Nyní se již nedalo couvnout, generál bezmocně sledoval, jak se mu neovládaně třese ruka a zanechává na tuhém papíru mapy mokré čmouhy potu.

Když poprvé uviděl dračího démona, potily se mu dlaně také tak. Setkání s Vládce dračí lóže patřilo k vrcholu zasvěcení a on se kvůli němu musel trmácet z Tokia až na jih ostrova Honšú. Do hornatého vnitrozemí, údolími tak

úzkými, že když rozpřáhl ruce, dotýkal se na obou stranách skal.

Vládce si dával načas. Napřed na něho upřela velké, pálivě zelené oči dračí hlava strážce a pak se do něho zabodl i černý pichlavý zrak symbionta. A právě on, lidské torzo z tvárného stříbřitě lesklého kovu, vyrůstající z hřbetu draka, mu tím pohledem vstoupil do vědomí.

Konečně jsem se dočkal, konečně někdo z rasy, která na nás, na Vysoké, ještě nezapomněla, a ne jako ti zdejší, kteří zdědili jen naše zbraně, zarezonovalo mu v lebce. Tví předkové mi sloužili, hřmělo mu hlavou, a dobyli téměř celý svět, služ mi i ty, a svět bude opět tvůj, sliboval mu dvojitý démon. Jsem ten, jenž sedlá Pány času a budoucnost pro mě nemá tajemství. I pro tebe již nebude budoucnost záhadou, když přistoupíš na mou nabídku...

Rázem pochopil, že má před sebou jednoho z Vysokých, Pána obludných hrímtúrsů, o nichž zpívaly ságy starých Nordů. Vždy obdivoval svoje předky, ty neporazitelné bojovníky Pravelasti, kteří poté, co prošli celým obřím kontinen-

tem, se nedali zastavit ani Západním oceánem a se stejnou odvahou, s jakou bojovali s protivníky, se na otevřených lodicích postavili i jeho vlnám a proudům. Věděl, že nejzuřivější z nich obětovali právě tomu, před nímž stojí, a ne jeho Stejně Vysokému bratru. Věděl, že když i on mu nabídne oběti, dostane výměnou jeho moc.

Nerozmýšlel a nabídku přijal.

„Když mi obětuješ sto milionů padlých,“ nabízel Vládce, „získám sílu, abych mohl zvítězit nad Stejně Vysokým bratrem a dobýt celý Niflheim. A tobě daruji Zemi.“

„Sto miliónů, říkáš, sto miliónů?!“ zdeptala ho velikost oběti. „To se nedá splnit.“

„Poradíš si. Do dvaceti let v Midgardu,“ Vládce použil eddický název Země, „vypukne velká válka, ve které se bude bojovat i ve vzduchu na okřídlených strojích. Postarám se o to, aby tato informace neunikla mému Stejně Vysokému bratru, aby ji pochopil jako příležitost se mi pomstít, jako příležitost získat převahu nad mými hrímtúrsy. Jeho dcery budou opět, jako před věky, zalétat nad válečná pole Mid-

gardu a svážet padlé reky do Valhaly. Zároveň to bude i příležitost pro tebe, příležitost, abys mi obětoval.“

„Ale uvaž, pane, ten počet...“ nepřestával namítat. „Co když jej nesplním?“

„Splníš. Dám ti lhůtu padesáti let, a pokud ti nebude stačit jedna válka, budeš se muset přičinit o druhou. Abys získal Zemi.“

„Budeš po mně chtít ještě něco?“ optal se pak, smířen s podmínkami.

„Ano. Budu od tebe potřebovat pár pomocníků, hlavně však Dveřníka, aby v příhodný okamžik otevřel Ohnivou bránu tvé armádě. Dáš mu na cestu toto znamení,“ ze škvíry mezi dračími šupinami strážce vyprostil Vládce černě lakovanou pochvu, z níž čněl jílec samurajské katany.

„Nezapomeň, je to důležité.“

„Pošlu ho též dračími stezkami? Jako jiné oběti?“

„Ne, necháme některou ze smyslných dcer Stejně Vysokého, aby ho odvedla z Midgardu. Musí být připraven ke svému úkolu. Využijeme toho, až některá z nich během poslání podlehne

svému chtíči, tuším, že Reginleif je už zralá,“ zašklebil se Vládce, „a necháme si Dveřníka připravit od ní. A právě k tomu, abych ho rozeznal od ostatních bojovníků v nepřátelském táboře, musí mít znamení, můj meč.“

„A jak ho poznám já? Jak poznám, který je ten předurčený, kterému mám předat meč?“

„Jsi snad jasnovidec,“ ušklíbl se opět Vysoký.

Generál se v židli pomalu napřímil. Bušení srdce ustávalo a dech se uklidnil. Vždy, když byl v dotyku s Vysokým, anebo s tím, co po něm zbylo, s pavučinou dračích stezek, měl tytéž zdravotní potíže. Počátkem čtvrtého roku války jich ale přibylo, ony nevolnosti se stavem rozšířeného vědomí ho přepadaly stále častěji. I jindy, než když sám aktivoval ústí dračích stezek, aby splnil svoji část smlouvy. Vysoký je narýsoval až do března 1946 – proč jen do tohoto data?!, polévala ho někdy hrůza. I k němu se donesly pověsti o dívčích přízracích, které usedají na letouny pilotů, předurčených k záhubě, a on pochopil, že i tam, v eddických světech, zuří

válka mezi Vysokými a že nastal čas, aby se poohlédl po Dveřníkovi.

Celé jaro a začátek léta roku 1917 vyčkával. Čekal na signál, jenž by mu řekl, kterému pilotovi, nejlépe nějakému slavnému esu, katanu podstrčit. Přitom měl strach. Obával se učinit onen nevratný krok, ono skutečné stvrzení smlouvy, jímž, jak dobře chápal, vyslání Dveřníka bude.

Teprve koncem června, kdy se vypravil na přední okraj, aby byl osobně přítomen další oběti, kterou nachystal Vysokému, zaslechl v sobě signál. Ten mladík zahlédl to, co žádný jiný člověk nemohl vidět. A tak nebylo zbylí než mu katanu předat.

Pak už jen čekal, generál se ohlédl na stěnu štábní místnosti, kde ordonanc zavěsil kalendář. Ano, téměř čtyři měsíce čekal, neboť mladík byl po čertech dobrý pilot a asi nebyl snadnou kořistí ani pro dcery Stejně Vysokého. Určitou dobu dokonce doufal, že někde cosi selhalo a on bude zproštěn závazku. Vytušil, že tato válka je pro něho ztracena. I přes její nepředstavitelnou délku, i přes krvavá jatka Verdunu, i přes další mi-

lionové ztráty, jež ještě přinese další rok, Vysokého uspokojit nedokáže.

Avšak teď se to stalo a on byl zaskočen. Dveřník vyrazil a jemu zbývá jen jediné – ještě usilovněji plnit, k čemu se zavázal. Je rozhodnuto, s definitivní platností se k lidem obrátil zády, zřekl se jejich světa, nyní stojí na samém jeho nejzazším okraji. Kdyby to chtěl brát doslova, stojí na místě, jež se v prastarých legendách nazývalo Thule.

Ultima Thule, nejzazší země, poslední ostrov, nejsevernější království, dál už jsou země démonů, říkalo se o tom lemu světa v legendách. Ano, to je přesná obdoba jeho situace, a proč by, náhle osvícen, mírně se pousmál, tak nemohl nazvat tajnou společnost, kterou bude muset založit, aby dostal svým závazkům?

Stále ještě bude mít k dispozici třicet let. Aby ji vybuodoval, aby jejím prostřednictvím splnil smlouvu, uspokojil Vysokého a své ambice.

Ano, Thule bude dobré jméno pro tajnou společnost, za níž se skryje. Dobře pochopil lek-

ci, kterou mu Vysoký bezděky poskytl – nic nedělat přímo, ke všemu používat nástroje. Stane se taktéž Skrytým Mistrem, utvrzoval se ve svém rozhodnutí. Pak bude muset najít dobré médium, šaška pro veřejnost, krysaře, kterého naučí pískat tak dobře, aby bez podezření a poslušně šly za ním milióny – nejméně padesát miliónů, tolik ještě bude chybět... A z nich si teprve vybere svou armádu, neboť bude dokonaleji vyzbrojena než padlí této války...

Náhle se cítil svěže a odpočatě.

Energicky povstal, odstrčil židli a vrátil se zpět k nástěnné mapě.

Kde to jen přestal, kam chtěl přemístit ten pluk divizního dělostřelectva?

Zatím ho poslouchá na slovo deset tisíc maníků jediné divize, ale přijde doba, kdy nepatrným pohybem malíčku bude ovládat miliardy. A přitom nejen masy otroků, ale ani vládcové nebudou nic tušit, pomyslel si s uspokojením.

Otec padlých

Motor opět pravidelně duněl, i když podivně zpomaleně. Také plameny již dávno pohasly. Kdyby nebylo charakteristických kreseb letorostů na překližkových panelech, tvořících boky kokpitu, von Gallwitz by nevěřil, že sedí ve svém letounu. Vše bylo na svém místě a sklo větrného štítu zase chránilo mladíkovu tvář – před čím?

To nebyl vzdušný prostor, jímž jeho Albatros pronikal. Okolí bylo vazké jako voda, otíralo se mu o tvář a samovolně vnikalo do úst. Připadal si jako utopenec, plovoucí v něčem mezi nazlátým medem a šedou mlhou, utopenec se zpomalenými pohyby nepříjemně trnouceho spáleného a vlastně neexistujícího těla. Občas před sebou v tom podhladinovém příšeří zřel hustší proudy. Spadaly jako drapérie ze záhadných výšin a on se jim podle pokynů dívčího lodivoda vyhýbal. Toporně odkláněl letoun tu nalevo, tu napravo. Protahoval se úzkými kaňony mezi olbřímími,

rudě žhnoucími stěnami. Pronikal puklinami, jež neměly dna. Podléтал zvrásněné stropy, táhnoucí se k nekonečnému obzoru, aby překvapivě končily mnohakilometrovými útesy. Ozářenými odspodu září, která musela být září pekelnou.

Až na tupé trnutí necítil jinou bolest. Bez potíží, byť nemotorně a zpomaleně, pohyboval řízením. Ale přesto se vší mocí bránil tomu se prohlížet, zajímat se o to, co vlastně letoun pilotuje. Měl jistotu, že by pohled na sebe neunesl. Je přece mrtvý. Stále si pamatoval, jak plameny zpusťošily jeho tělo.

Jeho předchozí tělo?!

Co vlastně je?, pokoušel se ptát sám sebe. Leč neschopnost odpovědět na tuto otázku ochromovala jeho myšlení, a proto se radši díval vzhůru.

Na dívku ve zbroji. Ze všech šíleností byl pohled na ni tím nejnormálnějším, co mohl činit.

Seděla v kruhovém výřezu baldachýnu. Trochu nalevo, podpatky vysokých ohrnovaček zaklesnuty za okraj kokpitu. Tam, kde by měl ra-

meno, kdyby byl živ. Viděl z ní toliko siluetu, tyčící se nad ním jako hora ve stínu.

Jen občas, když prolétali okolo více rozžhavené kry, odražená záře prokreslila její tělo. Zakloněný obličej nad oblým hrdlem, atletická záda přecházející štíhlým pasem do klenutých boků. A na ocelových puklicích, kryjících její plná ňadra, se roztančily rudé pablesky, aby se vzápětí zamihotaly i na plátech obrněné sukně.

„Kdo jsi?“ využil von Gallwitz jedné takové chvíle. Vydal kupodivu stejný hlas, jako když byl živ.

„Jsem tvá hildr. Tvá sestra. Tvá žena. Tvůj boj, tvůj osud. Jmenuji se Reginleif a mocný Grímni je mi otcem. Smrtníci nám říkají valkyrje.“

„Kam mě vedeš?“

„Letíme do Niflheimu, do naší společné pravlasti, do jedné z mnoha říší, nad nimiž můj otec panuje. Potřebuje tam jak tebe, tak tvého vzdušného oře. Neobávej se, bude ti také otcem, neboť je Otcem všech padlých,“ povzbudivě se usmála. „Vidíš tu sluj?“ vztáhla v narudlém še-

rosvitu bronzovou paží před sebe a hřeby na nátepníku se rudě zaleskly. „Zaboč do ní, ať již máme tyto pochmurné prostory za sebou,“ zadeklamovala vážně, leč v koutcích úst jí šibal-sky trhlo.

Rytíř Arnim přesunul řídicí páku doprava. Letoun poslušně zareagoval na vychýlení křidélek a naklonil se též doprava. Po vyšlápnutí směrového kormidla se pak jeho nos stočil k purpurově žhoucí stěně. Jako tes sekerou se v ní černala obří puklina. V zatáčce se instinktivně ohlédl.

Za jeho Albatrosem ve stupňovité formaci letěly další dva letouny, jejichž vrtule se líně protáčely. Byly to S.E.5a. Podvědomě trhl kormidly.

„Myslela jsem, že o nich víš,“ zareagovala Reginleif, „jsou to tví manové, družiníci. Ti dva bojovníci, které jsi zabil před svým vlastním přechodem. Budou ti podřízeni až na věky,“ usmívala se na něho dětskými rty nad oblou bradou.

„A nechme těch oficiálních řečí,“ klukovsky

se ušklíbla, „ted' sice vypadáš hrozně, ale přesto se mi líbíš,“ bleskla po něm pohledem.

Vzápětí je pohltila sluj a rytíř Arnim byl zaneprázdněn řízením. Letěli mezi dvěma vrstvami horninných ker, z jejichž hřbetů vystupovaly klikaté rudonosné žíly jako zkornatělé cévy na noze stařeny. Některé se rudě a zlatě leskly, jiné, stříbrné, se jen matně třpytily, a další jedovatě a modře světélkovaly.

Jako by se dnělo, prostředí řídlo a basový tepot motoru začal stoupat v tónu. I vrtule, doposud se líně otáčející, zrychlila svůj běh. Prostor, ve kterém letěli, přešel do gigantické tesané štol, vyplněné modravým přísvitem.

„Tuto chodbu vytesali obři jötunové. Ještě předtím, než je Grímni vypudil z Niflheimu,“ odpověděla hildr na jeho nevyslovený dotaz opět tónem profesionální průvodkyně.

„Hle, tam je východ,“ ukázala na stříbrný obdélníček v modři před přídí letounu.

Do volné krajiny vylétli obrovským portálem v boku mocné hory. Vznášeli se nad divokou noční krajinou, zalitou bledou září dvou

měsíců v úplňku, pospíchajících modrým same-tem vysoké oblohy. Prolétávali mezi horskými štíty údolími tak úzkými, že dunění motorů se mnohonásobnou ozvěnou odráželo od jejich postříbřených stěn. Dole, v hlubinách, v navzájem se křížících stínech, tměly se husté hvozdry, v jejichž beztvaré mase se občas zatřpytila okrouhlá jezera jako poztrácené stříbrňáky.

Náhle stříbrný jas zesílil a von Gallwitz vyděšeně pozvedl hlavu. Zezadu, zpoza zubatého pohoří vystupoval na bezhvězdnou oblohu třetí měsíc. Obrovská bělostná rozpukaná a rozestupující se koule. Nejširší trhlinka oddělovala část bližší k zemi, a ta spolu s dvěma mohutnými krátery v rovníkové oblasti, vyplněnými stínem, činila dojem, že oblohou pádí šklebící se umrlčí lebka.

„To je hlava obra Tjaziho. Můj strýc Tór mu ji kdysi rozbil svým kladivem před hradbami Ásgardu. Nebylo to moudré, Tór často bil rychleji, než přemýšlel. Přejde totiž čas, kdy kusy té hlavy počnou dopadat na Niflheim a Ásům se bude zle dařit. Pokud se jí dříve nezbatí. Když

už Tór Tjaziho zabil, měl nechat jeho lebku na pokoji. Aby zůstala vcelku, jako u jeho bratrů,“ Reginleif vztáhla ruku a namířila ji na vpředu uhánějící měsíce, „u Idiho a Ganga.“

Krajina se proměnila v krajku, vytepanou z cínu a zmrzlé rtuti. Horské údolí, jímž letěli, se rozšířilo v kotlinu, jejímuž středu vévodila osamělá hora. Když se k ní za hukotu motorů blížili, zavalil znenadání všechen ten cín a rtuť mohutný ryk, vše přehlušující kakofonie hlubokých tónů. Rytíř sebou trhl a letoun se ihned poslušně zakymácel. Bílé, bezmasé tváře v kokpitech doprovodných S.E.5a se počaly nepokojně otáčet sem a tam.

„Jenom klid,“ ozvala se hildr, „to je zvuk Gjallarhornu, té hory.“

Ostrý kužel, jako vyseknutý z pomačkaného staniolu, se pomalu posouval pod křídly. Byla to sopka, kráter se odrazem spojeného světla tří měsíců proměnil ve stříbrný prsten a rytíř Arnim si povšiml mohutných teras, hradeb a systémů věží, vybudovaných na jejích úpatích.

Opevnění ale leželo v troskách. Celé dlouhé

úseky hradebních zdí byly rozvaleny, terasy sesuty a rozervány puklinami, věže včetně mohutných obranných bergfridů vypáleny. Zbaveny střech vystavovaly svá zčernalá nitra, podobny zkaženým zubům. Stoličkám vykotlaným až ke kořenům. Tu a tam byly propáleny trychtýřovitými otvory i skalní stěny hory.

„To bývala pevnost Himinbjörg,“ hlásila Reiginleif. „Až donedávna v ní sídlil můj strýc Heimdall Strážce. Společně s mým otcem byli jediní, kteří přežili velkou bitvu na Vígrídu. Ale útoku dračice Aurgelmi neodolal. Došlo k němu před pár týdny, a nebýt tvých druhů na okřídlených strojích, byla by po Himinbjörgu takhle zničena i Valhala. Mnoho einherjů ale muselo doprovodit Aurgelmi do Helu. A proto jsem dvojnásob ráda, že se mi podařilo přivést tak zdatného bojovníka,“ znovu se na von Gallwitze mile usmála.

„Hora Gjallarhorn je dutá a od každé věže vedly průduchy do její dutiny a zesilovaly okolní zvuky. Varovaly celý Niflheim před vetřelci. Ale od té doby, co Aurgelmi pevnost vypálila

a Heimdalla zabila, si Gjallarhorn zvučí, kdy chce, a není na něj spolehnutí. Nemá nás už kdo varovat. Ani před mrazivými obry, ani před nejhorším nepřítelem Súrtem, vládcem Múspellu. Je nás proti němu a jeho drakům a hrímtúrsům málo...“

To již proletěli kotlinou a nechali zpustošený Gjallarhorn za zády. Na Albatros se nenadále položil obří stín a Reginleif zmlkla. Rytíř Arnim vzhlédl prázdnými očními důlky.

Kolmo nad letounem se vznášel ohromný orel a téměř neznatelně mával křídly. Jejich okrajová brka, připomínající kopí peruánských indiánů, přesahovala ještě o kousek rozpětí letounu. Gigantický dravec měl hlavu s děsivě obrovitým zobanem skloněnu dolů a natočenou na stranu. Velké strnulé žluté oko se dívalo přímo na pilota Albatrosu. Von Gallwitz opožděně škulbl řízením a letoun sklouzl po křídle vpravo dolů.

O pár sekund později štěkot Vickersových kulometů zlomil klid stříbrné noci a prostor nad Albatrosem prometly snopy žlutých nitek. Ang-

ličané, byť s prodlevou, zareagovali jako zkušební wingmani.

„Nestřílejte!“ hildřin hlas téměř explodoval von Gallwitzovi v mozku. Stále se bez námahy držela na svém místě. „Je to náš průvodce, doveďte nás temnotou noci k Víngólfu. K hoře, do níž je vtesána Valhala. Je už blízko,“ připojila zvučně.

Oba Angličané museli též zaslechnout příkaz. Kulometry zmlkly a noc opět vyplňoval toliko monotónní hukot motorů. Větrný proud vrtule uchvátil pár obřích černých per. Důkaz, že i přes zaváhání wingmani nestříleli jen do vzduchu. Pera zarotovala kolem podélné osy, a jak se mihla kolem von Gallwitzova kokpitu, v záři hrůzného měsíce Tjaziho se kovově zaleskla.

Wingmani se opět zařadili po stranách Albatrosu, před jehož přídí nepřestajně mával křídly ten neskutečně veliký orel. Pták Noh, pomyslel si rytíř, když automaticky vyrovnával nárazy vzduchu do řízení od černě opeřené ornitoptéry.

Ta však si jich nevšímal a vedla je nekoneč-

nými údolími mezi strmými štíty. Krajina mezi tím pohasla. Ze tří měsíců zbyl na obloze jediný louda a von Gallwitz byl vděčen, že může letět za pravidelně se vlnícím stínem, z něhož periodicky, jako signál majáku, bleskal žlutý pohled kulaté zřítelnice. Orel byl jednooký, uvědomil si rytíř.

Čas jako by se zastavil. Snad uběhly celé věky, než i loudající se měsíc zapadl za pohorím na západě a zbylo jen na modrém plamenu výfuku, aby narušoval černotu prostoru. Hildir, nyní nezřetelný stín, záhadně mlčela. Též wingmani zdánlivě zmizeli a přítomnost jejich letounů prozrazovaly jen řádky výfukových plamínek. Von Gallwitzovi připadlo, že se propadl do jícnu kaličí pece a letí mezi jejími plynovými hořáky. Obešla ho hrůza, když si uvědomil, že bude muset se svými zpomalenými reflexy v té tmě přistát.

Jako by dravec průvodce čekal jenom na tuto myšlenku, svistot vzduchu a hukot motoru náhle přerušil ostrý skřek. Žlutá orlí zřítelnice mrkla mnohem níže a von Gallwitz potlačil letoun tím směrem. Tón výztužných lanek se zvedl o oktá-

vu výš a před nosem letounu kdesi v hloubce zaplála matná záře.

Klesali k ní ledovým vzduchem. Záře rostla a rozčlenila se do tří ohnivých teček. Orel se propadl kamsi do temnot.

„Sestupuj k těm ohňům,“ radila Reginleif, „planou na hraně přistávací terasy. Vlastní dráhu vymezují pochodně po stranách, nemůžeš se zmýlit,“ posilovala jeho sebedůvěru.

Viděl již plameny, šlehající z hranic. Sloupy jisker se odlupovaly z jejich hrotů a okupovaly si čím dál větší plochu větrného štítu. Mihotavě, jako při promítání filmu špatně seřízenou promítačkou, ohně odhalovaly čelo valu z kyklopských balvanů. Pro von Gallwitzův vkus až příliš rychle vystupovalo z černého prostoru.

Za jeho okrajem se odráželo další světlo. Stáhl plyn a řev motoru přešel do tlumeného kašlání. Pod křídly letounu se mihlo čelo terasy. Von Gallwitz ve zlomku sekundy postřehl přítomnost pitvorných postaviček křepčících kolem ohňů – a již se před ním rozevřela temná

plocha, lemovaná po stranách řadami chvějících se světýlek.

Seškrtil ještě víc motor a popotáhl řídicí páku k sobě. Pár metrů pod letounem cosi ubíhalo vzad. Albatros se roztrásl, jak ztrácel vztlak, a počal se propadat. Kola podvozku, jako by jedno z nich nikdy nebylo utrženo, udeřila o povrch. Letoun nadskočil a opět dosedl, zaskřípěly gumové provazce odpružení. Obruče se trvale valily po něčem tvrdém, vydávající drkotavý zvuk. Vlevo i vpravo ubíhaly řetězy rudě plápolajících plamenů a von Gallwitz ucítil pravěkou vůni hořícího dřeva a smůly. Za zády mu v ostřejším tónu tlumeně kašlaly oba Wolseleye anglických wingmanů. I jejich stroje již dosedly a valily se po velkých deskách, jimiž byla plošina vydlážděna. Při přejezdu každé spáry se podvozek ozval krátkým mlasknutím a perioda těch zvuků slibně narůstala, jak Albatros zpomaloval svůj výběh. Avšak konec plošiny se blížil ještě příliš rychle. A co horšího, hustší stín prozrazoval přítomnost kolmé stěny, u níž končily řady pochodní.

Jako všechny stíhací letouny ani Albatros

neměl brzdy. Rozbijem se o skálu!, hotovil se právě von Gallwitz vykřiknout, když se dvojitá řada pochodní počala prodlužovat do nitra skály.

Jiná světla, zdálo se, vybíhala vzhůru na stěnu, osvětlující její šedočernou žulu v nejbližším okolí plápolavým narudlým světlem. Dvěma svislými řadami a jednou vodorovnou vysekla ze stěny tři pole. Tři obří brány, jejichž jícny se hladově rozvíraly vstříc vybíhajícím letounům.

Trvalý skřípot po několika ostrých kovových zvucích vyjevil, že i ocasní ostruha je v trvalém kontaktu s dlaždicemi. Hildr mlčela a von Gallwitz přidal plyn a srovnal pojíždějící letoun do střední brány.

Mžikem zahlédl z mohutných břevnen seskládanou veřej. Pochodně, vetknuté do její spodní hrany, odhalovaly výztužné pásy hrubé oceli a hlavice obrovitých hřebů.

Veřej se ještě zvedala vzhůru, když Albatros podklouzl do portálu vrat a nad pilotovou hlavou se prosmekl masivní ocelový břit, jímž byl spodek veřej osazen.

Byli vevnitř. Letoun roloval obrovitou, ve skále vykutou halou, rozčleněnou dvěma řadami rostlých sloupů do tří lodí, do tří gólvů. Každý sloup byl ověšen girlandami pochodní a jejich mihotavý svit odhaloval letouny, parkující v příšeří po stranách. Stály jak v postranních gólvech, mezi sloupy, tak i ve výklencích, vykutých do bočních stěn.

Užaslý rytíř rozpoznával všemožné stroje. Německé Albatrosy, nejen typy D.V., jako byl jeho, leč i starší D.III., několik Pfalzů se stříbrně lakovanými trupy a žlutými doplňky, důvěrně známé anglické S.E.5a v jejich střízlivém zelenohnědém šatu. A jako by toho nebylo dost, na opačné straně francouzské Spady v mnohobarevném kabátě z okrových, hnědých, zelených a khaki skvrn. A za nimi pak po všech plochách hliníkovou barvou natřené Nieuporty XVII.

Některé stroje měly odkrytované pohonné jednotky. Další motory, vymontované, spočívaly na hrubých dřevěných kozách. Opodál na nízkých tesaných stolech ležely kulometry a jejich díly. Hlavně Lewisů a Vickersů zbavené vzdu-

chových chladičů, demontované závěry německých Spandau a Parabellum s vratnými pružinami, lesknoucími se vazelínou.

Kolem se hemžily pitvorné postavičky. Něco nad metr, bradaté a s mohutnými uzly svalů, deformujících jejich sražené postavy ještě pitoreskněji. Na nepřirozeně velkých hlavách měly nasazeny špičaté čepice, těla přepásána koženými promaštěnými zástěrami. Jak okolo nich projížděl Albatros s rudým drakem na trupu, pozvedaly hrbolatá čela od práce a žádostivě pošilhávaly po hildr, stahující své hrubě modelované obličej s okurkovitými nosy do šklebivého úsměvu.

„To jsou gnómové. Nebo trpaslíci, jak chceš,“ oznamovala Reginleif stále ve své nenucené póze. „Podívej, jejich král Dvalin ti ukazuje, kde máš zaparkovat.“

Téměř na konci haly postával mezi sloupy gnóm, jehož modrá čepice byla posázena draho-kamy. Místo zástěry měl kožený kabátec přepásaný bandalírem se zavěšeným mečíkem. Gestem zkušeného leteckého mechanika ukazoval vlevo, do prázdného prostoru mezi sloupy. Von

Gallwitz přidal plyn a v tom okamžiku se letoun zakymácel, jak přešel cosi poddajnějšího a měkčího než žulové dlaždice.

Pod klenbou se rozlehlo hlasité nelidské zaúpění, jež proniklo chraptivým brumláním mercedesu.

Leč rytíř Arnim neměl čas přemýšlet nad tím výkřikem. Kde se vzala tu se vzala, letoun obklopila smečka gnómů ve žlutých a červených čepicích. Pár se s potížemi zavěsilo na levé spodní křídlo a ostatní se škobrtavě rozběhli k zeleně natřenému ocasu letounu, aby pomohli pilotovi zarolovat mezi sloupy. Jak Albatros zatačel, otevřel se von Gallwitzovi pohled do doposud skrytých prostor.

Prázdnými očními důlky ve spálené tváři lačně zíral na trojplošného Fokkera. A na žlutého Spada se siluetou letícího čápa a červenou dvojkou na boku trupu, parkujícího v pozadí. Bližší Fokker, zeleně a jakoby opršeně nastříkaný, měl čelo prstencového motorového krytu pomalováno párem divokých bílých očí s černými panenkami, takže připomínalo skřetí obličej.

Z křídel a z bočních ploch trupu pak zářivě vystupovaly velké černé kříže s bílým lemem. Ten letoun znal velmi dobře.

„U všech d'asů, Werner je tady!“ zaklel radostně.

Trpasličí král zkřížil paže na hrudi a rytíř Arnim pochopil jeho gesto jako pokyn, aby vypnul zapalování.

Vrtule se několikrát trhaně protočila a posléze se zastavila. Někde zpoza sousedních pilířů ještě několikrát blaflý Wolseleye, to vypínali magneta jeho wingmani. Poté zavládl klid, rušený toliko cinkotem náradí v ruce zakrslých mechaniků. Von Gallwitz mechanicky odepjal popruhy, a aniž by pomyslel na stav svého zuhelnatělého těla, vysoukal se z kokpitu.

Podle poznámek, jež jeho průvodkyně utrouсила cestou, tušil, kde se nachází. Konečně stál na pevné zemi, cítil, jak z něho padá břemeno toho neskutečného letu, konečně se může ptát.

„Tak tohle je teda Wotanova Valhala?“ nevěřičně se rozhlížel kolem. Po ohromné, do skály vytesané hale, přeplněné zaparkovanými letad-

ly. Kde jsou ale rytíři? Kde Normané v kroužkových košilích a s bitevními sekerami v rukou? A Vikingové s kulatými štíty a dlouhými meči? Setká se zde i s jinými bojovníky, padlými v dalších válkách, třeba s Blücherovými veterány od Waterloo? Tato a mnoho jiných otázek mu vířilo v hlavě.

„Ty jsi opravdu valkýra, skutečná valkýra?“ vyhrklo z něho v potřebě se znovu utvrdit o místě, kde se nalézá – ujistit se o skutečnosti nepochopitelného letu, který právě absolvoval.

Avšak jeho průvodkyně již sestupovala. Pláty suknice jí odstávaly od svůdného zadku, a jak mladíkův pohled ulpěl na jejím meči, ztratil chuť klást jakékoli další otázky. Neboť na jílci byl naražen preparovaný mužský úd. Sinavě bílý, když krev, která z něj vytekla, zaschla v širokých stružkách na jiskřivé čepeli.

„Varuji tě, Grímni nemá rád to jméno, které jsi použil, protože je spojováno s temnou věštbou,“ vzhledla k němu Reginleif s odpovědí, jakmile dosáhla podlažních dlaždic, „a moje sestry i já zase nemáme rády to druhé, v podobě,

jak je vyslovuješ. Správně zní valkyrja...“ náhle zmlkla a přesunula ruku na opasku tak, aby zakryla jílec meče. Von Gallwitz soudil, že je to kvůli němu, leč mýlil se.

„Vítám tě ve Valhale, rytíři,“ zazněl za jeho zády zvučný, velení uvyklý hlas. „I tebe, Reginleif, zdravím, má věrná dcero, kteréś přes plameny přivedla nového reka.“

Když se otočil, stál před ním štíhlý muž středního vzrůstu, tmavovlasý a s bradkou stříbrně prokvetlou. Pravý oční důlek mu kryla černá páska, takže z rozhodného obličejě zastíněného dopředu trčící hákovitě tvarovanou čapkou zářilo jediné žluté oko. Byl oblečen do loveckého kabátce z losiny, vyčiněné do tabákově hnědého odstínu, nohy kryty přiléhavými nohavicemi z tmavozeleného sukna. Hrdě vzpřímen, v levičce vladařsky třimal oštěp. Jeho jasanové ratiště, zesílené v pravidelných rozestupech stříbrnými a runami pokrytými prstenci, neslo hrot s listovou čepelí a světla pochodní se odrážela od zrcadlově vyleštěné oceli. I když mužova pravice byla zřejmě pora-

něna, visela mu mrtvě podél těla a po obnaženém zápěstí stékal rukávem hádek krve a pomalu odkapával z ochromených prstů na dlaždice, nepřestával se držet zpříma a s vladařskou hrdostí. Z jeho postavy sálalo cosi, co vše ostatní zatlačilo do pozadí. Přirozený majestát moci, které nelze odporovat, které lze jen sloužit. Von Gallwitz bezděky poklekl na jedno koleno.

Aniž by na to muž dbal, přistoupil k letounu a jakoby náhodně se chtěl kopím dotknout rudého klobouku vrtule.

Chtěl.

Avšak čepel kopí odskočila od miskovitého krytu, aniž se letounu dotkla. Zastršely zlatavé jiskry. Jednooký se udiveně zastavil a nyní již uváženě přiložil ostří zbraně na střed vrtule. Obrysy stroje oblila na prchavý okamžik duhová záře.

„Můj Gungni,“ muž, s pátravým pohledem upřeným na Albatros, zabušil oštěpem vladařsky o dlaždice, „přijal právě tvůj stroj do mého stáda vzdušných ořů a tím ho obnovil s trvalou platností. Musím přijmout i tebe a tvé many. Ne,

neobávej se,“ usmál se jednooký koutkem úst, „nebudu vás přijímat mezi své koně, ale mezi einherje, mezi své syny. Neboť věz, že jsem Otec padlých. Vrátím ti také za pomoci wthulu původní podobu, neboť takhle věru není na tebe hezký pohled. Povstaň a pojď za mnou,“ poručil.

Z postranního gólvu vkročili do hlavní lodi a zamířili na konec haly, jejíž strop se skrýval v temnotách. Pochodně hořely klidným plamenem, třímány rukami, jež rostly přímo z ohromných do osmihranu tesaných sloupů. Von Gallwitz se marně snažil rozpoznat, zda ty světlonosné paže jsou živé či kamenné. Ozvěna jejich kročejů se znásobila, rytíř se ohlédl – dvě další zčernalé mrtvoly s částečně obnaženými lebkami a v ohořelých anglických uniformách šly jeho stopou. Pod dojmem z toho hrůzného pohledu vypadl z rytmu kroků a zakopl. Podlaha pod ním se pohnula. Doskočil na pevnou dlaždicí a získal ztracenou rovnováhu. Pohlédl zpět a k zemi.

Napříč dlažbou se táhl několik metrů dlouhý

kamenný žlab, který vyplňovaly obří na plocho se překrývající paže. Metrové dlaně s hřbety porostlými černými chlupy, silnými jako coulová nasmolená lana, objímaly navzájem loketní klouby o velikosti pivních beček. Pokrývala je štětinatá kůže, podobná kančí.

„Za chvíli spatříš nejen ruce, nýbrž i obličej obra Mánagárma,“ štíhlá, leč přece tak plná Regnleif též vynechala krok.

Okamžitě toho využilo hejno pidimužů s kosmatými bradami, které cupitalo okolo. Semklo se kolem ní, navzájem se odstrkávali a pokoušeli se klást jí šupinaté pracky na stehna a ještě výše.

„Nechte toho, holoto,“ již v chůzi se napůl hněvala, napůl smála jejich snahám a bila je přes ruce svými nápěstníky, až z jejich hřebů počala odkapávat krev. Leč oni nedbali a teprve po hněvivém ohlédnutí muže s oštěpem se rozprchli mezi pilíře.

Přiblížili se k zadní stěně skalní haly. Strop se kopulovitě zaklenul, pilíře zhoustly. Záře pochodní nabyla na intenzitě a jejich plameny se

zachvívaly, stejně jako vzduch, v rytmu hlučných chraptivých vzdechů.

Průvod se zastavil před rozměrnou kamennou deskou vsazenou do dláždění. Do desky byl vtesán reliéf. Bradatá tvář s boulemi vypoulených očí, rozpláclým lvím chřípím, z jehož oválných nozder se přerušovaně valila oblaka smrduté páry, a s odulými, na metr rozchlípenými pysky. Ten reliéf, ač kamenný, žil. Oči se koulely v důlcích, zuby pod pysky skřípěly, jak se zatínaly a zase rozestupovaly v černý jícen, přičemž se prostor vždy vyplnil intenzívním pachem krve.

Otec padlých obratně přeskočil jícen a stanul na nose. Z ještě více zploštělých nozder se vyvalil další oblak páry. Kamenná blanka na koulejších se očích pukla a ty šilhavě prohlédly krvavými bělmy. Poraněná pravice Jednookého sebou volně zakomíhala, pár kapek krve se odpoutalo od konečků prstů a zapadlo do kamenných čelistí, které je lačně vsály.

„Předstup,“ vyzval Otec padlých rytíře Arni-

ma a ukázal oštěpem před sebe, před kamenný jícen na kraji desky.

„Zde leží mnohoruký obr Mánagárm, který se od věků sytí krví mrtvých, můj zajatec. I ty mu odevzdáš svou pozemskou krev, aby ses mohl stát einherim, mým synem a bojovníkem Valhaly,“ zvučně vyhlásil, napřáhl se a bez okolků vrazil oštěp von Gallwitzovi do srdce. Po nepatrné prodlevě jej opět vytrhl.

Úder a náraz nesnesitelné bolesti zacloumal rytířem. Rána na zčernalém těle se rozpukla jako poupě rudé růže a vypustila proud tmavé krve. Kamenné rty jej polkly a potěšeně mlaskly. Von Gallwitz poklesl v kolenou a málem se do toho jícnu zřítíl. Mrazilo a pálilo ho současně, neexistující pokožka svědila. Přiskočila k němu Reginleif a podepřela ho. Avšak Otec padlých na ni chmurně pohlédl a ona rychle ustoupila.

„Rytíři Arnime,“ ostří kopí dopadlo na plochu na jeho pravé rameno, „pasuji tě na einheriho a přijímám tě za svého syna. Nyní jsi mým bojovníkem, obráncem Valhaly.“

Chvějivá záře oblila von Gallwitze. Zuhelnaté části jeho těla se počaly obnovovat a doplňovat. Tam, kde byl obnažen, skelet se opět pokrýval svalstvem a pokožkou. Leč to vše byl kov. Chladný, matně lesklý kov, jenž vzápětí překryla uniforma, neohořelá, opět neporušená. Rytíř dokonce cítil, že jeho hrdlo zase svírá nákrčník Železného kříže.

Byl opět silný a mladý. Silnější než kdy předtím. Pohlédl s vděkem na Jednookého. Jeho zrak se spojil se žlutým okem. Čeká tě mnoho bojů, mnoho letů, neboť i tady je nebe dostatečně vysoké, četl na tom žlutém disku. Radostně se usmál.

„Odstup,“ vyzval ho Jednooký hlasitě a také s úsměvem.

Pak přistoupili oba Angličané a Otec padlých i je postupně probodl a pasoval na einherje. Jejich spálená těla též zkovověla, i jejich obličej se pokryly skvrnkami pružného kovu na těch místech, kde pokožku vypálil hořící benzín.

Kamenná ústa podvkráté hnusně mlaskla, oči obra Mánagárma potěšeně zamrkaly a noz-

dry zpod nohou Otce padlých vypustily mrak páry.

„Doufám, že při soubojích s hrímtúrsy budete mířit přesněji,“ s úšklebkem potřásl Jednooký raněnou pravicí a na závěr potvrdil von Gallwitzovo podezření, že to byl on, kdo je osobně dovedl do Valhaly. Poté seskočil z nozder obra.

„Pane, máš ještě jiná jména?“ odhodlal se von Gallwitz k otázce.

„Jak už jsi slyšel, jsem Otec padlých. Ale zovou mě též Praotcem, Alfödrem, Ganglerim, Óskim, Hnikarem a mám ještě mnoho a mnoho příjmí, neboť jsem vládcem početných světů. Avšak tvoji druhové, bojovníci na vzdušných ořích, hovoří o mně jako o Grímnim,“ pravil a ztratil se mezi sloupy.

* * *

„A také Herjann, Tekk a Tridi, Sanngetal a Bölverk, Jafnhár, Biflindi, Svikur a Svidri. Celkem pro něho Edda uvádí padesát dva jmen,“

sice méně zvučný, avšak přesto dostatečně velitelství hlas zazněl z opačné strany.

„Ještě jednou vítejte ve Valhale, pánové,“ rytíři Arnimovi povědomá postava v důvěrně známém tříčtvrtečním pilotním kožíšku a s brigádýrkou nad bledým obličejem vystoupila z klenutí chodby, do níž jeskyně přecházela.

„Hauptmann Boelcke!“ vyrazil ze sebe von Gallwitz překvapeně. Tu tvář znal každý, Oswald Boelcke se stal v německém letectvu legendou ještě za živa.

Už v roce 1916 si vynutil sestavení čistě stíhací jednotky a v ní přidělené piloty učil základům zcela něčeho nového – co doposud dějiny válečnictví neznaly. Základům vzdušného boje. Bezelstně se dělil se svými podřízenými o vše, co svým systematickým přístupem k problému, jak palbou z jednoho letícího předmětu zasáhnout druhý letící předmět, odhalil. A nejen to. Vodil své piloty osobně do boje a tam, ve výši několika kilometrů nad zemským povrchem, jim názorně předváděl, jak správně s okřídleným kulometem (neboť nic jiného ta kupka smrko-

vých latí, ocelových trubek, plátna a drátů s pevně namontovanou zbraní nebyla) zacházet. Jak využívat převýšení, jak útočit ze slunce a být pro protivníka neviditelný. Jak proměňovat výšku v rychlost a naopak. A spoustu dalších věcí. Všechno to, co se pak stalo úhrnem umění stíhacího boje a denním chlebem pro tisíce stíhacích pilotů v té válce, která měla teprve přijít.

Každý německý pilot se cítil být jeho žákem. I ti, kteří ho již nestihli naživu, kteří jako von Gallwitz přišli k jeho slavné letce až poté, co hauptmann na podzim roku devatenáct set šestnáct padl. Všichni znali jeho fotografie z tisku – unavenou, ale odhodlanou tvář s řádovou hvězdou Pour le Mérite pod kulatou bradou. Pro všechny byl bůh. Rytířský bůh.

A nyní tomu bohu civěli do tváře. Do tváře kropenaté wthulem jako jejich.

„Nemám rád ten proměňovací ceremoniál,“ ujal se opět Boelcke řeči poté, co se navzájem představili, „ale pokládám za svou povinnost osobně uvítat každého pilota, kterému budu velet. Proto jsem čekal až tady,“ dodal omluvně.

„Vy nám budete velet?“ optal se útlejší z Angličanů. Představil se jako Rhys-Davies. „Myslel jsem, že šéfem je ten jednooký. Sám Ódin. Nebo snad Wotan, když je to tady v německé režii?“

„Nechceš-li mít problémy, kloučku, nepoužívej před Grímnim tohle jméno,“ zpražila ho Reginleif a von Gallwitz se zašklebil, neboť ten klouček (Rhys-Davies se svou patkou hnědých vlasů nad jemně modelovaným čelem vyhlížel skutečně velmi chlapecky) patřil k nejlepším pilotům 56. perutě RFC a měl na svém kontu víc než dvacet sestřelů.

„Opravdu to jméno nemá rád,“ připustil hauptmann. „Ale k vaší otázce,“ pokračoval smířlivě, „já jsem něco jako jeho letecký maršálek. Ale o nějaké německé režii je zbytečné hovořit. Je to jeho režie a jak brzy poznáte, vašich krajanů a Francouzů je zde nejméně tolik jako Němců.“

„Tady máme všichni společného nepřítele,“ hovořil dále, když pomalu kráčeli chodbou, pravidelně tesanou a vyloženou velkými žulovými,

černě žilkovanými dlaždicemi, „tohle je skutečně svět Eddy a čím víc si vzpomenete na obsah severských ság, tím lépe pro vás.“

„Chcete tím naznačit, že našim společným nepřítelem je Súrt, vládce Múspellu? Tedy vlastně d'ábel?“ optal se druhý z Angličanů, podsaditý zrzek Muspratt. „V Rugby nám něco ze ság do hlav napěchovali,“ připojil na vysvětlení.

„On přímo ne, ale jeho létající ještěři. Draci, hrímtúrsové,“ odpověděl Boelcke živě. „Někteří jsou obrovští, větší než vaše bombardéry Short,“ obrátil se k Angličanům, „a plameny, které plivou, vůbec nejsou pohádkové,“ dodal hořce.

„Jestli jsem dobře informován,“ pokračoval, „letěli jste nad Himinbjörgem. Tedy nad tím, co z něho zbylo. Já viděl, jak byl zničen. K jeho obraně nás odstartovalo přes padesát a vrátilo se nás méně než půl tuctu. A nebýt vašeho krajan,“ Boelcke pohlédl na oba Angličany, „Bertieho Balla, tak jsem se nevrátil taky.“

„Ale draka jste sestřelili,“ von Gallwitz s po-

hledem na znuděně se tvářící Reginleif si připomněl její slova, když letěli nad Gjallarhornem.

„Nedá se říci, že sestřelili,“ hauptmann se zatvářil rozpačitě. „Spíše někteří z nás ho srazili vlastními letouny.“

„No, nalétli do jeho křídel,“ reagoval na udivené obličejе svých posluchačů, „lépe řečeno do jejích, protože to byla dračice, a svými vrtulemi blány rozsekali...“

„Proč se tady vlastně bojuje?“ téměř ihned položil Rhys-Davies další otázku, zatímco von Gallwitz přemýšlel o řečeném. Marně. Nedokázal si představit něco jako ohromného pterodaktyla, do jehož křídel padají s ječícími motory letouny. Bylo to příliš obudné.

„Proč?! Proč?!“ divil se sarkasticky Boelcke. „Pro to stejné jako na Zemi. A kvůli pomstě. Súrť při posledním Ragnaröku vyvraždil téměř všechny Ásy. A Grímni, kterému zůstali jen dva synové, vidí v našich letounech možnost, jak se pomstít. Je tou pomstou jako posedlý.“

„Zapomněls na nás, na jeho dcery. A vůbec, měl bys o mém otci mluvit vznešenějším tó-

nem,“ ucedila Reginleif a šlehla pohledem po hauptmannovi, „válečný bůh Nordů je i tvůj pán.“

„A kde jsou ostatní obránci Valhaly? Vikinští bojovníci, padlí z předchozích válek?“ rytíř Arnim se rozpomněl na svoje očekávání, když v Albatrosu roloval gólvem.

„Není jiných bojovníků,“ Reginleif zvolna zavrtěla svojí krásnou hlavou. „Od dob Sigurda nám, valkyrjám, byl Midgard zapovězen. Teprve po vypuknutí vaší války okřídlených ořů jsme si opět otevřely cestu do Midgardu,“ maně pohlédla na svou pravačku, kde se na prsteníku skvěl velký zlatý prsten, a v rozpacích ji skryla za pláty pancéřové suknice. „Všichni staří obránci Valhaly postupně padli v boji a odebrali se do Helu,“ dořekla valkyrja zvolna.

„Kam?“ optal se Rhys-Davies. „V Etonu jsem měl asi horší učitele než Muspratt v Rugby,“ dodal omluvně.

„Do Helu,“ zopakoval Boelcke. „Abyste rozuměli, i tady můžete ztratit život. Můžete se odtud, z Niflheimu, propadnout do další říše. Do

Helu, kde panuje Lokiho stejnojmenná dcera. Když vás sežehne dračí plamen, Hel zbylé torzo i s uhlíkem srdce uloží do věčného ledu její říše a odtud není návratu.“

„Můžete ale dopadnout ještě jinak,“ ožila Reginleif. „Když vás v boji místo dračího dechu zasáhne súrom. Svým jedem promění ve wthul i lidské zbytky vašeho těla. A vy se stanete hrím-túrsy, Súrtovými bojovníky. A pak, zuřiví, že nejste nic jiného než wthul, budete proti svým bývalým kamarádům bojovat jako berserkři,“ vědoucň uzavřela.

„To jsi neměla, to jsi jim neměla říkat...“ Boelcke nesouhlasně potřásl hlavou, „... měli ještě čas, mohli se to dovědět později.“

„Na co čekat?!“ Reginleif se vyzývavě udeřila pěstí přes pláty suknice, které hlučně zařinčely. „Ať hned vědí, co mohou čekat, jaký konec si v boji zvolit,“ posměšně si odfrkla.

„A skončeme tuhle debatu,“ dodala pánovité. „Už mě ty vaše řeči nudí a hodovní síň čeká. Ty, maršálku, jsi splnil svou vítací povinnost,“ obrátila se zвыsoka na hauptmanna, „a je na

čase, aby noví einherjové poznali i příjemnější stránky pobytu ve Valhale,“ mile se na všechny usmála, avšak její oči se upíraly toliko na von Gallwitze.

„Jak si urozená Grímniovna přeje,“ souhlasil Boelcke bez odporu, „já se ale musím vrátit na Hlíðskjálf.“

„Nikdo tě od tvých velitelských povinností zdržovat nebude,“ opáčila Reginleif, „své reky doprovodím do hodovní síně sama.“

V hodovní síni

Po rozloučení s hauptmannem Boelckem pokračovali chodbou až k honosnému schodišti. Jako by nevěřili svým přeměněným tělům, toporně vystupovali po širokých mramorových stupních, jež se jako kaskáda pěny odrážely od temné žuly stěn.

Von Gallwitz, v jednořadě jezdecké litevce, tmavě šedých rajtkách a naleštěných holinách stoupal jako poslední. Oba Angličané, chlapec-ky útlý Rhys-Davies a statnější Muspratt – v úpravných khaki uniformách přepásaných dohodou, na nohou vysoké letecké boty vystlané kožešinou – zdolávali schodiště před ním. Nebýt kovovým wthulem prorostlých rukou, čouhajících z rukávů, rytíř Arnim si vybavil jejich chladný dotyk – podali si je při představování – vyhlíželi zezadu zcela lidsky.

Všichni následovali valkýru. Její plátová sukně cinkala o pár stupňů nad nimi. I ona vlastně vyhlížela velmi, velmi lidsky.

„Kam nás vedeš?“ právě pohled na kývající se pláty, kryjící vlnivý pohyb jejích hýždí, vyprovokoval Rhys-Daviese k otázce. Stanul na nejbližším schodu a jemně krojené rty ve wthulem postříkané tváři pod patkou hnědých vlasů se mu roztáhly v šibalském úsměvu. Byl příliš mlád na to, aby se dlouho chmuřil nad svým osudem, aby jenom myslel na neznámá nebezpečí, která je ve Valhale čekají.

„Do hodovní síně, abyste se občerstvili po té náročné cestě,“ pozastavila se i ona na mramorových stupních. Natočila se k nim bokem a vystavila jejich pohledům vyzývavá ňadra. Byla měňavá jako dubnové počasí, tahle Reginleif, přítulná a zase škrabavá, jako skutečná kočka.

Šlachovitý zrzek Muspratt se při pohledu na to vystavené zboží potěšeně uchechtl.

Světla z olejových misek – držely je alabastrové paže, rostoucí přímo z leštěných žulových stěn – se odrazila nejen od puklic, kryjících hroty jejích prsů, nýbrž i od meče. Zatřpytil se jako stříbrný had na jejím do bronzova opáleném stehně.

„Často bereš ten meč do ruky?“ optal se napůl pobouřeně, napůl pobaveně Rhys-Davies při pohledu na neobvyklý jílec zbraně. Jeho wthulový obličej se stáhl do bezděčného úšklebku.

„To tebe zajímat nemusí, kloučku,“ hldr se zvonivě rozesmála. Pozvedla pravou ruku a prsty obemkla jílec. Postupně se jimi smekala vzhůru, až jí v dlani zmizela i jeho hlavice.

Von Gallwitz se zachvěl a klopýtl.

„Tohle bude zajímavé peklo,“ utrousil z druhé strany nazrzlý Muspratt a opět se vesele uchechl. I on zřejmě pustil z hlavy Boelckeho řeči a všechno to pochmurné, co jim prozradila Reginleif.

„Zeptám se tě tedy na něco jiného,“ Rhys-Daviesova sešklebená tvář nyní připomínala tepanou masku antického herce, hrajícího satyra. „Máš ještě nějaké sestry? Nebo jsi jedinou dcerou jednookého?“

„Ani to tě nemusí zajímat, kloučku,“ nepřestala se valkýra posmívat. „Stejně bys nevěděl, co si s nimi počít,“ dodala s klokotavým smíchem. Za hradbou bělostných zubů se jí zakmi-

tal vlhce růžový jazyk. Ta tam byla její obřadná vážnost, jíž se přidržovala za letu, když trůnila na horní nosné ploše Albatrosu.

Slabost v kolenou přinutila von Gallwitze opřít se o stěnu. Nejbližší alabastrová paže, rostoucí ze žuly, sebou šklubla a odklonila misku s hořícím olejem z jeho blízkosti.

„Jsem vlastně vaše sestra,“ ušklíbla se potměšile Reginleif, „a jen pro některé i něco víc,“ znovu koketně povystrčila špičku jazyku. „Za chvílku uvidíte sami, uvidíte, že v hodovních síních Valhaly naleznete dosti radovánek. A v Niflheimu pak dosti bojů, abyste se nenudili,“ zvažněla, „abyste nemuseli vzpomínat na svou minulost. Grímni to nemá rád. Nemá rád, když se jeho bojovníci trápí minulostí.“

Vystoupili na vrchol schodiště a prošli krátkou galerií vroubenou tesaným zábradlím ze spletených hadích těl, na jejímž konci je pohltit portál ve tvaru rozevřené dračí tlamy. Museli vzdorovat pohledu vzteklých, i když jen z kame-
ne tesaných očí. Protáhli se pod převislým čenichem s ohromnými nozdrami, minuli nejméně

třímetrové mramorové špičáky, které tvořily vlastní bránu, a z pološera vykročili do rozsáhlé, jasně osvětlené síně.

Ohromením strnuli a bez dechu zírali.

Z hloubi obrovité síně se na ně valil lomoz hlasitého hovoru. Ohlušil je bujarý smích, opi-
lecké výkřiky a cinkot nožů, do uší zaduněl ne-
pravidelný třeskot kovaných rohů, srážených
v nekonečné sérii přípitků. Z moře čupřinatých
hlav s rozesmátými ústy – tam, kde protější zdi
z tesaných kvádrů vévodil obrovitý krb, pod je-
hož římsou by projel i jezdec na koni – čněl jako
ostrov sbor mladíků v khaki uniformách. Museli
stát na stole. Objímali se kolem ramen a kymá-
celi se v rytmu Tipperrary, kterou hulákali z pl-
ných plic.

Poněkud falešně, leč o to bujařeji.

„Hele, tamhle na stole je Bowman!“ vykřikl
radostně Muspratt.

„A vedle stojí Ball. Ahoj, Bertie, ahoj!“ útlý
Rhys-Davies, jenž se vytrhl z ohromení, zahulá-
kal v odpověď. Rozjařeně máchaje rukama nad
hlavou, vrhl se do zmatku síně.

„Však se ještě uvidíme, šéfe,“ zavolal omluvně Muspratt a následoval Rhys-Daviese, který se již prodíral ke zpívajícím mladíkům. I oni je také zpozorovali. Aniž by přerušili zpěv, nadšeně jim ze stolu kynuli.

Kam se jen osamělý rytíř podíval, všude zářily wthulem, tím pružným kovem, rozličně vyspravené obličejy nad límci pestrobarevných uniforem. Britských khaki, modrých francouzských a šedých německých, které převažovaly. Hodně pilotů mělo na sobě též krátké letecké kožíšky z černé kůže. U krku rozepnuté, aby bylo vidět nákrčníky Železných křížů. V síni byla zřejmě jenom samá esa, uvědomil si von Gallwitz a tíseň z mozaikovitých obličejů ho náhle opustila. Tady někde musí být i jeho nejlepší kamarád Werner...

Vnímal, jak ho zaplavuje tentýž pocit sounáležitosti, jaký vždy cítil, když vstupoval do jídelny jejich Jagdstaffel ve Flandrech. Zážitek bolestného umírání a pocit bláznivé nepatřičnosti byl náhle ten tam. I tady může být šťastný...

Konečně si ho všimli.

Zvedali se z lavic. Vždyť to je von Gallwitz, volali, von Gallwitz je tady, von Gallwitz je tady. Výkřiky lemovaly jeho cestu do hloubi sálu. Od hrubých dubových stolů se k němu napřahovaly kované rohy a cínové korbele, vstříc se natáčely přátelské obličeje. Paměť mu některé vracela, když radostně kráčel tím špalírem za usmívající se Reginleif. Teprve nyní si povšiml, že mezi uniformami probleskují napůl obnažená a napůl pancířem krytá těla dívek.

Valkýry. Ne, valkyrje, opravil se. Reginleif tedy sestry měla. A bylo jich víc než dost, Rhys-Davies nemusel mít obavy.

Část dívek se proplétala mezi sedícími piloty, vinné soudky na ramenou, jiné, meče zavěšeny na postranních opěradlech křesílek, seděly společně s mladíky za zčernalými stolními deskami a v předstíraném odmítání odstrkovaly jejich dotěrné ruce, zaklánějíce hlavy ve zvučném smíchu.

Těsně nad podlahou z černých a růžových dlaždic žil další svět. Popírajíce zákony gravita-

ce, asi v metrové výši, klouzaly v uličkách mezi lavicemi ohromné mísy s rožněným masem a vznášely se soudky na podstavcích z leštěného ořechu. Teprve druhý pohled odhalil placatá chodidla skrytých trpaslíků, hlučně funících pod vahou těch nákladů.

O kus dál jiní trpaslíci vlekli příliš zmoženého bojovníka. Jinde další zakrslí služebníci hrnuli na dřevěné smyky hromady ohryzaných kostí a věchty mokré slámy, čpící močovinou a zvratky. Zapřažení do kožených smyček pak smyky táhli za zadnicemi hodovníků a zápach výkalů na chvíli vítězil nad vůní pečeného masa, vína a medoviny a nad hořkým pachem hořící smůly a dřeva.

Procházející von Gallwitz uchváceně sledoval ten pestrý mumraj, dokud ho nevyrušila jedna z přítomných valkyrjí.

S bohatou hřívou černých vlasů, zvlněných do širokých prstýnků a rozčesaných do stran, takže lemovaly její snědý vášnivý obličej širokým, jakoby z ebenových girland vyřezaným rámem. S hrudí rafinovaně chráněnou brněným

korzetem, zkutým z ocelových prutů ve tvaru plazů. Ve tvaru dvou kober ovíjejících její kakaové tělo dvojitou protiběžnou spirálou až do výše prsů.

Ty, tuhé a shora mírně sploštělé jako velké a až k silným kořenům vyplazené jazyky, spočívaly bradavkami v důlcích ciselovaných hadích hlaviček, přičemž odspodu je chránily a vyztužovaly šupiny kovu, seskládané do tvaru hadích kápí.

Povstala od stolu s pohárem v ruce, blýskla očima a přitočila se k von Gallwitzovi, odkopávajíc chumel trpaslíků. Smaragdy v očních důlcích kobřích hlaviček na hrotech prsů zeleně zářily.

„Zavdej si se mnou na počest tvého vstupu do Valhaly,“ řekla zvonivým altem. „Ráda ti poskytnu společnost,“ zvlnila rty do svůdného úsměvu. „Máš upřímný pohled a tvé světlé vlasy budou krásně kontrastovat s mými tmavými,“ potřásla kadeřemi, smočila srdcovitě krojená ústa v poháru a pak jej nabídla rytíři.

Plameny pochodní, rudě pableskující na če-

pelích obrovitých mečů, jež jako reflektory plnily síň nebyvalým jasem, bleskem se odrazily od dalšího ostří.

„Přivedla jsem ho já, Hrist,“ křišťálově ledový hlas zmrazil nejbližší okolí, „a při Tórově kladivu, ač jsi mi napůl sestrou, zabiju tě, budeš-li narušovat moje práva,“ Reginleif, nakročena na pravou nohu, ve výši ramen svírajíc napřaženými rukama meč, opírala jeho špičku z boku o šíji sokyně – tam, kde vede krční tepna.

Nevyprázdňený pohár udeřil o podlahu a jeho obsah se rozstříkl po černém a růžovém mramoru. Na snědé pokožce černovlasé hildr se pod hrotem meče objevila tenká stružka temně rudé krve. Pomalu splývala na vyplazený jazyk jejího prsu.

„Tohle ti nezapomenu, Reginleif,“ ucedila Hrist. Prskla jako vzteklá kočka a odskočila dozadu.

Zpod jejích štíhlých dlouhých nohou, opatřených holeněmi s ostrými břity, zaznělo bolestné zaúpění nepozorného gnóma, který se jí připletl do cesty. Ještě jednou ho zuřivě na-

kopla a břitem levé holeně mu hluboce roztřala pravou paži, jíž si chránil hlavu.

„A pak ti nepomůže ani nový meč!“ přes oblé rameno vykřikla nenávistně do dalšího gnómího záupnění. „Vím, co chystáš s Brynhild. Ale s tím Freyovým veslem daleko nedopluješ.“

„Mlč, ty čubko!“ zasyčela Reginleif a obnažila bílé zuby v nenávistném šklebu.

„Uvidíme, kdo bude mít poslední slovo,“ odsekla černovlasá hildir, „uvidíme, kdo s koho.“

„Ještě se ti připomenu, rytíři,“ divoké černé oči zněžněly, když se již uklidněně spouštěla na nejbližší volné místo u stolu.

Tři nebo čtyři bradatí trpaslíci, odění tolíko v kožené zástěry, z pod nichž jim mezi olýsalými koleny vyčuhovalo štětinaté přirození, odvleklo svého naříkajícího druha. Další se přihnali s věchty slámy a počali z mramorových dlaždic stírat rozlitou medovinu a krev. Kovem pocákané obličejy pilotů se znovu skláněly nad číšemi a šum hovoru nabyl předchozí intenzity.

„Pojď,“ Reginleif se opět mile usmívala, meč pokojně zavěšen u boku, „zavedu tě k přáte-

lům. Táhle čekají,“ ukázala napříč hodovní síní.

Rozevřel se výhled i na druhé průčelí hodovní síně. Jemu též vévodil obrovitý krb s navršenou hranicí z mohutných klátů.

Vydali se k němu dlouhým sloupořadím. Proplétali se labyrintem stolů, okolo kterých hodovaly desítky a desítky mladíků. Stoly měly desky vyskládané z dubových trámků a von Gallwitz se přestal divit jejich bytelnosti, když si uvědomil, že jinak by váhu rozměrných mís s pečenými kanci, podnosů s pernatou zvěřinou a to množství cínových talířů s pyramidami vinných hroznů neunesly. A už vůbec nemluvě o bachratých soudcích s naraženými pípami a zaklínovaných v podstavcích, jež zatěžovaly stolní tabule v pravidelných rozestupech. Pod tím vším by se i coulová prkna prolomila.

Zábava postoupila do další etapy. Mezi mísami, korbely a podnosy začali přímo po stolech pobíhat ušatí a bradatí gnómové. Někteří bez zástěr, takže bylo vidět, že jsou pokrytí srstí i na

chobotovitých údech, směšně se jim houpajících pod mozolnatými koleny.

Podle toho, jak se ti zakrslým šimpanzům podobní číšníci opírali celým tělem do píp při čepování a jak se při tom rozjařeně šklebili, bylo zřejmé, že nemalá část nápojů mizí v jejich hrdlech.

Nad jinými tabulemi zněl břinkot oceli. Jejich posekané trámce – navíc k mísám pokrmů a bradatým výčepníkům – musely nést i páry rozohněných valkyrjí, dotírajících na sebe zuřivými údery mečů. Za víření jiskřivých čepelí bojovnice kroužily mezi podnosy a soudky, zpod ohrnovaček jim při výpadech a obranných piruetách odletovaly chrastící korbele, avšak ony se nepřestávaly pohybovat s grácií tanečnic a přímo z nich vyzařovalo potěšení, že mohou dychtivým divákům předvádět atletickou dokonalost svých těl.

Avšak rytíř Arnim von Gallwitz nedbal těch pestrých rejů. Chvátal k menšímu stolku za sloupem, kde ho čekala dvojice mladších mužů. Jeden ve francouzské, druhý v německé unifor-

mě. Toho druhého ihned poznal. I přes tvář vyspravenou kovem.

„Werne,“ vydechl šťastně, když se opřel o prázdné křesílko, čekající u stolu, „zahlédl jsem dole tvoji bednu.“

„Člověče, Witzi,“ již stojící Werner k němu napřahoval ruku a oči se mu smály stejně, jako když v dubnu zapíjeli jeho třicáté vítězství, „vidím, že i tebe také sbalila nějaká brunhilda. Jsou pěkné, ty naše zubaté, co?“ uchechtl se svým typickým způsobem. „Mensch, jsem moc rád, že jsi tady, ani nevíš jak,“ v nelíčené radosti držel Arnima za ramena.

Nebýt války, nikdy by se nesetkali. Stavovské rozdíly byly příliš velké. Avšak když po několika zběsilých rvačkách s anglickými a kanadskými piloty, při nichž si navzájem kryli záda, pochopili, že smrtícímu nebi je jedno, zda je někdo synem barona a druhý potomkem židovského obchodníka, přestali tu rozdílnost vnímat i na zemi. Zvykli si sedávat v pilotní jídelně u jednoho stolu a postupně se zrodilo jejich přátelství. Společně zapíjeli svá vítězství až do doby, kdy

bylo Wernerovi nabídnuto vytvořit si vlastní letku.

Od toho okamžiku von Gallwitz o jeho dalších skvělých vítězstvích jenom slyšel. Voss se vyhoupl na druhé místo žebříčku. Hned za Rudého barona, za von Richthofena, a stejně jako on dostal k vyzkoušení nový trojplošný Fokker. Slavil na něm další vítězství. Až do toho osudového 17. října, kdy si i pro něho přišla smrt. Kdy i jeho sbalila krásná brunhilda, jak se vyjádřil.

„Viděl jsem Boelcka. Přišel nás přivítat,“ pomáhal si dojatý von Gallwitz z rozpaků a rozhlížel se kolem.

„Já vím. Mě také přivítal. Ne, není tady,“ Werner si špatně vyložil Arnimovy pohledy, „hlídá na Hlídkjálfu. To je jeho velitelství. Něco jako polní pozorovatelná,“ objasňoval Werner. „Je tady ale spousta jiných známých. Koukej, tamhle sedí Karl Allmenröder...“

„Každej všivej Boš, co kdy lítal, je tady,“ přerušil je Francouz s kapitánskými rakvičkami na límci. A s typicky kulatou důstojnickou čepicí, kterou měl nad podmračeným čelem nasaze-

nu obráceně, štítkem do týla, takže ponechávala protáhlý obličej plně odkrytý. Od zapadlých očí se na něm táhl velký cyranovský nos až k urputně vysunuté bradě.

„Omlouvám se,“ Werner zrozpačitel, „zapomněl jsem vás představit. Poručík Arnim von Gallwitz od Jasta 10, kapitán George Guynemer od pověstných Čápů. Říkáme mu Starý čáp, nebo zkratka Gí,“ objasňoval, zatímco von Gallwitz si ostýchavě potřásal rukou s kostnatým dlouhánem.

„Slyšel jsem o tobě, von Gallwitz,“ zašklebil se Frantík krátce pod dýnkem dozadu naražené čepice. Poté usedl a začal znovu okusovat maso z žebra, pravděpodobně prasečího. „Můžeš mi říkat George,“ zabrblal s plnými ústy, „nebo taky Gí, jako ostatní. Při boji se to rychleji vysloví,“ dodal, vzhlížeje vzhůru na oba Němce.

„Jsem strašně rád, že jsi tady. To je prima, že jsme zase spolu, Witz je tady, Witz je tady,“ radoval se zcela nepokrytě Werner a rozzášené oči upíral do von Gallwitzovy tváře. „To je ten nej-

lepší vtip, že je tady Witz,“ vzpomněl si na slovní hříčku, kterou ho vítával v pilotní jídelně.

„Snad byste si mohli sednout,“ zavrčel Francouz a šlehl očima po Reginleif. Bylo zřejmé, že pozvání se jí netýká.

Zasedli do dřevěných křesel s bočními opěradly z tyček a přitukli si objemnými korbely s pivem. Francouz pozvedl kovaný roh s vínem. Ani on, ani Werner si stojící valkýry nevšímalí a von Gallwitz se cítil trapně.

„Jdu se pozdravit s družkami,“ jako by vytušila jeho pocity, oznámila nevzrušeně přebytečná Reginleif a vznosným krokem se počala vzdalovat. Teprve teď ji vzal Francouz na vědomí.

„To je prdelka. Starej pro tebe poslal nejhezčí holku, Gallwitzi,“ Guynemerovy tmavé oči se obdivně zableskly a přitom vyhlížely ještě zapadleji. „Jednu výhodu tyhle holky maj. Věděj, kdy jsou přebytečný,“ dodal poněkud nezřetelně. Zřejmě měl již dost upito.

„O to jde. Já tomu pořád nemůžu věřit. V čem to vlastně jedeme, Wernere? Jsme mrtví,

nebo živí? Zbláznili jsme se, nebo je to všechno šílený sen? Přece to nemůže být pravda, na Valhalu už tisíc let nikdo nevěří. Kde to pak ale vlastně jsme, Wernere?“ von Gallwitz postavil korbel na hrbolaté desky stolu a dychtivě se naklonil k šedookému mladíkovi s Hohenzollernským rytířským křížem pod bradou.

„Boelcke ti to přece vysvětlil. Mě se neptej, nevím víc než ty,“ ušklíbl se Werner.

„Chlape, jak můžeš vůbec pochybovat o tom, kde jsi? Jak můžeš pochybovat o hrdinské minulosti svého vyvoleného národa?“ Gí se podnapile uchechtl a jeho beztak dost dlouhý obličej se ještě prodloužil. „Co seš to za skopčáka? Jak to, že tě vůbec nechali bojovat za posvátnou Germánii, když pochybuješ o Valhale?“

Von Gallwitz se nadechl, aby Francouzovi odsekl. Neměl rád zlomyslné lidi. A nelíbilo se mu, jak se ohlížel po Reginleif. Něco z toho na něm muselo být vidět a George si toho všiml.

„Nic ve zlým, Gallwitzi,“ chlácholivě položil Arnimovi leskle kovovou ruku na rameno, „tady jsi, sakra, skutečně ve Valhale, a to by ti

mělo stačit,“ stáhl ruku a mocně si přihnul z rohu.

„Tohle rýnský nemá Grímni špatný. Fakt ne. Ale dneska bych dal přednost calvadosu,“ znovu si lokl z rohu. Podíval se přemítavě před sebe do mísy, na zpola ohryzanou kost. Uchopil ji do ruky místo rohu. Zakousl se do zbytku masa na ní, polkl a pak ji znechuceně rychlým švihem mrštil za sebe. Bleskl pohledem zpět na von Gallwitze, ještě dřív než kost dopadla. Ani alkohol nedokázal zpomalit jeho reflexy.

„Tak ty chceš vědět, v čem jedeme?“ tmavé oči, jimiž pohlédl na von Gallwitze, byly najednou melancholické, staré a střízlivé. „Bertie Ball, co byl v tý mele s Boelckem, říká, že jde o draky. Rozumíš, létající ještěři. S víc hlavama a každá má v hubě solidní plamenomet. Mazaní zkurvysyni. No a pak takoví menší hajzlíci. S jezdcema na zádech. Ale ti na nich nesedí, voni z nich rostou. Já vím, zní to blbě,“ zatvářil se rozpačitě a rázem vyhlížel o deset let mladší, „ale tady zní všechno blbě. Proto se neptej. Ostatně, vy jste měli ve škole ty vaše germánský

sračky. Víno, hej, víno!“ otočil se od stolu a vykřikl do vřavy sálu.

„Moje smůla, že moji předkové pocházeli z Normandie,“ zvrátil hlavu k trámovému stropu, jenž se ztrácel v namodralém kouřmu obludně vysoko. „Moh jsem se smažit v příjemnějším pekle. Nebo taky v horším,“ bouřlivě se rozesmál.

„Abys rozuměl, Witzi,“ doplňoval Werner, „všichni frantíci, co tady vidíš, jsou Normand'ané nebo Bretonci. Grímni může používat jenom ty bojovníky, kteří mají alespoň kapku germánské krve.“

„Je pěkně vychcanej, ten váš Grímni,“ vyhrkl George. „Řekni mně, no, řekni mně, kdo v Evropě nemá kapku germánský krve?“

Arnim von Gallwitz však hleděl na Wenera s jeho poskakující kovovou sanicí.

„Už jsi viděl...“ zaváhal, „nějaké ty draky?“ Znovu se pokoušel vzpomenout na školní hodiny německé literatury. Na severské eposy, na Eddu Starší a Mladší, na Heimskringlu a jiné ságy. Pře-

krývalo se mu to s tím, co si o Valhale pamatoval z Wagnerových oper.

„Zatím ne. Nic, žádnou bestii,“ Werner vrtěl zamítavě hlavou. „Stihli jsme jenom pár seznamovacích letů. Boelcke se už nějakých potyček zúčastnil. I jedné velké bitvy. Ale o tom ty už asi víš od něho. Kdyby se někteří hoši nerozhodli pro taran, když viděli, jak se obsluha Himinbjörgu smaží za živa, tak by tu dračici nesundali. Aspoň Bertie Ball to tvrdí. Prakticky se vrátili jenom oni dva, jsme tady vlastně samí nováčci. Další útok Súrtu a jeho dračí menažérie se teprve čeká. Teď je něco jako příměří. Jestli si vzpomínáš, v Eddě se uvádí, že Súrt, vládce horké jižní říše Múspellu, je odvěkým nepřítelem Niflheimu. Při Ragnaröku, při soumraku bohů, Súrt zvítězí a Valhala se propadne do podsvětí nebo čertví kam. No, Boelcke si myslí, a já s ním souhlasím,“ Werner upil z poháru, „že se to stalo někdy hodně dávno. A my jsme se tady,“ rozmáchl se volnou rukou kolem dokola, „dostali do něčeho jako do druhého kola, do druhého dějství. Grímni se rozhodl pro odvetu a my...“

„... a my to máme tomu vyčuránkovi vyhrát,“ vpadl Guynemer.

„Přišels k tomu nejlepšímu,“ nedal se zmást Voss. „Sbíráme síly k rozhodujícímu střetnutí. Dělám tady Starému čápovi wingmana a ty a tvůj roj budete s námi spolupracovat. Boelcke si zase cosi vymyslel. Chce uplatnit nový taktický prvek, jak říká, chce vytvořit něco, čemu říká úderná skupina. Úderná skupina Guynemer. Protože v ní bude nejdůležitější tady George. To kvůli tomu kanonu, co má v bedně. Boelcke po té bitvě nad Gjallarhornem tvrdí, že kulometry jsou na dračí kůži málo.“

Von Gallwitz se zvědavě zahleděl na Guynemera. Na německé straně fronty dobře věděli o jeho padesáti třech sestřelech a také o tom, že jeho stíhací Spad byl vyzbrojen třicetisedmimilimetrovým kanonem. Nevídaná věc v době, kdy stíhací letouny existovaly sotva rok.

„Ten tvůj kanon, to už mě dlouho zajímá,“ vyhrkl proto rytíř Arnim. „Teď se konečně dočkám. Chtěl bych si tvoji bednu prohlédnout co nejdřív,“ připojil nadšeně.

George na něho udiveně zašilhal a pak rozhořčeně třískl rohem do stolu.

„Vy, Hunové, jste nepoučitelní,“ zahulákal vzápětí. „Ráno tě usmažili, ještěs ani nevychládl, a už si chceš znovu hrát se sirkama?! To toho ještě nemáš dost?!“ zmlkl, aby svoje rozhořčení mohl spláchnout důkladným douškem z rohu.

„Víte co,“ ohryzek mu poskočil, jak polkl, „vykašlem se teď na Grímního. A na Súrta s jeho drakama taky. Pojd'me se radši bavit. Třeba o těch místních děvkách. I když to je taky námět na hovno,“ třískl opět rohem o desku stolu.

Von Gallwitz se v rozpacích zahleděl do síně.

Před obrovitým krbem na jejich straně se právě bila nerovná dvojice. Tmavovlasý drobný mladík v rajtkách a v šedozelené košili s vyhrnutými rukávy se tam obratně bránil ryšavé hildr.

Lehký meč držel jako šavli a také, což von Gallwitz ihned zkušeně poznal, jako dobře vyvíčený šavlista jej používal. Občas si vypomáhal i levou wthulovou rukou. Za doprovodu jis-

ker a břinkotu kovu o kov předloktím odrážel hrot soupeřčina meče. Tento netradiční obranný prvek využíval k tomu, že při následném výpadu, místo aby sekl zepředu, přetáhl soupeřku na plochu zezadu přes zadek. Ta zpočátku při každém zdařilém zásahu do mladíkova předloktí radostně vyvýskla, avšak jak čepel šermíře stále častěji přiléhala k jejím zadním oblinám, měnilo se výskání ve vzteklý jekot. O to víc se po každém přiléhavém zásahu smál drobný mladík v šedozelené košili.

„Do toho, Thierry, do toho!“ zahulákal Guynemer. Také jeho zaujala soupeřící dvojice. Bujaře a s jistou námahou se pozvedl z křesla. „Jen jí zasol, Thierry, pořádně jí zasol. Koukněte, jak se ta děvka kroutí,“ komentoval s potěšením téměř taneční krok ryšavé šermířky, rozzuřeně kroužící kolem klidně a úsporně se bránícího mladíka.

Následovali Guynemera a společně s ním zamířili k narůstajícímu hloučku diváků. Prim v něm hráli již notně rozjaření Angličané. Von Gallwitz mezi nimi rozpoznal bílou a rudou ša-

chovnici obličejě rozpáleného Rhys-Daviese, podpíraného z obou stran rozesmátými valkýrami. Zřejmě Reginleif jeho schopnosti poněkud podcenila. Další dívky bojovnice, stojící z druhé strany, v předpažení začaly bušit svými zápěstími o sebe a jejich ocelové nátepníky vydávaly rytmický chřestot. V těsné blízkosti bojujících pak přebíhali gnómové s homolovitými čepicemi, s drobtý masa a tuku v pačesatých vousech. Vždy zapištěli radostí, když Thierryho meč přilehl na nahé hýždě vztekající se hildr.

Jeden z gnómů, ve fialové čepici a rozjařenější než ostatní, strhl ze sebe zástěru. Uchopil se za dlouhý pyj a namířil jej v záklonu na bojující valkýru. Vždy, když Thierryho meč dopadl na její zadnici, nedostatečně chráněnou jen pruhem vlčiny, vynutil ze sebe v důstojném oblouku pramínek žluté tekutiny, máčející škorně ječící bojovnice. Když postřehl, že ho von Gallwitz pozoruje, šibalsky na něho mrkl. Jedno oko měl modré a druhé hnědé, zaznamenal užaslý rytíř.

„Do toho, Thierry, jen ji přes tu prdel pořád-

ně přetáhni,“ hulákající George zamířil blíž k zápasícím, ale pak se náhle zastavil. Nejistě se zakymácel a sklopil hlavu. Von Gallwitz, ještě strážlivý, k němu přiskočil.

„Merde! Merde!“ slyšel, jak Francouz drtí mezi zuby. „Hovno na hovno!“ opakovaně vykřikl s útočně vystrčenou bradou, popadl ze stolu svůj roh a prudkým úderem jej roztříštil o protější sloup. „Tolik krásnejch holek, a nic z toho!“ bušil pěstí do desky nejbližšího stolu.

„Moc chlastáš, mon ami. Zapomínáš, že Witz je tady nováček,“ utrousil těžkopádně Werner, zaklapav kovovou čelistí nad hvězdicí řádu Pour le Mérite, jehož stužka obepínala límec jeho uniformy. Obrátil se na nic nechápajícího von Gallwitze. Podle rybího pohledu očí musel být i on již značně opilý.

„Nezbývá, než abych ti to vysvětlil já. Abys tomu rozuměl, a až ti to dojde, můžeš mě kdykoli přerušit,“ začal těžkopádně, opíraje se o nejbližší křeslo. „Pro většinu z nás je tohle skutečně peklo. V našich bednách je benzínová nádrž obvykle před pilotem, nebo se na ní sedí. To pře-

ce víš, takže plameny... když začneš hořet... a skoro každý se sem dostal přes plameny...“ drže se jen jednou rukou, nerozhodně šermoval pravičkou, „a ty plameny tě začnou pohlcovat odspodu... no a velký šéf tohohle cirkusu si potrpí tady na toto,“ maje potíže, aby se trefil, si zaťukal na kovovou bradu...

„S wthulovým čurákem si zkrátka nezašoustáš!“ vybuchl náhle Francouz. „Proč mu to, kurva, dáváš po kapkách?! Řekni mu to na rovinu, ať ví, kurva, na čem je.“

„Nemáš v tom žádnéj cit,“ kostnatý George, jenž jako by na chvíli vystřízlivěl, se obrátil přímo na von Gallwitze, „je to, jako bys to strkal do chcíplé kočky...“

„Obvykle se s tebou o tom nikdo bavít nebude,“ Werner cítil povinnost dokončit svoje objasnění. „Nikdo se tě nebude ptát, jak jsi na tom ty. Ale očekává se, že ani ty se nebudeš ptát. Mohl by sis taky vysloužit ránu mečem nebo dávku z kulometu. Kamarád nekamarád,“ dořekl tvrdě a sklesl do křesla.

„... a neříkej mi, že moc chlastám. Naopak,

milý Werne, naopak, já chlastám právě málo, příliš málo,“ Guynemer, jenž se nedal přerušit, zpožděně zareagoval na Vossovo upozornění. Opřel se o hranu stolu a lačně se natáhl po plném rohu, aby se jej opičím hmatem zmocnil. „Jsem až nezdravě střízlivý na tuhle roční dobu,“ pečlivě vyslovoval, „suchý jako pepř. Proč ten Anglán na tebe, milý Werne, tak zírá?“

Von Gallwitz se zvědavě obrátil. Kousek od stolu, který si právě okupovali, stál Rhys-Davies. Usmíval se jako andělíček. Andělíček v objetí dvou čertic, neboť valkyrje ho nepřestávaly podpírat. Kousek za ním oddechoval poněkud udýchaný Thierry s knírkem a la Menjou, a k němu se vinula, držíc ho majetnicky kolem krku, ona vysoká zrzavá hildr s pruhem vlčiny v rozkroku.

„Tak to jsi ty, koho jsem před měsícem sestřelil,“ přehnaně artikuloval Rhys-Davies, přičemž jeho pravá ruka mířila Vossovi přímo na prsa. „Zelený trip,“ použil anglickou zkratku pro Fokkerův trojplošník, „s upířím ksichtem na kapotě. No a tady von Gallwitz srovnal skóre,“

toporně se pootočil v dvojitém sevření dívčích ňader, takže vztyčená paže, jako dělová hlaveň, nyní mířila na rytíře Arnima. „A to je důvod k napití. Arthur Percival Foley Rhys-Davies,“ za-deklamoval svoje jméno.

Werner se odlepil od křesla, cvakl podpatky a též se představil. To už se kolem nahrnuli i ostatní Angličané se svými společníci.

„Na bratrství, na bratrství,“ povykoval reza-vý Muspratt a knírek mu trčel dopředu jako cvrčkovi tykadla.

„Víno sem, víno sem,“ skandoval nosatý Guynemer a svou čepicí s modrým dýnkem mával vysoko nad hlavou.

„Tak to se ho, Witzi, budeš muset vzdát,“ jakmile upili, ukázal Guynemer na Rhys-Daviese, „bude muset lítat jako wingman u Vosse.“

„Co je to za blbost?“ zaryčel Muspratt.

„Zákon týhle zasraný Valhaly. Oběť zabitému germánskému válečníkovi od jiného germánského válečníka. Sestřelils Vosse,“ těžkopádně vysvětloval nosáč ve francouzské

kapitánské uniformě, „a tebe dostal Witz. Tys byl jejich protivník, a proto patříš od teďka Vossovi, za trest, žes ho sundal.“

„Mně je to fuk,“ šklebil se Rhys-Davies, „pokud mu nebudu muset pucovat holínky.“

„Neee,“ protáhle ho upokojil Guynemer, „na to sou trpajzlíci. Budeš s ním lítat, poslouchat a krejt ho v boji.“

Pak teprve začala ta pravá pitka. U stolů se místo křesel objevily dlouhé, na hrubo sroubené lavice, na které se všichni, i se štíhlými a při tom tak v prsou plnými valkýrami, sesedli. Werner Voss a Rhys-Davies se objímali kolem krku, slibovali si věrnost ve všech peklech, do kterých se dostanou, to bylo ještě rozumět, a pak začali cosi spolu zpívat. Aspoň von Gallwitz tak usuzoval podle jejich rytmicky se otvírajících úst. Leč neslyšel nic, neboť výskot dívek bojovnic a výkřiky rozjařených pilotů k němu nepropustily ani tón. Na obrovitém čtvercovém stole se jako zázrakem objevila ohromná stříbrná mísa a na ní pečené sele, obložené nadívanými tetřívky. Von Gallwitz pozvolna ztrácel přehled a na-

opak v něm sílil pocit, že Valhala se proměnila v parník, jenž právě z bezpečného přístavu vyplouvá na rozbouřené moře.

Musel propást okamžik, kdy pečené sele na stole vystřídaly dvě velice ladné růžové polokoule. Trvalo mu jistou dobu, než si uvědomil, že se nejedná o další chod, nýbrž o akt lékařské péče. To Trúd, ona ryšavá šermířka, si vyžádala léčení své ztrískané zadnice medovinouovou závlahou. Ležela na stole, břichem dolů, a pruh vlčí kůže, osvobozený z ochmýřeného průsmyku, se povaloval vedle. Každý se postupně musel vyškrábat za ní na stůl, tam pokleknout, sevřít dlaněmi ty skvostné polokoule a napít se z Trúdiny božské strouhy, kterou pilně doplňoval rozšklebený chlupatý gnóm z boulovatého cínového korbele. Pochopitelně že to nebyl nikdo jiný než onen bodrý brach ve fialové čepici s dvoubarevným kukučem a to, co v mezidobích, než se další léčitel vyškrábal na stůl, protéklo níž vylizoval dlouhým zvlněným jazykem.

Poté co i on splnil ošetrovatelskou povinnost, musel si von Gallwitz při návratu ze stolu

poplést orientaci. Lavice, na niž se spustil, hostila tu vyzývavou valkyrju s bujnými černými vlasy.

„Tvá hildir se o tebe příliš nestará, rytíři Arnime,“ oslnivě se usmála a přitáhla si von Gallwitze k sobě. Prstence jejích vlasů ho šlehly přes tvář, jako by mu před očima máchl křídly havran. „Líbíš se mi a pro Reginleif je tě škoda. Ta dokáže milovat jenom sebe,“ vypouštěla slova ze svých plných rtů v těsné blízkosti jeho obličeje. „Na, napij se,“ nabídla mu stříbrem kovaný roh. Von Gallwitz poslušně upil a celá hodovní síň mu odpověděla dlouhým zhoupnutím. Valhala najížděla na další vlnu...

Na nějakou dobu musel přestat vnímat. Hodovní vřava se propadla někam do dálky. Jen ta černá havraní křídla zůstala. Když byl schopen opět zaostřit zrak, zjistil, že skutečně hodovní síň poletují dva černí havrani. Něco mu vadilo v lepším rozhledu a uvědomil si, že Hrist, vzpomněl si na jméno snědé hildir, mu sedí na klíně.

„To jsou Hugin a Munin, Grímniho špeho-

vé,“ informovala ho Hrist, když postřehla, za čím otáčí hlavu. Havrani, poletující síní, tedy byli skuteční. „On sám je příliš vznešený, aby se zúčastňoval veselí. Ale vědět chce všechno,“ dodala pohrdavě.

Okolo proplouvala mísa s nadívanými holoubaty a Hrist se natáhla, aby pár ulovila. Pak je štíhlými prsty trhala na drobná sousta a vkládala je s vrkavým smíchem von Gallwitzovi do úst. Po každém soustu mu ke rtům přiložila roh s vínem.

„Nevěř Reginleif, nevěř té plavovlasé děvce,“ šeptala mu přitom horce do ucha, „zradí tě. Nemá nikoho ráda, jen sebe,“ zopakovala. „Chce nad tebou získat absolutní moc. Tuším jak, ale ty jsi ještě příliš zelený, abych ti prozrazovala všechna tajemství,“ šuměl rytíři Arnimovi její hlas v uších. Až měl dojem, že hadi, ovíjející její ňadra, ožili a svým sykotem projevují nelibost nad tím, že poklad, který stráží, by mohl být nabídnut i někomu jinému.

„Ne- nechceš říct těm hadům, a-aby přestali

s-syčet?“ zablekotal von Gallwitz, a aniž by čekal na odpověď, hýkavě se rozesmál.

Něco se mu otřelo o nohy a vzápětí zatahalo za nohavici. Odklonil se od Hrist, aby se mohl podívat pod stůl. Jeho čepelemi posekaná hrana se střídavě přibližovala a oddalovala jako okraj houpačky. A v té houpačce se houpalo dítě s vousatou hlavou a s dvoubarevnýma očima.

„Lítají tady pořád ti havrani?“ optal se trpaslík pod stolem. Jeho předchozí bujarost byla tam.

„Havrani?“ von Gallwitz se zmateně rozhlédl kolem. „Snad ha-hadi?“ zablekotal, když se opět sklonil.

„Můžeš vylézt, Bombure,“ zaznamenala Hrist přítomnost pidimuže u jejich nohou, „Hugin a Munin jsou už pryč.“

Rytíř Arnim se pokoušel vši silou zastavit rozhoupaný svět. Když se mu to konečně podařilo, Trúd na stole již neležela. Místo ní na dubových fošnách mezi láky rozlitého vína a medoviny křepčili čtyři trpaslíci. Metali kozelce a pak

začali tančit kozáček. Hoj, hoj, hoj, publikum na lavicích počalo skandovat a tleskat do rytmu.

„Hoj, hoj, hoj,“ připojil se i rytíř Arnim a znechucená Hrist se od něho odklonila.

„Ty jsi úplně opilý,“ konstatovala zklamaneč. Leč von Gallwitz ji nevnímal. Snažil se soustředit na to, co se dělo na stole. Zakrslí tanečníci se svým číslem skončili a vystřídala je opět Trúd.

Houpavě se procházela mezi korbely, oděná toliko do svých vysokých škorní, které ještě prodlužovaly její samy o sobě dosti dlouhé nohy. Když spatřila mezi předměty na stole část své bederní roušky, pruh vlčí kůže, otočila se k němu zády, zaklonila se a spustila do mostu. Za nadšeného hulákání a potlesku sebrala kousek kůže ze stolu, pomalu se vztyčila a stále ve značném záklonu si vložila kůži do rozkroku. Uchopila její přečnívající konce a k zešílení pomalými pohyby, houpajíc se dopředu a dozadu, si ji počala protahovat sem a tam. Netrvalo dlouho a i ti největší opilci ztichli. Trúdina exhibice musela přitáhnout diváky i od jiných stolů, neboť postupně utichala celá síň. Jistou dobu ne-

bylo slyšet nic jiného než Trú diny stupňující se vzdechy. Pak zacinkaly padající rohy, zachrastily smetané korbele a zaduněla kácející se lavice.

„Přestaň s tím, ty děvko, nebo tě zabiju!“ z druhé strany řval Guynemer, předkloněný nad okraj stolu jako útočící tur, svíraje hranu desky oběma rukama. Jeho oči vztekle střelily do stran a posléze utkvěly na von Gallwitzovi. Zuřivost v nich se proměnila v opileckou náklonnost, ústa v přátelském šklebu odřízla kvádr brady od masky smutného klauna.

„Pošlu ti dárek, kámo,“ zaječel znovu George a zmizel pod stolem. A pak, aniž by ostatní stačili zareagovat, se celý stůl naklonil a vše, co bylo na něm, včetně vřískající Trúd, se svezlo na tu stranu, kde seděl rytíř Arnim.

Náraz dívčího těla smetl von Gallwitze k zemi. Strhl s sebou i Hrist, a tak se všichni tři zakutáleli pod stůl. Nebyli tam sami. Mezi důkladnými, do kulata ošlapanými trnožemi se pod stolem povalovalo již několik vzájemně propletených dvojic i trojic.

„Zadřela jsem si třísku do zadku,“ kňourala

Trúd. „Nechtěl bys mi ji vytáhnout?“ přitulila se k von Gallwitzovi.

„Nic takového,“ zasyčela Hrist, „tam už leze tvůj malý Belgičan,“ ukázala na Thierryho, jenž na všech čtyřech si k nim klestil cestu. „Ten s radostí ošetří všechny rány, co tě tak svrbí. A buď si jista, že na žádnou nezapomene.“

Překulila se přes von Gallwitze, aby ho odělila od Trúd. V přítmí se zaleskly její oči a smaragdy na hrotech jejích nader.

„Myslím, že bych tě mohla naučit několik her, při nichž nebudeš potřebovat to, co ti ukradla Reginleif,“ šeptala von Gallwitzovi do ucha a její horce vlhký jazyk mu přejížděl po boltci. „Neboj se, když budeš chtít, pomohu ti získat zpět, co ti Reginleif vzala. Vybojuji na té feně to, co ti vzala.“

„Ale teď už nechme řeči o té neukojené čubce a užijme si večera. Nemusíme čekat na ten meč lásky,“ přitiskla se k rytíři. „Ach, máš pravdu, můj bojovníku, moji hadi by mohli žárlit. Bude lepší, když je odložím...“

Poté jeho pocit, že se nachází na palubě lodě

v bouři, nabyl na intenzitě. Čím víc pil z těch mnoha půvabných rohů, jež mu Hrist nepřestala předkládat, tím méně si pamatoval.

Přesto, ještě než se propadl do růžově snědé mlhy zapomnění, nemohl se zbavit dojmu, že se na něho zavěsil dvojbarevný pohled a chlupatá pracka mu nabídla stříbrnou číši. Pij, rytíři Arni-me, pij, tohle ti udělá dobře, prohlásil sytý hlas, po tomhle zapomeneš na všechna trápení. A on pil, aby zapomněl, aby skončil ten dlouhý, předlouhý den.

Sígurdova kletba

„Mohu ti nějak pomoci, pane?“

I v prostředním gólvu panoval klid a příšeří. Většina pochodní byla zhasnuta a vládu ticha nerušil ani zbytek trpasličích mechaniků, kteří nestihli dokončit svou práci. Zřejmě usoudili, že spěchat už není proč. Někteří odpočívali přímo na poncích mezi náradím a součástkami rozmontovaných motorů. Ti šikovnější si rozložili na dlaždice žoky koudele, aby je chránily před tvrdostí a chladem podlahy. Tlumené chrápání prozrazovalo, jaké činnosti se věnují. A tytéž zvuky se ozývaly i od staršího modelu Albatrosu, stojícího uprostřed pojížděcího pruhu. Letadlo bylo zřejmě připraveno k letu.

I přes nedostatečné osvětlení hauptmann Boelcke dobře rozpoznal siluetu muže, který se pokoušel, byť poněkud neobratně, nahlédnout do pilotního prostoru jiného odstaveného Albatrosu. Byl to letoun toho nováčka von Gallwitze.

Grímni neměl ve zvyku si prohlížet vzdušné

oře einherjů. Spíše se jim vyhýbal a Boelcke měl podezření, že létacími stroji přímo opovrhuje. Konečně na tento vztah k letecké technice byl hauptmann zvyklý. Generálové a vyšší důstojníci, s nimiž měl co do činění, když ještě žil, byli zhusta stejní – a proč by tedy tenhle pomstychtivý válečnický bůh, o celé věky starší, přímo fosilní zkamenělina proti svým pozemským kolegům, měl být jiný?, ptal se hauptmann sám sebe.

Popravdě řečeno, a Boelcke si to neváhal připustit, jeho nynější nadřízený byl nejlepší velitel, jakého kdy měl. Lepší než generál von Hoepfner, o majoru Thompsenovi, který začátkem války velel polnímu letectvu, ani nemluvě. Grímni nikdy nepřestával být zdvořilý. A pokud se přesvědčil, že někdo své práci rozumí, nepletl se mu do ní. Dokázal překonat svou osobní nechuť ve prospěch věci (proč by si jinak zaneřádl Valhalu stroji, jimiž musel opovrhovat?!), což musela být vlastnost skutečně božská, protože u svých pozemských nadřízených ji hauptmann postrádal až příliš často.

Musel být i velmi osamělý. Poslední ze své

generace Ásů. Ač to nikdy ani sebemenším mrknutím svého jediného žlutého oka nedal najevo, byl Boelcke přesvědčen, že se tím trápí. A ze stejného zdroje se živila i jeho pomstychtivost, dohadoval se Hauptmann. Proto byl schopen cítit s Grímnim účást, a proto i otázka, jíž mu nabídl pomoc, vyzněla vřeleji, než by mělo odpovídat jejich v podstatě jen služebnímu vztahu. Proto, a ne z důvodu, že Grímní byl nadřízeným a on podřízeným, si nechal pro sebe další otázku, či spíše připomínku, týkající se Hlídkjálfu. Když jsou oba dva zde, nikdo tam nehlídá, a bylo tedy s podivem, že právě Grímní, který trval na tom, aby si hlídkování na Hlídkjálfu předávali jako štafetový kolík, nyní otálí v gólvu.

„To jsi ty, Oswalde?“ Otec padlých se narovnal a pomalu sešplhal z letounu. „Ne, není třeba, jen jsem si něco ověřoval.“

Uchopil oštěp, jenž byl opřen o bok trupu, poodstoupil a upřel žluté oko na draka, namalovaného pod koženým lemováním kokpitu.

„Osud nic neponechává náhodě,“ zahučel. „Sigurd sice draka zabil, ale tady ten si ho ocho-

čil. Neboť jsou ty řinčivé stroje, plivající žhavé kousky železa, snad něco jiného? To znamená, že syn Země, který nyní přišel, je silnější než Sigurd. Rozumíš?“

Pokynul volnou rukou, aby Boelcke přistoupil blíž. Přitom mu tvář zkřivil bolestný škleb, jenž vzápětí přešel do poněkud nakyslého úsměvu.

„Zapomněl jsem na to, jak mě postřelili. Jsou to dobří bojovníci – ti tři, Oswalde. Má dcera měla šťastnou ruku při jejich výběru. Dokázali mě zasáhnout ještě před proměnou. Měl bych mít radost, že mi přibyli tak zdatní obránci, ale místo toho...“

„Já vím. Vadí ti, že úspěch v boji už nezávisí jen na osobních schopnostech. Nýbrž na dokonalosti stroje, který bojovník používá,“ podotkl Boelcke, když se Grímni odmlčel.

„Znáš mě sice dobře, Oswalde,“ válečný bůh Nordů pozvedl hlavu, „z dávných ság znáš dobře i historii mého rodu, ale tady jde o něco jiného. Když jsem žehnal tento stroj, Gungni mi zpočátku odepřel poslušnost. V tom stroji bylo

něco cizího, a proto jsem se vrátil, abych do něho nahlédl,“ položil ruku na křídlo a zkoumavě přešel prsty po lakovaném plátnu potahu.

„A vskutku jsem v něm něco cizího našel...“ váhavě mluvil dále. „... něco pro mě nedotknutelného. Je v něm Pojídač Tmy, meč našeho nepřítele. Nechápu to. Kde k němu ten mladík přišel? A proč se jej Súrť vzdal?“

Boelcke mlčel. Popravdě se odpovídat ani nesnažil. Grímni stejně žádné odpovědi nečekal.

„A děsí mě to,“ připojil pán Valhaly po delší odmlce. „S objevením té zbraně je spojena kletba. Sigurdova kletba, kterou vyřkl, když jsem mu uzmul prsten. Vidíš, prsten,“ zabručel. „Zapomněl jsem si ho od Reginleif po návratu vyžádat. Tak mě to vyvedlo z míry...“

S chmurným výrazem ve tváři obcházel Grímni letoun, zrak upřen na kresbu draka. Boelcke ho v rozpacích následoval až k přídi stroje.

„Konečně, proč bych ti to neřekl všechno,“ rozhodl se Grímni, vida zmatený výraz na Boelckově tváři. „Jsi můj vojenský náčelník a mohlo

by se stát, že budeš muset rozhodovat samostatně, kdybych já – kdybych já byl zaměstnán jinými záležitostmi.“

Usedl na podvozkové kolo s úzkou šedou pneumatikou a nachýlil se dozadu, až se opřel zády o černě lakovanou vzpěru. Boelcke si naproti přitáhl bedničku s kulometnými náboji a přisedl na ni se skrčenýma nohama. Když už se do toho dal, Grímni vyprávěl zajímavě a dlouho.

... jakmile mu strážce Heimdall sdělil, že podle zpráv špehů se lidé v Midgardu naučili bojovat i ve vzduchu, myslel jen na jedno – jak získat tyto bojovníky pro svoji říši. Byla to příležitost, na kterou čekal tisíciletí. Příležitost pomstít se za porážku při Ragnaröku, za ztrátu bratrů a synů, příležitost zaplnit prázdné sály Valhaly novými obránci i s jejich kouzelnými stroji. A ještě více. Doposud se Súrtovi jen bránil. Nyní by mohl, díky vynalézavosti lidí, získat prostředky, jimiž by bylo možno protivníka předejít. Zaútočit na jeho Pány času v jejich vlastním prostředí. Jenže kde hledat cestu do ztraceného Midgardu, do oddělené Země lidí? Kterým

směrem vysílat valkyrje, aby, jako před Ragnarökem, přiváděly padlé reky na okřídlených ořích? To nevěděl.

Rozhodl se vyhledat Lokiho a požádat toho šibala o radu.

... čemu vděčím za tak vzácnou návštěvu, bolestně se šklebil upoutaný Loki, když se vládce Valhaly skláněl v Dómu Okovů nad jeho trojbrýtlým lůžkem. Jsi, bratranče, bláhový, jestli si myslíš, že ti radu, jak proniknout do ztraceného Midgardu, dám zadarmo, zaskřípěly Lokiho obnažené čelisti z napůl rozleptaného obličeje se zbytky rezavých vousů, když Stejně Vysoký vyjevil, proč přišel. Vím, jak na to, ale cena je jediná. Sám jsi mě sem po Ragnaröku připoutal, sám mě budeš muset uvolnit. Cena je jediná. SVO-BO-DA, zaharašily čelisti a celá hlava sebou zazmítala, jak se připoutaný Loki snažil uhnout další dávce žiravého jedu, jež vytryskla z tlamy skalního hada. Vyčníval ze stropu nad Lokiho lůžkem a po úderu Gungnim hbitě zajel do své nory. Takhle lacino si radu nevysloužíš, prohlásil Loki neústupně, a Stejně Vysoký jediné

usmlouval, že ho uvolní z okovů až poté, co se jeho dcery vrátí z Midgardu s prvním bojovníkem...

Chceš se pomstít Súrtovi a přinést zmar jeho říši, Loki vychytrale sešklebil svoji rozleptanou tvář. Tak proč nepoužiješ posla zmaru, začal svoji radu hádankovitě, a když Grímni netrpělivě potřásl oštěpem, rychle dodal, proč nepoužiješ Sigurdův prsten, který je k tomuto poslání kletbou předurčen?

Ty blázne, opáčil Stejně Vysoký, i kdyby bylo pravdou, co navrhuješ a prsten byl propustkou do Midgardu, víš dobře, že Sindriho dílo je i s majitelem pohřbeno v Helu a jeho vládkyně není zvyklá nikoho propouštět zpět.

... tobě mohu věřit, tak vznešený Ás by slovo neporušil. Ač jsem tě, jako vždy, ošidil, v odpověď vypustil napřed Loki z ohrady zubů posměšná slova a pak teprve vyvrhl osmiboký jantarový hranol. Kdybys nebyl hlupák a příliš hrdý na to, abys vždycky každého zajatce prohledal, nemusels mi nic slibovat. Protože věz, tohle je klíč k mřížím Helu, který je činí prostupné z obou

stran. A zároveň klíč ke tvé pomstě, objasnil vysoké návštěvě. S ním se můžeš odvážit sestoupit do Helu, s ním se dokážeš i vrátit. A zbytek, vyhledat nešťastného Sigurda a připravit ho o prsten, který mu vládkyně Helu ponechala, nebude pro tvou pomstychtivost obtížné. A slyšíš, bratranče, neotálej s tím posláním, tohle lůžko není ani pohodlné, ani suché, volal Loki nabádavě za mizejícím Stejně Vysokým...

... na cestu do Helu se oděl orlím rouchem. Dlouho v širokých kruzích sestupoval Ginnungagapem až k ledem pokrytému pobřeží řeky Gjöll. Avšak k ojíněné mříži, lemující břeh od obzoru k obzoru, již přistoupil v lidské podobě. Zkřehlýma rukama přiložil hranol k nejbližšímu prutu. Zasyčelo to, dotknutý prut se rozžhvil a zahalil do oblaku páry. Postupně přiložil klíč i ke třem dalším prutům v řadě. Když i tyto se v mráčkách páry zbarvily do červena, vpáčil rameno do mezery mezi druhým a třetím a pak odtláčil tvárné ocelové tyče od sebe. Vzniklým otvorem se protáhl dovnitř, a aby se chránil proti citelnému chladu, oděl se vlčím rouchem.

Spadlý klíč si nadohodil v bílých tesácích mohutné mordy a pustil se drobným klusem napříč zasněženou pustou plání do nitra Helu...

... dlouho měkce našlapoval tlapami, než se plochá krajina pokryla nakupenými ledovými balvany a olámanými krami. V nich, pod vrstvou průzračného zelenomodrého ledu, pulzovaly temné stíny. Tehdy se počal zastavovat, pozvedal trojúhelníkovitou vlčí hlavu s citlivým čenichem k nízkému, mrazivě šedivému nebi a pokoušel se zachytit určitý pach. Dlouho tak hledal v těch soumračných prostorách, kam byl zlaté Sol zakázán přístup, vydechnutá vodní pára se mu ledovými krystalky usazovala na dlouhých hrudních chlupech, přeskakoval ze kry na kru, drápal se na ledové balvany a nic nedbal zoufalých šepotů, které z ledu zněly...

... konečně zachytil pach, který kdysi dobře znával. Potěšeně vyštěkl a oběhl podlouhlý ledový blok. Za ním čněl do výše ledový sloup, v jehož spodní třetině se cosi na okamžik zalesklo. Obezřetně, hlavu spuštěnu dolů, k němu zamířil. Asi na tři sáhy od země hmota ledového

menhiru odtála a vytvořila jeskyňku. V ní spočíval zčernalý skelet mužské pěsti. Zbytek kosti předloktí se nořil do zadní namodralé stěny. Znal tu pěst, když ještě, obalena masem, třímala Gram. Meč tak ostrý, že ponořený do řeky přesekl i chomáč vlny unášený proudem proti jeho ostrí. Ted' věděl, že pěst nejen svírá prsten, neboť to byl jeho zlatý třpyt, co prve zahlédl, nýbrž i uhádl, že uvězněný Sigurd ví o jeho přítomnosti. Proč by jinak sevřel pěst kolem svého pokladu?

Přidřepł na zadní a počal vlčí řečí výt svou žádost. Sigurdův stín mu však nechtěl Draupni vydat. Je to jediná věc, která mi ze života ještě zbývá, šeptal zmrzelec do vlčího vytí, jediný zdroj tepla v této říši smrtelného chladu. Ty se nesmiluješ, když vidíš, jak i Helin led taje kolem čarovného Sindriho díla? Pohled', už mám volnou dlaň až k zápěstí a vím, že přijde čas, kdy budu mít ruku volnou celou a jednou i tělo. Pak budu osvobozen od chladné smrti, vrátím se zpět do Valhaly a připojím se k jejím obráncům.

To už bude pozdě, odpověděl mu Stejně Vyso-

*ký. Povstal na všechny čtyři a přiblížil vlčí mor-
du ke kalně modrému obelisku, tam, kde kouzel-
ný prsten vytavil prohlubeň.*

*Ne, to nesmíš udělat!, zdálo se, že celý ledo-
vý balvan se rozechvěl poděšeným šepotem,
když si spoutaný stín uvědomil, k čemu se obro-
vitý vlk chystá.*

*Chladným vzduchem zavířily velké stříbřité
vločky a s nimi se snášela k zemi i tichá slova
zmrzelcova prokletí.*

*Běda tobě, vezmeš-li mi můj prsten. Cožpak
jsi zapomněl na kletbu, která se k poslu zmaru
víže a která i mně přinesla zkázu? Varuji tě.
Vyneseš-li prsten z Helu, vyneseš i jeho zlo a to
padne na tebe. Neboť s okřídlenými bojovníky
přijde i jeden, zmrzačen jako já. Nezranitelný
zbraněmi Midgardu, vždyť již jednou zemřel,
avšak ani zranitelný zbraněmi Niflheimu, neboť
jeho tělo nebude úplné, aby se dalo cele přemě-
nit tebou nebo jiným Vysokým. Přiletí na rudém
draku a bude mít u sebe meč tvého úhlavního ne-
přítele, na který nesmíš sáhnout. A tehdy k tobě
přijde tvůj osud. Neboť ten einheri bude příči-*

nou tvého pádu. To on bude příčinou, že ztratíš vládu nad svou říší. Tak je předpověděno v Pokračování vědminy písně.

Babské tlachy, Sigurde, vyštěkl vlk v odpověď. Jen mě zdržuješ od toho, co musím vykonat. Právě proto, abych neskončil jako ty, jako mí nešťastní bratři. Také oni zde trpí a i tys mohl zaslechnout jejich úpění. Ale teď jsou jejich hlasy plny naděje a zpívají radostnou píseň pomsty. Súrt bude poražen a Ragnarök odčiněn.

Běda tobě, bláhový Áse, černá páska pomsty ti zakryla i zbývající oko. Nebude to Súrt, ale vetřelci, zakutí v tak mocné oceli, že ji nic neprorazí, kteří půjdou stopou jezdce na červeném draku a budou příčinou tvé zkázy...

Marně mluvíš, Sigurde, přerušil ho vlk nedočkavě. Pravda, býval jsi obratný v zacházení s ostrým mečem, leč s ostrými slovy ti to tak dobře nejde. Žádní kovem chránění vetřelci mě nemohou zbavit vlády nad Niflheimem. Není totiž takové oceli, která by mi dokázala vzdorovat. Která by dokázala vzdorovat ohnivému ostří mého oštěpu. To, jak jsi neobratný ve lži, tě sice,

Sigurde, šlechtí, ale o ruku přijdeš tak jako tak, zafuněl vlk. Předními tlapami se vzepřel o ledový bok balvanu, vnořil obrovitou hlavu do výklenku a jediným klapnutím čelistí odkousl semknutý pařát, klubko ožehklých kůstek, svírající vzácný prsten.

Ve vykradené kapličce z modrého ledu osiřela jen bezmocná hlavice obnaženého kloubu. V balvanu to hluše puklo a zazněl Sigurdův nenávistný šepot.

Ty hltavý a pomstychtivý Áse, připravils mě o to poslední. Neslitoval ses, když jsem tě prosil. Vzals mi jedinou naději, kterou jsem měl. A proto se připojuji k Sindriho zlořečení. Také já proklínám ten prsten, nechť i tebe připraví o poslední naději a zbaví moci. Nechť tě zaslepí tak, aby tvá pýcha byla nejkrutěji potrestána a ty v ponížení odkázán na nejistou pomoc slabých lidí. Omámen vidinou pomsty nepočkal jsi na vše, co jsem ti chtěl říci. A proto věz, nejpyšnější Áse z rodu Vysokých, že i tvůj mocný oštěp tě nechá na holičkách. Vetřelci totiž, na rozdíl od jiných synů Země, na tebe nezapomněli. Aby se

uchránili před tvým Gungni, nazvali ocel, z níž ukuli své pancéře, tvým jménem, tvým pravým jménem. A proto až budeš chtít svou zbraní prorazit zbroj vetřelců, bude to, jako bys bodal do vlastního těla, a nezbude ti nic jiného, aby ses uchránil pádu sem, do Helu, než, zbaven nezranitelnosti, nedůstojně prchnout a svůj oštěp jim potupně přenechat...

Vlk na chvílku strnul s povislou hlavou a pak hlasitě zavyl.

Jestli tak norny upředly nit osudu, vyštěkl Stejně Vysoký vlčí řečí, pak proti nim ani já ani ty nic nesvedeme. Věř, Sigurde, chtěl jsem tě zbavit Heliných pout a vyvést z její říše. Ale ty jsi vmrzlý do tak velkého kusu ledu, že kdybych tě polkl celého a nejen tvou dlaň, zledovatěl bych i já a zůstal zde také uvězněn. Je mi líto, ale naše cesty se dělí, zakňučel vlk, přešlápl z tlapy na tlapu a odběhl s tělem našikmeným po psím způsobu...

„... Loki vlastnosti prokletého prstenu odhadl dobře. Když se má dcera Skögul vrátila s prvním pilotem, byls to ty, Oswalde,“ Grímni se ze svého

podivného trůnu sklonil k Boelckemu, „nezbylo mi než splnit slib a dát Lokimu svobodu. I když ten šibal mi prodal, co vlastně právem válečné kořisti bylo mým. Chtěl jsem dokonce bratrance požádat o pomoc proti vetřelcům, kdyby se skutečně Sigurdova věštba vyplnila a oni by se objevili.“

Avšak Dóm Okovů byl pustý a skalní had vztekle zasyčel, ukryt v bezpečné noře, když Stejně Vysoký překvapeně stanul nad prázdným ložem muk...

... nemohl dodržet své slovo, a to bylo další nepříznivé znamení. Prohřešek, který norny jeho rodu neodpouštěly. Odhodil mezi ostrobřité balvany Lokiho klíč, aby alespoň takto splnil dohodu a odvrátil od sebe neblahé působení toho místa.

Pustil z hlavy věci, které se nedaly změnit, a pokračoval v používání Draupního. Nadále vysílal dcery na jízdy do Midgardu. Do toho Midgardu, kde Velká válka zuřila i ve vzduchu stále silněji. O padlé piloty nebyla nouze, upřel na Boelckeho jediné žluté oko a hauptmann již

*chápal, čím pověřil své další oči, havrany Hugi-
na a Munina...*

„... jenže oni zatím nic nenašli. Po Lokim jako by se slehla zem,“ Grímni volně zamával zraněnou levičkou a podle jeho tváře, která zůstala klidnou, bylo zřejmé, že rány se mu během toho dlouhého vyprávění zacelily, „a vetřelci také nikde. Mnoho hodin jsem zmarnil jejich vyhlížením. Ostatně, to ty víš nejlépe, vždyť jsi mi na Hlídskjálfu dělal tak často společnost.“

„Až dnes,“ vzhlédl nad sebe, na duralovými panely krytou před letounu, „až dnes jsem se dočkal předpovězeného znamení. Není pochyb, že v tomto okřídleném oři je Surtův meč a jeho nový majitel přišel jako Sigurdův mstitel. Sigurd svého draka zabil, on svého ochočil a nechal se přivést mou pošetilou dcerou. Posel osudu,“ pronesl vážně a pomalu povstal.

„Myslíš, pane, že nás bezprostředně ohrožuje?“ také Boelcke se zvedl ze svého sedátka. „Ten meč mohu vzít já, když ty nemůžeš. Zřejmě si ho příliš necení, jinak by ho nezapomněl v letounu.“

„Ne, nech zbraň v jeho stroji. To, že je neopatrný, svědčí spíše o tom, že je jenom nevědomým nositelem kletby. A proto se k němu chovej jako k ostatním einherjům. Nic na sobě nedávej znát a pomlč o našem rozhovoru. Hlavně však před ním pomlč o tajemství jeho meče a vůbec o všem.“

„Na Hlídskjálfu nikdo nehlídá,“ poté, co přikývl na souhlas, neopomněl Boelcke upozornit.

„Vracíš se tam přece ty,“ namítl jednooký.

„Ty bys tam byl dřív, ve svém orlím rouchu.“

„Odletím odsud tak,“ souhlasil Grímni, „ale vezmu to oklikou. Prohlédnu si osobně Vígríd. Kdyby se vetřelci měli někde objevit, tak na bitevní pláni.“

„Musím probudit nějakého mechanika, aby mi pomohl s letadlem,“ utrousil Boelcke a vykročil ke svému stroji.

„Počkej,“ zadržel ho jednooký. „Zatím nebud' nikoho. Vyčkej zde, dokud neodletím. Nikdo z gnómů nemusí vědět, že jsem tady byl.“

Hauptmann se uklonil na souhlas a doufal, že úklona skryla pobavený záblesk v jeho očích.

Při přeměně v orla neskýtal totiž vládce Valhaly příliš důstojný pohled a to byl pravý důvod jeho příkazu. Boelcke to věděl, avšak ješitnost, již tímto Grímni dával najevo, ho v hauptmannových očích zlidštila a pomohla mu překonat nepříjemný dojem z vyprávění, plného bezohledné krutosti.

O zbytku příběhu, o trojském koni, jenž právě pronikl do jeskyní Valhaly, mrskl pohledem po von Gallwitzově Albatrosu, bude přemýšlet až za letu.

Když se napřímil, Grímni již byl pryč.

Byl čas, aby vyhledal a probudil některého ze spících gnómů.

Třetí meč

Hluk hodovního sálu pomalu zanikal a další závit spirálového schodiště utlumil i kaskády ostrého smíchu výskajících valkyrjí.

Reginleif spěchala. Brala buližníkové scho-
dy po dvou. Rozpuštěné vlasy za ní vlály a vlni-
ly se jako plameny pochodní, jež kvapně mījela.
Nemohla uvěřit svému štěstí. Otec si zapomněl
po návratu vyžádat prsten a ona má obě věci,
které potřebuje k uskutečnění svého záměru.
A na Hlídskjálfu nikdo nehlídá. Pro to, co chce
vykonat, má celou noc. Ale jen tu noc, dříve než
se rozední, musí být zpátky.

Zlostný škleb vystřídal úsměv a zhyzdil její
tvář. Připomněla si Hrist. Ne, sestřičko, znám
runy lépe než ty, i když tvá matka byla černá álf-
ka, Súrtova poddaná. Ten muž bude můj. Tento
večer si s ním můžeš pohrát, ale to hlavní bude
patřit mně. A pak i další muži, všichni muži
Midgardu.

Válcovitý plášť schodiště se změnil. Nebyla

to již litá skála, dolíkováná jednotlivými údery dlát, nýbrž bez malty na sebe kladené, přesně lícované pískovcové kvádry. Poslední závit – a ukázala se špičatě lomená, z dubových fošen sestavená dvířka.

Hidr odsunula jejich trojité závory a s námahou přitáhla veřej k sobě.

Vyšla na ochoz věže. Podpatky ohrnovaček vyťukávaly na kamenné dlaždice kvapný rytmus jejích kroků, když přecházela k cimbuří. Zvrátila hlavu.

Uhlově černá obloha byla poseta shluky hvězd. Zářily průzračně bíle, nažloutle, oranžově, rudě, zeleně, modře i fialově. Marnotratně otevřená šperkovnice s kameny všech barev, pod níž jako mořský útes safírově doutnala krajina Niflheimu.

Reginleif se bezhlučně vykroutila ze svého odění. Jen řetízky kyrysu melodicky cinkly. Stáhla si i vysoké boty a poté, až na úzký pásek s obnaženým mečem zcela nahá, ukročila bokem. Paže, zbavené nátepníků, pozvedla ke krystalům hvězd a její ústa počala bezhlesně

mumlat. Kosmické světlo zalévalo její nehybné tělo a proměnilo je v sochu, vyřezanou z akvamarínu. Ještě dvakrát se daly do pohybu její rty v bezhlesém vzývání, jež, vyzářeno vztyčenými pažemi, vyplnilo nebeskou sféru křišťálovým ševlením.

Pozvedl se vítr.

Odněkud shora, zpoza stínu kuželovité věžní střechy, zaznělo zesilující svištění. Sestupovalo po neviditelném úbočí Vínólfu, té nekonečně vysoké hory, na níž a do níž byla Valhala vtesána. V násobících se kaskádách zvuků je opakovaly strže a terasy, jedna po druhé, jako píšťaly varhan, v čím dále hlubších oktávách. Nakonec zahučel v temném akordu i lesní masiv pod věží a jemu v ozvěně odpověděla šumotem celá nebesa. Jako by jimi zavířilo milión sarančat.

Avšak temná obloha zrodila jen jednoho letce.

Mezi paprsky hvězd se proplétal dvoukřídlý stín. Mířil k věži, tlukot křídel sílil a přitom klešala jeho frekvence. Posléze zbyl jen šumot roz-

ráženého vzduchu, leč i ten ustal. Zaskřípěl dr-
cený kámen.

Mezeru mezi dvěma ozuby cimbuří vyplnil
dvouhrbý stín. Reginleif k němu váhavě vykro-
čila.

„Brynhild?“ nejistě a přidušeně se otázala.
Stín se sesmekl ze střílny. Opět zazněl zvuk dr-
ceného kamene. Poté rozepjal svá šedá, černě
skvrnitá křídla a bledé světlo hvězd konečně od-
halilo letce – dívku s tělem, jež by bylo krásné,
kdyby nemělo barvu popela.

Temné vlasy, rozdělené na temeni pěšinkou,
jí padaly ve dvou vlnách kolem oválného oblič-
je, čistě řezaného jako kamej, až pod ramena, ke
kořenům křídel. Popelavou tvář ozařovaly oči,
dva zelené kameny. Vysoko posazená ňadra,
plná a okrouhlá jako Reginleifina, ponechávala
dosti prostoru pro štíhlý pas a útlé břicho. Hlad-
ká pokožka na pažích přecházela od loktů níž
v jemné šupiny. Podobně i na nohou, kde dlouhá
ladná stehna kontrastovala se šupinatými lýtky.
Na rozdíl od normálních rukou byly nohy zjevu
zakončeny velkými šlachovitými orlími spáry.

Podobné, leč o něco menší, s více než píd' dlouhými srpovitými drápy, se neznatelně chvěly nad dívčinou hlavou, neboť je v loketním kloubu nesla obě křídla.

„Ano, jsem to já, má mladší sestřičko,“ odpověděla démona a s něžným úsměvem rozpráhla paže. Reginleif k ní přistoupila a objala ji kolem siné šíje. Jejich rty se spojily, tmavé a světlé kadeře se propletly a šupinaté paže se sevřely kolem útlého dřiku Reginleifina těla. Pak se spustily i démoniny perutě a obemkly obě postavy pláštěm z lišajích křídel.

„Dotyk tvého těla mi dělá dobře,“ šeptala ústa v namodralém obličejí do světlých vlasů. „Skutečně trváš na svém úmyslu?“ vzápětí se smutně ujišťovala. A když Reginleif přikývla, pokračovala: „Už ti nestačí mé přátelství, mé něžnosti, znelíbily se ti naše společné lety?“

„Pohled' na tuto noc,“ pokračovala po chvíli démona, „pohled', jak hvězdy září. Tisíce světů, které čekají na naši návštěvu,“ křídla poklesla a odhalila hlavy, z nichž ta s namodralým obličejem se zvrátila vzhůru. „Pomysli na ten oka-

mžik, kdy se zastaví čas, a my, schouleny jedna do druhé, budeme padat od jednoho žáru k druhému. Zahod' ten kus masa na jílcí svého meče, zahod' jej. Pojd', vystoupíme k démantovému Algolu, k rudé Hatyse nebo k jantarovému Yedu a budeme mezi nimi tančit až do rána.“

„Chci mít ten meč. Skutečný, pravý,“ namítla Reginleif a vymanila se z objetí družky. Vzápětí se sklonila a vyvěsila z úzkého pásku svou zbraň. „Tohle je zatím jen atrapa. To přece víš,“ řekla pohrdavě a s odporem. „Chci mít ten pravý meč, když na něj mám materiál a konečně také čím zaplatit,“ opakovala rozhodně a znovu si meč připjala.

„Ty přece tento prsten znáš,“ pozvedla ruku, kde se na prsteníku zaleskl masivní zlatý šperk, a přistoupila zpět k démoně, „také jsi ho nějakou dobu vlastnila v těch pradávných dobách, kdy se Midgard nacházel i s našimi světy v jednom kusu Kosmické skály. Ty jsi ten prsten za Sigurdovu lásku dostala, já jej za lásku zase dám. Sama jsi mi poskytla návod, když jsi mi vyprávěla, jak tě vlastně Sigurd dobyl poté, co tě náš

otec nechal hlídat plameny, které nepálí a přesto zabíjejí vše živé.“

„Radši sis měla lépe zapamatovat konec mého příběhu.“

„Že tě Sigurd zradil a ty jsi vyprovokovala jeho smrt?“

„Ne, to ne. Tím sice skončil Sigurdův příběh, ale ne můj. Ten skončil pádem mezi černé valkyrje, mezi démony, mezi osamělé děti noci. Cožpak tě můj osud neděsí?“

„Udělala jsi chybu, žes Sigurdovi ponechala meč. Já si svůj dobře pohlídám a sama budu rozhodovat o jeho použití. Ne nějaký muž.“

„Reginleif, jsi jako posedlá. I když je prsten prokletý a nosí svému vlastníku jen neštěstí, což já vím nejlépe, přece jen má obrovskou moc a je jediným klíčem ke světu lidí. Otec Grímnir ti nikdy neodpustí, když tak mocný prostředek, který získal s tolika svízelemi a tobě jen propůjčil, předáš některému ze Súrtoových služebníků. Bez prstenu žádná valkyrja cestu do Midgardu nena-
leze a příliv padlých reků ustane. Řady obránců Valhaly budou opět nebezpečně řídnout.“

„Niflheim má nyní bojovníků dosti. A jakých. Jestli to nevíš, lidé ve válce, kterou právě ve svém světě vedou, vymysleli novou zbraň. Síně Valhaly jsou plny reků, kteří dovedou tuto zbraň obsluhovat, sklepení pak zavalena jejich okřídlenými stroji. Súrtovi se povede zle, bude-li chtít zaútočit. Má starší sestřičko,“ Reginleif lísavě přitiskla svou tvář k ňadrům démony a začala se o ně otírat, „slíbila jsi, že mi pomůžeš. Nechci po tobě nic jiného, než abys ten slib splnila. Nemusíš mít obavy, i pak se budeme spolu toulat hvězdnými nocemi a naše hry budou rozmanitější, neboť tvoje křídla jsou dostatečně mohutná, aby unesla i váhu mého nového meče. Nebo snad chceš, abych se trápila a žalem sklíčená se musela vzdát těch čarokrásných letů s tebou?“

Po těch slovech si stoupla Reginleif svými malými chodidly na mohutné spáry černé valkýry. Bylo to, jako by vystoupila na schůdek a její ústa s povystrčeným jazykem se zvolna sunula vzhůru po hrudi démony. Stoupala po měkkém

hrdle, překonala převis brady, až posléze zakotvila na svém hebkém protějšku.

„Ty rozkošná vyděračko,“ vydechla Brynhild, když se jejich rty rozdělily, „mám tě málo ráda, abych ti ten bláhový nápad vymluvila. Budiž, nechť je po tvém. Doprovodím tě ke kováři Gjálp, k té staré dračici. Nech ale jednat mě. Zkusím jí nabídnout za meč něco jiného. Ale pochybuji, že uspěji. Nebude chtít nic jiného než prsten. Poletíme tedy?“

Když Reginleif v jejím náručí přikývla, oči ve strnulé tváři demony zaplály zeleným světlem. Současně odstrčila valkýru tak prudce od sebe, až ta zavrávala. Potom se Brynhild pevně rozkročila. Dlaždice zaskřípěly a odskočily z nich kamenné štěpiny, jak se do nich zaryly její spáry. Pod sinalou pokožkou vystoupily šlachy a svaly a v křeči se celé tělo zkroutilo do sebe. Náhle vyrazila kupředu šedočerně kropená křídla, se zasvištěním prořízla vzduch a prudce mávla vpřed. Do bujné a něžné hrudi Reginleif se na celou délku rohoviny zařaly jejich pařáty. Rozvířeným vzduchem pronikl přidušený sten

a tělo hildir splihlo jako zmoklý list. Hlava se spuštěnými víčky, tažena tíhou kadeří, se bezvládně převalila kupředu, oblá ramena bezmocně poklesla na strany. Celý její trup se chvěl jako okvětní plátky znásilněného květu, jenž v předsmrtné křeči již nemá sílu, aby ukryl hanbu toho, že jeho něžný střed je pleněn ohyzdným pavoukem. Do tmy svítící kolena se podlomila a stehna se přitiskla k sobě jako křídla znaveného motýla.

Avšak vzápětí se Reginleifiny nohy narovnalily v celé své délce a drobná chodidla se svésila špičkami k dlaždicím, jak démona bez námahy pozvedla svou kořist. Vzhlížela na ni odspodu, rysy napjatého obličejje náhle změkly a v koutcích planoucích očí se objevilo po velké průzračné slze, jež ten nenávistný žár uhasily.

Slova zaklínání tiše splynula ze rtů slzící Brynhild. Za rameny Reginleif se objevily dva stíny, jako by křídelní pařáty černé valkýry prorostly její hrudí a nyní se jí nořily ze zad. I jemně utvářená chodidla počala bobtnat a rozvětveně rohovatět. Od nich vzhůru se pak po lýtkách až

ke kolenům rozběhla síť šupin, připomínajíc poryv větru, když poprvé rozčeří klidnou hladinu.

Reginleif přicházela k sobě. Pootevřela oči. Zpočátku byly kalné jako voda při jarní povodni, ale rychle se pročistily do tyrkysu horského plesa. Napnula šíji, pomalu zaklonila hlavu a pozvedla ruce. S nimi se vztyčila i její čerstvá, sametově lesklá křídla.

Brynhild, zatínající nyní spáry do ňader svého blížence, jej vyzvedla co nejvýše.

„Let', má sestřičko, let'!“ vykřikla a vymrštila Reginleif do prostoru.

Čerstvě zrozené dítě noci, vržené k planoucím hvězdám, osvobodivě rozprostřelo můrovitě žíhaná křídla a za jejich bezhlesého tlukotu zamířilo vzhůru. Brynhild, nemeškajíc, mávla svými perutěmi, odrazila se pařáty o zub cimbuří a druhý okřídlený stín následoval první.

Obě letkyně stoupaly v širokých spirálách. Výšvih hory se strážní věží se rychle propadal do hloubi, a ještě než se ztratil docela, výška mu propůjčila tmavě modrý odstín korálového útesu v mořských hlubinách.

Pak už démony svobodně pluly mezi planktonem hvězd. Dva obrovití rejnoci s pomalu se vlnícími křídly. Dlouho, krátce? Reginleif nevěděla. Jako vždy, když jí starší sestra propůjčila svůj tvar, se pro ni zastavil čas. Náhle zapochybovala o svém rozhodnutí. Ruce jí zatápaly k pasu, kde spočíval meč i se svým neobvyklým jílcem. Stačilo zatáhnout za smyčku řemene a meč by navždy zmizel v nicotě.

Vzápětí okamžik slabosti zahнала. Zatím její duch sídlí v těle hildr a ona nemá sílu vzpouzet se žádostem toho těla. Ba právě naopak, chce využít jeho možností a schopností až do krajnosti. Vychutnat všechny slasti, které jen může poskytnout, než přejde do jiných světů, v odlišném tvaru, vedená nití osudu, kterou i pro ni tkají norny. Proč by se ale teď měla šidit o požitky letu, uvědomila si a vyhnala všechny myšlenky z hlavy. Zcela se oddala vychutnávání proudu hebkého vzduchu, který laskal její tělo, a se samozřejmostí přijala pocit všemoci a nadřazenosti, daný skvostným letem. Běda každému, kdo by se jim chtěl postavit do cesty, až do pos-

ledních konečků nervů vnímala olbřímí sílu, kterou jí dávalo tělo démony. Nechápala, proč Brynhild bere svůj pád mezi děti noci jako krutý trest a touží po bývalém životě. To ona bude jiná, již teď se těší na svoji příští proměnu. Na světy, jimž bude vládnout a jež se budou chvět bázní před jejími spáry.

Zatímco se opájela letem a snila o všech těch příjemných věcech, hvězdy kolem obou letkyň postupně mizely, jako by je pohlcoval černý mrak. Vnímání toho, co je nahoře a co dole, se změnilo a Reginleif pochopila, že již není třeba mávat křídly. I tak padaly do černoty, jejíž okraje hutněly a rozpínaly se do stran, za pronikavého svištění nehybných křídel se řítily střemhlav do gigantické propasti. Reginleif pocítila, jak jí vlasy bičují záda. Rozkoší vykřikla a Brynhild se po ní vyčítavě ohlédla.

To již byla stěna propasti na dosah. Obě démony zmírnily svůj pád a přešly do sevřené spirály. Jak kroužily, vystupovaly z temnot skalní plotny rozbrázděné hlubokými trhlinami, je střídaly rozeklané výšvihy a ostrobřité útesy, tu a

tam pospojované zbytky napůl zřícených plošin a chumáči polozetlelých lanových lávek. To vše se nezřetelně rýsovalo v kalné hnědé záři a ustupovalo vzhůru, jak se letkyně čím dál víc hroužily do nitra propasti. Zde byla již propast obydlena. Temná, hluboce zastíněná místa na jejích stěnách prozrazovala jícny jeskyň, kol nichž kroužily nezřetelné stíny. Pod vzmachy můřích křídel bíle bleskaly obnažené špičáky a dychtivou žádostí se rozhořivaly rudé uhlíky očí.

Několikrát, když se stíny příliš dotěrně přiblížily, sekly po nich obě démony svými pařáty. Žhavé uhlíky očí pak s potlačenou zuřivostí a zklamáním rychle unikaly bokem a Reginleif měla dojem, že její drápy bijí do hustých pavučin, jejichž odporné zbytky se jí lepí na tělo. Olejnatý vzduch, rozvlněný od všech těch křídel, jimi cloumal v krátkých nárazech, zatímco neochvějně sestupovaly ke dnu propasti.

Konečně zahlédly dno. Zvěstovala je kalná záře, jež postupně jasněla, až porodila i svůj zdroj, podkovovité ústí velké sluje. Zněl odtud cinkot kladiv a v žulovém portálu, jako pes na

zápraží, se rozvalovala nazelenalá obluda, boulovitá od zrudné muskulatury.

Brynhild k ní neohroženě zamířila a Reginleif ji následovala. Obluda pozvedla lví čenich a odhalila dlouhé jehlovité zuby. Zbytek hlavy, přerostlá hrbolatá mozkovna, se v záklonu slil se sudovitým tělem, opatřeným čtyřmi ještěřími tlapami a mohutným ocasem. Když nad ním přelétaly, netvor zaryčel a pokusil se vyskočit, avšak hrubý řetěz, který spojoval bodlinatý obojek na jeho zakrslém krku s kruhem zapuštěným do skály, ho strhl zpět.

„Ohó, zákaznice. Vítám vás, vzácné paní,“ stín hrbaté obryně, stojící u výhně uprostřed kovárny, potěšeně zakrákal, když démony prolétly vstupní chodbou a snesly se na okraji sluje.

„Jaká pocta pro můj ubohý dům. Ať je lépe vidět na vaši krásu,“ pochlebně pokračovala obryně a odplivla si mezi růžové cihly kulaté výhně.

Z té nepravidelně vybuchly plameny tak vysoko, že odhalily tvář stojící kovářky. Svraskalou a bradavičnatou jako břicho ropuchy, s odu-

lými pysky roztaženými v kolozubém úsměvu pod nádorovitým frňákem.

„Ještě jednou vítejte v kovárně matky Gjálp, vzácné paní,“ kladivo se sáhovým toporem, které třímala v gorilí pravičce, si spustila ke groteskně placatým chodidlům a sklonila sloní tělo v posměšně uctivé pokloně.

Místo téměř holé bečkovité hlavy s řídkými šedými chlupy plameny z výhně promítly na sazezi pokrytou klenbu sluje její nestvůrný hrb. Dva chlupaté prsy, připomínající kozí měchy, jejichž obsah kdosi již před věky vypil až do dna, se odlepily od kožené zástěry, obepínající tlusté břicho, a zůstaly viset v prostoru jako uši křepeláka větřícího kořist.

„Chlapci, pozdravte vzácné návštěvnice, pozdravte urozené Grímniiovny,“ zaskřehotala přes rameno, když se neohrabaně napřimovala do svých tří sáhů.

„To jsou moji synkové, Fáfní a Regin. Nestyďte se a ukažte se dámám,“ opět se její odulé pysky roztáhly do něčeho, co sama pokládala za úsměv, když z polostínu za ohromnými měchy

hřmotně vystoupili dva obři. Ohyzdní a hrbatí jako jejich matka. Též oni byli oděni do ukoptěných zástěr z býčí kůže, kryjících jen spoře jejich hroudovitá těla s opičími pažemi, sahajícími téměř až k podlaze. Z jejich začerněných obličejů těžkopádně bleskaly pohledy tuřích očí.

„Přišly jsme kvůli objednané zakázce, kovářko,“ ujala se slova Brynhild a její křídla se hrozivě rozprostřela vstříc přibližující se trolici a jejím synům. „Donesly jsme tu část zbraně, kterou jsme se zavázaly dodat. Nyní je řada na tobě.“

Z výhně vyšlehl jediný úzký žlutý plamen a odrazil se od řady kleští, rovných, hákových a vlčích, od kladiv obyčejných i rovnacích, od osazováků, probijáků, sekáčů, vlčků a zápustek. Všechny ty nástroje, třikrát větší než lidské, visely podél stěn sluje v držácích z dubových kmenů. Druhým plápoem se plamen zamihotal na svazcích nasekaných drátů, pásků oceli, předkutých čepelí a na sochorech surového železa, válejících se po všech koutech. A když vy-

šlehl plamen potřetí a osvětlil nejvzdálenější výklenek jeskyně, odhalil na kratoučkový okamžik košatiny z proutí zčernalého krví, v nichž jako snopy v panácích spočívaly lidské mrtvoly.

„A která z vás, vzácné démony, je vlastně zákaznicí? Pro kterou mám vlastně meč vykovat? Vězte, že jenom jednu z vás bude poslouchat,“ pravila obří kovářka, a pleskajíc mohutnými chodidly, couvla zpět k výhni. Tvořila ji do kruhu sestavená zídka ze šamotových cihel, podobající se okruží studně – a také jako ze studně opatřené okovy z ní vystupovaly dva tlusté řetězy. V bezpečné výši, aby byl chráněn před plameny, přemostoval výheň hřidel obřího rumpálu. Mohutný, toliko kůry zbavený dubový kmen, na nějž byly hustými závity navinuty řetězy. Na obou koncích dubového dřívku, přesahujících sroubené opěry, byla nasazena hrubá paprscitá ozubená kola, která dalšími převody naháněla zrnité kamenné válce. Dva obrovské brusy.

„Má mladší sestra bude paní té zbraně,“ chladně odpověděla Brynhild, „já...“

„Ty už sis užila dost,“ s hýkavým smíchem jí vpadla stará trolice do řeči, „a máš jiné chutě.“

„... já pak vyrovnám účet. Zlatem, drahými kameny, čím jen budeš chtít,“ tmavovlasá démona znovu rozevřela černě skvrnitě perutě a od namodralé záře jejího těla se odrazil několika násobný záblesk zlata. „Co si vybereš?“ tázala se Brynhild. „Toto?“ pozvedla ruku k trojřaděmu nákrčníku, jehož rubíny a karneoly rudě a žlutě zářily na její šíji. „Nebo toto?“ ruka jí sjela k bedrům, jež obepínal ze zlatých vláken spletený pás s velkými perlami.

„Při Tórovi, který mě dvakrát zmrzačil – napřed mi vrazil do mých ženských míst tak hluboko kámen, že už jsem neměla z mužů toho pravého potěšení, a pak mně a mé sestře Grip přerazil hřbet – nuže při jménu toho prokletého trolobijce, za mou námahu mi musí zaplatit ta, která bude mečem vládnout. Co mi můžeš nabídnout ty, krasavice?“ přivalila Gjálp po těch slovech své sudovité tělo blíž k Reginleif a beze strachu z jejích spárů svými gorilími pažemi roztáhla perutě, do nichž se druhá démona halila.

Ve sluji se rozjasnilo od dalšího bledého dívčího těla, předěleného toliko úzkým koženým páskem, z něhož splývala hadovitá čepel meče. Kovářčini synové vzrušeně zafuněli.

„I beze šperků mi nepřipadáš ošizená,“ zakrálala potěšeně hrbatá Gjálp a poodstoupila od orlích spárů, na nichž Reginleif strnule stála.

„Ale jak vidím,“ teď už bylo jasné, že pokračuje v předstírané hře, „ty nějaký kousek zlata máš,“ vytrčila náhle ukazovák z víci stanového kolíku s popraskaným, hákovitě zahnutým nehtem na konci. Mířil na prsten, nasunutý na prsténíku Reginleif.

„Chceš-li mít meč, který dvojí rozkoš rozdává – rozkoš zabíjení a rozkoš lásky – musíš mi dát ten prsten. Konečně je to malá cena, neboť jeho váha není značná a ani zpracování nijak rafinované,“ pokračovala obří kovářka a od oduých rtů se jí chtivostí spustil hádek slin.

„Nepřistupuj na ten obchod, sestřičko,“ zvolala Brynhild. „Tahle stará trolice je mocnější a potměšilejší, než si myslíš. Vzpomeň si, jakým způsobem rozvodnila řeku Vimur, když chtěla

utopit našeho strýce Tóra. Nevydávej jí rodinný šperk Ásů, když přece víš, jak naši rodinu nenávidí.“

„Ty mlč!“ utrhla se na ni hrbatá Gjálp. „Nepatříš už k Ásům. Jsi nyní služebnicí Súrta jako já. Tak mi nekaž obchod. Rozhodni se, panenko,“ otočila se zpět k Reginleif, „chceš ten meč, nebo ne? Cenu znáš a smlouvat se o ni nebude.“

„Přistupuji na tvou cenu, Gjálp,“ odvětila Reginleif a ruka jí spočinula na oblém boku. Jediným škubnutím rozvázala smyčku na bederním pásku z jelenice. Meč s řinkotem padl na podlahu. Poté si stáhla prsten a přihodila ho k meči.

„Tady je tvá cena. Dej se tedy do díla a neváhej, neboť noc prchá a ve světle by se ti nemuselo podařit přesně stanovit okamžik, kdy ocel naběhne do višňového žáru a bude zralá ke kalení. Chci mít za tu cenu dobrý meč a ne žádný zmetek,“ Reginleif pokročila dopředu, její pařáty zaskřípěly o kámen podlahy, a výhružně zamávala perutěmi vzhůru, obřici do ukoptěného obličej.

„Já dělám jen dobré meče a ctím smlouvy,“ ohradila se chrochtavě hrbatá Gjálp, obešla uctivě démonu a jediným hmatem sebrala ze země jak meč, tak prsten. Šperk upustila do kapsáře na zástěře, meč pak ledabylým švihem odhodila směrem k výhni, kde se zbraň drncivě zabodla do jedné z klád rumpálu.

Poté vykročila zpět k Reginleif.

„Smlouva je uzavřena,“ zahýkala radostně. „Udělám ti dobrý meč a přesně na míru tvého krásného tělíčka. Necháš si ji vzít, má krásko?“ stanula těsně u démony, nic si nedělajíc z tříprstých křídelních drápů, jež sekaly do vzduchu těsně před jejím nízkým čelem.

„Dělej, co musíš,“ souhlasila s odporem Reginleif a nechala poklesnout perutě, „ať vykováš dobrou zbraň, ale dělej rychle. Nemám času na zbyt.“

Tu černá trolice, kovářka Gjálp, hrbatá obřice zavířila po sluji, od radosti si výskla, dubový pařez s kovadlinou oběhla, na oba synky, obry přitloukače, volá: Fáfní, Regine, dračího

bratříčka vzbud'te, stará máma meč kouzelný
kovat bude v jeho ohni, mu vyříd'te.

Nakrmte ho pořádně, a to hned, ať žářem plamenů
šetřit nemusí, když zbraň pro tak slavnou valkyrju
kovat mám, pro krásný květ, jenž sám mocný

Grímni

do naší sluje zasadil.

Takto volá, syny obří komanduje, řinčí a praská
rumpál, Fáfní s Reginem brusy roztáčejí, řetězy
na hřidel navíjejí a cos přes ten lomoz syčícího
na železných udicích do dutiny výhně z podzemí
vtahují. Vříská to a plameny o strop tříští,
a hle, hadí kropenatá tlama celý výhně kruh
vyplňuje, uzdou řetězů rozchlípená jako jícen
sopky, ohnivým vějířem v sykotu vybuchuje,
žlutým okem pod kožnatou mžurkou šilhá tam,
kde obě démony strach svůj tají.

Jedva západky zaskočily a řetězy na místě řachtají,
jak dráče s nimi marně zápasí a cloumá, starší
bratři jeho do hloubi sluje míří a v košatinách
se přehrabují. A jako polena mrtvoly do náruče
si kladou, zrezavělé přilby z obnažených lebek

s řinkotem padají, zpráchnivělé útržky uniforem
vzduchem víří, když těmi lidskými poleny místo
březových špalků ohnivý jícen výhně krmí.

Jen při kládejte, při kládejte, kovářka Gjálp
syny popohání, potřebuji hodně uhlíku, ať
plameny vyžhaví se do běla, na meč, který kuji,
bude lidských hnátů velká potřeba,
brumlá si do kníru pod nosem,
topiva je dost a dost, z košatin jakoby nebyl
ani hnát, vždyť na Zemi se píše rok sedmnáct.
Potom po sluji hřmotně přešlapuje, vedle výhně
trojnožku s kotlíkem si chystá, lektvary
rozličné z hliněných džbánek slévá do dutiny
měděného lesku, z boku výhně dvířka otevírá,
ostrý plamen, hučí jím celá škvíra, rázem dno
kotlíku lačně olizuje, až obsah jeho vře a bublá.

Pak čarodějnice trolí starý meč z klády vyškubne
a jílcem do kotlíku noří, tu mocná kouzla pyskem
huhlá, tu na Reginleif potměšile se šklebí:
Dobře sis vybrala, krasavice, je to pěkný kousek
mužské krásy, aby ti ale jako ulitý pad,
míru ti teď musím brát. Avšak napřed dejme železo
do ohně tát, od demony se odvrací, na syny volá,

hej Regine, hej Fáfni, pěkný kus oceli měkké
vyberte, dvě loktů zdéli a čtyři palce našír
aby ta páteř ohebná meče budoucího měřila,
hod'te sebou, holoto líná, plameny už plesají,
tak jim tanečnici dejte, pružnou holku ze žil
země tavenou, ať se jí pod sukně zakousnou,
a k ní přihoď'te sestřičky, dva pruty ocele tvrdé,
ať má dráče co hryzat, a tím hryzotem ocel vloženou
hryzat naučí srdce lidská i nelidská, než já tady
hloubku panenky proměřím.

Hrnou se obři dozadu, ke stěně kleštěmi a kladivy
obložené, v prutech a sochorech železných se hlučně
přehrabují, pak k plamenům tři pásy ocele nesou
a do mordy dračí vlčími kleštěmi zasunují,
zatímco stará dračice k Reginleif míří,
dva zčernalé zuby sirotky ve šklebu cení,
abys mě u Grímnioho nepomluvila, že své řemeslo
špatně znám, a meč ti do ruky i jinam dobře pad,
měl správný švih a dobře sekal, míru ti vzít
musím, hrbatá obřice potěšeně syčí
a nad démonou se sklání, křídla sametová silou
nazad sklápí a pak tlapami opičími dolů klesá,
bledá jablka prsů náruživě tiskne, až ze stopek
naběhlých rudá míza tryská, a jak se sklání
níž a níž, míru ti vzít musím, obřice slintá,

od mouru prackami zčernalými jak měsíc břicho
namodralé s jediným kráterem pupku víská,
na mozolnatá kolena kleká, čenich zasviněný
ke stříbrnému kožíšku klade a slastně vrčí:
Hmatem teď, jak slepec, tajemství tvé přečtu
a na čepel meče je do run vysekám.

Usmolený ukazovák s nehtem zarostlým, jak hák
zahnutým, jí pak z dlaně trčí, pod korálovým
útesem s kudrnami sargas zlatou rybku loví,
by ji za hubičku růžovou nabod.

Zachvěla se křídla muří a Reginleif vzlykla
na znamení, že lov je skončen a hák se vetkl,
plamen z výhně prskl, ocel zaharašila v tlamě dračí
a jak ozvěnou oba obři úpí, chtíčem se jim lesknou
oči, matko, nás nech brát míru, řičí a jako
hřebci před klisnou dupou, když výheň obcházejí.
Tři a čtyři a pět a ještě palec navrch,
už se klenby té kapličky dotýkám, obřice
huhlá a očima potěšeně krouť, do toho
perutě druhé démony zuřivě tlukou,
jak Brynhild jejich údery chtivé bratry
rozhání, spáry jim hrubé obličejе drásá,
až stružky krve jim mezi vousy hrnou,
aspoň se vám ta míza rudá jinam tlačit přestane,

syčí v netopyřím reji a oči jí zlobou
studeně planou.

Šest a šest je slušná míra, stará Gjálp spokojeně
halasí, a vy dva, k výhni se vraťte,
přes rameno vzpurným synům laje, i na vás řada
přijde, slibuje, jak pěkně hřeje
ta rukavička jednoprstá, libuje si, když hlavu
zpět k Reginleif natáčí, ale ocel je již žhavá
a běsy cítím ve vzduchu, hlučně čenichá.
Pracku z bledého klína vytrhuje a z pokleku
toporně se zvedá, k výhni kol brusů míří.
Cos nezřetelného zatím pod klenbou sluje
tiše krouží, vzduch se mlhou zahušťuje
a v něm letmé stíny kolotají, s očima
blýskavýma rudě jak uhlíky prostorem mrkají
a plápolem výhně se pasou.

Leč Gjálp bésíků nedbá, cestou obsah kotlíku
tím ukazovákem, který Reginleif měřil,
pilně míchá a hnátou druhou po kleštích vlčích
se sápe, aby jejich čelistmi vystřídala chřtán
dračí. Postupně pak všemi třemi rozžhavenými
pruty oceli proti klenbě mává, tam,
kde stíny bésů tiše krouží, a hlasem chraplavým

ku pomoci je vyzývá, vás, démoni temnot,
vás, dcery Vídolfa, jenž všem vědmám otcem,
vás, syny Vílmeida, jenž všem čarodějům otcem,
vás všechny, kteří cestou levé ruky jste prošli,
vás vyzývám k nápomoci, skřípavě hrbatá Gjálp
prozpěvuje, do taktu znetvořeným tělem škube,
hrbem natřásá, železo žhavé vzduchem syčí,
rudé smyčky opisuje, oba obři hlasy hučivými
se k zaklínání připojují, i obě démony,
ohnivými ornamenty zmámeny, polohlasem
s obřicí notují: Ve jménu Elivág, jejichž led
jedovatý tě zrodil, tebe, Yovire, praotče náš,
vyzývám, dej mi sílu zkouti meč stejně mocný
jako bájný Gram, jímž kdys Sigurd vládl, meč
s tajemstvím dvojitosti, hrbatá obřice prozpěvuje
a ocel znovu do dračí mordy noří, dej mi sílu
zkouti meč s ostrím dvojitě broušeným,
i s jílcem dvojitým, vlej kouzlo dvojí
do té zbraně zmaru, ať rozkoš ze zabíjení i z lásky
rovným dílem tomu, kdo jím vládnout bude, dá.

K oblaku vířících rudých uhlíků Gjálp svůj pohled
zvedá, i na vaši pomoc, rychlí běsové, spoléhám,
pod klenbou pány temnot kroužící oslovuje,
jako zálohu za vaši službu malé občerstvení

vám uchystám, hej Fáfni, hej Regine,
sem s mrtvolami!, syny komanduje a pak sekery
úderý ráznými lebký padlých na kovadlině poltí
a s radostným šklebem přihlíží, jak stíny vichrné
jeden za druhým se snášejí a poháry kostěné
na jeden hlt s hnusným mlasknutím vylizují.
Těž Brynhild, perutěmi máchajíc,
vpřed se lačně vrhá, a jedva širočina odskočí,
s rozkoší si šedou kaši kol bledých retů
olizuje a Reginleif vyzývá: Jen pojď, sestřičko,
jen pojď a okus to nejjemnější, co tělo lidské
skýtá, leč té, ač laskominy jí jazykem
kroutí, cos nohy svazuje, předtucha temná,
že po hostině by již podoby valkyrji nabýti
nemusela.

Máš slabý žaludek, dcerunko, hrbatá Gjálp na ni
haleká a kosti praští, jak se nyní ona i se syny
cpou odtrženými údy, ne již v trolí podobě,
neb jako prasata u žlabu tři hyeny obrovité
se kol kovadliny tlačí a prašivými boky navzájem
se odstrkují, zuby skřípou a střípky kostí
lidských od skvrnitých mord odletují.
Nuž, posilnili jsme se, a nyní čile k dílu,
největší z mrchožroutů na zadní tlapy se zvedá

a již znovu v trolí podobě dál stará obřice velí,
kleští vlčích se chápe a předkovky žhoucí z dračí
tlamy výhně hbitě páčí, Regine, Fáfni, syny
vyzývá, kladiv se čile chopte po stranách,
bíle zářící pruh oceli na kovadlinu klade,
ať to nespletu, měkkou ať ocel tvrdá z obou stran
svírá, nahlas se kontroluje, když další kusy
bíle zářící k prvnímu přikládá a kladivem
poprvé se napřahuje.

A pak již celá sluj cinkotem kladiv zvoní,
Gjálpino vždy napřed hlubším hlasem štěkne,
vyšším jak ozvěnou kladiva přitloukačů poté
kviknou, trsy jisker kol srší a do zástěr
kožených se zakusují, jak tři bílí hádci ocele
v jednoho růžového červa se pojí, jenž po kovadlině
se syčivě plazí. Z Gjálp i z těl obou obrů
špinavý pot se řine a tím pachem býků v říji
na chřípí obou démon útočí a blíže ke kovadlině
vábí, víření běsů perutě prochvívá a těla
bledá do stran, blíže k chroptícím obrům tlačí,
až nevědí, zda tepot kladiv či krev vlastní jim
vzrušeně v útlých spáncích buší.

Dost!, velí hrbatá trolice a po ní i oba obři
kladiva odkládají, osazováky, sekáče a palice

rovnací sem!, povel další se na hlavy obrů
snáší, z oceli růžové pak stará hrot vysekává,
a na straně druhé trn jílce úderu chvatnými
odsazuje, šest a šest při tom huhlá,
poté se středu čepele věnuje a přitom si
skřehotavě zpívá, křičí, sípe, bručí, skučí,
bublá a cinkot kladiva se s těmi zvuky
v jednu melodii slévá, stříbrný nos kladiva
při nápřahu vždy zaleskne se a poté dolů sviští,
aby rudé čepeli polibek hranatý vtiskl,
stále rychleji a rychleji, až i démon krásné hlavy
kývají se v tomtéž rytmu, poté i boky krouží,
hé, hé, hé, chraptí jejich hrdla, hé, hé, hé,
do taktu se již celá jejich bledá těla svíjí,
hé, hé, až v podbříšku jim v náhlé touze
krev horce buší, s Fáfním a Reginem se kol
kovadliny v chorovodu divém proplétají, jimž se
zástěry jak plachty na ráhnech jejich mužství
nadouvají.

Levým okem baziliščím po nich kovářka šilhá,
tak se mi to, děti, líbí, do taktu vríská,
pravým, dračím, barvu čepele hlídá, za chvíli
to nastane, kalit bude třeba, Fáfní, Regine,
svá topora odhalte!, synům odhodit zástěry

velí, a vy jim kohouty otevřít pomozte,
k démonám obrací ohyzdnou tvář, neboť vězte,
v mlíčí dračím se musí zakalit čepel meče.
Honem!, ocel již chladne, hřmí pod klenbou sluje
Gjálpin hlas, jen se neupejpejte, krasavičky moje,
chopte se těch topor a zarejdujte s těmi mými
nemotory blíž, a to vám pravím, ať hoblíky vašich
dlaní pořádnou třísku zaberou a přitlačit se
nebojí, vždyť tahle topůrka prohoblovat
nemůžete, ba právě naopak, tak honem, do toho,
já zatím svým dechem zahřeji našeho zlatého hádka.

Síгурdův prsten

Po namáhavém veslování s obřimi vesly, z něhož Reginleif a Brynhild ještě drahnou chvíli bolely ruce, šlo vše ráz na ráz. Třikráte ponořila šereda Gjálp vykovanou čepel do kamenného koryta vedle kovadliny, kam Fáfní a Regin vypustili své zásobníky, třikráte na čepel dýchla ze svého ohyzdného chřtánu žluté plameny, páchnoucí sírou, aby obnovila její višňový žár. Po každém ponoření čepele to od koryta ostře zasyčelo a vyvalil se oblak nasládle shnilého pachu, po jehož nadechnutí obě démony ještě více zmačkály.

Též oba obři bezmocně dřepěli pod stojanem s kleštěmi, avšak jejich ochablost měla jinou příčinu.

„Malíčkem by je teď porazil,“ bručela si Gjálp pod rozpláclý nos, „abych teď všechno dělala sama.“

Navlékla na trn jílce příčku a znovu na čepel dýchla. Jakmile se materiál rozžhvil, sekáčem

do obou dílů, tam kde se křížily, obratně prosekla otvor, z úst vyplivla připravený nýt a několika jistými údery nýtovací palice přinýtovala příčku k čepeli. Poté narazila ebenový špalík na zbytek chladnoucího trnu, jeho přečnávající konec zkroutila do hrubého závitu a na něj našroubovala olověnou kouli.

„Tak,“ mlaskla si spokojeně, „teď to nejdůležitější.“

Natáhla se opičí prackou po kotlíku, jenž stále tiše dýmil vedle výhně, zalovila v jeho obsahu a to, co připomínalo kousek střeva, přetáhla pozorně přes podklad jílce. Následně uchopila meč oběma rukama za dosud tupou čepel a celý jílec si zasunula mezi odulé pysky. Počala otáčet šedou, struskou pokrytou čepelí sem a tam a při tom rozeklaným jazykem uhlazovala čerstvý potah jílce. Ve sluji bylo nyní ticho, jen dračí tlama ve výhni vypouštěla šelestivě páru a Fáfni s Reginem chroptivě oddechovali. Skalnatá klenba zmizela v temnotách, přesto ale obě démony vnímaly přítomnost mnoha dalších očí.

Posléze byla hrbatá obryně s dílem spokoje-
na. Zálibně otáčela mečem ve svých prackách.

„Teď už jenom chybí vybrousit ostří,“ kon-
statovala.

„Hej, Regine, Fáfni,“ kopla pohrdavě do
synů, „už jste se dost naflákali. Roztočte brus!“

Počkala, až se oba obři doklátili k rumpálu
a vyrazili západky. Tlama dráčete se s vříska-
vým jekotem propadla do hlubin, řetězy se řeh-
tavě rozřinčely a brusné kameny roztočily. Jak-
mile nabyly na otáčkách, Gjálp se přikymácela
k levému z nich a přiložila struskovatou čepel
k drsnému, rotujícímu povrchu.

Vyrazil snop jisker a pronikavý skřípot hry-
zané oceli vyplnil sluj. Zatímco matný, struskou
pokrytý povrch mizel, ulizován skřípajícím bru-
sem, Regin s Fáfním zabrali za převislé konce
řetězů. Zadrkotaly západky a dračí zajatec byl
opět tažen k okraji výhně jenom proto, aby dal-
ším pádem obnovil energii rotujících brusů. Pro-
testoval svým obvyklým vřískavým řevem. Če-
pel meče se již leskla po celé délce a obryně
přešla k pravému brusu, jehož kámen měl jem-

nější zrno. Zbraň nyní nabývala zrcadlového třpytu.

„Který z těch šeredů je silnější, co myslíš?“ otočila se Reginleif při skřípotu brusu na starší démonu a kývla směrem ke stojícím obrům, již opásaným kovářskými zástěrami.

„Fáfní je starší a snad i silnější,“ odvětila Brynhild. „Proč?“

„Třeba prsten není pro nás navždy ztracen,“ ušklíbla se Reginleif. „Až budeme odcházet, odved’ na chvíli pozornost té staré a Regina, chci se o něco pokusit.“

Ještě nestačila domluvit, když vrzání obrušovaného kovu ustalo a zbyl jen bzukot dobíhajícího brusu. Obryně odstoupila od kamenného kotouče a pozvedla meč k sazemi pokrytému obličejí. Velkým ukoptěným palcem pomalu přejížděla po jeho ostří. Napřed po jedné, pak i po druhé straně.

„Tak, dílo je hotovo,“ meč, který vyhlížel v jejích pazourech jako jen trochu delší dýka, spustila dolů a pohlédla na obě demony, „a do kohoutího zakokrhání zbývá ještě hodina. Je

tedy ještě dost času, abych na čepel vysekala jméno.“

Uchopila jílec zbraně do špetky a prudce jí zamávala před sebou. Čepel před ní vykreslila zářivé osmičky. Její zasviněný obličej se šupinami odlupující se zrohovatělé kůže se zadumal. Pak jí v zapadlých očkách zlomyslně blýsklo.

„Vzpomněla jsem si, děvenky, jak pěkně jste zabíraly vesly mých synů. Nu, a má-li tohle být meč lásky, Freyův meč, nazvu jej Freyôr, Freyovo veslo.“

„Ne,“ vykřikla Reginleif, která si vzpomněla na posměšná a nyní vlastně věštecká slova Hrist. „Vyber pro můj meč jiné jméno,“ neovladatelně jí zatrnilo u kořínků vlasů, „tohle se mi nelíbí.“

„Ale mně ano,“ odsekla obryně, „a taky je hned do čepele vysekám. A když se ti to nelíbí, tak nech být. Ale zástavu,“ sevřela ruku na kapsáři, kde měla ukrytý prsten, „ti nevrátím, s tím nepočítej. Ta už propadla,“ dořekla rychle a opět mrskla očima po stole, na němž z hromady harampádí vyčníval jílec jiné zbraně. Její umístění, to, jak byla částečně zastrčena, vyvolávalo

dojem, že někdo ji tam nachvat odložil a přitom se snažil, aby nebyla na očích.

„Je to její právo mistra,“ zastala se Brynhild obryně. „A navíc je to dobře zvolené jméno. Uvědom si, že tvůj meč bude mít Freyovu sílu, sestřičko.“

To už se hrbatá Gjálp skláněla nad vedlejším, ještě hrubším, z klád sroubeným stolem, jehož deska byla poněkud prázdnější. Dechla na smolnou pochodeň, zavěšenou na stěně nad sukovatým kusem nábytku, a když ta vzplála, z police vedle vyňala razidla a dubovou paličkou počala razit runy. Oba obři se přišourali za matčina záda a se zájmem přihlíželi práci.

„Nezaclánějte mi, vrtáci,“ vyštěkla obryně, „teď mi kvůli vám ujelo er.“

Po posledním úderu paličky plivla na meč, z nepořádku na pracovním stole vylovila kus poměrně čisté tenké kůže, vyhlížející jako lidská, a meč přeleštila.

„Tady je vaše zakázka, krasavice,“ s vtíravým úsměvem na usmolené tváři vykročila k démonám a sklonila se k nim. Zbraň jí vyváženě

spočívala na rozevřené dlani, bělostně zářícím falickým jílcem natočena k Reginleif. Jen jen ji uchopit.

„Počkej, sestřičko,“ zadržela Brynhild mladší démonu, „ještě je třeba vykonat zkoušku ostrosti.“

„Jak chceš, krásná paní,“ souhlasila lhostejně Gjálp. „Hej, Regine, Fáfní,“ zahulákala přes hrb, „dubový špalek na kovadlinu.“

Poté co hbitější Regin postavil na kovadlinu dva lokty vysoký špalek, hrbatá kovářka k ní na krok přikročila, pozvedla Freyôr v pravačce k ramenům a prudce ťala.

Špalek se s rachotem rozpůlil.

„Tomu říkáš zkouška?“ rozesmála se Brynhild a obnažila dlouhé špičáky. „Takové zpráchnivělé dřevo rozrazím rukou! Běž a vyber se synem pořádný železný sochor a já dohlédnu, aby to nebyl nějaký ubohý drátek,“ černá valkýra rozepjala svá mohutná křídla a výhružně postoupila proti Gjálp a Reginovi. Tlačila je před sebou do kouta jeskyně a z jejího přítmí se ohlédla na

Reginleif. Máš možnost, signalizoval její pohled.

Zatímco zezadu zazníval rachot přebíraného železa a odmlouvavé brumlání staré trolice, přitočila se Reginleif k osamělému Fáfnímu. Uchopila ho za gorilí tlapu a přitiskla si ji celou délkou k tělu, k ňadrům a břichu.

„Ach milý Fáfní,“ oddaně vzhlížela obrovi do tupých oček, „ty jsi tak mohutný a tak dobře vybavený, až jsem litovala, že při kalení na mě vybyl Regin. Tvůj bratr se ti v tomto ohledu vůbec nemůže měřit,“ jakoby bezděky zajela pravačkou pod obrovu zástěru, „jistě chápeš, že nechci, aby si tvá matka nebo tvůj bratr všimli náklonnosti, kterou jsi za tu krátkou chvíli ve mně vyvolal. Mám z nich totiž trochu strach a nevím, jestli by ses mě dokázal zastat,“ zpod řas chtivě vzhlížela do blaženství zářící obrovy tváře, zatímco její pravý loket se pilně pohyboval sem a tam. Na okamžik sklopila zrak, aby zkontrolovala, zda trojice hledačů stále vybírá vhodný sochor ke zkoušce. Když pozvedala hlavu, zazdálo se jí, že zachytila odlesk cizích očí

zpoza toho stolu, prohýbajícího se pod haldou šrotu. I pod ním jako by se krčil jakýsi stín.

„Ach, Reginleif, zůstaň tady,“ zasténal obr, „a nikdo z těch dvou se tě nedotkne ani malíčkem. Zabiju je.“

„To bys musel napřed matce ukrást prsten. Jen si představ, kdybys ho měl. Neodolala by ti žádná valkyrja, žádná démona, v tom je totiž síla toho prstenu. Ani já bych ti neodolala, když už teď se mi v tvé blízkosti chvějí nohy,“ snad se pod stolem schoval nějaký zvědavý běs, pomyslela si při odpovědi lhostejně a s vypočítavou pomalostí sevřela stehny obrovu pěst.

Pak náhle odskočila a vytrhla ruku zpod Fáfního zástěry.

„Pohled, Fáfní, tvá matka a bratr se vracejí,“ milostně se na prudce oddechujícího trola usmála, „už nemáme čas. Ale když za mnou přijdeš a budeš mít ještě prsten...“ udělala mnohoznačnou pomlku.

„Přijdu, Reginleif, určitě přijdu,“ chraptivě ze sebe vyrazil Fáfní a vztekle se ohlédl, „a nikdo nás nevyruší.“

„Hej, Regine, polož ten sochor na kovadlinu,“ Brynhild se vracela a s ní i Fáfniho bratr a stará Gjálp. „A chop se meče, tvá matka by třeba Freyôr šetřila, a předved' svou sílu,“ vyzvala obra.

„Je to jen párátko,“ omlouval se Regin, když převzal meč a potěžkal ho v ruce, „vhodné sice pro vaše ručky, krásné paní, ale pro mě příliš lehké. Já mám radši bitevní sekeru, ta je pádnější.“

Rozkročil se před kovadlinou a párkrát zkusmo Freyôrem zamával, až se zdálo, že sluj křížuje stříbrný blesk. Pak se v náprahu zaklonil, zařval jako rozzuřený medvěd a ťal, přičemž, aby prodloužil impuls seku, v poslední fázi přidřepł.

Freyôr se svištivě snesl dolů jako útočící krahulík. Se zvonivým třeskem rozpůlil napřed sochor, přičemž rozťaté části svištivě odstřelily do stran. Leč čepel se u tohoto hubeného sousta nezdržela. Za pronikavého skřípotu se zahryzla na dobrých pět palců hluboko do kovadliny a pak teprve znehybněla.

První nabyła řeči stará Gjálp.

„Ty nemehlo, ty blbe,“ lála Reginovi, který v kleku páčil meč ze sevření, „nemáš ani špetku rozumu v té své kebuli. Co já si teď, ty opičáku, počnu s kovadlinou?“ bědovala a kupodivu jemně svou mohutnou prackou objížděla hluboký šrám na pracovní ploše kovadliny.

Zakysané bulvy se jí při tom s jistou obavou stočily na vyproštěný Freyôr, který si právě prohlížely démony. Obě ostří se spojovala u hrotu stejnými neporušenými třpytnými linkami, blyskotajícími se v plápolavém svitu pochodní. Žádné otupení, žádný zub.

„Ten meč je ještě lepší, než jsem si myslela,“ vydechla stará trolice ulehčeně. „Měly byste za něj ještě připlatit, krasotinky,“ v očích se jí chtivě blesklo. „Tys mi nabízela nějaké šperky,“ přistoupila k Brynhild. „Což třeba ten tvůj náhrdelník,“ chtivě natáhla tlapu k hrdlu černé valkýry, „takový malý dáreček navíc pro starou Gjálp?“

Pod klenbou sluje znovu sjel stříbrný blesk a trolice bolestivě zaječela. Místo chtivě nataženého ukazováku s hákovitým nehtem jí nyní

čněl z pěsti jen pahýl prstu, z něhož stříkal proud krve.

„Dej pracky pryč, ty ohyzdná babice!“ syčela vztekle Reginleif, v pravici Freyôr. „Tady máš ten svůj přídavek, odměnu za péči, s jakous mě proměřovala. Už ti nepatří ten kousek těla, který se ke mně zachoval tak drze, už se nebudeš moci vychloubat, že ses necudně dotkla Grímnihovy dcery. Můžeš tím nakrmit krasy. I tím, co zbývá. A nebude to dlouho trvat. Skončíš v Helu dřív, než si myslíš, to ti slibuji!“

Během té nenávislné tirády se Gjálp začala proměňovat. Sudovitá hlava se pokrývala zelenými šupinami a odulé pysky se napínaly a špulily do rypákovitého čenichu. Ruce se měnily v pazoury se šavlovitě zahnutými drápy, pravda, na pravičce jeden dráp chyběl, pytlovité tělo, z něhož spadla zástěra, se protahovalo a pokrývalo rohovinovými deskami.

Z tlamy dračice vyrazil proti oběma démonům oblak páry a k jeho sykotu se připojil rozzuřený ryk Regina.

„Prchněme,“ vykřikla Brynhild naslepo do

páry, „než se úplně promění. Pak nás tady upálí!“

V blízkosti třeskla křídla a Brynhild pochopila, že Reginleif již vyrazila. Nemeškala, zamávala svými perutěmi a vrhla se tam, kde tušila zaklenuťí vchodu.

„Regine, Fáfni, kde se motáte?! Pusťte Hatiho,“ ryčela zezadu Gjálp a jí, jako ozvěnou, odpověděl vzteklý řev od vchodu sluje.

Temnotu vstupního tunelu vyplnil basový svistot. Obě prchající démony instinktivně zavířily do stran a štolu prometla obrovská bronzová dvojitá sekera. Pozvolna rotujíc ve svislé rovině se jako rozzuřený sršeň přehnala kolem uprchlic a – a hluboko se zasekla mezi krví podlité oči netvora, který se u ústí chodby vzpínal vstříc přilétajícím démonám.

„Och, ty hňupe,“ z nitra sluje doléhal řev rozkacené Gjálp, „kde je tvé přesné oko, Fáfni, kde je tvá jistá ruka, ty tupče?! Na skobu od řetězu jsi měl mířit a ne na Hatiho. Och, Súrte, vidíš to? Proč jenom jsou moji synové taková nemehla! Nejen že nám ty poběhlice utečou, ale ještě

zabils mého miláčka... Co to děláš, Fáfní? Necháš ležet tu zástěru?! Necháš ji být!!! Reginleif...“

* * *

„Ráda bych se tam vrátila,“ rozjařeně zahalekala Reginleif, kroužíc v široké spirále nade dnem propasti, „řekla bych, že ta stará šereda je už v Helu a pod dohledem Lokiho dcery si skládá znovu dohromady svoje kosti.“

„Šetři si dech, sestřičko,“ napomenula ji Brynhild, když se při dalším závitě vzestupné spirály mýjely, „noci je namále a k Vínólfu ještě daleko. Musíme spěchat, aby nám vybyla alespoň krátká chvílka na sebe.“

Reginleif neodpověděla. Stoupaly dále bez řeči a jejich spirály nikdo nerušil. Žádné stíny, žádné závany zkaženého vzduchu, čeřeného nepřátelskými křídly. Odspodu, ze dna propasti, zazníval tlumeně řev, hřmot a rachot a občas tam zaplápolala mihotavá záře, jak z kovárny vyšlehly plameny. Něco se tam dělo a ostatní oby-

vatelé propasti zřejmě usoudili, že pro ně bude lepší držet se stranou.

Ve volném prostoru obě letkyně přivítala měkká záře rozlité rtuti. Hvězdy se posunuly, večerní souhvězdí již zmizela a zbytku hvězd panovala umrlčí tvář Tjaziho. Obě černé valkýry, taženy jako můry tím světlem, stoupaly k rozdrcenému měsíci a po tísnivém pobytu v dračí sluji a v temnotě propasti dychtivě nastavovaly svá těla namodralé záři. Brynhild potěšeně vykřikla a obrátila se na záda. Reginleif okamžitě následovala její manévr a obě harpyje se začaly pronásledovat v předstíraném zápase. Nalétávaly na sebe ve střemhlavých útocích, aby, zbržděny jediným mocným vzmachem sametových perutí, utkvěly nehybně v prostoru na coul od sebe.

Reginleif zapojila do hry i svůj nový meč. Mávala jím kolem sebe, těšíc se blesky, které vrhala v měsíčním světle jeho čepel, a při každém průletu ťala po Brynhild, zastavujíc přesným pohybem zápěstí ostří toliko na tloušťku vlasu tu od šíje, tu od ňader, tu od beder starší démony.

Potěšeně se sopránově smála nad novou hrou a Brynhild, hbitě uhýbajíc na svých šedočerně kropenatých perutích, altem výskala v odpověď. Až do okamžiku, kdy se Reginleif o zlomeček sekundy zpozdila a Freyôr políbil šíji její družky náruživěji, než zamýšlela.

„Och, sestřičko!“ vykřikla poděšeně, když se na štíhlém krku Brynhild objevil klikatý tmavý hádek krve.

„Nic mi není,“ zvonivě se rozesmála Brynhild v odpověď a převrátila se na křídlech plavně na bok, „je to jen škrábnutí. Přijímám to jako pečeť naší lásky, sestřičko,“ naplnil se prostor jejím šťastným smíchem.

Přesto se nálada obou letkyň změnila. Jako by odkudsi z daleka, z míst, kde měsíční světlo umíralo v náručí temnoty, zavál mrazivý vítr.

Brynhild se přestala smát. „Musíme se vrátit, noc již končí, sestřičko,“ z hlasu starší demony náhle zazněla únava.

„Máš pravdu, sestřičko,“ pokorně odpověděla Reginleif. I ona se již zbavila opojení nocí

a její tělo se nenadále otřáslo, jak jím projel předjitřní chlad prostoru.

Zbytek cesty urazily v oboustranném mlčení. Reginleif ani nepostřehla, kdy se před nimi objevil fialový pruh, předzvěst svítání, předělený odshora dolů mohutným stínem Víngólfu. Byla cele pohroužena do sebe, naslouchajíc hlasu, jenž v ní vyvstal v tom okamžiku, kdy poranila Brynhild.

Proč by měla čekat, až se někomu milostivě uráčí jí propůjčit tohle nádherné tělo, tak plné síly, zpočátku nezřetelně šeptal ten hlas, takže mu bylo sotva rozumět. Co když k tomu nedojde? A přitom stačí tak málo a bude to záležet jen na ní. Má tu možnost na dosah!, skřípavě v ní brumlal hlas, probuzený pohledem na Brynhildinu krev. Může být mocná, mocná, a ne jen doručovatelka mrtvol, může se zbavit poručnictví otce, bude mít na co svést ztrátu prstenu a možná ani runy času pro ni nebudou tajemstvím, náhle v jasnozřivém okamžiku spatřila řady mladíků, kteří jí budou obětováni v kněžišti obrovité katedrály postavené z diluviálních kostí a lidských

hnátů. Palčivá křeč jí projela celým tělem, když porozuměla nejhlasitějším slovům toho poselství, slovům o rozkoši ze zabíjení, aby vyděšeně odňala hlasu právo hovořit, když jí oznámil cenu za to vše. Leč hlas se vrátil, a když jej opět odvrhla, vrátil se opět a silnější. A nyní v ní burácel, namlouval si ji, hájil se, předkládal důkazy a sliboval. Ledové tlapy strachu jí sevřely srdce a ona si uvědomila, že to není kvůli tomu, k čemu ji hlas vyzýval, kvůli tomu, co mu bude muset dát, nýbrž že se bojí, aby Brynhild předčasně nic nepoznala.

To rozhodlo.

Snášely se ke skalnatému boku Víngólfu. Řady zubatých hradeb propojených strážními věžemi vyhlížely v záři Tjaziho jako stříbrné řetězy, jimiž se hora ve své marnivosti ozdobila.

„Již jsme tady,“ prolomila mlčení Brynhild. „Za chvíli se rozloučíme. Jsem ráda, že jsem ti mohla pomoci. A kvůli tomu zranění si nedělej starost, sestřičko,“ starší démona si chybně vysvětlovala mlčenlivost své společnice, „pohled“, krev již zaschla.“

„Rychle mě proměň, prosím,“ jakmile dozněly skřípota pařátů a obě démony opět pevně stály na cimbuří věže, z níž na začátku noci odletěly, promluvila zastřeným hlasem Reginleif, „asi mě to obchodní jednání unavilo víc, než jsem si myslela.“

„Ani mě neobejmeš?“

„Až pak, sestřičko, až pak,“ odvětila mladší démona a za skřípota dlaždic se postavila proti starší družce.

Brynhild svěsila křídla a po chvíli váhání rázem vnořila jejich pařáty do hrudi odevzdaně čekající Reginleif.

Transmutace nyní probíhala obráceně. Spáry na nohou se rozpadaly, lišajovité perutě průhledněly a tělo, zbavené šupinatých končetin, tmavlo a z mrtvolné bledosti přecházelo do snědosti bronzu. Posléze zmizely jako dým i průhledné obrysy křídel a v objetí Brynhildiných křídelních spárů viselo tělo valkyrji. Odněkud zpod hradeb zaznělo kohoutí zakokrhání. Jen krátce, jak opeřenec, zděšen stále panující temnotou, rychle sklapl zobák a zavřel oči.

„Tak dělej, dělej, sestřičko,“ vyrazila ze sebe Brynhild naléhavě, když rozevřela perutě a volné tělo Reginleif se sesulo na dlaždice, „dělej, začni dýchat, sestřičko, kohout již poprvé zakokrhá a já nemohu déle čekat.“

„Dýchej, sestřičko, dýchej,“ volala s ulehčením, když zpozorovala, jak se počínají pohybovat lopatky na Reginleifiných zádech, „dýchej a ukaž mi na rozloučenou aspoň svoji líbeznou tvář.“

„Co je s tebou, sestřičko, proč nevstáváš?“ z Brynhildina hlasu zazněla náhle starostlivost a obava. „Vždyť už musíš mít vládu nad svým původním tělem. Ach, Reginleif, netrap mě a ukaž mi svou krásnou tvář,“ černá valkýra rozestřela svoje perutě a nachýlila se nad hildr. Její mŕtí silueta se na cimbuří již jasně rýsovala proti purpurovějícímu nachu rodícího se svítání. Kohout rozespale zakokrhá podruhé.

„Toto je má tvář!“ přímo z podřepu se Reginleif vymrštila jako pružina stlačená až na doraz. Čepel Freyôru odrazem od nachu oblohy opsala rudou křivku a pak, podobna vlaštovce v nízkém

letu nad vodou, přeťala Brynhildino sinavé tělo ve výši pupku. Křídla harpyje o sebe křečovitě tleskla, a ještě než se horní část trupu pozvolna zvrátila vzad, objevil se na její tváři výraz nevěřícího úžasu a ústa se chvějivě pootevřela. Proč, proč jen proč, němě se ptala tu chvíličku, než z nich vytryskl proud temně rudé krve.

Setrvačnost švihu strhla Reginleif do rotace a přinutila ji ukročit, aby nabyla ztracené rovnováhy. Přesto stihla skočit zpět. Do dychtivě vzhůru zvrácené tváře ji zasáhla karmínová záplava z Brynhildiných úst. Část krve jí pronikla do hrdla, jak si přála. Lačně polykala, zatímco, podobna tanečnici s rudou maskou, následnou piruetou zavířila bokem. O další příval purpuru, který se vyřinul z odťatých polovin trupu jako ze dvou štoudví, jež se nárazem jedné o druhou převrátily, neměla zájem. Rudý proud zašuměl, jak se rozstříkl po dlaždicích, a vytvořil velkou kaluž. Poté krev, již zčernalá a sražená, stekla do žlábků u předprsň. Mezitím se spodní část trupu prolomila v kolenou, obsah břišní dutiny se vyklopil do střílny a rozprostřel se po její pode-

stě jako zboží na stánku trhovce. A teprve pak, škrábající pařáty do pískovcového obkladu, se zvrátily dozadu i šupinaté nohy.

„Při Tórovi,“ mumlala si roztřesená Reginleif, když, majíc již otřenu tvář, špičkou meče se pokoušela vysunout zbytky Brynhildina těla ze střílny ven, „ještě dobře, že ta vrchní polovina spadla do příkopu sama. Nechtěla bych se jí dívat do obličeje. Taková hlupačka. Ten její udivený výraz. Copak jí nedošlo, že nechci skončit jako ona? Že chci být nezávislá, mít svobodu se proměňovat, vládnout jako Grímni nebo jako Súrt? A že nemohu potřebovat svědka na události dnešní noci? Už mě to taky otravovalo, ty její přeslazené něžnosti... A pak, svedu na ni ztrátu prstenu...“

„Fuj! Co je to?“ zarazila se ve své hrobařské práci a vzápětí s odporem ucouvla, neboť zbytky těla se pojednou proměnily v klubko hadů. Též v odtokovém žlabu se to hemžilo hadími těly a Reginleif do nich počala vztekle sekat. A tohle jsem objímala, pomyslela si zhnuseně, když zuřivě bodala Freyôrem do syčících plazů. O to zu-

řivěji, neboť věděla, že hadí sémě se uhnízdilo i v ní.

Muselo vyjít slunce. Jeho hřejivý paprsek nečekaně pronikl hradební střílnou a přinutil Reginleif mrknout. Když opět otevřela oči v krvi potřísněné tváři, hadi byli pryč. Již zcela probuzený kohout se vítězně rozkokrhal.

* * *

V tutéž dobu těžce oddechující obři Fáfni a Regin stáli proti sobě. Vyčerpaně se opírali o ohromné bitevní sekery, jejichž měsícovitá ostří pokrývaly škraloupy zaschlé krve. Ale oči bratrů byly ostražitě. Regin mhouřil obočí, Fáfni zase tvář, sežehnutou až do živého masa, stahoval do bolestné grimasy. Ze všech sil se snažili proniknout zrakem hustý kouř a mraky vířících sazí.

Světlo pochodní proráželo dým rozpitými skvrnami narudlé záře. Svým kalným svitem spíše skrývalo než ozařovalo ožehlé trosky, v něž se proměnilo vybavení kovárny. Rumpál

nad výhni se zřítíl a jeho břevna, napůl zuhelnatělá, tarasila přístup do zadní poloviny sluje. Mezi břevny spočíval jeden z brusů a zpod něho vyčníval v tratolišti krve dračí pazour, na němž chyběl jeden z drápů.

I jinde po jeskyni byly roztroušeny čistě odsekuté kusy těla staré dračice. Nestvůrná, jako bečka velká hlava, pokrytá sliznatými šupinami až po špičku křivého čenichu, z něhož vyčníval rozeklaný jazyk, spočívala mezi rozdrcenými trámky pracovního stolu. Její strnulé oči, ač vyhasle zírající do clony dýmu pod klenbou, držely si nadále svůj zlobný pohled. Jediné poměrně čisté a bojem nedotčené místo se nacházelo mezi oběma obry. Na skále, ochozené do hladka, se zde v příšeří ztrácel cár kůže.

Odříznutý kapsář Gjálpiny kovářské zástěry.

To bylo to, co oba trolové tak úporně sledovali. Tak úporně a zaujatě, že si ani nevšimli, že něco jiného zase sleduje je.

„Neměl jsem se nechat přemluvit,“ řekl dutě Regin. „Teď tě budu muset zabít. A přitom vlast-

ně nevím proč. K čemu přesně je ten prsten dobrý?“

„Když to nevíš, tak ho přenech mně. Stejně jako starší mám na něj přednostní právo.“

„Nějak brzo jsi zapomněl, kdo staré odsekl hlavu, když tě dostala na lopatky. Pravda, už neměla čím tě roztrhat, ale cosi jsi mi sliboval, když ti začala mateřsky láskyplně dýchat do tváře. Copak to bylo? Nebyl to náhodou prsten, cos mi sliboval za pomoc?“

„Má nabídka platí. Budeme se v jeho držení střídat. Po týdnů. A já, jako starší, začnu. Takže, Regine, ustup, ať se můžu ujmout našeho dědictví.“

„Říkají, že jsem příliš rozumu nepobral,“ opáčil Regin kysele, „ale tak hloupý nejsem, abych ti uvěřil, bratře. Ten prsten asi dává moc. Jinak bys o něj tolik nestál. Jakmile si ho nasadíš, budeš tak silný, že tě nezabiju. Naopak, ty ihned zabiješ mě, abys mi nemusel prsten odevzdat, až nastane můj týden. Teď mám alespoň šanci. Jsi sice starší a možná silnější, ale já jsem zase obrat-

nější. Myslím, že tě přece jen musím zabít, bratře.“

„Vskutku jsi hlupák, Regine. Vidím, že máš mylné představy o vlastnostech prstenu. Abych tě přesvědčil o svých poctivých úmyslech, prozradím ti tedy, co ten prsten umí,“ spustil Fáfní vemlouvavě a přitom o píd' pozvedl sekeru, aniž si toho Regin všiml. „Jednak je to klíč k jiným světům, jednak dává mužům moc nad ženami,“ připojil i to, co mu namluvila Reginleif. „Nebudeme již muset bojovat s Grímnim, když budeme chtít opustit Múspell a navštívit Niflheim či jiné říše. Tento prsten dokonce zná i cestu do Midgardu, do světa lidí, takže až na tebe přijde řada,“ rozptyloval Fáfní Reginovu pozornost, „budeš si tam moci zaletět a nalovit čerstvou člověčinu...“

V tom okamžiku švihem zápěstí Fáfní vypustil bitevní sekeru a s rykem se vrhl střemhlav vpřed, aby se zmocnil prstenu.

Avšak Regin se nenechal zaskočit. Místo aby před letící sekerou ustoupil, s čímž Fáfní počí-

tal, se zbraní před obličejem se kupředu vrhl i on.

Napřed se s ostrým třeskem a v dešti jisker srazily obě sekery. Odražená Fáfního zbraň vystřelila vzhůru a za odporného skřípění se zasekla do skalnatého stropu. Potom s hromovým rachotem o sebe křísila těla obrů. Naštěstí pro Fáfního jeho hod vychýlil sekeru mladšího bratra do strany, takže Regin ji nemohl použít, když se s dalším zaduněním oba obři zřítili k zemi. Fáfní, vědom si své bezbrannosti, se i přes nevýhodu znetvořených zad obratně odkulil na bok. Ihned se sápal na nohy, těkaje přitom očima po něčem, co by mohl použít jako zbraň. Také vztekle ryčící Regin se rychle hrabal ze země a nikdo z bratrů si nevšiml, jak jeho pravá noha odkopla odříznutý kapsář k výhni, pod převrženou trojnožku s kotlíkem.

„Ty parchante!“ řval Regin, „ty proradný parchante, teď tě bez lítosti zabiju.“ Mávaje sekerou před sebou, vykročil k Fáfnímu, jehož silueta se v kalném příšeří skláněla nad kovadlinou.

Praskot lámaného břevna prozradil Fáfniému, že Regin se blíží. Rychle se vztyčil s nalezeným kladivem v rukou.

„Useknu ti hlavu, jako naší drahý matičce,“ ječel Regin se sekrou nad hlavou. „Nejsi Tór a to kladivo není Mjöllni,“ vysmíval se, když ťal.

Fáfní pozvedl mohutné kladivo a nechal ostří sekery sjet po jeho hlavě. Síla úderu srazila improvizovanou zbraň do strany. Fáfní prodloužil její kyv a přidal kladivu ještě na rychlosti otočkou celého těla. Avšak Regin se dokázal v posledním okamžiku vyhnout.

Hvízdající kladivo jenom škrtno o jeho hlavu, natrhlo mu tvář až k čelistnímu kloubu a odevalo ušní boltec. Pravá polovina obličeje se v mžiku zalila krví.

„Konečně jsem ti zacpal hubu, Regine,“ zasípěl Fáfní a jeho seškvařený obličej se stáhl do potěšeného šklebu, „máš totiž zlovyk, že při boji moc žvaníš.“

I přes utrpěné zranění Regin ihned znovu zaútočil. Opět se napřáhl, ale pak záludem stočil

sekeru do strany a jejím ostřím, poté co obešlo ocel nastaveného kladiva, tnul zboku. Fáfní v tísní sklopil kladivo, aby úder aspoň zachytil toporem, a uskočil vzad. Stříbrný srpek dubový topor o průměru mužské paže hladce prosekl, jako by to bylo stéblo slámy, a prosvištěl na píd' od Fáfního pupku. Úder vyvedl obra jednak z rovnováhy, jednak zkrácené kladivo ztratilo švih, a když Reginova sekera v následujícím útoku opsala blyštivý kruh, opozdil se s krytem.

Čepel protivníkovy zbraně lehce zavadila o nos kladiva a pak, jako by na okamžik zadržla ve svém letu, odřala Fáfnímu pravičku v zápěstí. Kladivo i s rukou, svírající stále topor, udeřilo o podlahu a z paže vytryskl proud krve.

Fáfní levičkou sevřel pahýl a instinktivně ukročil stranou. Do místa, kde před zlomkem sekundy stál, sjel blesk sekery a udeřil do změti trosek na podlaze.

Zavířily saze a prach. Zmrzačený obr se klopytavě rozběhl kolem výhně. Jeho oči ve spálené tváři horečně pátraly po něčem, čím by si pro-

dloužil život. Má na to pár sekund, než Regin vyprostí svou zbraň.

Zrak mu padl na kus řetězu a zastavil se na posledním článku. Poklekl, pustil pahýl, levičkou uchopil řetěz loket od konce, pozvedl těch deset, patnáct článků, přetočil je a vzniklou smyčku nasunul na pahýl. Dvakrát omotal, utáhl, popojel rukou po řetězu asi pět pídí a přehmátl. Vytvořil další smyčku, nasunul opět na pahýl a dotáhl. Tím uzamkl celý svitek článků na předloktí. Povstal a zdravou rukou uchopil druhý konec řetězu. Zakroutil několikrát zápěstím, aby si i na dlaň levičky namotal pár závitů.

Ohlédl se po druhém trolovi.

Sekeru spuštěnu ve střehu, Regin se blížil, aby Fáfního dorazil. Odtržená tvář mu visela do půli krku a odhalovala v nehybném šklebu bílou čelist s křivými začernalými zuby. Strnulostí připomínal obličej namalovaný úsměv šaška. Avšak jakmile Regin zpozoroval bratra, stáhl se i nepoškozený koutek úst a úsměv ožil. Z temného jícnu mezi zuby vyrazily chrochtavé zvuky uspokojení a trol potěšeně pohodil sekerou.

Fáfní na něho mlčky čekal. Hlídal jeho oči, a když se dočkal záblesku věštícího útok, švihl řetězem vstříc pozdvižené sekeře. Ozvalo se zařinčení, jak se smyčka omotala kolem sekery. Vzápětí řetězem silně trhl a překvapenému Reginovi vytrhl sekeru z rukou. Zbraň prolétla Fáfnímu nad hlavou jako kometa a s řinkotem rozrazila hromadu šrotu na pracovním stole, stojícím v koutě sluje.

Stůl se zatřásl a s dalším rachotem z něho počaly padat kusy železa. Mezi nimi i mírně zakřivený meč v černé pochvě. Avšak ten na podlahu nedopadl. Zpoza stínu pod deskou stolu střelbitě vystřelila útlá ruka, zachytila zbraň ve vzduchu a vtáhla ji za sebou do úkrytu.

Odzbrojený trol zuřivě zařičel a ve slepém vzteku se s nataženými prackami vrhl vpřed. Fáfní, aby ho švih smyčky nestrhl, se za ní otočil kolem osy, a když Reginovo tělo narazilo do jeho zad a bratrovy ruce sevřely jeho krk, zaklonil svoje paže a v pádu přehodil smyčku řetězu přes protivníkovu šíji.

Váleli se po zemi, pokryté sazemi, jež olepi-

ly jejich těla, a škrtili se navzájem. Připomínali dva obrovské černé kňoury zaklesnuté do sebe v sebezničujícím souboji. Ve hřmotu převalujících se těl, praskotu drcených trámů a chrastění zbytku řetězu, jenž, švihaje sebou jako vzteklý had, bičoval oba zápasící, zaniklo krátké zacinknutí od výhně, kde sebou pohnula převržená trojnožka. Zavadil o ni dlouhý rozeklaný jazyk, který, když nahmatal útržek Gjálpiny zástěry, se kolem něho omotal a chameleoním pohybem s ním bleskově zmizel.

I přes zmrzačení měl Fáfni výhodu. Jeho řetěz se zarýval Reginovi do krku hlouběji a hlouběji. Netrvalo dlouho a Reginovy ruce se na Fáfniho šíji rozevřely, aby se pokusily roztáhnout smyčku na krku vlastním. Fáfni toho okamžitě využil a omotal kolem Reginova hrdla další závit. Konce smyčky si přehodil přes rameno, přetočil se k Reginovi zády a vši silou zabral.

„Mám tě, ty parchante,“ supěl, když cítil, jak záškuby v řetězu slábnou.

Posléze tělo za jeho hrbem znehybnělo. Potácivě se pozvedl a odmotal řetěz z Reginova

hrdla. Stále nad ním svítila bílá čelist v krutém úsměvu.

„Příjemnou cestu do Helu, bratře,“ naklonil se nad padlého trola, komíhaje horní polovinou těla.

Pohlédl tupě na pravé předloktí, omotané řetězem. Z pahýlu prýštil tenký pramínek krve. Potácivě zamířil do středu sluje, tam, kde s Reginem začali boj. Řinčení řetězu utichlo, když v půli cesty změnil úmysl a zastavil se. Ne, prsten má čas. Napřed musí něco udělat se zraněním. Trhaně se otáčel, oči mu klouzaly po spoušti kolem, až nakonec utkvěly na výhni. V otupělém mozku se mu zrodil nápad. Aniž by o něm dále přemýšlel, kymácivě vykročil.

„Bratříčku Nárfi, vystrč hlavu,“ naklonil se nad cihelné okružní výhň, „je konec tvému otroctví. Jsme volní, slyšíš, naše krutá matka je mrtvá. I ten bídák Regin, který jí vždycky žaloval. Zabil jsem ho, ale on mě zmrzačil. Bil jsem se i za tebe,“ vemlouval se Fáfni do přízně dračí tlamě, jež se na dlouhém krku obezřetně vysušovala z výhně, „a teď tě žádám o protislužbu.

Dýchni na můj pahýl, ať se obnažené žíly a tepny spekou tvým ohnivým dechem a články řetězu stečou do železného palcátu. Chci mít něco na obranu místo ruky, když už jsem tak zmrzačen.“

„Můj starší bratře,“ spustil syčivě drak a železné kruhy, napůl zarostlé do horní a dolní poloviny čenichu, se při každém slově zatřásly a zbytky řetězu, z nich visící, rozvlnily, „poskytnu ti žádanou protislužbu stejně upřímně, jako jsi bojoval ty za mé osvobození z téhle smrduté díry. Nastav paži.“

Poté se Nárfi hvízdavě nadechl, zaklonil zeleně kropenatou hlavu vzad a s hukotem vyfoukl plameny tak mohutné, že nejen rozžhavily svitky řetězu na trolově paži, kde se ihned slily do ocelové manžety, nýbrž i zaplavily Fáfního již jednou ožehnutý obličej. A jelikož za Nárfim nestál žádný Regin, aby mu srazil hlavu, oranžový plamen v jediném dlouhém zášlehu vysvlékl Fáfního lebku z masa a kůže a ponechal toliko obnažený skelet s prázdnými očními důlky.

„Odpusť mi to, bratře, ale myslel jsem to

stejně upřímně jako ty s mou svobodou,“ omlouval se drak licoměrně, zatímco skalpovaný a oslepený trol se v bezhlesé křeči svíjel u jeho tlap, které již Nárfi stačil přehodit přes cihlový okraj výhně.

„Jsi sice dobrý lhář, Fáfni, ale já mám, ke tvé škodě, dobře slyšící, mladé uši. A také prsten. Kdybys ještě měl oči, mohl bys ho vidět,“ soukaje své dlouhé tělo z díry, nechal Nárfi povisnout spodní čelist. Mezi řadami zubů, pod kořenem jazyka, jako lesklá vážka kroužící nad smrdutou bažinou, v kalu a slizu jedovatých slin se převaloval zlatý prsten. „A také vím, díky hlasitému hovor, který jsi vedl s Reginem, jak ho použít. Přejdi ti šťastnou cestu do Helu a hezké setkání s matkou a bratrem. Neboj se, tam dojdeš i slepý a Helin led ti rychle zchladí připečenou hlavu,“ drak se burácivě rozesmál vlastnímu vtipu.

„Já si zatím udělám malý výlet do Midgardu. Mám chuť na něco čerstvého. Těch mršin, co mě jimi krmila matka, mám až po krk. A že ho mám pěkně dlouhý,“ znovu pod klenbou sluje zaburácel jeho smích.

„Aspoň se mi na něm bude dobře sedět,“ jasný, odpor nesnášející hlas přerušil Nárfiho smích.

Sluj opanovalo mrtvé ticho.

„Promiň mi, pane, hned jsem tě nepoznal,“ trvalo to hodnou chvíli, než se opět ozval Nárfi. Velmi, velmi pokorným hlasem. „Prsten je samozřejmě tvůj.“

„Ale milý Nárfi, klidně si ho ponechej. Stejně jako své cestovní plány. Jen bych byl rád, kdybys mě vzal s sebou. Nebudu ti na obtíž, jsem zvyklý sedlat draky,“ švitořil spokojeně hlas, „a ani jinak na tom neproděláš. Za odměnu ti prozradím, jak se staví dračí stezky napříč časem, a v Midgardu tě zavedu do míst, které bys sám určitě nenašel. Co tomu říkáš, Nárfi?“

„Tvá slova jsou pro mě rozkazem, Vysoký pane.“

„Věděl jsem, Nárfi, že jsi ze všech synů staré Gjálp ten nejchytřejší. Že tou zeleně kropenatou hlavičkou dokážeš víc než jen plivat plameny po bratrech. Hned od začátku jsem si myslel, že to

budeš ty, kdo tady z těch jatek vyjde vítězně a kdo mi neodepře přátelskou službu.“

Zazněl skřípot drápů o kámen a pak řinkot kovu.

„No, na co ještě čekáš, Nárfi?“ znovu zahlaholil jasný hlas. „Vzhůru do Midgardu, mám tam obchodní schůzku,“ jasný hlas se potměšile rozesmál, „díky tvé matce mohu nyní nabídnout své zboží bez obav, víš, a tak bych nerad zmeškal. Takže vzhůru, Nárfi, vzhůru do Midgardu.“

Na ta slova se drak dal do pohybu a s nezřetelnou siluetou jezdce, sedícího mu za krkem, se hlomozně plazil přes sluj, rozhrnuje svými kožnatými křídly trosky do stran.

Když se vyšoural na plošinu před ústí jeskyňe, drahnou chvíli mžoural do kalného denního světla, jež nadcházející jitro vyslalo na průzkum dna propasti. Jeho ostnatý ocas se přitom nedočkavě vlnil a ihned poté, co se mu zelené oční panenky stáhly do úzkých štěrbin, rozepjal křídla, mohutně se odrazil a – úzkostlivě se vyhýbaje pohledu na svého pasažéra – počal těžkopádně nabírat výšku.

První Gallwítzovo procítnutí

Hlava mu spočívala na čemsi hebkém a jemný vánek mu čechral vlasy. Ne, nebyl to vánek, ale ruce. Ženské ruce. Blaženě si povzdechl. Konečně skončil ten strašný sen, konečně se probudil nejen ze světa živých mrtvých, Ódinů a Grímniů, valkyrjí a trpaslíků, ale i ze světa zákopů, výbuchů dělostřeleckých granátů, ranních letů nad frontu, světa explodujících benzínových nádrží a letounů se žahadly kulometů.

Byl opět doma a maminka mu stírala z čela poslední zbytky pavučin toho snu, který byl toliko pohádkou. Slyšel její tichý melodický hlas:

„... v těch pradávných dobách, kdy i čas plynul jinak, ležela Valhala s Niflheimem na Zemi. Všechny světy vlastně ležely jeden vedle druhého, ve společné Pravlasti, jako jeskyně v jednom skalním masivu, a dalo se volně přecházet z jednoho do druhého. Lidé, jichž bylo tehdy málo,

neznali smrt, neboť kdo zemřel, přešel jen jinam, a protože nebylo jinam, mrtví a živí setkávali se nadále. Dvanácte Ásů vládlo nad většinou z těchto světů, nad Ásgardem, nad Midgardem, nad Álfheimem i nad Niflheimem, avšak Múspell patřil třináctému Vysokému jménem Súrť, který Stejně Vysoké bratry nenáviděl věkovitou nenávistí. Nejvíce ale Ódina, nejmocnějšího z nich, toho, jenž se také Otec padlých nazývá, neb muže v boji padlé za syny přijímá. A v tom spočíval důvod Súrťovy nenávisti, i on chtěl vládnout jak živým, tak mrtvým. Mimo počet pak stál zlotřilý Loki, mistr převleků. V touze po moci a v závisti, že nebyl rovnoprávně mezi ně přijat, nenávidí ostatní Ásy dodnes a v této zlobě se téměř vyrovná Súrťovi, pánovi nad Múspelllem. Loki zplodil mnoho stvůr, aby otravovaly život lidem i bohům. Jednou z nich je i Hel, vládkyně devíti světů, kam odcházejí ti, jejichž los v ostatních světech propadl. Nutno ale spravedlivě Lokimu přiznat, že několikrát, patrně z rozmarnosti, Ásům svými lstmi pomohl.“

Poslední slova vnímal rytíř Arnim von Gall-

witz již zcela jasně a uvědomil si, že hlas je vyšší, než aby mohl patřit jeho matce.

Otevřel oči a zjistil, že hledí do obličeje dlouhovlasého děvčete, jež se nad ním sklánělo. Nebylo to nic obtížného, neboť mu hlava spočívala v jejím klíně a byly to její prsty, které vnímal ve vlasech. Chtěl se pozvednout, leč nemohl.

„Kdo jsi?“ vydechl omámeně a jeho zklamání, že není doma, se rychle rozplynulo v panenkové kráse dívky.

„Jsem Verdandi, nejmladší z noren, jež určovaly osudy lidí,“ usmála se dívka a v rytíři Arnimovi až od toho úsměvu zatrnulo, „v oněch dobách, kdy lidé na nás ještě dali.“

„To bylo ještě před velkou bitvou na Vígrídu, kde Loki opětovně zradil Ásy,“ znovu se její hlas melodicky rozběhl a von Gallwitzovi nezbylo než poslouchat. „Ale napřed bych ti měla vyprávět o prstenu. Však i v tom měl prsty Loki. Jednou ze zlomyslnosti ostříhal vlasy Tórově ženě Sif, a když ho Tór chtěl zabít, přísahal, že opatří Sif vlasy ze zlata, které porostou jako

skutečné. Vypravil se pak mezi gnómy a od skřítky jménem Brokk si nechal vyrobit paruku. A k ní nádavkem kouzelnou loď Skídbladni, která má vždy příznivý vítr, a oštěp Gungni, jenž, jsa v jiné tísní, daroval Ódinovi. Ač to je jméno, které Otec padlých nyní nemá rád. Ten oštěp je také kouzelný. Tím, že zabíjí, může dát nový život. A protože Loki zatoužil po další trojici stejně znamenitých věcí a bylo by neomalené o ně zase žádat Brokka, vlichotil se do přízně jeho bratru, gnómovi jménem Sindri. Jestliže pro něho vyrobí stejně dobré magické předměty, učinil mu nabídku, dá za ně svou hlavu. Sindri sázku přijal a postupně vykoval kance se zlatými štětinami, prsten řečený Draupni, a pak mu padlo do výhně kladivo. Vylovil je z ohně, přiložil ke dvěma předchozím věcem a, ponoukán Lokim, požádal Brokka, aby je spolu se svými předložil Ásům k posouzení. Ukázalo se, že kance umí běhat i ve vzduchu, plout po vodě a navíc září skoro tak jasně jako slunce, prsten že se každou devátou noc okotí osmi zlatými dvojníky, a kladivo, nu, bylo tím, jež pak nosil Tór

a nyní nosí jeho synové. Ásové rozhodli, že skřítek Sindri sázku vyhrál a že mu tedy patří Lokiho hlava. Jenže Loki, když mu ji chtěl Sindri uříznout, zchytrale prohlásil, že gnóm má sice nárok na hlavu, leč na hrdlo ne. Poté, co mu Ásové dali za pravdu, ošizený Sindri prsten proklel. Ať ten, kdo jej bude nosit, se stane poslem zmaru, vyhlásil. To jsem já, já přece jako válečný bůh přináším zmar, řekl tehdy Otec padlých a chtěl si prsten ponechat. Teprve po upozornění mé nejstarší sestry Urd, že kletba je dvojznačná, nechal se Otec padlých přemluvit, aby prstenem zaplatil jötunům za stavbu Valhaly. Ty pobil rek Sigurd a prsten si vzal jako válečnou kořist. Nevěda o jeho moci, daroval ho jako zástavu lásky Brynhild, valkyrje a Ódinově dceři. Ač měl šperk jen krátce, neušel kletbě a stal se poslem zmaru sám sobě. Ošálen, zradil svou lásku a oklamaná Brynhild přispěla k jeho záhubě. Když pochopila kletbu prstenu, vhodila jej do Sigurdovy pohřební hranice a pak do ní vjela sama. Snad i tušila, co nastane, neboť když po Velké bitvě na Vígrídu byl mezi světy položen

čas a prostor, cesta do Midgardu se uzavřela a valkyrje již nemohly konat své jízdy a svážet padlé reky do Valhaly...“

Von Gallwitz Verdandi pozoroval s rostoucím okouzlením. Její čistý obličej, v němž nebylo nic z útočné krásy valkyrjí – nic z vyzývavé plavosti Reginleif, nic ze smyslné snědosti Hrist – dojímal ho její útlý, polodětský krk nad bílou tunikou, její průzračné oči, mírně zářící v odrazu ohně, u něhož leželi. V duši cítil pokoj a mír, jaký nepoznal od začátku války. Byl šťastný a slova téměř nevnímal. Stačil mu jen hlas, přál si jej poslouchat na věky.

„... ve Velké bitvě se Loki pochopitelně přidal na stranu Súrta, pána ohnivého Múspellu. Jako spojence mu přivedl své zrůdné děti, vlka Fenriho, draka Midgardsorma a dceru Hel i s jejími poddanými. Ze severu se k nim přidal Hrym a ostatní mraziví obři. Na straně Ódina bojovali bok po boku zase světlí i temní Álfové, jakož i trpaslíci, ostatní Ásové a též vojenští králové z rodu míšenců mezi Ásy a lidmi. Během bitvy zmizely hvězdy z oblohy a staré slunce zhaslo,

když ohnivá záplava z rozevřené Fenriho tlamy pohltila bojiště. Zahynul Tór a mnoho jiných Ásů a dalších hrdinů, ale i Súrtovo vojsko utrpělo těžké ztráty. Fenri padl rukou Vídara s těžkou botou a Midgardsorma ještě před svou smrtí stačil zmrzačit Tór. Avšak nejmocnější z vojenských králů, vůdce lidí Sigurd, na bojišti chyběl. V době bitvy sestupoval do Helu i s prstenem a Brynhild v podobě černé valkýry ho doprovázela. Je pravda, že stejnou měrou jako vlastnictví prstenu přispěla k Sigurdovu osudu i jeho pýcha a umanutost. Jakákoli porážka byla pro něho nepřijatelná. Proto se vlastní rukou tak hrozně zmrzačil, když se vsadil, že pronikne ke spící Ódinově dceři, krásné Brynhild, střežené plameny, jež činí z mužů ženy, a přesto se jí mužsky zmocní. Nepřísluší mně, panně,“ Verdandi v rozpacích sklopila dlouhé brvy a odvrátila tvář, „abych ti vyprávěla podrobnosti, jak k tomu použil svůj meč, a budeš si muset najít jiného, otrlejšího skalda, chceš-li je znát. Pravdou zůstává, že když lidé, zbaveni vůdce, zahlédli plameny nad Valhalou, z bitvy utekli. Mysleli si,

že všechno je ztraceno. Pravda, zachránili se, neboť skutečně nastal Ragnarök a světy se dělily, Kosmická skála pukala a oni by se jinak nestačili vrátit do Midgardu. Avšak tím činem zasel mezi sebe sémě zbabělosti, které předtím neznali. Bitevní plán Vígríd se proměnila v propast, jež v oslnivé záři pohltila přeživši bojovnice, Valhalu, Múspell, Álfheim, Hel a všechny úlomky Kosmické skály s výjimkou Midgardu. To proto, že Sigurd odnesl prokletý prsten do Helu. Tím se ale stalo, že žádný lidský kronikář nemohl zaznamenat, co se dělo potom. A proto dobře poslouvej. Když se světelný vír zmírnil, rozdělil se do dvou proudů, z nichž jeden unášel Ásy a Álfy, druhý pak Súrta a jeho čeled'. Ódin a jeho věrní uvázli pak na cestě pravé ruky, v závitě, jenž se zove Agarathi, jejich protivníci pak na cestě levé ruky, v závitě Schamballahu. Tehdy gnóm Brokk, věrný Ódinovi a zbytku Ásů, zhotovil další znamenitou věc, totiž meč, jímž se dala protnout světelná opona závitě času Agarathi, a jeho po pomstě bažící bratr Sindri, stojící ve službách Súrta, zhotovil identickou

zbraň, již se dala protnout opona temnoty kolem obráceného závitů času Schamballahu. Proto jeden z mečů nese jméno Leohtetan'r, což znamená Pojídač Světla, a druhý Doercetan'r, což zase znamená Pojídač Temnot. Tak se stalo, že odvěcí protivníci se osvobodili z víru času a počali obnovovat své říše, aby byli připraveni, až nastane další cyklus, až vypukne nový Ragnarök. Jen na Midgard, v němž zatím lidé napřímili čas a místo Ásů si zvolili odlišné bohy, začalo svítit jiné slunce, dcera původní Sol, a valkyrje, neznající novou cestu, nemohly konat výpravy, aby získaly pro Valhalu čerstvé obránce. Ale jak seznávám při pohledu na tebe,“ norna sklonila svůj něžný obličej, „cesta byla nalezena. Grímnir, jak si nyní nechává Ódin říkat, se zmocnil prstenu a rozhodl se vzít na sebe riziko jeho kletby. Nemůžeš popřít, že pocházíš z Midgardu, že jsi jeden z jeho nových einherjů...“

„Nepopírám, jak bych mohl. Ani nechci,“ bránil se von Gallwitz. „Ty tak krásně vyprávíš, Verdandi, o všech těch věcech, o bitvách, o kouzelných mečích a prstenech,“ převáděl pohoto-

vě řeč jinam, „vyprávíš tak krásně, jako jsi sama krásná. A o tom si pojďme radši povídat, o tvé božské kráse, Verdandi, než o tom, kdo jsem já,“ rukama se probíral v proudech jejích hustých vlasů, jež ho šimraly na spáncích, natáčel si je na prsty a tím si jimi s pomalou tvrdošíjností horolezců klestil cestu vzhůru. „Nikdy jsem nespatriil nikoho takového jako ty. Připadáš mi jako sestra a ještě něco navíc. Chtěl bych takhle spočívat navěky, s hlavou na tvém klíně...“

„Mlč, prosím tě, a nevyslovuj slova, která mne uvádějí do rozpaků,“ jako vlaštovka hledající své hnízdo spustila se její ručka na von Gallwitzova ústa.

„Nevím, čím rozmar tě položil na nádvoří mé studně a proč, avšak pochopila jsem, že potřebuješ laskavé slovo. Počkej přece, řekla jsem jen slovo, ty máš až příliš čilé ruce, rytíři Arnime,“ zaprotestovala náhle, pozvedla paže a rozpojila svýma rukama von Gallwitzovy dlaně, obepínající její šíji. Potom sesunula rytířovu hlavu z klína a trucovitě si odsedla.

Mladík se posadil. Zjistil, že se nachází na

malé plošině, dlážděné mramorem a lemované statnými stromy, rostoucími z pruhu prsti mezi dlaždicemi. Plameny hranice v šestibokém ohništi po jeho boku matně ozařovaly hluboce rozpukané kmeny, avšak tiše ševelící koruny se slévaly v jedinou temnou zeď, ponechávající jen přímo nad hlavou okrouhlé okno hvězd. Na opačném konci mramorové terasy, než on a Verdandi spočívali na aksamitových poduškách, tryskal z fontány úzký pramen vody a bezhlesně se lámal do malé kašny.

„Odpusť mi, Verdandi,“ omlouval se von Gallwitz zkroušeně, „nechtěl jsem tě urazit. Dovol mi přisednout,“ škemral, „já už budu hodný a budu pozorně poslouchat vše, co budeš vyprávět. Jak je to tedy s těmi kouzelnými meči nevy-slovitelných jmen,“ lichotivě se otázel a přitom si poposedl blíž k norně, „co by se stalo, kdyby je použil někdo dnes?“

„Co by se stalo, kdyby je někdo ještě jednou použil?“ norna se na chvíli zamyslela a von Gallwitz toho využil, aby jí položil ruku kolem ramen. „To by záleželo na tom, z které strany by

tnul a kterým mečem. Tnul-li by někdo Pojídačem Světla z naší strany, otevřel by cestu do Midgardu a mlžný svět Niflheimu by jej pohltil. Tnul-li by ale Doercetan'rem, vylily by se naše světy do nicoty, neboť temnota nás před ní chrání. Stejně tak tnul-li by někdo v Midgardu Leohtetan'rem,“ v bezprostřední blízkosti líbezných rtů Verdandi zněla i ta krkolomná slova mile, „propadl by se zase svět lidí do nicoty. Proto si Grímni svého meče pečlivě hledí a Súrt po něm pase. Rád by jej zaměnil za svůj.“

„Protože je předpovězeno,“ zahleděla se do plamenů, zatímco mladík si hrál s jejími kadeřemi na šíji, „že pak začne další Ragnarök. Při velké bitvě se znovu propadne Vígríd s bojujícími, Valhala bude dobytá a teprve na jejích troskách bude možno vybudovat Ohnivou bránu, která, rozřata Pojídačem Světla, otevře cestu do Midgardu. To ale není vše, rek, který by byl k takovému činu zneužit, by si musel i zde zachovat mužnou sílu. Skutečnou a ne wthulovou atrapu. Musel by použít Sigurdův trik, ale to již nikdy

žádný muž neučiní...“ hlásek, jenž doposud zvonil jako stříbrný zvonek, náhle zmlkl.

Von Gallwitz rozhrnul proud vlasů v jejím zátylí, a když se bělostně zatřpytila obnažená šíje, naklonil se, aby mohl přitisknout rty na něžně útlý stvol.

„Pak teprve by přišla Sigurdova oběť nazmar a svět lidí by se stal světem dobyté Valhaly a nad vším by tisíc let vládl v Súrtově jménu mocný démon a Pánové času,“ ujala se Verdandi opět slova a její hlas zněl hluše. „Tak je předpovězeno, tak se zpívá v Pokračování vědmíny písně...“

Umlkla a rytíř Arnim cítil, jak se pod dotykem jeho rtů zachvěla.

Náhle počala zpěvavě recitovat:

*Bratři bratrů
ostřím břitkým,
kteří již jednou
den s nocí jedli,
démonem dvojitým
nad děcka tváří*

*zdvojeni zlem,
sami se sebou
v zrcadle sebe
zlu se zasnoubí,
by Zemi vládkyni
z vraždy dví zrozené
v plen vydali.*

„Ani nevím, proč jsem ti z Pokračování vědmíny písňě přednesla právě tohle chmurné proctví. Snad proto, že ses ptal, jak použít Pojídače. A ten úryvek...“ náhle zmlkla a opět sebou trhla. Jako kdyby se probudila z hlubokého snu. Von Gallwitz ji znovu poceloval na šíji a norna to postřehla.

„Tak ty si nedáš pokoj,“ vytrhla se z jeho objetí a rázem vyskočila na nohy. Rozhořčeně na něho shlížela. „Slíbils, že budeš poslouchat. Jen poslouchat a ruce necháš na pokoji. Proč to tedy kazíš?“ z její otázky zazněl nový, smutný tón. „Ráda ti budu vyprávět vše o zdejších říších, zřejmě to bylo předurčeno a mně to, nezapírám, působí potěšení. Jsem až příliš často sama,“ šleh

plamenů v blízkém ohništi ozářil její něžnou líc. Měla zavřené oči a zpod víček jí splývalo po jedné velké slze. „Ale ani einherjům, kteří nejsou skutečnými muži, není dovoleno přiblížit se k panenským nornám. Už to nikdy nezkoušej, chceš-li si uchovat moje přátelství.“

Jak tam stála, ozářená šlehajícími plameny, křehká a osamělá, von Gallwitz cítil, že nikdy po ničem jiném toužit nebude než po této dívce. Po její čisté kráse, jíž se nemůže dotknout, ať by chtěl sebevíc.

„Vždyť ty přece víš,“ klekl si před dívku, „musíš jako vševědoucí norna vědět,“ zopakoval zahanbeně, „že já tvé věštecké nadání ohrozit nemohu. Ani jako einheri.“

Na ta slova Verdandi rozevřela doširoka oči a pohlédla na klečícího von Gallwitze, jako by ho viděla poprvé. V panenkách se jí napřed kmitl děs a odpor, leč vzápětí je nahradil soucit a účast.

„Ubohý, ubohý rytíři,“ vydechla po drahné chvíli. „Konečně rozumím a tvá přítomnost je pro mě o to horším břemenem. Před můj práh tě

musel přinést někdo hodně zlomyslný. Neměla jsem ti vyprávět o těch mečích,“ spustila víčka, aby mohla obrátit zrak do svého nitra. „Vidím je před tebou, jak ti nabízejí jílce, ale,“ obličejem jí proběhla křeč, „v zádech máš třetí. Bodá tě, otáčíš se po něm a ztrácíš z očí ty dva před sebou a saháš po nich naslepo... ne, nechci vidět, co bude následovat,“ dutý hlas se s námahou prodíral jejími rty a von Gallwitz mu rozuměl jen obtížně.

Náhle Verdandi škubla víčky a v masce obličeje se opět leskly oči.

„Nejlépe bude, když zapomeneš, žes mě vůbec viděl, že jsem ti něco říkala,“ byl to úplně jiný, chladný hlas. Oheň zapraskal a bělma norina zraku v jeho plápolu dostala narudlý nádech. „A pokud to nedokážeš, pamatuj si jedině. Až se nyní rozloučíme, nepokoušej se mě znovu vyhledat. Jestli si chceš ušetřit utrpení volby, jestli se chceš vyhnout bloudění v labyrintu zrcadel. A nepokoušej se ani o tu druhou věc. O zpáteční cestu do Midgardu. Pro tebe neexistuje.“

tuje, vždy, když na ni vstoupíš, zavede tě zpět, do Valhaly.“

„Ty mě asi pokládáš za nějakého Sigurdova následovníka?“ dovtípil se udivený rytíř Arnim.

„Ale to se mýlíš, nejsem...“ zaváhal, „... ozbrojen jako Sigurd a tvoje podezření je nespravedlivé. Stejně jako je nespravedlivé to, co po mně žádáš,“ ohrazoval se bolestně. „Ty jsi to jediné, co mě může smířit s mou existencí tady. Nevím proč, ale je tomu tak. A proto mě tvá slova vraždí. Nebudu-li tě moci už nikdy spatřit, snít o tom a o tobě, co mi zbude? Snít o cestě zpět – a to mi také zakazuješ. Proč, proboha, proč? Miluji tě, Verdandi, od prvního pohledu tě miluji, hned od toho okamžiku, kdy jsem otevřel oči a spatřil tvůj obličej, skloněný nade mnou. Neodtahuj se ode mě a ukonejši mě znovu ve svém náručí,“ prosil, „dovol, když víš, jak to se mnou je, abych tě mohl spatřit i zítra, i pozítří...“

Přisunul se k Verdandi a vtiskl hlavu do jejího klína. Mírně se mu točila a ve spáncích se ozývalo bušení krve.

Norna se zachvěla a její drobné ruce se spustily na mladíkovu hlavu. Bolestivé záškuby ve spáncích se kamsi vytratily.

„Ach, ubohý Arnime, nemohu ti nijak pomoci. Je to právě tvá touha, jež z tebe vyvěrá, která tě usvědčuje z omylu a která mne děsí,“ něžné dlaně mu nyní pomalu přejížděly po čele a teplo, z nich sálající, ho pronikalo a unášelo pryč od drsných zážitků předchozího dne, „a znepokojuje, neboť zůstala stále lidskou. Nechci ten neklid nadále živit. Obávám se toho, a proto tě prosím, abys na mě nenaléhal. Upokoj svou mysl, rytíři Arnime, pohleď, hvězdy sice blednou, ale nic ti nebrání zavřít oči a na oponu víček si vyvolat obrazy svých milých. Vždyť cítíš, jak jsou víčka těžká, tak se nebraň a nech je poklesnout, jsou tak těžká, těžká...“ tichý hlas Verdandi se opět proměnil ve zvonkohru, odlehle zaznívající z vysoké zvonice. Znovu byl malým chlapcem, měl prázdniny a byl šťastný, neboť konečně byl dost starý, aby ho vzali s sebou. Do Itálie, na letní dovolenou. Někdo ho vede za ruku, asi maminka, protože ten klapot – to jsou přece pod-

patky jejích střevíců, t'ukající o dláždění veronských uliček.

* * *

První, co začal vnímat, byl zpěv ptactva. Nasál vzduch, který voněl jehličím, otočil se na záda a lechtající sluneční paprsky ho přiměly, aby pozvedl víčka.

Mohutné, jakoby měděné sloupy vstoupily ze stran do von Gallwitzova zorného pole, kdesi vysoko se v perspektivě nakláněly k sobě a zelené hlavice na jejich vrcholcích ponechávaly jen úzkou škvíru, do níž se dralo zlaté slunce.

„Verdandi,“ zamumlal mladík a zmateně se posadil. Žádná mramorová terasa, žádná fontána.

„Sen,“ vydechl zklamaně a povstal.

Znovu začal uvažovat, kde se vlastně nachází. V okolí letiště přece nejsou žádné vysoké hory. Mohutné skalnaté štíty, které, vzdálené a hrdé, prosvítaly mezi kmeny borovic, táhnoucími se po svahu kamsi dolů. Takové hory nejsou ani nikde

ve Flandrech. Snad jsou to Alpy. Ale ani to ne, opravil se, takhle snad Alpy mohly vyhlížet před tisíci lety.

Rozpomněl se na včerejší pitku, na divoký rej pitvorných trpaslíků a dívek oblečených pouze do oceli a kousků kožešin. Usnesl se, že i toto probuzení patří do snu, do nějakého dalšího. Nejvyšší čas požádat o dovolenou, je zřejmě přetažen.

Nicméně sen musel být velmi realistický, neboť neodkladná potřeba ho přiměla přistoupit k nejbližšímu stromu. Kmen byl obrovitý, ani tři muži by jej neobjali. Pak si se zděšením uvědomil změnu své anatomie. Podlomila se mu kolena a musel se opřít o rozpukanou kůru. Kov ruky kontrastně vystoupil na červenohnědém podkladu. Může se vůbec něco takového zdát?

Ohromeně zíral na wthulem vyspravenou končetinu, neschopen jakéhokoli pohybu. Proměnil se v komickou sošku, domýšlivě podpírající mohutnou borovici.

Teprve hlučné zachrápání ho vytrhlo ze str-

nulosti. Poplašeně se rozhlédl kolem, avšak zdroj měl téměř přímo pod nohama.

Mezi kořeny stromu pochrupával do kolečka stočený trpaslík. Sražené tělo, hroudami svalů pomalu širší než delší, jen spoře kryla ušmudlaná zástěra z kančí kůže. Její tříslová hněď byla ještě o hodně světlejší než místa, kde mužíkovi olysala kůže. Na zástěře rychle temněly vlhké skvrny a von Gallwitz si s rozpaky uvědomil, co přimělo gnóma k chrápavému protestu. Bosá chodidla, groteskně velká, s odstávajícími placatými palci, baňatá lýtka, ovinutá koženými řemínky, mezi jejichž závity se draly na světlo chumáče štětín, mozolnatá, jako tykev široká kolena, olysala zadnice, špičatý vous dosahující až k pupku skrytému přehozenou zástěrou, ruce se sukovatými prsty složené pod svraskalou tváří s okurkovitým nosem a uslintanými pysky – to vše sebou plynule poškubávalo a trhalo v rytmu pochrupování.

Trpaslík von Gallwitzovi připadal nějak povědomý. Naklonil se blíž, a jakmile jeho stín dopadl na tvář gnóma, chrápání ustalo jako když

utne a ve svraskalém obličejí se rozsvítily různobarevné oči. Jedno modré a druhé hnědé.

V tom okamžiku si von Gallwitz uvědomil, odkud ho zná. Byl to ten žertěř s fialovou čepicí z včerejšího večera, onen kropič Trúdiných škorní.

Gnóm blaženě mlaskl, protáhl se, protřel si oči osrstěnýma rukama s tlustými nehty a znovu mrkl na rytíře. Poté se přetočil na sudovité břicho, vytrčil olysalé hýždě, a šlapaje si neohrabane na okraj zástěry, konečně se postavil.

„Náš král Dvalin rozhodl, že budu tvým mechanikem,“ prohlásil, s funěním se sehnul, pozvedl fialovou čepici, na které, podle toho, jak vyhlížela, se musel celou noc převalovat, a vytřepal z ní jehličí.

„Jmenuju se Bombur, abys věděl, jak na mne volat. Včera jsem jaksi neměl příležitost se ti představit,“ hnědé oko šibalsky mrklo, „viděls sám, jak jsem měl napilno. No a pak jsi zase měl napilno ty,“ šibalsky mrklo i modré oko.

„V noci s tebou teda byla rachota, než jsem tě dovlekl až sem,“ se smutným pohledem na stav

čepice si ji nasadil na hlavu. „Po pitce se nejlépe vyspává pod stromy Yggdrasilu,“ prohlásil zna-
lecky s pohledem na okolní lesní velikány, pro-
hrábl si vous a pak kapsář v zástěře. Vylovil
z něho hrst žaludů, bukvic a lískových oříšků.
„Nechceš si pár rozlousknout?“ pozvedl hnědou
dlaň k rytíři.

„Ne, děkuji,“ odmítl von Gallwitz. „Nemů-
žeš mi místo toho poradit, jak se probudit z toho-
hle příšerného snu?“

„Tohle není žádný sen,“ rysy trpaslíkova
hrubého obličeje zvažněly, „už tomu věř. Jsi
skutečně ve Valhale jako einheri, jako Grímnioho
bojovník. Nic si z toho nedělej, tohle se stává
každému nováčkovi, že první ráno neví, kde se
probudil. Copak, je ti zle? Bolí tě hlava?“ při-
stoupil těsně k rytíři.

„Na to je nejlepší koupel,“ připojil, a aniž by
vyčkal na odpověď, uchopil von Gallwitze za
ruku a začal ho vléci šikmo vzhůru svahem mezi
kmeny.

Mladík ho bez odporu následoval. Klopýtali
chvilíčku po bronzovém jehličí mezi uzlovatý-

mi kořeny, než dorazili na stezku. Bombur krá-
čel vpředu a se svým srsti zbaveným zadkem,
zástěra jej téměř nezakrývala, připomínal koč-
kodana. Velice hovorného kočkodana.

„Tady tenhle les se jmenuje Yggdrasil a celá
hora Víngólf. V jejím nitru je pak vytesána Val-
hala,“ při těch slovech chlupatý mužik důležitě
zadupal svými groteskně velikými chodidly
o povrch stezky. Bylo to tak směšné, že von Ga-
llwitz vyprskl smíchy.

„Tak se mi to líbí,“ i gnómovy pysky se roz-
táhly v neuvěřitelně širokém úsměvu, až měl ry-
tíř Arnim strach, že koutky trpaslíkových úst
oběhnou celou hlavu, „že to ale trvalo, než jsem
tě rozesmál. Říká se, že Valhalu postavili obři,
jötunové, ale to je lež, kterou šíří oni sami. Sály
Valhaly jsme vykutili my, gnómové,“ pokračo-
val chlubitivě. „My jsme ti nejlepší horníci, a ne
nějací skalní obři, kteří vše jen rozdupou. My
umíme nejlépe zacházet s nástroji a pracovat
s kovy. Proto právě si Otec padlých vybral nás,
abychom dělali mechaniky vašim vzdušným
ořům. Už jsem viděl tvého,“ neúnavně švadro-

nil, zatímco stezka je vedla do jakési rokle v boku hory, v níž smrky nahradily borovice, „a moc se mi líbí, hlavně jak je krásně pomalovaný.“

Bombur se zastavil v přirozené bráně mezi dvěma balvany, porostlými polštáři sytě zeleného mechu, a vytočil svůj masitý nos s velkými okrouhlými nozdrami vzhůru k rytíři. „Nejkrásnější je ten červený drak na boku. Bude budit respekt u skutečných draků. Myslím, že ještě větší než ten skřet, co ho má vymalovaného na svém letadle pan Werner. A taky je dobře,“ trpaslík významně ztišil hlas, „že je tvůj vzdušný oř vyzbrojen dvěma železnými bazilišky. Někteří einherjové létají jen s jedním, a to je málo i na hrímtúrsy, o dracích ani nemluvě. Ani o měděné zuby pro bazilišky nemusíš mít obavu,“ pokračoval, když se protáhli mezi balvany, „my svými kouzly vše každé ráno obnovujeme. I ohnivou vodu, kterou pijí vaši ořové. Každé ráno nalezněš jak plnou nádrž, tak i skříňky s měděnými zuby,“ zřejmě měl na mysli kulometné náboje

a nepřestával se vychloubat dovednostmi svého lidu, ani když vstoupili do drobné kotlinky.

Úzký skalnatý břeh, tu a tam s polštáři mechu, zde svíral ze tří stran hradbou stoletých smrků azurové jezírko. Čtvrtou zahrazovala strmá skalní stěna, z níž spadal do jezírka stříbrný vodopád. Rozstříkoval se o hladinu v duhovém obláčku vodní tříště a jeho šumot trpaslíka konečně umlčel.

Avšak jen na chvíli. Neboť v okamžiku, kdy Bombur nasál vůni vody, nahlas zavýskl, a jak se dal do běhu, placatá chodidla svým pleskotem přehlušila i šum vodopádu. Cestou odhodil zástěru, takže volné přirození se mu svým zduřením rozbimbalo mezi koleny jako srdce zvonu při *laudes*. Leč to byl jen okamžik, jelikož vzápětí voda vysoko vystříkla.

„Moje čepice!“ zaúpěla rousnatá hlava s velkými lopuchy uší, jakmile se vynořila na hladině. Ihned poté zajela znovu do vody a na povrch vyplula až po pár sekundách. Vedle ní prosekla hladinu krátká paže, boulovatá od svalů, a vzápětí něco, podobné fialovému zplihlému hadru,

mokře plesklo o balvan u von Gallwitzových nohou.

„Vždycky na ni zapomenu,“ funěl z jezírka pidimuž lítostivě a se zjevným potěšením se položil ve vodě na znak, „a pak ji musím lovit.“

Von Gallwitz se počal těsně u okraje vody svlékat.

„No tak, rytíři, co je s tebou?“ popoháněl ho Bombur, který připlaval blíž ke břehu. Vousy jeho brady se vlnily po hladině jako chaluhy.

„Voda je teplá, nemusíš se obávat. A na to, jak jsi vyspraven wthulem, se neohlížej,“ rozptyloval jeho ostych, „tady všichni vypadají stejně.“

Voda skutečně nebyla studená, jak by očekával u horského plesa. Neváhal a celý se do ní ponořil.

Cítil se nádherně, nejlépe od okamžiku, kdy včera, ještě živý, startoval za svítání nad Ypry.

Přeplaval na druhou stranu. Vodopád tam bušil do hladiny. Na okamžik mu tříšť zalepila oči, avšak těsně u skalní plotny byl povrch jezírka opět nezčeřený. Postřehl, že čtvrt metru nad hla-

dinou vede svislou skálou úzká římsa. Vlevo se od ní oddělovala tesaná rampa, vedoucí vzhůru. Odplaval od břehu, a když se mu otevřel výhled na celou stěnu, předělenou pěnivou stuhou vodopádu, stoupal zrakem po rampě až k hladce otesanému místu uprostřed plotny.

„Co je to tam?“ šlapaje vodu napřáhl ruku ke stěně.

Funicí Bombur ho minul a teprve poté, co doplaval ke skále a s pomocí svých opičích paží se obratně vyšvihl na římsu, uráčil se odpovědět.

„To je jeden z pěti set čtyřiceti vchodů do Valhaly. Tajný. Ale já mám klíč. Tudy se půjdem nasnídat, když jsi pohrdl mými oříšky,“ halekal trpaslík, aby jeho hlas pronikl přes šumot vodopádu.

„Já bych si taky dal něco od masa. A korbel piva,“ dlouhý zvlněný jazyk mu vyjel z pusy a mlsně oblízl převislé rty. Von Gallwitz si chtěl nechtě vybavit růžovou zadnici Trúd.

„Nechceš přeplavat zpět a donést mi moji zástěru?“ loudil líný trpaslík. „Já bych si tady za-

tím trošku nahřál svoje staré kosti,“ rozvalil se na rampě jako opelichaný plyšový medvídek a chytrácky zamrkal svýma dvoubarevnýma očima.

Když již oblečený von Gallwitz obcházel jezírko, aby se, tentokrát po souši, vrátil k trpaslíkovi, jemuž nesl zástěru, zaslechl praskot suchých větviček a povědomé hlasy. Mezi kmeny smrků se v příšeří zjasnilo několik uniforem.

„Zdar, Witzi,“ Werner Voss si již v chůzi rozepínal opasek, „vidím podle mokrých vlasů, že jsi nás předběhl. Kdo bude první ve vodě, ten dostane večer první pohár,“ vykřikl vesele, odhodil na skaliska dvouřadou jezdeckou kamizolu, skopal z nohou kalhoty a strhl ze sebe zbytek oblečení. Z rozběhu se sounož odrazil, a ještě než se zařízl do vody, zaleskly se v slunci wthulové části jeho těla.

„Pitomý národní zvyk, koupat se takhle časně po ránu,“ utrousil znechuceně Guynemer. Vynořil se z lesa za Wernerem, modrou brigádýrku povážlivě posunutou do týla. Asi se musel držet nějakého soukromého času, neboť podle polohy

slunce a jeho žáru, který prostupoval už i lesním masivem, do poledne mnoho času nechybělo.

Poslední se z lesa vydral Thierry v ostře zelené jezdecké uniformě. Vlekl s sebou proutěný košík, z něhož to slibně vonělo.

„Podruhé půjdeme po pěšině, nebo se vám na to vykašlu,“ nadával a klesl na nejbližší kámen.

„Ale, barone,“ Guynemer, který se přece jen obnažil, opatrně zkoušel teplotu vody palcem na noze, ne však tím na té kovové, „kochej se krásou přírody a buď rád, že jsme tě vytáhli. Jinak by ses dál válel s děvkama.“

„Jste čuně, pane kapitáne,“ ohradil se Thierry, ale jeho hnědé oči pod tmavými vlasy, rozdělenými pečlivou pěšinkou, se smály. Přitom nepřestával vybalovat obsah košíku, studenou pečení, půl pecnu chleba a další zbytky z včerejší hostiny.

„Poslužte si, rytíři, máte-li chuť,“ připojil, jakmile zachytil lačný von Gallwitzův pohled.

„Včera jsem jaksi neměl příležitost se vám představit,“ pokračoval oficiálním tónem k usedajícímu von Gallwitzovi. „Baron Phillip Jac-

ques Antoine Maria Gerard Thierry je vám k službám,“ zadeklamoval a z hliněné lahvice rozlil víno do dvou kožených kalíšků. Poté, co se představil i von Gallwitz, si připili.

„To je nějakejch štráchů,“ zaznělo halasně od vody. Guynemer, obřadně plavající i s brigádýrkou na hlavě, se opičil po pilotech, stojících na břehu. „Pane barone sem, pane rytíři tam, a přitom, jestli nejste ještě větší mamlasové, než si myslím, jste se už včera pod stolem nejmíň sešvagřili.“

„Cochon!“ vykřikl se smíchem Thierry a hodil po Guynemerovi kostí.

Wernerovi, právě vystupoval z vody, zasvištěla kost nad temenem. Vzápětí neškodně zčeřila hladinu na metr od šklebící se Francouzovy hlavy.

„Máš špatnou mušku, Thierry,“ hodnotil Werner jeho hod, „nedivím se, že jsme tě sestřelili,“ posmíval se, když si sedal k ubrousku, na nějž Belgičan zatím ladně rozložil pokrmy. „Zůstaňme radši zde,“ radil, „ať si nás trpaslík nevšimne,“ ukazoval na skalní římsu, kde se blaže-

ně slunil Bombur, „oni jsou strašně žraví a na nás by nic nezbylo.“

Dali se do jídla. Za chvíli se k nim připojil i Francouz. Vyškrábal se na břeh a postavil se opodál, než z něho okape voda.

„Nesmíš ho brát tak vážně,“ obrátil se na žvýkajícího von Gallwitze, „s tím balíkem jeho jmen,“ zřejmě měl stále na mysli drobného Belgičana, „při návštěvách Paříže mu děvčata v rue d'Amboise a v rue Joubert říkala jednoduše Filpo. Že, barone?“ zašklebil se na Thierryho, až se zdálo, že jeho již tak dost dlouhá brada nemá konce.

„To bylo ještě před válkou. Dostal jsem k osmnáctým narozeninám auto, dvacetikoňského Renaulta, a trať Brusel-Paříž se mi zdála velice vhodná k jeho vyzkoušení,“ odpověděl Thierry a zasněně se zahleděl na jezírko. „Nebylo by špatné si takový výlet zopakovat.“

„Já bych se zase rád svezl na svém motocyklu,“ i Wernerovy modré oči se potáhly blankou vzpomínek, „byl to dvouválcový Dürkopp. Dala se z něho vytáhnout i osmdesátka. No řekni,

Witzi, nebyla to paráda, když jsme si to na plný plyn buráceli ulicemi Krefeldu?“

„Nebylo by to špatný, fláknout se po Champs Elysées,“ souhlasil Guynemer s plnými ústy, již oschlý a pohodlně rozvalený naproti von Gallwitzovi, „a pak třeba letět přes Atlantik. To byl můj sen, věnovat se po válce oceánskejm letům. Psal jsem i Curtissovi do Ameriky. Jeho létací čluny jsou takovýho letu schopný.“

„Chce to jen takovou maličkost. Vrátit se,“ utrousil Thierry.

„Když to šlo sem, mělo by to jít i tam,“ mínil Werner.

„A ty bys o to skutečně stál?“

„Co blbneš, barone,“ Guynemer blýskl po Thierrym očima, „každej by vo to stál, každej maník, co je tady! No řekněte, třeba ty, Witzi.“

„Já nevím, Gí,“ váhavě začal rytíř Arnim, „snad by to šlo..., ale nevím, fakt nevím,“ náhle von Gallwitz zmlkl a pod udiveným Francouzovým pohledem se v rozpacích zahleděl na jezírko.

Jeho samotného vlastní reakce překvapila.

Když Werner začal hovořit o návratu, cítil totéž. Velkou touhu vrátit se. A ihned ho napadlo, jak by to šlo. Prsten. Dobře si všiml toho prstenu, co měla Reginleif na ruce, když se zhmotnila v jeho Albatrosu. Musí to být ten prsten, o němž se mu v noci zdálo. Draupni se jmenoval, a ta dívka ze snu Verdandi. Ne, nemohl to být sen, ta dívka tady někde existuje a on ji miluje. Musí ji najít, za každou cenu ji musí ještě vidět, o to stojí tisíckrát víc než o návrat.

A když ne prsten, tak meč. Vzpomněl si na další legendu, kterou mu Verdandi vyprávěla. Ona ho dokonce pokládá za toho, jenž by dokázal meč použít. A proto se ho bojí. Jestli ji chce vidět, nesmí na návrat ani pomyslit.

Právě tohle mu táhlo hlavou, když se na něho Guynemer obrátil s dotazem. Na první popud se chtěl zmínit jak o prstenu, tak i o mečích. O všem, co se dověděl od Verdandi. Ale jakmile vyslovil první slovo, uvědomil si, že to nejde. Že to nedokáže. Musel by se zmínit o čerstvě narozeném citu. Před těmi posměváčky by jej neutajil, a on by nesnesl, aby o něm žertovali. Guy-

nemer obhrouble, Thierry ironicky. Nezbývá, než aby vše, co ví, si nechal pro sebe. Zatím, rozhodl se.

Byl to Thierry, který odvedl Guynemerovu pozornost jinam.

„Takhle by ses chtěl vrátit?!“ baron, zdánlivě klidný, si nervózně kroutil konec knírku. „Podívej se napřed na toto,“ pozvedl wthulovou levičku, „a pak se podívejte na sebe. A ty taky, Wernere,“ obrátil se na Vosse, „to se chceš takhle, s tím svým záplatovaným obličejem, objevit v Krefeldu?!“

„A co ta tvoje haksna? To by ses s ní chtěl objevit na Champs Elysées?!“ wthul mířil zpět na Guynemerovu nohu. „Vždyť jsme strašidla, pánové!“

„No a co. To si myslíš, že bychom byli jedíni?!“ sarkasticky na něho zaútočil Guynemer. „Až válka skončí, budou ulice německejch a francouzskéjch měst stejně plný mrzáků, mezi kterejma se klid'ánko ztratíme. Můžeme říct, že nám popáleniny léčili v Americe. Je to dost bláznivá země na to, aby lidé věřili všemu, co

odtud přijde. Ostatně, já bych na tom byl líp než za živa. Já měl totiž tuberu, pánové, a teď jsem zdravěj jako ryba. No jasně, Filpo,“ bylo vidět, že nejen Werner, ale i vyzáblý Francouz se už vidí doma, „teď, když je Amerika ve válce, by to nebyl žádněj problém. Werner by řek, že ho takhle spravili v zajetí v Americe. Když tam mohli vynalézt telefon, biograf a fordky, tak proč ne tohle?“ poklepal si na kov své tváře. „Jen se dostat domů. Nalej, po tý dlouhý řeči mi nějak vyschlo.“

Thierry, jehož tvář vyjadřovala pochyby, převzal od Wenera hliněnou láhev a rozlil zbytek vína do kalíšků. Všem, nejen žízlivému Francouzovi.

Poté si přitukli.

„Na návrat,“ řekl tvrdohlavě Guynemer.

„Ať to je, jak to je,“ připojil Werner optimisticky.

Potom chvílku mlčky popíjeli, každý pohroužen do vlastních myšlenek. Rytíř Arnim von Gallwitz znovu vzpomínal na noční vidinu, na Verdandi a její varování, ale existence norny

se ve slunečním poledni, v teplém vánku, který zčeřil hladinu jezírka do drobných vlnek, zdála tak nereálná, že se divil, proč sen kamarádům zamlčel. Teď by se ale styděl o něm mluvit z jiných důvodů. I on se podvolil představě návratu.

Stříbrná a modrá vodní plocha se v jeho očích náhle zvětšila a zežloutla mělčinami. Za nimi se na dunách kývaly borovice se zlatohnědou kůrou, aby se vzápětí proměnily v lány zlatnoucí pšenice, vlnící se v poryvech svěžího větru, vanoucího odkudsi od dánských ostrovů. Na jejich rujanském statku bývala dobrá úroda. A támhle, uprostřed vybójkovaného kanálu na Kubitzer Boden, se houpá Greif, plachetnice svobodného pána von Gallwitz und Siegertall, jeho strýce Otto...

S ohromením si uvědomil, že se mu stýská. Nejen po tom příjemném, ale i po tom, o čem si myslel, že ho z toho válka vysvobodila. Po přísné kázni, jež panovala doma, po denním řádu rodného sídla, s jehož příkazy býval až příliš

často na štíru, po tom nudném domě, z něhož mizel, jak to jen šlo.

„Nebude po nás shánka?“ ač měl zase před očima drobné vlnky jezírka, asociace myšlenek ho přinutila vypustit otázku mezi hovící si přátelé. „To si každý den budeme dělat, co budeme chtít?“

„Prušák jsi a Prušákem zůstaneš,“ leže na zádech, kazatelsky pronesl Guynemer. Labužnic ky popotáhl z tlustého okouřeného doutníku, lístivě na něj pohlédl a podal ho dál, Thierrymu. „Co se staráš? Ať se starají jiní. Když nás bude někdo potřebovat, však on si nás najde. Koukej,“ vzpažil přímo do modré oblohy, „vidíš ty dva černé body? Vsadím další tah z doutníku proti poslednímu hltu vína z tvýho poháru, že to jsou Hugin a Munin, Grímnioho havrani. Starej přesně ví, kde jsme.“

Von Gallwitz vstal a pohlédl do azurové báně nad hlavou. Dvojice černých ptáků se z ní rychle spouštěla a pospíchala, aby se skryla za úbočí hory. George měl zřejmě pravdu.

Avšak přesto se svého hltu vína nedočkal,

neboť melodický šum smrků a pleskání vlnek o břeh vzápětí přerušil zoufalý jekot.

Von Gallwitz se ohlédl po zdroji, zatímco jeho společníci se kvapně zvedali. Proto mohli všichni spatřit zakrslou Bomburovu postavičku. Vřískající trpaslík poskakoval na ochozu pod skalou a přitom střídavě ukazoval do vzduchu a střídavě na ně mával. Nebylo mu rozumět a gnóm to musel pochopit. Náhle se rozběhl jejich směrem, chvatně přelézaje pobřežní balvany.

„Co jen tomu mrňousovi je?“ podívoval se Thierry. I nahý vyhlížel uhlazeně. „Řve, jako když ho na nože bere.“

„Zjistil, že přišel o snídani,“ uchechtl se Gynemer.

„Aak, aak!“ stále nesrozumitelně povykoval blížící se gnóm. Ve chvílích, kdy nebyl zaměstnán zlézáním dalšího balvanu, ukazovaly jeho paže kamsi do prostoru za jejich záda. Tam, kde modré nebe stínila černozeleň hradba stromů.

„Třeba nás chce varovat před Huginem a Muninem, abychom věděli, že jsme pod dohle-

dem,“ vyhrkl von Gallwitz. „Kroužili nad námi, že, George?“

„Raději abysme se oblíkli,“ navrhl Francouz místo odpovědi a rytíř Arnim si uvědomil, že jen on je oblečený.

Dopínali si opasky, když za nejbližší pobřežní skálou vykoukla Bomburova kosmatá hlava.

„Drak, drak! Letí sem drak!“ sípěl vztekle. „Copak jste mě neslyšeli?! Copak jste hluší?!“

Všichni pohlédli na oblohu.

„Já nic nevidím,“ konstatoval Thierry, pátraje očima ve šmolkové modři. „Ale havrani zmizeli.“

„Odtud není vidět. Od skály ano,“ šetřil dechem i slovy uštvaný Bombur. Rozhlédl se kolem sebe vypoulenýma očima, spatřil pohozenou zástěru, chvatně ji sebral a začal se do ní šněrovat.

„Honem, k tajným vratům. Musíme se ukrýt, než doletí,“ vykřikoval, zaplétaje se do kožených řemínků.

„K tý skále jít můžeme,“ souhlasil George, sako měl ležérně přehozeno jen přes ramena,

„aspoň si toho draka prohlídnem. A nemáš hlad?“ ukázal na koš a prostřený lněný ubrousek. „Ještě bys tam k ohryzání něco našel.“

„Není čas, není čas,“ trpaslík téměř hystericky poskakoval na místě, „nechte všechno ležet a honem pojd'te!“ uchoпил von Gallwitze za ruku a počal ho táhnout pryč.

„Když už trpaslík odmítá baštu, tak to musí být vážný,“ zahuhlal si Guynemer pro sebe. Veškerá ležérnost ho opustila. Vyrazil klátivě za von Gallwitzem.

Po nepohodlném skákání z balvanu na balvan, nuceni převislými větvemi sklánět se až k hladině a rozčileným trpaslíkem neustále popoháněni ke spěchu, dorazili piloti po pěti minutách ke skalní stěně. Přitíštění zády k jejímu povrchu šourali se bokem po římse až k místu, kde se oddělovala rampa. Její chodníček byl zdrsněn příčnými vrypy, které jim usnadňovaly výstup. Naštěstí před místem, kde byla otesána do hladka, se rampa rozšiřovala do jakési plošiny, nicméně příliš těsné pro čtyři muže a trpaslíka. Přitiskli se tedy k sobě, jako v pařížském metru,

neopomenul Guynemer poznamenat, aniž by věnovali pozornost runám, které třemi pruhy pokrývaly oleštěný kámen za jejich rameny. Obhlíželi obzor, zakrslý Bombur toliko z výše jejich pasů. Přesto to byl on, kdo jako první zpozoroval draka.

„Tam je!“ vykřikl a ukázal chlupatou paží před sebe.

Zraky pilotů klouzaly přes modř jezírka. Měli je nyní pod nohama a stříbřitým nádechem připomínalo perleťový knoflík, vsazený do knoflíkové dírky paleta z huňatého tvídu, temně zeleného barvou zalesněných břehů, jež propouštěly jezírko ze svého sevření jakýmsi obrovským hledím. Jím se pak otevíral daleký pohled do nekonečného azuru a v něm, víc tušené než viděné, se kdesi neskutečně daleko bledě rozpíjely homolovité štíty.

Drak byl mnohem blíž. Uprostřed azuru, zarámována věčkem lesnatých úbočí do zeleného hledí, třepetala se tmavá skvrnka.

„Máš dobrý oči, střízlíku,“ uznal Guynemer.

„Když chci, vidím i přes skálu,“ důstojně od-

pověděl trpaslík. Skála za zády mu zřejmě dodala klidu a odvahy.

Skvrnka znepokojivě rychle rostla a nepochybně směřovala jejich směrem.

„Radši otevřu vrata hned, s draky člověk nikdy neví,“ brumlal si Bombur do vousů a podsunul pod ně obě ruce. Po chvílce úsilí z nich vypletl na stříbrném řetízku zavěšený kámen, do osmibokého hranolu opracovaný jantar se šikmo seříznutými ploškami na koncích. Otočil se čelem ke stěně, ostatní se museli ještě víc přitisknout k sobě, a začal po ní přejíždět soudkovitými prsty. Posléze nahmatal cosi, co ho uspokojilo. Přiložil na to místo základnu hranolu a zatlačil. Jantar jako by do povrchu skály vtekl, na kameni se kolem run orýsoval jemnými trhlinami nepříliš velký obdélník. Tak akorát, aby se protáhl jeden muž. Bombur se do obdélníku opřel a ten se počal propadat do stěny. Vydával přitom hlučný skřípot. Na chvíli přehlušil i šumění vodopádu, jehož pramen se řítíl necelý sáh od plošiny.

„Má dva páry křídel,“ vykřikl do hluku Thi-

erry. Víc se zajímal o draka než o otevírání tajných dveří.

Ostatní se odvrátili od zejícího ústí štoly, které zívlo černým chladem do připalujícího pole. Zahleděli se tam, kam ukazoval baron, clonící si kovovou paží zrak před sluncem.

Skvrnka narostla do podlouhlého útvaru se dvěma vlníci se příčkami. Tvor nyní mířil trochu stranou. Zřejmě mínil Vínólf obletět a ukázat se částečně z profilu. Od plochého těla se vpředu oddělila dvě hadovitá tykadla, vzadu pak vlnící se ocas s rozeznatelnou svislou ploutví.

„Mává křídly ve fázi. Zadní pár později než přední. Vypadá to, že má dvě hlavy. A nabírá výšku,“ Thierry a všichni ostatní pozvolna zakláněli tváře, jak se drak šplhal k zenitu.

„Gí,“ ozval se Werner, „co myslíš, jak je vysoko?“

„Dva a půl tisíce metrů,“ odhadl Francouz převýšení monstra nad jejich pozicí. Podobalo se nyní dvojitému kříži, plujícimu nad jejich temeny.

„A co rychlost?“ nadhodil znovu Werner.

„Sto padesát,“ zatipoval si von Gallwitz.

„Co tě vede, ani ne sto dvacet,“ odporoval Guynemer.

„No, sto třicet to bude,“ vyhlásil Belgičan diplomaticky.

Kříž nad jejich hlavami se náhle zalomil, jeho ramena se slila do jediné nehybné příčky.

„Koukejte, jde do šturcáku,“ komentoval vzrušeně Guynemer střemhlavý let draka, „a míří přímo na nás. Konečně ho uvidíme pěkně zblízka,“ pochvaloval si.

Jak sledovali dračí nálet, bezděky se nachýlili nad okraj římsy. Avšak monstrum si to zřejmě rozmyslelo. Strmá křivka se maloučko zalomila a to stačilo, aby dvouhlavého letouna zanesla na opačný bok hory. Bezhlučně zanikl za jejím úbočím jako padající meteor.

„Gí, radoval ses předčasně,“ neodpustil si Thierry ironickou poznámku, „milostpán má spády jinam.“

Rozpačitě na sebe pohlédli a znovu se instinktivně přitiskli ke skále. Asi je to zachránilo před zřícením, neboť vzduch se pojednou rozezněl ba-

sově hlubokým, zesilujícím svistem. Drak svůj střemhlavý let na opačné straně hory sice vyrovnal, ale teď byl tady.

Objevil se zleva, asi padesát sáhů vysoko nad zeleným úbočím. Napřed dvě zrudné ještěří hlavy s dlouhými ozubenými čelistmi pod zčernalými nozdrami. Se žlutými zřítelnicemi za kostěnými štíty a před ostnatým okružím z rohovinových, nazad sklopených zubů. Štítky kryly první choulostivé obratle dlouhých, ladně prohnutých krků, potažených zelenými šupinami s kovovým nádechem.

Obrovské hlavy, připomínající ohněm rozpukané balvany, jako by za sebou táhly ploché tělo se srpovitou náběžnou hranou mezi krky. Tělo čočkovitého průřezu s vystupujícími boulemi obřích svalů a hrází svalových úponů tam, kde byla v tandemu ukotvena ohromná kožnatá křídla šedobílé barvy. Křídla nyní nehybná a rozevřená ve velkém úhlu náběhu, neboť netvor jimi brzdil, aby snížil přebytek rychlosti získaný střemhlavým letem. Od konců křídel, kde se kožnatý potah volně třepetal, vydávaje výstře-

lům podobné zvuky, se odvíjely spirály bílé páry. Vzduch, předtím stlačený ohromnou plochou křídel, zde expandoval a uvolňoval kapičky vody.

Diváci na římse ohromeně mlčeli. Z přelétající obludy vyzařovala prastará moc a královský majestát svrchovaného zla.

„Pán času! Pán času! Pán času!“ drkotavě ze sebe vyrážel Bombur v jakémisi obdivném transu.

Stačili ještě zaznamenat kmit bíle mramorovaného břicha se zažloutlými prohlubněmi, v nichž naplocho přitištěny spočívaly obrovité pazoury. Pak s nimi zacloumal poryv rozvířeného vzduchu, páchnoucího po shnilém mase, a obloha se znovu rozjasnila.

Když se opět soustředili na pozorování, gigant se již vzdaloval v kloněné stoupavé zatačce. Nabídl jim pohled na sploštělý ocas s vysokou trojúhelníkovitou ploutví, vyztuženou paprscitě uspořádanými kostmi. Posléze zahlédli i jeho hřbet, zeleně a hnědě kropenatý, zpev-

něný dvěma řadami kostěných štítů. Táhly se v linii hlav až k ocasu.

„Má větší rozpětí než Gotha,“ první se vzpamatoval Werner.

„Co Gotha! Je větší než Handley Page,“ přisadil si frkající baron. „A zapáchá jako rasův pytel.“

„Musí bejt neobratnej. Je mnohem větší než velryba. Určitě váží víc než padesát tun. Strílet do něj, to bude jako strílet do stodoly. Žádněj sport,“ hodnotil podívanou Guynemer zcela věcně.

„Kulky z kulometu mu moc neublíží. Všichni bychom potřebovali mít něco, jako je tvůj Spad s kanonem. Nebo si ani neškrtnem,“ zapochyboval von Gallwitz, „a dopadnem jako Boelcke. Když budeme mít štěstí...“

„Já bych věděl něco lepšího. Rakety Le Prieur. Nosí je Nieupopty proti pozorovacím balonům. Pěkně by tomu fešákovi přiškvařily šupiny,“ Thierry, drže se jednou rukou za ostění tajných vrat, se vykláněl z římsy, propast jezírka

u nohou. Ale drak již byl z dohledu. Opět ho zakrývalo úbočí Víngólfu.

„Pěkné svinstvo, tyhle rakety,“ utrousil Werner, jenž také obhlížel krajinu. „Viděl jsem, co po takovém útoku z obsluh balonů zůstává. Jak se jmenuje ten váš chlápek, ten specialista na balony?“ obrátil se na barona.

„Willy Coppens. Ale Francouz Bourjade je také dobrý. Aspoň jeden z nich kdyby tady byl...“ jal se odpovídat Thierry, ale vzápětí rozpačitě zmlkl, když mu došlo, co si vlastně přeje.

„Učiněné Švýcarsko. Připadám si jako na školním výletě,“ kochal se Werner nádherou krajiny, její horskou divokostí, nyní zkonejšnou poledním žářem do líné ospalosti. Pustil z hlavy upoutané balony s vodíkovými náplněmi. Po zásahu raketou explodovaly tyto vzdušné pozorovatelné do ohromných ohnivých koulí, které pro nezúčastněné pozorovatele měnily flanderské nebe v půvabné pole rozkvetlých vlčích máků. Ovšem zúčastnění pozorovatelé uvnitř těch květů zažíva uhelnatěli.

Von Gallwitz se též zahleděl na vzdálený ho-

rizont, na modravou arabesku vzdálených hřebů. I on potřeboval vyhnat z hlavy obraz dra-ka něčím příjemnějším. Vyrušilo ho škubavé zatahání za ruku.

„To byl Ófní, mladší syn dračice Aurgelmi, kterou einherjové na létacích ořích udolali v poslední bitvě. Netušil jsem, že už tak vyrost. Je obrovský, obrovský, mnohem větší, než byla jeho matka,“ Bombur byl zjevně vyděšen velikostí dra-ka a měl strach, nepřestával tahat rytíře za ruku a jeho dvoubarevné oči šilhaly, jak jimi rychle těkal na všechny strany. „Súrt ho musel strašně dobře krmit, když tak rychle vyrost,“ zdálo se, že je velikostí dra-ka přímo fascinován. „Určitě nás zahlédl a vrátí se. Je lstivý a dám za to bradu, že má něco za lubem. I když příměří s Múspelllem by mělo ještě platit. Súrt ho možná vyslal jako špióna, ale přesto, stateční einherjové, pojd'te raději dovnitř, ať můžu zavřít vrata,“ druhou rukou vzal za paži Wenera a cloumal oběma německými piloty směrem ke vchodu do skály. „Pojd'te dovnitř, honem, pojd'te dovnitř,“

brebentil ustrašeně, „dole si dáme po žejdlíku piva a Ófní at' si dělá venku, co chce.“

„Co nám tady může udělat?“ projevil nedůvěru Guynemer.

„A co vlastně žere, mimo krásných princezen?“ rozšafně se optal Voss.

„Nedělejte si legraci,“ rozhořčil se Bombur. „Plive oheň na sto loket,“ pohlédl vzhůru na Guynemera. „Každá hlava opakovaně, než napočítáš do dvaceti. A strefovat se umí báječně. Zapálil by ti ten tvůj doutník v puse a nesežehl by ti ani chlup. A o tom, co draci žerou, se nežertuje,“ napomenul Wenera. „Nejradši sice lidi, ale co ho skutečně živí, je lidská hrůza,“ ustrašeně ztišil hlas, „předsmrtná hrůza, agónie umírání. Já jednou...“ na chvíli se zarazil a rychle se opravil, „jsou čarodějové, kteří to vědí, sytí je proudem lidských obětí a draci jim pak slouží. Ale není dobré o tom mluvit...“ zakoulel výstražně očima. „Sváfní, jeho starší bratr, jestli taky tak vyrostl,“ se zjevnou úlevou přešel na méně choulostivé téma, „musí doplivnout ještě

dál, nejmíň na dvě stě loket, a mezi plivanci napočítáš...“

Trpaslíka přehlušil hromový svist. Mžikem se setmělo, jak se na celou kotlinu položil ohromný stín. Připadlo jim, že špinavě bílé obrovité šupiny dračího břicha, pentagonální, se zažloutlými okraji a pocákané tmavě hnědými skvrnami zaschlé krve a klikanci bláta, vydláždily na věky celou oblohu. A přece to byl jen mžik, v němž se za zadními pazoury, v prodloužení jakési schránky či pylonu ve tvaru škeble kyjovky, odchlíply šupiny do stran a kožnatá blána u kořene ocasu mžikla jako uzávěrka obřího fotoaparátu. Z otvoru se vyvalil žlutohnědý kašovitý oblak, vařící a dýmící, a rozklenul se nad celou kotlinou. Rychle se snášel k zemi a odněkud zpoza něho zaznělo řinčivé přerušované hřmění, vyplňující celou oblohu.

Strmě stoupající drak se smál.

„Rychle, dovnitř!“ zaječel Bombur, smýkl oběma Němci do otvoru, jako by byli pouhými maňásky, a von Gallwitz si uvědomil jeho značnou sílu.

Guynemer a Thierry to nestihli.

Z vířícího mračna vypadl shluk tmavých teček. Francouz s Belgičanem se tlačili právě v úzké mezeře tajných vrat, když předměty dopadly.

Venku to zakřupalo, jako když se rozbíjí vejce o rendlík. Pak i přes hluk vodopádu zašuměla zespodu hladina jezírka zvukem dopadajících krup. Na práh stále otevřených tajných vrat se zakutálela jedna z těch krup. Oleptaná lidská lebka, táhnoucí za sebou vlečku žlutohnědého slizu, z něhož se ihned počalo pářit. Poté venku cosi ohromně pláclo, ozval se hukot řítících se balvanů a odspodu, od jezírka, praskot lámavých větví. Odtamtud zaznělo i obrovské cáknutí zasažené hladiny a následný šum vracející se vody. K tomu se připojil podivný sykot a ulpívací čvachtání.

Venkovní prostor se rozplynul v šedozeleň mlze, jež se obdélníkem vrat počala ploužit i do štol. S ní vstoupil i odporný puch, nutící k dávení a zvracení. Von Gallwitz měl pocit, že mu někdo drásá oční bulvy drátěným kartáčem. Ná-

sledná křeč ho zkroutila do hlubokého předklo-
nu, z mučených očí se vyřinul proud slz.

„Musíme zavřít vrata, musíme zavřít vrata,“
úpěl trpaslík a rytíř, ohnutý a poslepu, se opřel
o skalní blok. Ten se dal se skřípotem do pohy-
bu, šedo zeleně dýmící obdélník vchodu se po-
stupně úžil, když cosi kostěně zaskřípalo a žulo-
vý blok znehybněl.

„Počkejte,“ kuckavě vykřikl u stěny zvrace-
jící Guynemer, „zpříčila se tam ta prašivá leb-
ka,“ odvrávoral k hraně bloku, odstrčil Wenera,
supícího vedle von Gallwitze, a počal do ne-
uzavřené škvíry kopat wthulovou nohou. Ozval
se křupot drcené kosti a pak zaskřípění.

„Ted’!“ mezi úporným kašláním desperátsky
zařval Francouz a komíhl nohou zpět. Oba Něm-
ci, chrčivě dýchající Thierry i kýchající trpaslík
se ze všech sil napřeli do žuly a blok neochotně
dosedl do otvoru.

V uzavřené chodbě zaplanula namodralá
záře. Šedo zelené chuchvalce mlhy se v jejím
světle počaly rozpadat a von Gallwitzovi se lépe
dýchalo. I ostatním se vedlo lépe, kašláním, odrá-

žející se o strop štoly, ustávalo, nahrazeno sípotelem zrychlených dechů. Z něho se vydělily podivné hryzavé zvuky.

„Gí, proboha, co to máš na noze?!“ zhrozil se Thierry.

Von Gallwitz se ohlédl do hloubi štoly, kde oddechoval Francouz. Otrásl se hnusem. Okolo Georgovy kovové nohy, mezi cáry rozleptané nohavice, se ovíjel velký růžově článkovaný červ. Jeho trychtýřovitá bezoká hlava s kruhovými ústy na čele, opatřenými frézovitě uspořádanými zoubky, konvulzivně se stahujícími a opět se roztahujícími, nepřestávala chňapat po kovu nohy v marné snaze se do něho zahryznout.

„Húsorm! Dračí parazit!“ vyjekl chraptivě trpaslík a v děsu couvl od rozkročeného Guynera.

„Nehýbej se!“ ostrý alt prosekl vzduch a za ním jako stříbrný blesk se z příšeří snesla čepel meče. Přesným švihem čistě odsekla hlavový článek červa. Poté špička sérií krátkých seků, aniž by se dotkla wthulu, rozporcovala cizopas-

níka na jednotlivé články, které, rozseté po rýhách podlahy, se nepřestávaly kroutit.

„Ustup rychle stranou. Opatrně!“ zazněl znovu ženský hlas, a když George poslechl, ukázala se i jeho majitelka.

Byla to Hrist, stále nakročená ve výpadu, s černými havraními kadeřemi pod rohatou přílbou a na rozdíl od včerejška s hrudí kompletně zakutou v železe. Její hadí kyrys byl doplněn o další pleteninu kovových plazů, kryjících jí ramena a obepínajících její štíhlé hrdlo. Vpředu splýval kovový rošt hadího závoje na řadra a klenul se nad nimi šupinatými kobřími kápěmi až ke kovaným plazím hlavičkám na místě bradavek. U hlaviček, jež v úloze svorníků spojovaly horní díl kyrysu se spodním, byly šupiny pancíře zpevněny kolmo navařenými destičkami s břitvovitým ostrím.

Sotva George opatrně překročil louži bledé kapaliny, která vytekla z rozervaných článků červa, Hrist dalšími přesnými seky zápěstím proměnila jednotlivé články húsorma na kaši. Její ostrůvky na skalnatém podloží počaly vřít

a bublat. I s louží světlé kapaliny počaly odspodu černat a uvolňovat tmavý dým, páchnoucí po síře.

„Pojďme pryč, skála ho stráví,“ vyhlásila hildir. Velitelsky se po všech rozhlédla, přistoupila k trpaslíkovi a přes rozhořčené protesty si otřela meč o jeho zástěru. Tu ihned v místech dotyku pokryly tmavé šmouhy.

„Zdravím vás, pánové,“ pronesla ironicky a s uspokojením si připjala čistý meč k oblému boku, jehož vyzývavé klení nedokázaly skrýt ani pláty pancéřové sukně.

„Kde se tady bereš?“ optal se chraptivě Guynemer.

„Chtěl jsi říci, že jsem přišla právě včas,“ odsekla. „A ty přestaň fňukat nad zástěrou,“ rozkročila se nad vztekle brblajícím trpaslíkem, „nebo řeknu tvému králi, žeš pozdě zavřel tajná vrata.“

„K čertu, to bylo horší než yperit!“ Thierry byl opět schopen mluvit. Jeho uhlazenost byla ta tam.

„Připadám si jako fakírský učeň, který polkl

příliš velkou sadu nožů,“ stěžoval si Werner a znovu se rozkašlal. Von Gallwitz měl pocit, že jeho víčka jsou vyložena smirkovým papírem. Bolestivě mrkl a opřel se o stěnu. Kolena měl jako z vaty. I jeho společníci na tom museli být obdobně, neboť za vykročivší hildir se nikdo nehrnul.

„Tak co je s vámi?“ Hrist, když zjistila, že ji následuje toliko trpaslík, se zastavila v půli kroku. „Kde, u Tórova kladiva, vězíte?“ černé oči pod nanýtovaným lemem přilby se posměšně zableskly. „Musíme spěchat. Otec padlých, jednooký Grímni vás hledá. Přeje si, abyste letěli za tím smradlavým Ófním a zjistili jeho úmysly. Nebo tady chcete zůstat a ještě jednou si nechat nadělat na hlavu?“ klokotavě se rozesmála.

* * *

K podzemnímu hangáru se řítily v důlním vozíku. Řinčel a nadsakoval na spojích kolejnic a znemožňoval jakýkoli rozhovor. Stejně nikomu nebylo příliš do řeči, aspoň rytíř Arnim von

Gallwitz tak soudil podle sebe. Při každém nádechu ho pálily průdušky a při každém mrknutí řezaly oči. Navíc se nedokázal soustředit, myšlenky se mu rozbíhaly na všechny strany. Nebyla to nejlepší kondice pro let, jenž ho čekal.

Klesali po šikmé rampě rozsáhlým dómem, když se jeho mysl vrátila ke drakovi. Dumal, jaká by byla nejlepší taktika útoku na takové monstrum. A pak si zase vybavil noční vidinu Verdandi a vzápětí něco z toho, co vyváděl včera večer s Hrist pod stolem. Sedí si vpředu, jako by se nechumelilo. Jako by té včerejší výuky nebylo. Ještě že jsem byl tak opilý, pomyslel si s úlevou.

Bolest poleptaných sliznic v krku mu opět připomněla zlomyslný dračí útok. Vjemy se na něho valily ze všech stran a on si uvědomil, že je sotva stačí registrovat, natož je nějak třídit. Byl vlečen od jedné události k druhé, stejně jako když ještě žil, od doby, kdy začala válka a on narukoval, napřed k hulánům a pak k letectvu. Bylo to ale pohodlné, nemyslet na zítřek, a když plánovat, tak toliko v rámci jednoho dne.

Vřítili se do další, namodrale fosforeskující štoly. A stejně jako vozík pádily i von Gallwitzovy myšlenky.

Z tohoto hlediska je Valhala dokonalá, rozvíjel předchozí úvahu, zde vlastně ani žádný zítřek není. Jak to řekl Bombur? Každé ráno vše začíná znovu, benzínové nádrže jsou plné a nábojové zásobníky taky. A to se, do jisté míry, týká i jich samých. I když čas pokračuje po přímce, jeho existence se bude odehrávat v kruhu jediného dne, bude neustále dnes, stále dokola se bude točit boj, pitka, boj, pitka, boj...

Jestliže jako živý, na zemi, měl naději, že válka jednoho dne skončí, a bylo by jedno, jestli vítězstvím nebo porážkou – roční pobyt na frontě stačil, aby z něho vyprchalo vlastenecké nadšení – pak tady bude bojovat navěky. Bez vyhlídky na nějakou změnu. Jako veverka v bubnu – ač se snaží ze všech sil utíkat dopředu, nachází se na stejném místě a obveseluje přihlížející. A oni mají být těmi nejpilnějšími veveráky v kleci Valhaly. Nyní plně pochopil smutný vztek ve Francouzových opilých očích včera večer.

Nebyl způsoben jen tělesnou indispozicí. Kdepak, neřekli mu všechno. Tohle je jádro věci. A s ním se každý musí vyrovnat sám, došlo mu.

Nyní teprve rozuměl jejich touze po návratu. Byl to sen, jež stálo za to snít. Ale už to nebyl sen jeho.

Z Valhaly ovšem vedly i další východy. Nejen ten nedosažitelný, jenž ústí na Zemi.

I zde se dalo padnout.

Jak to řekla Verdandi?, vzpomínal. Propadl jim los a odejdou do Helu. Anebo se promění v Súrtovy stvůry, vybavil si zlomyslný tón Reginleifiných slov. Nyní již chápal, že byla míněna doslova. V těchto světech vše bylo míněno doslova, uvědomil si. Pravděpodobně existence v Súrtoových službách musela být ještě mnohem zoufalejší než ve Valhale.

Verdandi, ach Verdandi.

Vzpomínka na dívku jim sladce projela. Od temene až po špičky prstů na nohou. Přitom mu náhle, s křišťálovou jasností, došel i další rozměr citu, který k ní cítil. To ona je pro něho nadějí – nadějí, že i v tomto světě by mohl být zít-

řek. Že i zde by jednou mohl boj skončit. Alespoň pro něho.

V hloubi štoly se objevilo několik světélek jako zatoulaných bludiček. Její sklon se vyrovnal, profil rozšířil. Bombur, stojící vzadu zvenku na nárazníku vozíku, zatočil klikou brzdy. Pasažéry uvnitř to trhlo. Od nárazníku vzadu vytryskl dvojitý snop jisker a dovnitř zavál pach pálícího se železa.

Zastavili na nástupišti, vyskládaném z mohutných kvádrů. Za ním se v lité skále rýsovalo několik čtvercových otvorů, osvětlených oboustranně párem pochodní. Hnal se k nim tucet trapslíků, aby jim pomohli vystoupit. Nejvíce k Hrist, leč ta se jich zbavila pomocí několika pádných pohlavků. Plavně se z vozíku vyhoupla sama.

V levém průchodu je očekával pár mužů. Von Gallwitz poznal oba. Jednooký s oštěpem byl Grímni, druhý v černém tříčtvrtečním kožíšku s důstojnickou čepicí pak Oswald Boelcke. Štíhlý obličej se zapadlýma očima jen málo postříkaný wthulem byl dnes zachmuřenější.

„Konečně jste tady,“ uvítal je hauptmann polohlasem.

Grímni jen mlčky trhl hlavou, otočil se na patě a zamířil zpět, do průchodu. Stejně jako včera byl i dnes oděn v loveckém. Levý rukáv měl ale již vyspraven záplatou ze světlejší kůže.

„Pospěšte si, pánové,“ pobízel je Boelcke, aby s následováním Grímního nemeškali.

Za pokašlávání rychle prošli několika chodbami, které je dovedly do malého tesaného sálku. Na dubové lavici tam seděli Rhys-Davies s Musprattem a zřejmě na ně čekali. Jakmile k nim přisedli, postavil se Boelcke před ně, mlčícímu Grímnimu po bok.

„Mimo to, že se vykálel na jeden z hájů Yggdrasilu, nám Ófní shodil vyhlášení války,“ ujal se hauptmann Boelcke neprodleně řeči. „Jako casus belli uvádí Súrt přepadení svých vazalů, kovářky Gjálp a jejích synů. Súrt si té staré hrbaté obryně velmi považoval právě pro její kovářské umění. Někdo ji rozsekal na kusy a odeslal do Helu. I s jedním synem. Ať už to byl, kdo to byl, usnadnil nám práci, budeme mít na krku

o dva draky méně. Dále nám Súrt připisuje i likvidaci jednoho ze svých démonů,“ mísila se jeho slova do pokašlávání pilotů, „což pokládá za porušení příměří.“

„Podle našich informací,“ Boelcke krátce pohlédl na Grímniho, „to možná bylo jinak, ale na tom nezáleží. Grímni chce,“ zopakoval pohled na jednookého, „abyste letěli za Ófním. Neútočte a nestřílejte. Spíše si ověřte jeho manévrovací schopnosti a popřemýšlejte o tom, jak jeho a jemu podobné budete napadat. Pro vaši informaci, Ófní má rozpětí šedesát metrů a kadenci plamenometů čtyřikrát za minutu. Hlavy dokáže natočit do všech stran, jen pod břicho si nerad dští oheň, má tam totiž své citlivé nádobíčko,“ Boelckovy svěšené ústní koutky se pozvedly do letmého úsměvu, „i když pancéřované. Kdybyste se dostali do úzkých, snad palba do jeho kloaky by mohla být účinná. Ale opakují, snažte se vyhnout boji a nenechte se sundat. Ásové totiž postrádají důležitý rodinný šperk,“ potřetí se hauptmann Boelcke ohlédl na Grímniho, „a pokud se nenajde, nemůžeme doufat v posily. Navíc, říkám

to na rovinu, jsme všichni překvapeni Ófního velikostí. Nečekali jsme, že tak rychle vyrostete. Vy poletíte proto, protože jste Ófního viděli a máte tedy představu, co můžete čekat. Velení má kapitán Guynemer,“ uzavřel stroze.

„Oui, mon commandant,“ George povstal, aby přijal velení. Jednooký postoupil o krok vpřed a udeřil Francouze na plocho kopím do ramene.

„Ještě byste měli vědět, že nejste jedinou průzkumnou výpravou, kterou vysílám,“ poté, co se vrátil k Boelckemu, konečně Grímni porušil své mlčení. „Údolím řeky Fimbultulu postupují moji synové Vídar a Váli a jejich bratrance Módi a Magni s posledním oddílem álfských lučištníků, co mi ještě zbývá. Rád bych, abyste ověřili, že jsou v pořádku, popřípadě jim poskytni vzdušnou podporu. Říká se to tak?“ žluté oko se tázavě natočilo k hauptmannově tváři, který přikývl na souhlas.

„Nějaké dotazy?“ optal se Boelcke poté.

„Jsme ještě trochu přiotráveni,“ zachraptěl

Guynemer, který zůstal stát. „Potřebovali bysme tu dračí pachut' něčím spláchnout.“

„Zařídím to, ale jinak, než máš na mysli,“ ušklíbl se Grímni a poté mlčky, avšak stále s potměšilým úsměvem zamířil k východu ze síně.

Jakmile vyšel, všichni povstali a zamíchali se do jednoho hloučku. Muspratt a Rhys-Davies jim líčili svoje dojmy z draka. Zahlédli ho na opačné straně Vínólfu. Thierry zase přiznal, jak si vykoledovali smrduté bombardování. Jejich debatu přerušil Boelcke, který je od vchodu vyzval k následování.

Klenutým tunelem prošli do gólvu, kde parkovaly jejich letouny.

Von Gallwitz strnul.

Vedle zaolejovaného ponku s rozpůleným osmiválcem Hispano Suiza stál jeho snový přelud, dívka v bílé tunice s dlouhými rozpuštěnými vlasy.

Verdandi.

„Necht' einherjové jeden po druhém projdou kolem kotlíku a nadechnou se jeho par,“ zazněl její melodický hlas, jakmile je spatřila. Teprve

poté si von Gallwitz všiml malého kotlíku, zavěšeného na třínožce, který se jí tulil u nohou. Chtěl na ni zavolat, ale chladný pohled, který na něj upřela, mu zamkl ústa.

„A já se těšil na koňak,“ zahučel zklamaně Guynemer a jako první se s trpitelským výrazem sklonil nad kotlík.

Von Gallwitz šel jako poslední.

„Nezapomeň na má slova,“ zašeptala mu norna do vlasů, když se naklonil nad vroucí tekutinu, „nikdy nehledej cestu zpět.“

„Verdandi, ty existuješ,“ hlesl, když mu omamná vůně plnila chřípí.

Bolestivé škrábání v krku téměř ihned ustoupilo. Také oči mu přestaly slzet.

Pohlédl toužebně na dívku.

„Pro tebe bohužel ne,“ smutně se pousmála. „Musím se postarat, abys mě už nikdy neviděl, abys ke mně nedokázal najít cestu. Sbohem navždy, rytíři Arnime,“ opět se nešťastně usmála a von Gallwitz se nezmohl na odpověď.

Prudce se odvrátil a vykročil do hloubi gólvu, aby se připojil k ostatním pilotům. Stáli

u Guynemerova Spada a v hloučku obklopovali hauptmanna Boelcka.

„Vemte to přes Álfheim,“ udílel poslední instrukce, „Ófni tam cestou sem přepadl nějaká sídla a Grímni chce vědět, jak to tam vyhlíží. Navíc má obavy o výpravu svých synů, která právě tudy putuje. Mapy máte v bednách a já budu s vámi stejně v kontaktu.“

Co tím kčertu myslí, nechápal rozladěný von Gallwitz, o jakém kontaktu to hergot mluví?

„Zlomte vaz,“ popřál jim Boelcke ještě a odkvačil.

Zatímco kolem nich trpasličí mechanici se skřípotem vyváželi jejich stroje do prostředního gólvu a oni si oblékali kožešínové kombinézy, ujal se slova Guynemer.

„Poletíme ve dvojicích. Thierry jako můj wingman, Gallwitz s Musprattem, Voss a Rhys-Davies. Seřadíme se při obletu Vínzólfu, ostatní si řekneme ve vzduchu.“

„Ostatní si řekneme ve vzduchu?! Co tím myslíš? Naše stroje přece nemají bezdrátový telegraf,“ nezdržel se von Gallwitz. Připomněl si

stejně nesrozumitelnou Boelckovu poznámku. „A co myslel hauptmann tím, že bude s námi v kontaktu? Jaký kontakt, kčertu?“ rozčilil se, neboť ničemu nerozuměl.

„Uber plyn, Witzi,“ chlácholil ho Francouz. „To je místní výhoda,“ s úšklebkem pokračoval, zapínaje si druky kombinézy na hrudi. „Žádný Morse značky. Ve vzduchu se zkrátka uslyšíme. Něco jako telepatie a telefon dohromady. Nějakej Grímniho trik, co já vím. Hlavně že to funguje. Však uvidíš. Jdeme, messieurs,“ závěrem nasadil úřední tón.

Všichni nyní vyhlíželi jako nemotorní olysali medvědi. Kožené letecké kukly a rukavice v rukou, zamířili k letounům. Ty již, pro urychlení startu, stály seřazeny ve trojicích. V první řadě uprostřed žlutý Francouzův Spad, vlevo šedozelelený Wernerův trojplošný Fokker s velkými bílými čtverci, rozčtvrcenými černými rameny trámového kříže, vpravo pak šedostříbrný Thierryho Hanriot s hnědozelenými křídly, s ostře zeleným prstencem motorového krytu a černožlutočervenou kokardou Belgického království

na boku trupu. V druhé řadě pak von Gallwitzův Albatros s rudým drakem na medovém podkladu cellonované překližky trupu, sevřen z obou stran téměř čokoládově hnědými S.E.5a Angličanů.

Od levého kola jeho stroje se von Gallwitzovi vstříc zubil Bombur. Bramborovitý obličej pod homolí čepice, zřejmě nové, sotva přesahoval náběžnou hranu spodního křídla.

„Všechny kryty jsou dotaženy, nádrže plné a baziliškové mají nasazeny měděné zuby,“ hlásil rytíři v ústrety připravenost letounu.

„Kdo nahodí motor?“ zapochyboval rytíř o trpaslíkově způsobilosti k tomuto úkonu, když porovnal Bomburovu velikost s téměř třímetrovou vrtulí.

„No přece obr Mánagárm,“ podivil se Bombur. „Proč si myslíš, že je tady zakutý do skály?“

O deset metrů před ním se s nasazenou kuklou škrábal do svého Spadu George. Von Gallwitz si nasadil tu svou, poté oběma rukama uchopil kožené lemování kokpitu, pravou nohu vyzdvihl, jak nejvíc mohl, a špičku letecké boty

zasekl do třmenovitého otvoru v boku letounu. Duralová klapka, kryjící zevnitř otvor, cinkavě odskočila, rytíř Arnim se vzepjal a přehodil dovnitř druhou nohu. Přenesl na ni váhu a vtáhl zbytek těla do pilotního prostoru.

Obklopilo ho důvěrně známé prostředí. Mezi koleny se mu tyčila řídicí páka s poniklovanými páčkami kulometných spouští na držadlech, za ní, uchycena na příčné trubkové výztuze, přístrojová deska s ciferníky výškoměru, otáčkoměru, skleněnou kontrolní nádobkou olejové cirkulace a kličkou přepínacího kohoutu paliva.

Hnízdil se v sedačce a rovnal si popruhy. Paralelně s mosazným tělem hustilky pro tlakování palivové nádrže, šikmo na boční stěně, spočívala v pochvě z černě lakovaného dřeva katana. Rovná válcová rukojeť, pokrytá žraločí kůží, čněla nad malou okrouhlou záštitou.

Vyklonil se z kokpitu a málem srazil trpaslíka, který se nějak vyšplhal na kořen křídla a nahlížel přes okraj trupu.

„Máš pěkný meč. Nevěděl jsem, že jezdci na vzdušných ořích si berou do boje i naše zbraně,“

vybrelt Bombur a počal rytíři Arnimovi dopínat a dotahovat popruhy, když ten dosedl zpět do sedačky.

„Vaše zbraně?“

„Á, jen nedělej. Dobře víš, že tvůj meč je naše dobrá gnómská práce. A neboj se. Ve vzduchu ti nevypadne, zkontroloval jsem, jestli je dobře zastrčen...“

Než mu stačil překvapený von Gallwitz cokoliv odpovědět, zmizela jeho satyrská tvář pod trupem a od přední trojice zaklokotal další startovaný motor. Albatros se zachvěl v proudu vzduchu, zavoněl ricinový olej a prostor zmodral výfukovými plyny. Modrobíločervená trikolora na kormidle Francouzova Spadu se zamrskala ze strany na stranu, výškovky se zamlely sem a tam, jak Guynemer zkoušel řízení, a pak se žlutý Spad za zesíleného řevu motoru rozjel vpřed. Tam, kde se rýsoval obdélník sluneční záře.

Na trupu Albatrosu pod kokpitem se objevilo několik hnědých chlupatých tlap. Další, pod modrými kuželovitými čepicemi, se po obou stranách začaly opírat do spodních křídel. Stroj

se nerozhodně zhoupl a poté se neochotně rozkolébal kupředu. K místu, kde před chvílí parkoval žlutý Spad. Z bočních gólvů zahřměly znovu motory. Zprava i zleva tytéž žentourovité zvuky, neboť rotační Oberusel Wernerova Fokkeru nebyl nic jiného než kopií francouzského motoru Le Rhône v Thierryho Hanriotu. Řev nabyl na intenzitě, piloti přidali plyn, a poté pozvolna slábl, jak oba letouny rolovaly k vratům.

„Vypnuto?“ volal malý Bombur od přídě Albatrosu.

„Vypnuto,“ odpověděl von Gallwitz, když pohledem zkontroloval páčku magneta.

Zpod přídě letounu se klátivě zvedly dvě obrovité ruce, které doposud odpočívaly ve žlabech podlahy. Uchopily vrtuli a dvakrát ji naprázdno protočily.

„Zapnuto?“ opět volal trpaslík.

„Zapnuto,“ rytíř zatočil kličkou ručního magneta a přeplnul jeho páčku.

Obří ruka škubla vrtulí, jako by to byla nása-da pometla. Dobře seřízený mercedes naskočil na první pokus. Exploze palivové směsi v šesti

válcích se slily v jediný kolísavý ryk. Z ústí výfuku po von Gallwitzově pravici vyšlehly modré plameny. Rytířovo vycvičené ucho vylovilo z hřmotu cvakání ventilů. Jejich vahadla pravidelně kmitala nad každým ze šesti válců motoru a pilot je přes větrný štítek s uspokojením pozoroval. Ten pohyb ho bude provázet po celý let.

Ubral plyn a vyčkal, než dva trpaslíci ve žlutých čepicích odtáhli špalky, jimiž byla založena kola. Bombur, stojící u konce křídla, cosi gestikuloval. Pohlédl kupředu, naznačeným směrem, a rozeznal v modré mlze výfukových plynů siluetu Dvalina, krále trpaslíků. Stál u ohromných vrat, směšně malá postavička, a vyhlížel ven. Cosi jej muselo uspokojit, neboť se náhle obrátil zpět a energicky na von Gallwitze začal mávat. Zapojil do pohybu celé tělo, které se rytmicky rozkývalo a stalo se přímo zosobněním povelu vpřed.

Von Gallwitz neprodleně přidal plyn. Mercedes se naplno rozeřval všemi šesti válci. Albatros sebou trhl a houpavě se rozjel vpřed. Zakolébal se při přejíždění žlabu, kde spočívaly

Mánagármovy paže, a nadskakuje o každou spáru mezi dlaždicemi, vyroloval do slunečního jasu.

V portálu brány rytíř Arnim ubral a přidal plyn, aby pročistil svíčky. Z krajních vrat, plivající mraky kouře, se vynořily i oba anglické S.E.5a. K bručení Mercedesu se přidalo i kvílení jejich dvousetkoňských Wolseleyů.

Sundal ruku z řídicí páky a se vztyčeným palcem ji ukázal na obě strany. Sesunul si brýle na oči a kroutě hlavou ze strany na stranu vyčkával, až mu broučí hlavy Angličanů s dozadu vylajícími šálami odpověděly stejným gestem. Jako střednímu mu příslušela koordinace startu.

Poté všichni tři piloti stáhli plynové páky na doraz. Letouny se rozběhly v nerovné řadě po kamenných tabulích startovací dráhy, mířící přímo do bezedného modra. Drnčení podvozku sláblo. Od povrchu se odtrhl ocas letounu a nárazy o spáry následovaly stále rychleji za sebou. Von Gallwitz držel stroj v horizontále, a když mírně přitáhl, Albatros dychtivě odskočil do vzduchu. Žulové dlaždice se propadly pod odto-

kovou hranu. Kmitlo se čelo plošiny a pod letounem byla náhle modrá hlubina. Ale rytíři Arnimovi se na sítnici promítal ještě jiný obraz.

Silueta štíhlé postavy s oštěpem v ruce. Byl to jen mžik, když se prosmekla pod startujícím letounem. Přesto si jí mladík dobře všiml. Na úzké plošině v čele startovací rampy, pod její hranou, mezi koši z ocelových prutů, v nichž plály v noci signální ohně, stál Grímni, válečný bůh Nordů, a žehnal je svou zbraní.

Grímního rozjímání

Pravdou bylo, že když mu von Gallwitzův roj přehřměl nad hlavou, Grímní se proti své vůli přikrčil. Řev motorů, záblesky nezvyklých stínů na jasné obloze následované nenadálými závany zvířeného vzduchu, to vše ho vyvedlo z míry. A když se napřimoval, sesmekla se mu ruka po ratišti oštěpu, o něž se opíral.

Byl unaven. Unaven celonočním pátráním, unaven setkáním s tím černým pomatencem a snad také setkáním se sebou samým.

I přes tu únavu, nebo snad právě kvůli ní, porušil pravidla. On, který se zařekl, že od těch odporně páchnoucích monster, surově vířících lopatovitými klacky vzduch, se bude držet co nejdál.

Důvod byl jediný. Rytíř Arnim.

Schválně přikázal Boelckemu, aby byl zařazen do hlídky. Ať se ukáže co nejdřív, na čí straně stojí. Zda je vskutku Súrtoým špehem, či jen nevědomým nástrojem provokace. Napřed si ho

pohlídají jeho havrani, a když bude třeba, tak i on sám osobně.

Trojice letounů se ztratila za úbočím hory a dunění motorů rázem zesláblo. Znělo nyní vzdáleně jako bzukot čmeláků na jarní louce. Grímni se neklidně pohnul. Předtucha, že tímto von Gallwitzovým startem bylo spuštěno něco významného, se zmizením létacího stroje nezeslábla. Ba právě naopak.

Byla zde znovu, silnější než kdy dřív. Ta předtucha, kterou poprvé pocítil včera v gólvu. Když se zkusmo dotkl létacího oře toho Sigurdova následovníka. Tenhle Súrtoým mečem vyzbrojený jezdec na rudém draku je pro tebe smrtelným nebezpečím, znovu mu nyní opakoval vnitřní hlas. Zabije tě, nebude tak milosrdný jako Sigurd. Jednou tě zabije, odešle do Helu, znělo mu v hlavě, aniž věděl proč. Ano, bil se kdysi se Sigurdem a jeho Gungni se ukázal být slabším než Gram v Sigurdově pěsti. I proto po té pěsti tak dychtivě chňapl, když loupil prsten. Sám před sebou si to může přiznat. Nikdy nezapomíná na pomstu, nikdy nezapomíná kalkulo-

vat do budoucna. I kdyby se Sigurd vymanil z Heliných pout, nebude mít pěst, která si vedla až příliš zdatně, s uspokojením si připomněl chuť ledového sousta.

Modré nebe se znovu rozezvučelo netlumeným duněním motorů.

Nad vrcholem Víngólfu vypluly dvě trojice teček a nabraly směr na jih.

Sigurd ho tehdy po souboji, v němž změřili síly, nechal žít. Tenhle syn Midgardu, tenhle jezdec na rudém draku, válečný bůh Nordů zaostřil jediné žluté oko na mizející tečky letadel, takhle šlechetný nebude. Stroj, jehož používá, mu k tomu nedává možnost. Stroj ho naučil zabíjet dokonale. Na dálku, čistě a bez slitování...

Nebo za jeho předtuchou, za znepokojivou představou, že von Gallwitz ohrožuje osobně přímo jeho, mocného Ása z rodu Stejně Vysokých, je něco víc než to, že přiletěl do Valhaly se Súrtovým mečem?

Slova toho starocha? Anebo pocit, že s ním nebyl na Vígrídu sám? Nutkavá představa, že v temnotách mezi balvany je bedlivě pozoruje

ještě někdo další – a to na tom bylo to nejpodivnější – že ten někdo je zase on?

Dokázal sice vstupovat do proudu času na různých místech, znal leccos z tajemství Pánů Času, nicméně se úzkostlivě vyhýbal situacím, při nichž by mohl potkat sám sebe. Tušil, že s takovými situacemi je spojeno jedno temné místo v Pokračování vědmíny písně, a proto by musel mít velmi pádné důvody, aby porušil pravidlo, které si sám uložil. Znepokojuje ho víc onen pocit z Vígrídu, nebo jenom prostý fakt setkání s tím starcem?

Co to vlastně blekotal ten černý pomatenec?

Nalezl ho před úsvitem. Jak řekl Boelckemu, pátral na Vígrídu po vetřelcích. Jako téměř každou noc. Nebral Sigurdovu věštbu na lehkou váhu a chtěl být prvním, kdo vypátrá vetřelce. Aby se s nimi mohl vypořádat osobně, jak mu velel kodex cti vládce a bojovníka. Pokládal vetřelce za větší nebezpečí pro Valhalu než Súrta, a mají-li jeho bojovníci pod Boelckovým vedením úspěšně bojovat proti Súrtovi, je na něm, aby se osobně postavil neznámému nepříteli.

Již se vracel, tuto noc zase nic, pomyslel si s jistou úlevou, když spatřil nepatrný pohyb na místě, nad kterým již jednou přeletěl. Byl si jist, že poprvé bylo prázdné.

To snad ani nemohl být člověk. Překvapeně zíral na potrhané zbytky lidského torza, konvulzivně se škubající na šterku temné pláně, osvětlené pouze předjitřním jasem hvězd, neboť měsíce již zapadly. I jeho orlí zrak měl potíže odlišit ten temný chuchvalec dravčích zvratků od okolních balvanů.

„Pomoz mi, Vysoký pane, nenech mě trpět,“ přesto ohromeně zaznamenal sípavé sténání, když se ke zbytkům, se složenými křídly a kolébaje se na orlích spárech, sklonil, „odměním se ti dobrými zprávami.“

„Jak jsi se sem dostal? Jsi sám? Mluv!“ již v lidské podobě hrozivě napřáhl oštěp ke chvějící se kupce. „Jak to, že mě znáš? Nejsem bohem černých lidí.“

„Jedna ze služebnic Zla mě sem zanesla, pane,“ zakňourala ta kupka přelámaných kostí, pokrytá cáry černé kůže, „a ačkoliv o tom nevíš,

někteří z nás tě také uctívají. Ve jménu válečného boha Ogina se ti klaníme a lidské oběti předkládáme,“ a on, spíš proto, aby nemusel snášet ten odporný pohled, než kvůli tomu, že si na Oginův kult vzpomněl, se té kupky zvratků štítivě dotknul Gungnim.

Vysloužil si příval ponížených díky a ujišťování o vděčnosti a poznatek, že smrt toho individua, jež vyvstalo na prašném povrchu, musela být strašná. Celé jeho tělo bylo rozdrásáno a Grímni tušil, jaké spáry to mohly dokázat. Pravda, bývala jeho dcerou, ale nechápal, jak se mohla dostat do Midgardu a proč by měla zájem o tohohle chudáka. Ledaže by využila síť dračích stezek, kterou mu na Hlídskjálfu již delší dobu ukazovali skřítkové světových stran. Tu pavučinu, roztaženou až kamsi do budoucnosti a zlověstně oplétající jeho Niflheim ze všech stran. Magické toky energie a proudy lidských obětí, vysílaných kýmsi mocným z Midgardu do Múspellu. Někým, kdo se zřejmě spřáhl se Súrtem. Avšak tyhle řeky síly proudily z Midgardu a ne naopak, a ona, jeho padlá dcera, by jich ne-

mohla použít, ani kdyby chtěla, uvědomil si vzápětí.

„Mám pro tebe vzkaz, pane, dobré zprávy. Uvidíš, nebudeš litovat svého milosrdenství,“ mlela stále dokola kupka kostí i poté, co se proměnila v jen o něco méně odporného starého černochoha značně vyspraveného wthulem.

„Možná jsem zde omylem,“ poulil ustrašené oči do okolní temnoty, načež vydal hýkavý zvuk. Snad to měl být smích. Ale když Grímni hrozivě pozvedl oštěp, opět ustrašeně zakňučel: „Mám pro tebe vzkaz, pane, dobré zprávy, pane.“

Musel být pomatený. Větu *mám pro tebe dobré zprávy, pane* opakoval stále dokola. Měl ji zřejmě vrytou tak hluboko do mozku, že přetrvala i krutá muka, v nichž nešťastník musel umírat.

Nicméně měl do mozku vryty i jiné věty, které taktéž opakoval jako kolovrátek. Ty ale smysl měly, ač bylo pracné je vydolovat z jeho blábolení.

Jakmile se Grímni zeptal na způsob jeho

smrti, na to, jak a kde žil, upadal do ustrašeného kňourání nebo se začal vychloubat, jakým byl mocným mágem, unganem kultu vúdú.

„V mých stopách přijde mstitel,“ dýchavičně se chlubil, sedě na patách a kolébaje se do rytmu slov, „aby pravý meč nahradil nepravým, aby odzbrojil druhého Sigurda a zlo se vylilo do nicoty. Vytvořil jsem pro něho mocný amulet, který ho ochrání před Ní a který ho živého přivede za mnou.“

„Což to nejsou dobré zprávy?“ sípěl, „dobré zprávy pro tebe, Vysoký pane?“ opakoval stále znovu a znovu.

Na otázku, kdo je ta Ona, se jen bezhlesně roztrásl a trvalo dlouho, než se opět zmohl na kloudnou větu.

„Musím tady na něho čekat, víš, pane,“ náhle prohodil zchytrale, „abych mu pomohl a mohl se s ním vrátit do osvobozeného světa. Nech mě tady čekat a budeš taky svobodný,“ loudil. „Nejsou to dobré zprávy, no řekni, nejsou to dobré zprávy?“ mlel svou flašinetovou melodii, zatímco Grímni přemýšlel nad jeho zmatenými slovy.

Ten čerstvý příšelec kdovíodkud zřejmě věděl o von Gallwitzovi a o Súrtově Doercetan'ru v jeho rukou. A mluvil o něm jako o druhém Sigurdovi. Znal snad věštbu skutečného Sigurda? Anebo...

Grímni sebou znovu trhl při vzpomínce na to, jak se v jitřním šeru prudce vzpřímil nad sedícím pomateným starcem. Nikdy předtím ho nenapadlo dávat von Gallwitzův příchod do souvislosti s Pokračováním vědmíny písně.

Zadíval se tehdy na starce s novým zájmem. Avšak jen chvíli. Ne, ani tak jeho blábolení nedávalo smysl. Meč pravý nahradí nepravým. I kdyby von Gallwitz byl Dveřníkem, jehož příchod věští chmurné Pokračování, se Súrtoým mečem není nebezpečný. Jím Ohnivou bránu neotevře.

Kdyby se zmocnil jeho Leohtetan'ru, to by ovšem byla jiná...

Naštěstí Pojídač Světla je dobře ukryt, pomyslel si spokojeně. Již byl nejen fyzicky, ale i duševně zpět na balustrádě pod startovací rampou. Přistoupil ke koši, snýtovanému z hrubých

železných pásů. Část oharků v jeho dutině si podržela tvar polen a Grímni do nich šťouchl oštěpem.

Toho starého ubohého negra, který svou bezmocí nemohl mít nic společného s hledanými vetřelci, mu hlídají na Vígrídu jeho havrani, vrátil se k nepříjemným myšlenkám. Právě oni mu před chvílí ohlásili, že ke starému negrovi se skutečně připojil jakýsi výrostek. Spíš než on byl podivný způsob, jak se objevil. Podle toho, co hlásili Hugin s Muninem, hocha dopravila na Vígríd harpyje, jeho padlá dcera Brynhild. Avšak ta měla být mrtvá, ona přece byla tím démonem, o němž se zmiňovalo Súrtovo ultimátum, že se propadl do Helu navěky...

Hugin s Muninem by měli toho démona hledat. Aby věděl, na čem vlastně je. Opravdu přišel s definitivní platností o dceru, kterou před mnoha věky hluboce miloval? Měli by ale také hledat Lokiho, měli by hlídat i toho starého negra s tím hochem...

I on by se měl na ně podívat, na nezvané hosty své říše. Leč, rozhodl se rázem, zaletí si na-

před na Hlíðskjálf. Skřítkové světových stran mu mohou stejně dobře ukázat, co nežádoucí návštěvníci v jeho říši tropí. A co hlavního, bude moci zkontrolovat, pro jistotu, zda Leohtetan' r je i nadále tak dobře ukryt, jak si myslí. A měl by se také přesvědčit, zda ten mladík, ten jezdec na rudém draku, skutečně trpí Sigurdovou vadou. V tom by mu určitě pomohl Loki. Byl to úkol z toho druhu, pro nějž byl tento pletichář přímo stavěný. Leč po Lokim jako by se slehla země a nezbývá, než aby on sám přemýšlel, jak to nastojit.

Postoupil na okraj signalizační plošiny. Ukročil na stranu, aby byl stejně vzdálen od nejbližších košů na oheň, a jal se proměňovat v orla. Hrana startovací dráhy ho kryla před indiskrétními pohledy shora a létací stroje již zanikly na obzoru i se svým odporným hřmotem.

Hlídkový let

Rytíř Arnim naklonil stroj ve stoupavé zatáčce a užasle zíral na půloblouk startovací rampy, trčící bláznivě a neskutečně do prázdného prostoru. Vykloněn co nejvíc z kokpitu, byl fascinován popřením zákona přitažlivosti, jaké představovala ta polovina mostu, čnící z obrovité skalní stěny. Proti takové podívané se drobná silueta jednookého muže s prošedivělou bradkou a s oštěpem v ruce jevila bezvýznamnou a von Gallwitz Otce padlých a válečného boha Nordů pustil z hlavy.

„Witzi, slyšíš mě, Witzi, slyšíš mě?“ někde za uchem se mu ozval Georgův hlas jako ve skutečném telefonu. „Toč doprava, stoupej na jedna pět, čekáme za horou.“

„Hello, kdo to mluví?“ podle hlasu to musel být překvapený Rhys-Davies, kdo se zapletl do rozhovoru. Nasadil tón, jako kdyby skutečně telefonoval.

„Slyším tě, Gí,“ von Gallwitz překonal roz-

paky mluvit do prázdna a řevu motoru, „točím doprava a stoupám na jedna pět.“

Ohlédl se po svých společnících, aby jim naznačil budoucí směr. Rhys-Daviesův S.E.5a s bílou trojkou na trupu se houpal po jeho levici, Musprattova osmička po pravici. Přesně tam, kde měli být. Pak si uvědomil zbytečnost své snahy – oba Angličané přece slyšeli to, co on.

„All right, sir,“ veselý Musprattův hlas za uchem mu potvrdil vzápětí jeho předpoklad, „je to paráda, co? Tohle jsme v Belgii neměli.“

Svrchu, zleva i zespondu obklopovalo letouny bezbřehé modro. Jedině za Musprattovým strojem defilovala nekonečná skalní stěna. Ve sluneční záři okrově hnědá, s temnějsími stíny roklin a s ostrůvky zeleně tam, kde se na terasách uchytil porost. Tu a tam, jako řetěz od hodinek na vestě ctihodného měšťana, obepínaly svahy lomené pásy hradeb, zesílené strážními věžemi. Byl to úchvatný pohled a Musprattova slova nadšení se jej mohla týkat stejně dobře jako výhod hovorového spojení.

Spustil oči na kompas, umístěný na zvláštní

konzole vedle přístrojové desky. Jeho růžice se pozvolna natáčela, jak letouny ve stoupavé spirále obkružovaly horu, vlastně gigantický kamenný sloup, jehož základna i vrch byly v nedohlednu. Otevíral se jim pohled na další a další úbočí a terasy, pokryté fortifikačními objekty.

Na rozdíl od stěny, z níž vystartovali, některé ze staveb musely už delší dobu ležet v rozvalinách, jiné vyhlížely jako čerstvě vypálené. Přímo pod křídly jim proklouzla mohutná věž ze šedivých kvádrů, vysunutá na skalním ostrohu přímo do prostoru. I ona byla prázdnou očouzenou skořepinou se zbytky ohořelých krovů místo střechy. A za ní se objevily další, též vypálené. Trčely ze skalnatých svahů jako oharky svící z čokoládového, vedrem rozteklého dortu. Neboť i skála pod jejich základy, vypálená do hněda, nesla stopy značného žáru, jemuž musela být před nedávnem vystavena. Trosky věží spojovaly mnohonásobné pásy hradeb, mohutné začouzené zdi s rozbitým cimbuřím. Nicméně zahlédli i opevnění, která útok přečkala. O samotě stojící obranné věže. Obrovité donjony, snad skutečně

postavené obry. Mohutné skalní forty, přiléhající ke kolmo stesaným stěnám, v nichž se černaly vstupy do podzemí. Někde chráněné rošty mříží, jejichž váha se spíše počítala na tuny než na centy, jinde osazené dvoukřídlymi vraty z dubových klád. Minuli i podobný můstek, z jakého startovali. Také připomínal exponovanou momentku, zachycující zřícení mostu, a von Gallwitzovi se opět z toho pohledu zatočila hlava. Uhnul zrakem a brýle mu zalila sluneční zář. Před očima se mu roztančila duhová kola, a když se rozplynula, měl dojem, že na sklech brýlí po nich zbyly tři černé tečky.

Ze slunce se na ně řítit tříčlenný roj, vedený žlutým Spadem.

„To je dost, že už jste tady,“ ozval se Guyner, jehož stroj se ponořil pod von Gallwitzův Albatros, aby svící vyplul napravo od jeho roje. „Přeskupíme se do dvojic, kurs sto osmdesát, cestovní otáčky,“ dodal, když i s Vossem a Thierym vklouzl před jeho stroj.

Nechali stěnu Vínólfu za zády a se sluncem zprava zamířili do modrého nekonečna. Letěli

asi dvacet minut a von Gallwitz se otočil, aby se pokochal pohledem na Víngólf. Avšak k jeho udivení hora za jejich zády zmizela, ač nikde nebylo ani stopy po nějakém mraku. Při opětovném pohledu dopředu ho čekalo další překvapení. Ani ne z tisícimetrové výše se k nim dlouhou řadou útesů vzpínala hrana náhorní plošiny, rozťatá v ose jejich letu hlubokým kaňonem.

„Co je to za triky?“ vykřikl von Gallwitz překvapeně do hukotu motoru.

„Takhle to tady funguje, Witzi,“ ozval se Werner. „Víngólf trčí z propasti, jejíž dno jsme ani já, ani Gí ještě nikdy nezahlédli. A když od něho letíš čtvrt hodiny pryč, dojde k něčemu, jako když se obrací sklenice naruby. Kdybys byl mouchou vevnitř, tak jsi najednou venku, a když letíš zvenku, tak jsi najednou vevnitř.“

„Ví někdo, co je to za řeku?“ ozval se Rhys-Davies, jehož stroj se houpal vedle Wernerova Fokkeru.

Pod letouny se zatím kaňon otevřel a na jeho dně se zaleskl stříbrný hádek vodního toku.

„To je Fimbultul. Protéká Álfheimem. Ostat-

ně máš ho na mapě, Árdý,“ Thierry, letící zcela vpředu vedle žlutého Spadu, upozornil Rhys-Daviese.

„Árdý? To není špatný,“ odsouhlasil Guynemer baronův nápad s anglickým hláskováním počátečních písmen Rhys-Daviesova jména. „Bude se to rychleji říkat než to jeho šlechtický jméno. Jo, podle hauptmanna,“ pokračoval, „Ófni přiletěl tudy a také tudy zmizel, messieurs.“

„A některým ještě nakakal na hlavičky, mon commandant,“ připomněl se Muspratt potměšile.

„Witzi, ten tvůj wingman je nějak moc ukecanej,“ odsekl George. „Přejdeme do linie, rychlost sto čtyřicet,“ velel, „rozestup tisíc metrů, zatím. Pak se budem muset roztáhnout ještě víc, protože údolí se ještě rozšíří.“

Guynemer měl pravdu. Mapa, kterou rytíř Arnim vyňal z pouzdra na levé straně kokpitu a rozprostřenou zastrčil za trubkovou výztuhu pod závěry kulometů, odpovídala jeho tvrzení. Po několika minutách letu je původně úzký ka-

ňon přivedl na kraj široké kotliny, rozbrázděné podélnými hřbety lesnatých pahorků.

Letouny se zakolébaly, jak piloti rozšiřovali linii letu. Téměř okamžitě byl von Gallwitz sám nad údolím Álfheimu. Toliko tečky v modři po stranách prozrazovaly přítomnost Muspratta zprava a Rhys-Daviese zleva.

Letěl nad východním okrajem hlavního údolí řeky, nad pahorkatinou, protkanou mnoha říčkami a potoky, jež se všechny, jako modravá žebra na zeleni listu, spojovaly do řapíku Fimbultulu. Avšak neviděl žádná jezera, nemohla to tedy být krajina, nad kterou ho v první noc vedla Reginleif cestou do Valhaly.

Byli ve vzduchu skoro tři čtvrtě hodiny a hukot motoru se již proměnil ve zvláštní druh hustého ticha, které mu nikdy nevadilo v přemýšlení.

Neměl si vzpomenout na Reginleif. Aniž tomu mohl zabránit, vybavil si okamžiky svého přechodu. Požár letounu a vše, co s ním valkýra dělala. Znovu cítil pach spáleniny, znovu vnímal dotyky valkýry. Krátce se v něm svářil od-

por a děs s prudkou fyzickou touhou. Projela jím křeč a věrný Albatros ihned zareagoval prudkým zhoupnutím. Zakývání křídel odkrylo pilotovi napůl rozevláté obláčky bledého dýmu, válející se nad vedlejším údolím. Nasál vzduch v závětrí větrného štítku a uvědomil si, že skutečně páchne spáleninou.

„Tady Witz,“ představil se jako do telefonu, „mám zprávu pro Gí. Ve vedlejším údolí vidím stopy po požáru.“

„To by mohlo bejt údolí Kerlaugy. Má tam bejt pár osad, ve kterejch živoří zbytky Álfů. Obhlídni to, Witzi. A Muspratt ať tě kreje.“

Překlopil stroj na levá křídla a ostrou glisádou padal do postranního údolí. Dva nula, jedna osm, jedna pět, jedna nula, protáčela se ručička výškoměru, ukotveného na černé příčné vzpěře. Letoun byl již pod úrovní hřebene, s přiškrceným motorem vyrovnal boční sklon a pokračoval v přímém klesání. Koutkem oka, okrajem brýlí, postřehl Musprattův S.E.5a, kroužící nad údolím jako přerostlé káně.

Teprve těsně nad povrchem srovnal stroj.

Mírně přidal plyn a jemně korigoval výšku nad korunami topolů, vrb a olší, vroubících v mírných zákrutech řeku a její drobné přítoky. Nad jedním potokem postřehl dřevěný mostek, sroubený z otesaných klád mezi dvojitou řadou pilot. Odkryl i vozovou cestu, přiléhající k řece. Pod křídly se mihla drobná políčka, některá ještě nezoraná strniště, zeleně prokmitly louky s černobílými flíčky poděšených kravek, které s vysoko zdviženými ocasy prchaly před letounem. To vše náhle pohltila šedá stěna nasládlého kouře.

Von Gallwitz přitáhl pilotní páku na břicho a Albatros s ryčícím motorem se poslušně vzepjal do svíčky. Dusivý kouř, vířící v cárech kolem, přinutil pilota ke kašli. Odtlačil řídicí páku, citlivě zapracoval křidélky a Albatros přešel do silně kloněné zatáčky. Ani se nemusil příliš vyklánět ze sedačky, aby za oponou dýmu mohl vidět požářiště. Dohořívající sruby, některé rozdrčené či vyvrácené ze základů, proměněné v kupy ohořelých trámů, jako sirky přelámané a i s kořeny vytrhané stromy s ožehlými korunami, hluboké brázdy vyplněné kalnou vodou,

snad zbytky potoka, jehož prázdné koryto dělilo spáleniště na dvě poloviny blátivou čmouhou.

Při druhém obletu zaznamenal von Gallwitz i obrovské, kráterům po vybuchlých granátech podobné otisky tlap s vějířovitými sekanci drápů a se zadupanými zbytky proutěných plotů, okrouhlé skvrny na prach spálené země a po obvodu toho náměstí zkázy vyvrácené stromy, směřující korunami ven jako po obří explozi.

„Witzi, přestaň kašlat a řekni, co vidíš,“ dožadoval se netrpělivě hlášení vzdálený George.

„Je to něco jako Verdun. Nebo Ypry. Vždyť to znáš,“ znechuceně hlásil von Gallwitz.

„Vypálený a totálně zničený prostor tak o průměru,“ vyklonil se z letounu a odhadoval černou plochu pod sebou, „asi šest set metrů. Na obvodu vyvrácené stromy. Některé zbytky stavení ještě doutnají. Žádné stopy po mrtvolách...“ vtom postřehl pod sebou dva kroužící havrany.

„Mám tady Hugina a Munina,“ oznámil.

„Asi taky podávaj raport,“ komentoval Guy-nemer, „starej si nás prověřuje. Dobrá, pokračuj

s Musprattem na jih, my se přidržíme Fimbultulu a poohlídne se po těch pěšácích. Sraz nad Hlídkjálfe. Ten nemůžete minout. Chlapi, oči na š'opkách," nabádavě se rozloučil.

Rytíř Arnim vyrovnal stroj a namířil si to k jihu, stále v přízemní výšce.

„Pánové, tohle vás bude zajímat,“ von Gallwitz mírně pozvedl letoun, „letím nad jeho startovací drahou. Je to pás vyvrácených stromů,“ hlásil, co viděl, „dvě stě metrů dlouhý. Už je konec... pak skáče, tady je krásný otisk tlap. A po stranách sražené stromy od křídel. Další dopad... asi tak po padesáti metrech. A vpředu vidím další... Už jsem nad ním... jen mělké otisky zadních tlap a rýha po ocasu...“

„Na kolik odhaduješ celkovou délku?“ se zájmem se ptal Thierry. Ač vzdálený, musel pečlivě naslouchat.

„Dva, dva a půl kilometru,“ odhadoval von Gallwitz.

„Pěkně děkuju, čistit takovou dráhu. Ženisté z výstavby polních letiš' by ho pěkně proklínali,“ zapojil se Rhys-Davies do konference.

„V bezlesém nebo křovinatém terénu s tvrdým povrchem by to mohlo být značně míň,“ upozorňoval Muspratt. „Letím nad Witzem a mám lepší přehled. Při rozběhu musel do těch stromů bít se značnou silou. I z mého tisíce metrů je to průsek jako hrom. Tohle by mu na holé kamenité pláni odpadlo. Možná by mu v takovém terénu stačilo osm set, pět set metrů.“

Von Gallwitz setrval v přízemní výšce i poté, co jakékoli dračí stopy zmizely. S potěšením slalomovitě kličkoval nad řekou mezi většími stromy. Létání je přece jenom krásné, pomyslel si, když dal plný plyn a zvedl lesknoucí se příd' Albatrosu k obloze.

Ve výši tisíc pět set metrů se s Musprattem setkali. Údolí pod nimi přehrazoval mohutný skalní masiv, takže museli dalších deset minut kroužit a nabírat výšku, aby jej mohli přeskočit.

Konečně se protáhli nad zvětralými skalami hřebenu a za ním je překvapila úplně jiná krajina.

Pustá nedohledná kamenitá pláň.

Von Gallwitzovi připadlo, že je nekonečná

a že hory, rýsující se hluboko na jihu, jsou jen horečnatou vidinou z pekelného snu. Byly to řady a řady sopek a křivých štítů s chocholy dýmu u vrcholů.

„Pod námi je nějaká věž,“ Muspratt se zřejmě díval dolů místo na vzdálené hory. Von Gallwitz zakolébal svou bednou, aby se též podíval.

Na mohutném ostrohu, do planiny vysunutém výběžku masivu, jenž právě přeletěli, trůnila impozantní pevnostní stavba.

Vskutku věž.

Ale obří, gigantická. Větší než věže Valhaly. Z ptačí perspektivy se zdálo, že šedočerný válec svou masou skalisko, na němž stojí, přímo drtí. Nad kužel šedozelené střechy z břidlice přečnívaly čtyři hranolovité komíny. Jako nohy u převržené stoličky. Kolem, ve výši zubatého ochozu, kroužily vážky. Jedna žlutá, s pestrým ocasem, druhá hnědě stříbrná s jasně zelenou hlavou, třetí, nejmenší a jaksi nahrbená nevýrazně šedozelená, a čtvrtá, čokoládově hnědá s bíle lemovanými pavími oky na konci křídel.

Letouny jejich výpravy.

Takže to byl Hlíðskjálfr a Gí měl pravdu. Tahle stavba se přehlédnout nedala.

Von Gallwitz stáhl plyn a na volnoběh, následován Musprattovým S.E.5a, počal se klouzavě snášet ke věži. Zprava zářilo slunce v poslední třetině své dráhy. Podle palubních hodin byl již téměř hodinu ve vzduchu a palivoměr ukazoval dvoutřetinovou zásobu benzínu. Spotřeba tedy byla přiměřená. Přesto se rytíř Arnim nahnul dopředu, pravačkou přepnul palivový kohout na přístrojové desce, poté ji přesunul na rukojeť hustilky a počal tlakovat nádrž. Přes brýle zavadil očima o černě lakovanou pochvu meče.

Vlastně jej nikdy nevyzkoušel, napadlo ho. Jen jednou, ihned poté, co ji dostal, vysunul katanu z pochvy a prohlížel si její dokonalou čepel. Leč šermovat – to s ní nezkusil. Znovu přes brýle střílel zrakem po zbraní. Jako šavlí, také katanou se spíše seká než bodá, takže pro něho, cvičeného v šermu šavlí, bude výhodnější než oboustranně broušené bodné zbraně valkýr, zvažoval. Náhle byl rád, že má meč s sebou.

Tady mu bude spíše potřebný než na Zemi. Tady to nebude jenom talisman.

Vyhlédl přes hranu kokpitu. Věž byla na dosah a svou obrovitostí jako by se tlačila přímo do pilotního prostoru.

Přešel do kroužení a Hlídskjálf postupně odhaloval jeho zrakům další a další detaily své gigantické konstrukce. Šedočerné kvádry kyklopského zdiva, šroubovice střílen za okovanými okenicemi, jejichž zčernalé dřevo neslo stopy ohně. Propastný příkop oddělující obří bergfrid od vlastního horského masivu, připomínající sek gigantické sekery vedený na kořen ostrohu. A most nad ním, jakoby sestavený ze sirek. Celek připomínající krajinu dětské železnice se pozvolna podsouval pod břicho Albatrosu, jak rytíř Arnim s Rhys-Daviesem v závěsu oblétał komolou střechu s nepřehlédnutelnými komíny.

Následným závitem spirály vylétli ze stínu věže zpět do slunce a do von Gallwitzových brýlí udeřil odlesk vody. Hluboko pod nimi úpatí ostrohu obkličoval zákrut poměrně široké řeky, doposud skryté pod stromovím, jež lemovalo

její tok. Víc k jihu ale stromy nerostly, pod křídly letounu nyní defilovala rovina, pokryta toliko řídké rostoucími křovinami. Avšak sotva stačil mladík postřehnout její vyprahlost, zaprášený zelenohnědě žíhaný povrch rychle proklouzl vzad a další závit spirály přivedl dvojici letounů zpět za věž, nad ostroh. Most přes příkop se výrazně zvětšil. Daly se rozeznat i girlandy řetězů, na nichž byl zavěšen. I stříbrný hádek vody na dně.

Na mostě se cosi pohybovalo. Ta tam byla představa dětské železnice, průvod neznatelně se pohybujících jezdců spíš von Gallwitzovi připomněl výstavu cínových figurek. I tam byly na podložkách sešikovány drobounké figurky bradatých rytířů s kulatými štíty, kuželovitými přilbami a se špičkami dvojité prohnutých luků, přesahujících do oceli zakuté plece. A právě průvod takových postaviček na maličkých replikách koní se sunul i po mostovce do Hlídkjálfu.

Výprava Grímniho synů a jejich bratranců, dovtípil se pilot. Aspoň mají o starost méně, drak si jich zřejmě při návratu nevšiml. Br, von Gall-

witz se v duchu otřásl. Nechtěl by být na místě jezdce, který by v otevřeném terénu musel vzdorovat zlomyslné dračí zlobě. Nu, teď už jsou v bezpečí, zabloudil očima zpět na kyklopské zdivo bergfridu.

Ta věž je vskutku nedobytná, pomyslel si s respektem, měře očima svislé skalní srázy pod základy bergfridu. A pravděpodobně také odolná proti dračímu dechu, napadlo ho, když ho znovu zaujalo nezvyklé šroubovicové rozmístění střílen s mohutnými okenicemi. Asi je rozdělena vnitřními příčkami do mnoha kobek jako bitevní křižníky Hochseeflotte, přemítal, když se s Musprattem konečně přiřazovali ke Guynerově skupině.

„Vítejte nad Hlídskjálfem, messieurs,“ Guyner nasadil tón jako hradní průvodce, „nad předsunutou pozorovatelnou Valhaly. Wern a baron už to znají, ale abyste i vy byli v obraze. Tady vodsad' nám bude Boelcke velet při bitvě a trpaslíci tvrděj,“ Francouz rychle přešel do svého obvyklého tónu, „že vodsad' Grímni šmíruje celej Niflheim. Jo, a ten buš pod náma, to už

je část Vígrídký pláně, a ty kopce na jižním obzoru, to nejsou čerstvě ošpicovaný tužky, ale pohraniční sopky Múspellu. Vidíte ten plac za řekou?“ Guynemer vyvedl svého Spada z kroužení a stočil letoun do protisměru. „Je tam vyčištěná dráha,“ von Gallwitzovi, který zopakoval jeho manévr, stačilo se jen vyklonit z kokpitu a téměř okamžitě zpozoroval na okraji kropenatě žlutozeleného buše okrový protáhlý obdélník prozatímního letiště s bílošedým hranolem osamělého plátěného hangáru v rohu, „a starej slíbil, že v noci budou kolem ní planout ohně, kdybysme se s návratem zpozdili a někdo by potřeboval si tady předčasně hačnout. A protože, jak vidím, tady ještě starej není, aby nám řekl něco hřejivýho na cestu, nebudem tady zbytečně okounět a pálit šťávu. Na jih, messieurs,“ zavelel, „podíváme se, jestli si Súrt nepouští nějaký draky nad svou zahrádkou.“

„Oui, mon commandant,“ byl to Muspratt, který mu s příšerným přízvukem odpověděl. Ostatní mlčeli, když stáčeli letouny nad pustou pláň.

Počali se řadit do formace a Guynemer se nepřestával starat.

„Werne, jak seš na tom se šťávou? Už máš to dračí vejce prázdný?“

Vossův trojplošník, jenž ze všech letounů výpravy měl nejmenší vytrvalost, právě křížil von Gallwitzovu dráhu. Nad hlavou mu proklouzl podvozek s pomocnou nosnou plochou mezi koly s úzkými obručemi a rytíř teprve nyní postřehl podlouhlé kožnaté vejce nahnědlé barvy, přitištěné k bledě modrému břichu Fokkeru a zavěšené na dvojici mosazných pásů. Před startem z Valhaly je trpasličí mechanici naplnili benzínem a napojili na palivový systém. Jak se Werner valil nad ním, nízké slunce se na závěsech odrazilo dvojitým prasátkem a dlablo rytíře Arnima do očí.

„Je to výborné. Ještě v něm něco je. A zbývá mi celý hlavní tank. Spojovací potrubí zatím těsní. Tróin má zlaté ruce,“ chválil svého mechanika.

„A něco v kebuli,“ souhlasil uklidněný Guynemer.

To již, opět uspořádání v dvojicích, Francouzova nejniž a vpravo, uprostřed pak Vossova a nejvyš a poněkud vlevo von Gallwitzova, směřovali přes pustou pláň k jihu. Obrovitý kubus Hlídkjálfa se tratil za jejich zády, avšak nepřestával vyčínat nad obrys ostrohu jako bradavice na nose.

„To je skutečně dračí vejce, co visí Wernovi pod bednou?“ projevil opožděnou zvědavost Muspratt. Zřejmě se chtěl bavit a von Gallwitz se mu nedivil. Let nad kamenitou pustinou byl ihned zpočátku nudný. Jako let nad mořem.

„Jo,“ potvrdil Thierry lakonicky. Ani on nebyl ve své kůži, směřovali hluboko do nepřátelského zápolí a to zřejmě narušilo i jeho obvyklou přívětivou hovornost. Anebo nechtěl provokovat Guynemera, který, když velel, neměl rád zbytečné řeči ve vzduchu. Avšak George je nekáral, asi neměl námitky, aby si piloti ukrátili nudu letu nad monotónním Vígrídem. „Trpaslíci je vykuchali z mršiny staré Aurgelmi a pak vyfoukli. Jsou lehká a hodně se nadřeš,“ rozpovídal se přece baron, když George mlčel,

„než jejich blánu propíchněš nožem. Vleze se do něho dvě stě litrů benzínu, a když je prázdné, zatáhneš za páčku, závěsné pásy se uvolní, odpadnou i s vejcem, a ty máš zase obratný letoun. To stejné můžeš pochopitelně udělat i dřív, když tě třeba někdo napadne...“

„Zajímavé,“ připojil se k dálkovému hovoru i Rhys-Davies, „že to nikoho nenapadlo u nás doma.“

„Tam to není třeba,“ vpadl velitel. Ani George neodolal nutkání si splknout a uvolnit nervové napětí, které všichni pociťovali stále zřetelněji. „Tam jsou letiště hned za frontou, tam není žádná zkurvená nekonečná pláň jako tenhle zasranej Vígríd.“

Guynemer neproklínal terén pod nimi nadarmo. Porost zřídla, ostrůvky zeleně se vytratily. Neletěli již nad bušem, nýbrž nad nehostinnou kamenitou pouští, kde by se nedalo ani nouzově přistát. Natož přežít. Pod křídly letounů se nyní posouval nazad povrch zbrázděný hlubokými roklemi a i na těch rovinnatějších místech pokrytý mohutnými balvany. I z výše jednoho kilo-

metru je zrazovaly dlouhé stíny, vržené sluncem pozdního odpoledne. Bezútěšnost krajiny umocňovaly kotouče šedého prachu, jež tu a tam, bez zjevné příčiny, se honily nad suťovými poli, stáčejíce se do nálevek vzdušných vírů. Ač prachové částice se držely při zemi, neviditelné okraje vzdušných proudů si při přeletu písečných vírů braly do náruče jeden letoun výpravy za druhým a doposud klidný let se změnil v něco, co připomínalo jízdu po vytlučené silnici.

Guynemer svůj dvojčlenný roj, který jako nejnižší trpěl turbulencí nejvíc, zvedl vzhůru a von Gallwitzovi, když i Voss následoval Francouzova příkladu, nezbylo než učinit totéž.

Ručička výškoměru se trhaně rozběhla po bílé stupnici. Ostré kuželovité štíty jižního pohorí postupně vklouzávaly pod před' letounu. Po půlhodinovém letu byly značně blíže. Původní namodralá hradba na obzoru se rozpadla do jednotlivých okrově hnědých homolí, opásaných zelení. Příznivá poloha slunce, zářilo z boku a zezadu, odhalovala místa, kde jazyky tmavší

hnědi narušovaly prstence zeleně a svými špičkami dosahovaly až vrcholů. Z nich, jak rytíř Arnim napočítal, v pěti případech vystupovaly sloupy nažloutlého dýmu a páry. Nebyl si sice jist, ale měl dojem, že jednou dokonce zahlédl i plameny šlehající z kráteru.

Na Georgův příkaz nabírali stále výšku. Otevíral se jim pohled na další a další řetězce sopek. Na další a další sloupce dýmu, pojící se do souvislých černošedých mraků. Ve výšce tři tisíce pět set metrů se znovu stočili přímo na jih a zamířili ke krajním horám. Von Gallwitz cítil, jak mu chladem tuhnou kolena, a o to děsivější byl pohled na dýmící sopky. Již nepřipomínaly něco tak nevinného jako čerstvě ořezané tužky.

Po pěti minutách se vznášeli nad nejdivočejší krajinou, jakou kdy mladík spatřil. Byly to zdesateronásobené Liparské ostrovy, jedna Stromboli vedle druhé. Plavil se okolo těch pitoreskních ostrovů na strýcově jachtě společně s rodiči při jejich poslední předválečné dovolené. Matka byla po Itálii přímo posedlá a byl to právě její bratr, kdo jí navrhl, že v Itálii stojí za

zhlédnutí i jiná místa než jen Benátky, Florencie a Řím.

„Mějte voči v hrsti,“ varoval je Guynemer. Ale krajina byla prosta života, ač vegetace na úbočích a zeleň v úzkých údolích vnukala přesvědčení, že Múspell není zcela nehostinný.

Útok přišel z nečekané strany.

„Gí, podívej se dozadu,“ Thierry opět osvědčil svůj ostrý zrak. Zbývajících pět letounů se zachvělo, jak se jejich piloti ohlédli.

„Na sedmi hodinách,“ upřesnil Belgičan polohu hodinovým kódem.

Na Vígrídu, za jejich zády, se něco dělo. Od východu, proti klesajícímu slunci, vlnivě postupovala nažloutlá stužka.

„Písečná bouře!“ Rhys-Davies první rozpoznal, co se jim snaží odříznout cestu zpět.

„Točíme zpátky,“ ihned rozhodl George. „A plnej plyn,“ zavelel.

Letouny, jako by byly spojeny lanem, se současně naklonily v ostré zatáčce, když výprava zaujímala zpáteční kurs.

„Gí, proč nás Boelcke nevaroval?“ chtěl vědět von Gallwitz.

„Na tuhle vzdálenost Grímniho telefon nefunguje,“ reagoval Guynemer. „Nebo ještě není doma, co já vím. Budem muset uhnout k severu. Jak jste na tom se šťávou?“ informoval se.

Ukázalo se, že paradoxně nejvíc paliva má Werner. Na hodinu a půl. Ostatní jen na hodinu, a možná ani to ne. Což by do Valhaly stačilo jen při přímém, úzkostlivě hospodárném letu.

„Jestli nás bouře rozdělí a dostanete se do průseru, snažte se dotlačit bednu až k Hlídskjál-fu,“ připomněl jim nouzové letiště za řekou pod ostrohem.

To již pod letouny defiloval šedožlutý povrch Vígrídu.

„Vidíte ty tromby?“ von Gallwitz si uvědomil, že Thierryho hlas za jeho uchem nezní tak jasně jako dřív. Žlutá stužka na východě nabyla již rozměrů solidní plachty. Rychle požírala jak kovovějící modř oblohy, tak šed' planiny. Její doposud souvislé čelo se rozpadlo do aleje šikmo nakloněných esovitě prohnutých válců žlu-

tohnědé barvy. „Tomuhle jdu z cesty!“ to musel být Árdý, sotva rozeznatelný hlas jako by zněl ze studny.

„Stoupejte jako všichni čerti!“ bzučel von Gallwitzovi do ucha nějaký komár Guynemero-vým hlasem.

Formace se rozpadla. Piloti na plný plyn hnali letouny, zavěšené na vrtuli, vzhůru a na sever.

Sever ukazoval i kompas ve von Gallwitzově Albatrosu, když čirý vzduch zkalněl a ostatní letouny zmizely v nažloutlém oparu.

První náraz jím zacloumal a druhý strhl celý letoun dolů, k zemi.

* * *

Von Gallwitz se potýkal s řízením již dvacet minut. Svislé proudy letoun střídavě vykopávaly vzhůru, aby vzápětí, se sténajícími křídly a vyjícím motorem, jej strhávaly k zemi. Sedačka mizela pod tělem a jenom poutací řemeny spojovaly pilota se strojem. Nožní řízení bolestivě

tlouklo do pat, jemný prach štípal v nose a dusil v hrdle.

Nosné plochy se chvěly a kroutily. Praskaly stehy, jimiž byl plátěný potah přišit k jednotlivým žebrům.

Instinktivně cítil, že konstrukce draku je namáhána až na doraz. Každou chvíli očekával zlomení jednoduchého nosníku spodního křídla. V něm spočívala největší slabina Albatrosu D.V.a, v tom úzkém jednonosníkovém spodním křídle. Von Gallwitz by mohl vyjmenovat dlouhý seznam kamarádů, kteří na jeho omezenou pevnost doplatili životem.

Další prudký úder do řízení! Stroj se neovládaně překotil na křídlo, odstředivá síla rvala pilota ze sedačky. Ještě jeden kopanec odspodu – a prostor kolem náhle zprůhledněl.

Jako výšleh z plamenometu prosekl vzduch zprava oranžový ohnivý jazyk. Před duralovou přídí letounu, v duhovém kotouči vrtule, zarotovala šedožlutá země.

Von Gallwitz kopl do nožního řízení. Letoun naštěstí správně zareagoval a rotace se zastavi-

la. Další šleh plamenometem, tentokrát zleva, olízl koncový oblouk spodního křídla. Plátěný potah zpuchýřovatěl a zčernal. Ohořelé cáry se s práskavým zvukem odtrhly a zavířily za ocasními plochami. Motor vynechal, jak pilot prudce přidal plyn. Pak opožděně zabral, von Gallwitz přirazil řídicí páku na břicho a zvedl stroj do přemetu. Zaklonil hlavu.

Na pozadí cárů žluté mlhy rozpadající se prachové bouře hnal se za ním netvor.

Blanitá křídla, zuřivě bičující éter. Dlouhá hadí šíje, zakončená kropenatě zelenou dračí hlavou s protáhlým čenichem. Z něho mezi zarostlými železnými kruhy čnicí převislé špičáky. Vypoulené, blízko u sebe posazené oči, plné chladné záště.

Na celé pozorování von Gallwitzovi stačilo půl sekundy. Dokončil přemet a v mžiku seděl útočníkovi za zády.

Třicet, čtyřicet metrů před ním vlnila se ze strany na stranu ostny vyztužená svislá ocasní ploutev. Nasazená na kuželovitě se rozšiřující ohon, jenž přecházel do válcovitého, na hřbetu

smaragdově se lesknoucího těla. Drak, ač nerosvratelně menší než Ófni, nejméně dvojnásobně přesahoval rozpětí Albatrosu a vířil vzduch mnohem víc než klasický stroj. Letoun tančil v jeho úplavu jako splávek na hladině horského potoka. Řídící páka v pilotových rukou opisovala nepravidelné osmičky, jimiž von Gallwitz vyrovnával nárazy rozčeřeného vzduchu. Ani toto mu ale nevadilo s obdivem pozorovat práci dračího těla. Majestátní záběry perutí, elegantní vlnění ocasu a rytmicky se boulicí šupinatou kůži podél hřbetu nad křídelními klouby a na bocích dračího trupu. Všude tam, kde se napínaly a smršťovaly mohutné létací svaly. Střed kruhové mušky vyplnila podivně se třepetající bílá skvrna na dračí šíji, avšak von Gallwitzovi, zaujatému elegantní hrou svalů, nepřišlo na mysl, aby využil ideální střelecké pozice.

Ouha! Dračí perutě se náhle zasekly do vzduchu jako dvojité vějíř a plazí hlava na dlouhém krku sebou švihla vzad. Bestie na okamžik strnula ve vzduchu, připravena uštknout přelétající letoun gejířem plamenů.

Reflexem frontového stíhače přirazil von Gallwitz páku řízení úplně vlevo, k segmentu ovládání plynu, a vykopl levou nohou. Albatros s pronikavým hvízdáním lankových výztuh se propadl po levém křídle. Nad pravými nosnými plochami zahučela lavina plamenů. Pak mávla obrovská šedě průsvitná blána křídla. Zazněl kratičkový třesk, jak se stroj otřel o dračí perut', a posléze se blesklo světlé ještěří břicho kryté šestibokými štítky.

Jakýkoli obdiv k bestii z rytíře Arnima rázem vyprchal. Vyvedl letoun z levé spirály a překlopil do pravé, přirazil řídicí páku k břichu až na přežku popruhů a dal plný plyn. Albatros dravě skočil vpřed a zrychlení vtlačilo pilota do sedačky. Očima hledal protivníka.

Aha, tu je. Drak musel pokračovat levou spirálou, neboť byl o něco níž vlevo od Albatrosu, stoupajícího ve svíci. Nové kopnutí vlevo a letoun se zvrátil po křídle.

Von Gallwitz stiskl zuby. Měl znovu navrch a nyní své výhody využije. Blanitá křídla bestie rostla v kruhové mušce, umístěné nad ústím pra-

vého Spandau. Další a další detaily dračího trupu naskakovaly jako ve zrychleném filmu. Ocasní blána, napnutá mezi zadními tlapami, temnou zelení se lesknoucí šupiny, klenuté kosťené desky, kryjící ramenní klouby, dlouhý krk, esovitě se prohýbající zpět, jak se hlava na jeho konci, připomínající mechem obrostlý balvan, natáčela k útočícímu letounu.

Nemohl déle vyčkávat. Ve vzdálenosti čtyřiceti metrů od cíle stiskl poniklované páčky kulometů. Od ústí obou špandav vyrazily žluté nitky a počaly se vpíjet do cíle. Celý letoun zavibroval, vzduchem vířily odtržené šupiny a střepy rohovinových destiček. Smaragdově zelený hřbet monstra se pokryl postupující řadou rudých skvrn, z nichž se v drobných spirálách počala odvíjet narůžovělá mlha.

Von Gallwitz jemně přitahoval páku řízení a žluté biče se zakously do šije draka. Balvanu podobná hlava sebou švihla do strany a plamená čepel se neškodně vetkla kolmo do nebe.

Proboha!

Ta skvrna – to je člověk!

Postava v bílém plápolajícím rouchu se úporně tiskla k šupinaté kůži a křečovitě se přidržovala kostních štítků, věčnicích krk bestie jako okruží španělského granda.

Instinktivně pustil páčky spouští, ač drak zdaleka neměl dost. Levá peruč máchla vzhůru. Bestie se obratně překulila napravo a žluté stopovky střel z kulometů vyhasly v prázdnu.

Jakmile von Gallwitz přerušil palbu a umkl zvonivý štěkot špandav, přes řev motoru opět proniklo práskání strženého potahu z rozdrceného konce pravého horního křídla, tam, kde se o ně otřela dračí peruč.

Leč pilot ty varovné zvuky nevnímal. Zcela zmaten se vyklonil z kokpitu.

Blanitá křídla čeřila kalný vzduch sto metrů pod ním. Bestie unikala zpět na jih, i se svým podivným pasažérem. Rytíř Arnim by mohl přísahat, že to, co měl dračí cestující na sobě, byla mnišská kutna.

„Gí, slyšíš mě, Gí, slyšíš?“ rozpomněl se na možnost spojení a křičel do vrtulového proudu.

„Mám tady draka, mám tady draka. Sedí na něm nějaký chlap,“ připojil bezradně.

Když se nedočkal odpovědi, vyklonil se na druhou stranu, aby obhlédl terén pod sebou.

Proboha, kam to v zápalu boje zaletěl?!

V klubkách prachu se pod ním rozprostíraly trosky města. Nepředstavitelně zdemolované budovy, které musely vyhořet několikrát po sobě, než je obludné bombardování rozbilo na padrt'. I z těch nejméně porušených domů zůstaly jen obvodové zdi, takže ze vzduchu vyhlížely jako totálně vykotlané, zčernalé zuby, zavalené až do výše prvních pater sutinami. Cihelnou drtí, betonovými bloky, roztráštěnou střešní krytinou a troskami ocelových bojových strojů. Vypálenými vraky velkých nákladních aut, převrácenými děly a ohořelými obrněnými vozidly s krabicovitými korbami.

Náhle se začouzené kostry domů rozestoupily do rovného kaňonu, vyplněného další kolonou ožehklých dopravních prostředků. Byl to jen mžik, neboť letoun ten bulvár, nebo co to bylo, přeťal pravoúhlým letem. Přesto stačil rytíř Ar-

nim postřehnout podivnou sloupovou stavbu, uzavírající tu troskami zavalenou třídu.

Dvanáct obrovských dórských sloupů, stín vítězné trigy v trysku.

Brandenburská brána!

Nemohlo to být nic jiného než nejproslulejší berlínský monument. Její siluetu si nemohl pomýlit žádný Němec.

Avšak než překvapený von Gallwitz stačil postřehnout detaily, podivná oáza – maketa středu barbarsky zničeného Berlína – z níž jako z vápenice vystupoval sloup šedého prachu, zmizela za ocasem Albatrosu. Pod letounem nebylo zase nic jiného než šedožlutý povrch jednotvárné kamenité pláně.

Zmatenýma očima zatěkal po horizontu. Mračna žlutého prachu se již úplně rozpadla, hraniční hory Múspellu byly opět viditelné. Paprskům sklánějícího se slunce nestálo nic v cestě a úbočí sopek se v jeho světle měděně leskla. Pohlédl vpřed, zda nezahlédne masiv Hlídskjálfu, avšak obzor se tam šedohnědě kalil. Znovu se ohlédl, kde v kouřmu se rozpouštěl oblak vá-

penného prachu. A stejně tak nechal pilot rozplynout ve své mysli i obraz oázy s troskami zpustošeného Berlína. Nemohl si dovolit přepych zabývat se šílenými fata morganami. Byl zde přece drak a jeho pasažér.

Zkontroloval si netvorovu polohu. Okřídlený ještěr zřejmě obletěl trosky z druhé strany a nyní těsně nad povrchem Vígrídu usilovně sledoval kurs k jihu. Jednu chvíli von Gallwitzovi připadlo, že se postřelený drak dotkl země, zpod jeho těla se vyvalila oblaka zvířeného prachu, leč vzápětí počala bestie opět drze nabírat výšku.

Bleskový pohled na palivoměr. Benzínu zbývá ještě na třicet, možná čtyřicet minut. Je asi ve třetině vzdálenosti od Múspellu, takže od Hlidskjálfu ho dělí pětadvacet, třicet minut. K Vín-gólfu stejně nedolétne a při troše štěstí si může dovolit ještě jednu zteč. A ten chlap v bílé kutně? Což neříkal Gí, že jejich protivníky budou i menší ještěři s jezdci na hřbetě?, vypudil si z hlavy poslední námitky. Nerad odcházel od nedokončené práce.

Nebyl čas na váhání. Aniž by promarnil jedinou minutu, esovitě se snesl za okřídlenou bestii, jež se opět vytrvale šplhala vzhůru. Palbu zahájil ze vzdálenosti sta metrů. Neměl to být bleskový přepad, ale důkladný, postupný útok. Palci v rukavicích svíral páčky kulometů, jejich závěry mu horce bušily před obličejem a i v proudu vzduchu cítil pach střelného prachu a rozehřátého oleje, jak po celou dobu pozvolného přibližování zasypával cíl lavinou střel.

Nepatrně srovnal polohu stroje, mířil nyní na hranu zadní blány mezi opancéřované pazoury. Opět začaly odletovat šupiny. Viděl, jak se ocasní blána trhá. Bestie se nepatrně propadla, žluté stužky stopovek se prosmýkly kolem ocasní ploutve a v následujícím kmitu ji podélně rozpáraly.

Třepetavě se zhroutila do strany a odkryla hřbet draka.

Olověný déšť nyní z pětadvaceti metrů bušil do pravého ramenního kloubu. Kostěná deska krytu se roztránila, střepiny zavířily kolem jako do ventilátoru vhozené zbytky vaječné skořáp-

ky. Popraskala odhalená kůže a kolísavý řev šestiválcového Mercedesu přehlušil ryk dračí bestie, křečovitě švihající hlavou sem a tam. Na okamžik z rány bíle probleskla kost kloubu a pak se cíl propadl pod příď Albatrosu.

Pasažér z dračího hřbetu zmizel!

Avšak rytíř Arnim neměl čas nad tím uvažovat.

Motor zakašlal a vynechal, pilotem to smýklo a prsty mu sklouzly z kulometných spouští. Mercedes znovu zabral a zase vynechal. Jeho tón se rázem změnil. Zněl řinčivě, jako by se pod krycími plechy přídě převalovaly kuchyňské hrnce. Von Gallwitz potlačil, aby udržel rychlost, a zahýbal plynovou pákou. Motor nereagoval a nepravidelné rachocení z jeho nitra ještě zesílilo. Rytmické vlnění ventilových vahadel na hlavách jednotlivých válců se rozpadlo do chaotických křečí. Následně zazněl kovový třesk, vrtule sebou šklubla a poté se s konečnou platností zastavila.

Uklidňující hukot motoru byl ten tam. Zbylo

toliko hvízdání vzduchu kolem výztuh a tlukot uvolněného potahu.

„Scheisse, scheisse! Zastraná bouře! Zastraný písek, zadřel motor!“ von Gallwitz vztekle určil příčinu selhání.

„Hej, slyšíte mě někdo? Gí, Wernere, Muspratte, Árdý?“ volal a sledoval výškoměr. Drak ho přestal zajímat a proklínal se, proč se na tu bestii i s jejím záhadným cestujícím nevykašlal a nezamířil přímo přes Vígríd.

Ručička ukazovala pět set metrů a neúprosně klesala k nižším a nižším hodnotám. Vyklonil se z kokpitu a začal studovat povrch pod sebou. Musel najít místo k nouzovému přistání. Pod koly podvozku ubíhala kamenitá poušť s ostrůvky tu šedobílého, tu růžově hnědého písku, stopami po bouři.

V ose jeho letu se zvířil oblak prachu. Z něho jako křídla větrného mlýna máchaly perutě protivníka. Těžce raněný drak se právě zřítíl na povrch planiny.

Praskot trhaného plátna přehlušil ostatní zvuky. Albatros se propadl a naklonil na pravé

křídlo. Nad černě lakovanou vzpěrou žlutě zasvítilo napuštěné dřevo napůl odhalené kostry pravé horní nosné plochy. Zbytky potahu se třepotaly za odtokovou hranou a celý letoun sebou škubal v rytmu práskavých zvuků. Řízení silně táhlo doprava a von Gallwitz, jenž cítil, jak mu studený pot stéká po zádech, se vši silou opíral do řídicí páky, aby poškozený letoun udržel v přímém směru. Již si nevybíral místo k přistání. Jeho jedinou šancí, aby nenásledoval osud své kořisti, bylo sednout si přímo před sebe. A doufat, že ve výběhu nebude žádný balvan tak veliký, aby se o něj roztříštil celý stroj.

Poslední věc, kterou uvidím?, blesklo mu hlavou, když nakrátko pohlédl na rudou kouli na obzoru. Slunce stálo nad západem a obloha rychle tmavla. Tu a tam na ní vystupovaly chvějivé hvězdy.

Země ve stínu byla najednou blízko. Shluky balvanů, kamenné plotny nakupené přes sebe, mělká údolíčka vyplněná pískem a sutí. Skalní žlábků a koryta, jimiž se po prudkých zimních deštích musel valit vodní příval.

Viděl i svůj osud. Suťové pole, na jehož konci se v oblaku prachu zmítal zmrzačený drak. Ač pole nestínil žádný velký balvan, věděl, že přistání nemůže skončit dobře. Úmyslně potlačil letoun a vzápětí si řídicí páku přirazil k břichu. Týraný letoun prudce udeřil spodkem o kamenitý povrch. Zapraštil drcený podvozek. Utržená kola odstřelila dozadu a Albatros v oblaku narůžovělého prachu odskočil zpět do vzduchu. Po padesátimetrovém skoku opět udeřil do země. Druhý náraz pilotem mocně smýkl. Hlava v kukle udeřila o větrný štítek, jenž roztránila. Von Gallwitz měl dojem, že popruhy mu odřežou paže od zbytku těla, před očima se mu rozbíhala duhová kola, když další náraz nasměroval jeho hlavu proti závěru levé špandavy a svět okolo zčernal...

Cizinci z budoucnosti

Byl opět doma na vánočních prázdninách. Na Baltu musela zuřit bouře. I tady, deset kilometrů ve vnitrozemí, hvízdala za oknem meluzína. Nebo to zahučel oheň v kachlových kamnech, do nichž před chvílí starý Sepp přiložil?

Von Gallwitz otevřel oči právě včas, aby zahlédl zbytky plamene, za nímž se v oblaku páry objevila kymácející se dračí hlava. I přes jeho úspěšnou snahu urazit před konečným přistáním podvozek se Albatros, či spíš vrak, v nějž se proměnil, postavil na nos. Pahýl vrtule, a vlastně celý motor, nalevo vychýlený, jak popraskaly nosníky motorového lože, celá rozdrcená před stroje zapadla do jakési strouhy. Takže pilot, spíš visící v popruzích než sedící, měl pod sebou roztráštěné trosky, zatímco zbytek trupu s ocasními plochami za ním čněl šikmo do temnějšího nebe.

Duralová motorová přepážka se následkem nárazu musela deformovat a posunout dozadu.

Rytíř Arnim cítil její bolestivý tlak na nártu a holeně uvězněných nohou. I trubková lafeta kulometů se vytrhla z trupové překližky. Závěry špandav měl přímo pod bradou a kovové krabice zásobníků mu blokovaly stehna. Ani sardinka v krabičce olejovek nebyla lépe uvězněna než on v troskách své bedny. Spodní nosné plochy se odtrhly úplně. Horní, ze dvou třetin zbavené potahu, tu a tam s popraskanými pomocnými nosníky, částečně spojené s trupem pokřivenými vzpěrami baldachýnu, se svou náběžnou hranou dotýkaly kamenitého povrchu na protější hraně škarpy.

Znovu to zahučelo, jako když se startuje letovací lampa, a fialovým soumrakem šlehl oranžový plamen. Závan horkého vzduchu dechl von Gallwitzovi do tváře. Uvědomil si, že má stále na očích letecké brýle. Uvolnil ztuhlé ruce a brýle si sejmul. Sykal při tom bolestí, zhmožděný obličej přicházel k sobě.

Musel zaklonit hlavu, aby viděl před sebe.

Přímo proti němu, nízko nad obzorem, kralovaly temné obloze dvě zelené hvězdy. Teprve

když se mladíkovy plamenem oslněné oči přizpůsobily úbytku světla, uvědomil si souhlasný kývavý pohyb hvězd a nahrblý stín za nimi. Hleděl do očí zmrzačeného netvora.

Od stínu zaharašily kameny.

„Zatím – na tebe – nedoplivnu,“ drnčivě, chraplavě a s dlouhými odmlkami zaduněl nad temnou plání dračí hlas, „ty – malý – zbabělý – řezníku, – ale – do Helu – si tě – vezmu s sebou – jako – otroka.“

Znovu zazněl rachot odsouvaných kamenů. Vycházející hvězdy zaclonila plachta nezmrzačeného dračího křídla, jehož máchnutím si bestie snažila pomoci.

Rytíř Arnim sebou bezmocně zazmítal. Po-dařilo se mu rozepnout přezku popruhů a hrudí padl na závěry kulometů. Pokusil se je odtlačit. Zazněl skřípot, zbraně se o pár centimetrů pozvedly, ale současně zesílil tlak na uvězněné nohy.

Mladík zasténa bolestí a špandavy pustil.

Hučivě vyšlehl plamen, jak dračí bestie znovu zkoušela dostřel. Hrot přesně mířeného ohni-

vého kopí dosáhl téměř až k uvězněnému pilotovi. Naštěstí pro skrčeného rytíře vlna žáru nezasáhla jeho obličej přímo. Odclonil ji chladíčem, který byl u letounů typu Albatros vbudován do baldachýnu horního křídla. V roli štítu svou mosaznou plochou odrazil žár vzhůru. Přesto von Gallwitz cítil, jak se mu napíná pokožka obličeje a odděluje se od wthulových ostrůvků. Rozžhavený vzduch zasmrděl sírou, a ač se snažil nedýchat, bezmocně se dávivě rozkašlal.

Konečně závan svěžího vzduchu odvál bublinu horkého sirnatého plynu a v rytíři Arnimovi se zastavilo srdce. Zápach síry vystřídala vůně benzínu.

To je konec, blesklo mu hlavou. Drak ani nemusí popolézt dopředu. Další plamenný šleh určitě vyvolá explozi benzínových par, uniklých z beztak již nebezpečně nahřáté nádrže.

Od dračího stínu zaznívalo sípavé oddechování. Zmrzačená bestie načerpávala energii k dalšímu útoku.

„Už – se – dočkáš,“ zachraptěl drak opět. „Upeču tě – ve vlastní – šťávě,“ zmlkl, ale ne na

dlouho. „A přitom – jsi – měl – na dosah – ruky – velké – tajemství. – Klíč – k tomu, – co – lidé – chtě – jí, po – čem – tou – žíš – i – ty,“ i když ho řeč musela unavovat a oddalovala další plamen-
ný útok, neodolal dodělávající drak touze proná-
šet chlubné tirády. Byl si svou věcí jist.

„Ani – netušíš – jak – svato – krádežný – byl – tvůj – útok – ale – opozdil – ses – u – bo – žá – ku.“

Odněkud z dále večerní vánek přinesl tlumené zařinčení. A pak znovu. Do dračího oddecho-
vání, po tom dlouhém proslovu opět zesílilo a připomínalo odfukování parní lokomotivy, se nyní vmísil souvislý řinčivý rachot, jaký von Gallwitz nikdy neslyšel. Blížil se a sílil, bylo též slyšet i skřípění drceného šterku.

Drak přestal oddechovat. Na již úplně čer-
ném horizontu opět zaplála dvojice zelených hvězd. Začala se kývavě pozvedávat vzhůru, jak si drak zaměřoval cíl. Trvalo mu to dlouho. Zřej-
mě i on měl potíže rozlišit trosky letounu od okolních balvanů v temnotě, která zatím zavalila celou planinu. Též vzdálený rachot ustal a za-

vládlo úplné ticho, narušované toliko jen tím nejtišším zpěvem zvedajícího se nočního vánku.

V okamžiku, kdy zelené stálice strnuly a na pozadí hvězd se prorýsoval nehybný stín dlouhé šíje, ozářilo dračí tělo na zlomek sekundy hnízdo krátkých žlutých plamenů. Vzápětí hromový svist prosekl samet oblohy.

Trup bestie se nadzvedl, jakoby vymrštěný obří trampolínou. Zchromlé pravé křídlo, ozářeno zábleskem, náhle zcela odtržené, volně zarotovalo vzduchem.

Se zpožděním zaburácela exploze. Kolem oslněného von Gallwitze zahvízdaly střepiny a potom celým vrakem zacloumala tlaková vlna. Okolo cosi s tlumeným žuchnutím dopadalo. Něco mlaskavě udeřilo i do trupu a vystříklo na pilota záda, když teprve zahřměl vzdálený výstřel. A pak znovu. Druhý pekelný hvizd vyplnil prostor pod hvězdami a žlutý květ i podruhé vykvetl na dračím těle, které sebou křečovitě škuvalo, bijíc hlavou a zmrzačeným ocasem do země v předsmrtné křeči. Kolem krčícího se von Gallwitze přšelo odmrštěné kamení. Vzduch se

chvěl rykem dodělávající bestie. Ten posléze přešel do klokotavého chroptění, až utichl zcela.

Odněkud zpoza tmy zakašlal nahazovaný motor. Pak řehtavý zvuk startéru přešel do dunivého řevu, k němuž se připojilo rytmické řinčení, chřestění a vrzání jakéhosi monstrózního vozidla.

Von Gallwitz s odporem nasál vzduch. Hnilobně páchl mršinou, ale také spáleným korditem. Tak to přece jen byly dělostřelecké granáty, pomyslel si, co draka s konečnou platností doražilo. A jemu zachránilo další existenci.

Sílící řinčení, nedokázal si představit, co je zdrojem, a stejně tak nezvykle silný řev motoru ho vyprovokovaly k dalšímu pokusu se osvobodit. Leč podařilo se mu toliko pootočit. Přes rameno vyhlížel do temnot, odkud se blížil ten řev, podmalovaný pronikavým mnohočetným pískotem většího množství otáčejících se kol.

Vycházel měsíc. Obzor promodral a nad zubatým okrajem planiny se objevila útlá narudlá úseč. Její svit mu pomohl odhalit zdroj zvuku. Z nafialového příšeří se nořily obrysy mohut-

ného, skříňovitě hranatého, nestvůrně řvoucího vozidla. Valilo se přímo na něho. Nevídaně široké housenkové pásy svíraly schodovitě členěný čelní pancíř a nad ním, jako z paluby křížníku, čněla obrovská hranatá věž s fantasticky dlouhým, dvakrát odsazeným stvolem kanonu. Ten se rozvážně kýval, jak se dunící obluda kymácela po nerovnostech terénu.

Když bylo vidět i jiskry, odskakující od pásů všude tam, kde jednotlivé články křesaly o kamenité podloží, obrovitý motor v nitru vozidla ostře zavyl, jak neviditelný řidič přeřazoval. Pravý pás se zastavil, avšak řinčení druhého zesílilo a monstrum se počalo natáčet bokem. Skřípot kamení byl tak pronikavý, že ohromenému von Gallwitzovi rval uši. V bolesti si na ně přitiskl obě ruce.

Přesto postřehl, že k věži vozidla je přilepeno několik postav. Když zaujala pozici bokem k vraku, přestala se ocelová obluda natáčet a skrytý řidič vypnul motor.

Ticho zapůsobilo jako balzám na rozdrnkané von Gallwitzovy nervy. Rostoucí světlo měsíce,

snad to byl Idi, usuzoval, mu odhalilo další detaily té nevídané konstrukce.

Především mu padla do oka řada ohromných diskovitých kol, třetinou se překrývajících. Pak pancéřový bok korby s černým, bíle lemovaným křížem, namalovaným u zádi. A jak jel očima vzhůru, všímal si postupně dalších detailů – vystupujících housenek svárů na hranách trupu, věžiček periskopů a náhradních článků pásů, zavěšených po stranách dělové věže. Bíle zazářil lem temného, snad červeného trojciferného čísla 321, vymalovaného vedle, hned za mohutným odlitkem masky obrovitého kanonu, jehož hlaveň, zakončená děrovaným zesílením, značně přesahovala příď vozidla. Stačil si ještě povšimnout, že z pravé poloviny příďového pancíře ční hlaveň kulometu – ta jedině svým děrovaným chladičem navozovala dojem něčeho známého – když zaskřípění kovu vrátilo jeho zrak k věži. Poklop na její střeše se nazvedl a z nitra se vysoukala silueta muže s brigadýrkou na hlavě.

Kužel silného bílého světla potlačil svit mě-

síce a oslnil von Gallwitz, když muž ve věži naměřoval hledáček na něho.

„Jsi v pořádku, mensch?“ zaznělo od pancéřového kolosu. „Na co čekáte?!“ vyklonil se z věže k postavám, které se nepřestávaly držet jejích pancéřových plátů. „Běžte se tam podívat,“ máchl rukou k von Gallwitzovi a naštěstí odklonil reflektor stranou od oslněného pilota.

První zareagoval výrostek v krátkých kalhotách. Obezřetně obešel věž po bočním blatníku. Využil stupnění pancíře na přídi jako schodů, a opíraje se o hlaveň děla, pomalu se spustil na zem před vozidlem, jehož obrovitost tím ještě víc vynikla. Pancéřová obluda musela být vysoká nejméně tři metry. Von Gallwitz měl dojem, že chlapec, který se choval jaksi nejistě, svírá cosi dlouhého pod paží. Ale jeho pozornost upoutaly další sestupující postavy. Hubený muž v civilním obleku amerického střihu, alespoň uvězněnému pilotovi to tak připadalo, následoval výrostka sice méně obratně, ale přesto s jistou zkušeností. Zato třetí postava, vyhublý stařec v nedefinovatelných cárech, poté co se též

přešoural na před' světle natřeného giganta (v měsíčním světle se nedala jeho barva přesně stanovit, snad žlutá, snad červenohnědá, snad něco mezi tím), se nerozhodně zastavil. I snižená před' se mu zdála nebezpečně vysoko nad povrchem. Rychle pádící Idi osvětlil starcovu hlavu. Rozežraný rozpláclý nos, připomínající lví čenich. Sporé chumáče kudrnatých vlasů, velké, strachem se koulející oči, a von Gallwitz s překvapením pochopil, že třetím pasažérem je černochoch. Podle početných wthulových stop, převažujících nad tmavou pokožkou, musel být v okamžiku přechodu roztrhán doslova na kusy.

„Jak se mám dostat dolů?“ zakvílel.

„Takhle!“ nalevo před věží se z korby již před chvílí vyklopil další poklop a muž v černé kombinéze, který se z něho vysoukal, nerozhodně přešlapujícího starce s gustem kopl. Ten se s bolestným výkřikem zřítíl na šterkový povrch. To se už řinčivě otevíral i poklop na druhém boku. Z něho, jakož i z věžového poklopu se soukali další vojáci v černých kombinézách. Celkem, i s tím prvním ve věži, jich bylo pět.

Mrštně a vycvičeně seskakovali z obludného vozidla, aby i s předchozími pasažéry neprodle- ně zamířili v hloučku k vraku Albatrosu. Jen kulhající černochoz to vzdal.

„Tak co, člověče, žiješ?“ muž, který se první vysoukal z věže a který byl evidentně starší než zbytek osádky, von Gallwitz ho odhadoval na víc než čtyřicet, obešel zborcené křídlo a za skřípotu štěrků pod podrážkami vycházkových střevíců se k němu sklonil.

„Žiju,“ podařilo se von Gallwitzovi rozpojit suché rty, „díky vám žiju. Ale nemůžu ven,“ vy- točil hlavu vzhůru k příchozím. Ztratil řeč. Mu- žovu tvář pod štítkem čepice křížovala páska přes oko. „Grímni?“ vyjekl pilot.

„Někdy bych jím rád byl,“ polohlasem odpo- věděl muž a mlčky obhlížel situaci. Výrostek v hnědé košili vojenského stříhu a v šortkách mu nesměle nakukoval přes rameno. Pravý rukáv jeho košile zdobila červená páska s bílým kru- hem, v němž se skvěla černá svastika. Jednooký se po něm nervózně ohlédl a rytíře Arnima se zmocnil pocit, že velitel vozidla s dělem si vý-

rostka hlídá. Byli si podobni, i méně zběhlý pozorovatel by jim bez zaváhání přisoudil úlohu otce a syna. Rodinnou podobu umocňoval ještě fakt, že jedině oni dva byli prosti wthulu.

„Seppe, Jorgene,“ zavelel muž v brigádýrce suverénně, „vybalte náradí, páčidla, hever.“

„Chtěl bych vám poděkovat a představit se, pá...“ začal von Gallwitz, ale hubený civil se na něho utrl. „Není třeba, pane von Gallwitz, všichni vás dobře známe a kdo ne, stejně znalostí vašeho jména nic nezíská. Abyste se necítil v nevýhodě, mé jméno je Eckardt, Dietrich Eckardt. Můžete mi říkat Mistře Dietrichu,“ polohlasně nabídl a přitom se naklonil až těsně k uvězněnému pilotovi. Von Gallwitz ucítil jeho šátrající ruku, jako by se ten muž snažil něco najít uvnitř deformovaného kokpitu. Zřejmě neuspěl a jeho tvář vyjadřovala rozpaky.

„Pozdravuje vás generál Haushoffer,“ zašepstal významně, když ostatní odešli pro náradí. „Těch druhých si nevšímejte. Jsou to naprosto bezvýznamní lidé. Obyčejná posádka tanku a zatoulaný negerský otrok,“ pokračoval v šep-

tání, zatímco od vozidla zazníval cinkot vybalovaného náradí.

To jméno už slyšel, vzpomínal zmatený mladík. Ale tomu ostatnímu nerozumí. Jaká posádka tanku? Dobře vidí čtyři prýmký a hvězdičku na rukávech námořní uniformy toho jednookého. Nebo snad patří ta zřejmě nová zbraň námořnictvu a je opravdu běžné, aby jí velel Kapitän zur See?

„Pane poručíku, máte u sebe katanu, kterou vám generál daroval?“ optal se chtivě hubeňour v příliš volném, plandavém obleku, který sám sebe označil jako Mistra Dietricha.

Ach ano, jeho samurajský meč. Skutečně, ten jasnovidný generál, od něhož meč má, se jmenoval Haushoffer, ujasnil si s námahou.

„Měla by být v letounu,“ odpověděl nepřítomně von Gallwitz. Co to je, proboha, za lidi? A co je tomu hubeňourovi po daru od generála? A co má vůbec společného s ním samotným? Zvedalo se v něm rozladění a cítil se unaven.

Werner, Thierry, Árdý, Guynemer, ještě ráno mu připadala celá jeho situace jako šílený sen,

ale teď, ohlédl se na tank – tak tohle je ta tajná zbraň, co podle zpravodajské služby chystají Angličané, prý přímo vynález prvního lorda britské admirality Churchilla – teď by dal nevím co, aby tady byli. Aby zase vše bylo normální. Mozek mu škobrtl o poslední myšlenku, jak mu došel její obsah, to, co už pokládá za přirozené.

Ale jak to, že ten tank nese německé znaky? To jsme jej ukořistili?, uvažoval zmateně dál. Proboha, napadlo ho vzápětí, proti takovým gigantům by německá pěchota neměla ani za mák šance, válka musí být prohraná.

„Pane Eckardte, nepřekážejte tady,“ jednooký velitel, dorazil zpět jako první, se osopil na Mistra Dietricha. „Víte přece, že jsem vás vzal s sebou jen na nátlak osádky. Ani nevím, co jste jim slíbil,“ dokončil nepřátelsky.

„Ale já vím,“ odsekl Eckardt a neochotně odstoupil.

Poté šlo vše ráz na ráz. Osádka tanku byla skutečně obratná. Přivalili od svého obrněnce pár heverů a trámků, páčidel a těžkých palic. Neuplynulo ani půl hodiny a zručná práce řidiče

Seppa, nabíječe Jorgena, kulometníka Fritze a střelce Wolfiho přinesla své ovoce. Kdo co v tanku dělá a kdo byl tím přesným střelcem, je muž vděčí za život, to vše se dověděl během vyprošťování. Po dvaceti minutách ho, již volného, odnesli k ohni, který u boku pancéře zatím rozdělal starý černochoch.

„Válka je prohraná, že,“ tázal se, zatímco vojáci v černých uniformách mu pomáhali z kožšinové kombinézy, „když Angličané mají tyhle věci, tyhle tanky?“ ohlédl se za sebe, na mohutné vypuklé kolo s gumovým ráfkem, nesoucí masivní housenkový pás. Zaváněl odtud pach benzínu, rozehrátých mazadel a gumy.

„Tohle je německý Tiger, mensch. Těžký pancéř, model čtyřicet dva, pětapadesát tun prvotřídní oceli, sedm set koní vevnitř a osmaosmdesátimilimetrový kanón navrch,“ ohradil se zarostlý Wolfi v promaštěné kombinéze, jež páchla korditem.

„My nejsme z tvý války, člověče,“ připojil se s úšklebkem Fritz, který i v pomačkané uniformě vypadal elegantně a také menjouovským

knírkem připomínal barona Filpa, „my jsme až z tý další. Možná, že to bude i tvoje válka...“

„Držte huby, pitomci,“ okřikl je vztekle Eckardt, přecházel okolo ohně a příliš volné dvouřadé sako na něm plandalo. „Nikdo není zvědavý na vaše rozumy. On už si to sturmbannführer Berdieck s vámi vyřídí. Nebo se chcete vrátit?“ připojil výhružně.

„Všechno se dovíte, až bude vhodný čas,“ mnohem laskavěji se obrátil na von Gallwitz, který si v sedě třel zmučené nohy. „Kde zas vězí ten kluk?“ přešel znovu do štěkávého způsobu řeči.

„Tady jsem, Mistře Dietrichu,“ výrostek pozvolna vstoupil do světla táborového ohně, v ruce černě lakovanou pochvu. „Přinesl jsem poručíkovi von Gallwitz jeho katanu. Zapomněl si ji ve vraku,“ trhanými pohyby, jako marioneta vedená nedoučeným loutkohercem, podal toporně zbraň rytíři. Jeho chlapecký obličej s poněkud málo výraznou bradou pod rovným nosem měl nepřítomný, zasněný výraz.

„Kam zase zmizel ten pomatený negr?“ vzte-

kal se znovu Eckardt. Bylo zřejmé, že má nejen oči všude, ale i snahu udržet si všechny přítomné pod kontrolou. Ve von Gallwitzovi sílil dojem, že je svědkem něčeho, co se podobá zkoušce na divadelní představení, a Eckardt pak je pověřen je režírovat.

„Šel si prohlédnout ta jatka,“ jednooký kapitán vyslovil větu, jako by deklamoval další nářádku ve svěřené roli. „Ten starý šaman tvrdí, že v dračích mršinách se dají nalézt zajímavé věci.“

„A to ho necháte jít samotného?“ Eckardt zřejmě neuměl nic jiného než se vztekat. „Proč jste vůbec toho méněcenného negra bral?!“

„Stopovali jste všichni tři, a nebýt jeho, chlapi by nezastavili ani vám,“ opáčil jednooký kapitán chladně. „Na něho nemůžete, co?“ nyní se Eckardtovi zřetelně vysmíval. „Máte strach, že vám udělá škrt přes rozpočet, i přesto, že to má v kotrbě vylízané, co?“

„Pojďme rychle za ním,“ Eckardt se odvrátil od kapitána, a bylo-li to vůbec možné, dal se v jeho hlase rozeznat prosebný tón. „Pane von

Gallwitz, měl byste se obtěžovat taky, konec-konců je to vaše kořist, a pokud se něco najde, máte na to právo,“ jeho zrak v tuberkulózně vyhublém obličejí ulpěl na pilotově tváři.

„Vezmu si radši samopal,“ utrousil suše Wolfi. „Někdo by měl nachystat sekeru.“

„Já ji odvážu,“ nabídl se Sepp.

„Půjdu s tebou, Wolfi, a přinesu baterky,“ připojil se Jorgen.

Von Gallwitz se pokusil postavit a zjistil, že to jde. Zadupal a zamával rukama. Nic ho nebolo, jen zhmožděný obličej trnul.

Oheň, který trpěl podvýživou, již tak neoslňoval. Mladý pilot od něho vykročil ke své oběti, jež se jako nezřetelná kupa rýsovala na tmavomodrém pozadí nebeské klenby.

Ohlédl se po troskách letounu. Zarámován světlem hledáčku, namalovaný drak na boku trupu, trčícího do prostoru, vyhlížel stále velmi bojovně.

Vystoupil ze záře reflektoru. Spustil se do strouhy, v níž spočíval utržený motor, a vyškrá-

bal se do protějšího svahu. Chtěl být na chvílku sám, leč nezdařilo se mu to.

„Mám pro vás dobré zprávy, pro všechny tady mám dobré zprávy,“ zašeplal starý hlas odkudsi od země. Von Gallwitz si zmateně posunul pochvu s katanou víc dozadu, aby se mohl sehnout. Teprve poté postřehl zdroj hlasu. Za balvanem na bobku dřepěl starý černochoch.

„Jednooký vás bude chtít zabít. No řekněte, není to dobrá zpráva?“ hlas se nepřítetně uchechtl a von Gallwitz se otřásl. „Bude si hledat záminku, jak vás vyprovokovat,“ s výjimkou bílých očních bulv rozežraný obličej, hlava a celé strupaté tělo v cárech našťestí splývalo se skálou. „Chce prsten, který drak před smrtí spolkl. Cítím jeho sílu až sem,“ těsně u země blábolil hlas. „Ten šperk patří právem kořisti vám, a když mi ho přenecháte, nebude mít jednooký záminku, aby vás napadl. No řekněte, není to dobrá zpráva?“ zachichotal se opět staroch.

„Já už nemám žádnou moc. Nechte mě vrátit se, prosím vás,“ náhle, bez přechodu, přešel do

vyzykání. „Nechte mě najít ten prsten, co má drak v útrokách. Darujte mi ho a Mistr Dietrich s jednookým nebudou mít záminku, aby vás vyprovokovali k boji. Pomozte mi odejít, prosím vás, já jsem tady omylem, chápete. Tak mi pomozte,“ kňučel a pištěl ve tmě, „ona mě najde i tady, ona mě bude pořád pronásledovat... Prosím...“ von Gallwitz s odporem couvl, když ucítil, jak jeho nohy ovíjejí starcovy ruce.

Blázen, pomyslel si znechuceně, navíc mám na krku ještě blázna. Jako kdyby situace sama o sobě nebyla dost šílená.

Neměl ale čas se dál litovat. Ve stínu balvanu se krčil ještě někdo další. Nyní povstal.

„Tak dost, ungame,“ výrostek lhostejně oslovil starce výrazem, používaným v kultu vúdú pro označení čaroděje, „přicházejí.“

A vskutku, ze strouhy zazněl skřípot kroků, zamíhaly se bledé kužely světla baterek.

„Budeme se držet pohromadě,“ vyhlásil Eckardt, jakmile se v čele hloučku černě oděných postav vyškrábal nahoru.

Poslední vystoupil do šterkem pokrytého

svahu jednooký kapitán. Pod sakem námořní uniformy vyčnívala černá pochva meče a von Gallwitz by mohl přísahat, že stejná jako jeho.

Znásobilo to jeho zmatek. Copak i on dostal dar od generála? Jak klopýtl o kámen, přidržel si šagrénem pokrytý jílec katany. Drsný povrch žraločí kůže jako by se mu přilepil k dlani. Na prchavý okamžik pocítil prudkou závrať. Má snad uvěřit všem těm bláznivým tlachům, jež se mu pokoušel ustrašený starý negr namluvit? Má uvěřit, že kapitán, kterého zná půl hodiny, se ho bude snažit zabít kupodivu stejným mečem, jako je jeho?

Na okamžik pocítil intenzivní touhu se katany zbavit. Měl by ji zahodit, a byl by pokoj, říkalo cosi v něm.

Znovu klopýtl, a tím jako by se v něm něco převrátilo.

Pojednou věděl, že to nikdy neudělá. Nemůže to udělat. Katana k němu patří. Svíral její jílec a náhle se cítil v pořádku. Poprvé od své smrti se vnímal jako úplný muž. V mysli mu vytanula Verdandi. Spokojeně se pousmál.

„Pane poručíku, nezůstávejte vzadu,“ při vzpomínce na nornu musel zpomalit a Eckardt ho ihned zaháněl do houfu.

Potřeboval čas, potřeboval čas i k jiným věcem než k příjemným představám. Potřeboval si utřídit všechny ty události, co ho potkaly po odlečení do Valhaly. Let s valkyrjou na křídle, pitka v hodovném sále, Ófního přepad. Boj s písečnou bouří a pak s drakem, jeho podivný spolucestující, objevení se tanku z budoucnosti, z nějaké další války, kterou Německo povede, naprosto nepravděpodobná hrstka pasažérů, sebraná bůhví kde cestou – to vše by si potřeboval utřídit, převalovalo se mu v třešticí hlavě, zatímco se skupina mlčky blížila k dračí mršině.

Stejně mlčky ji obstoupili. Ihned je zavalil kombinovaný puch jatek a korditu. Dotýkající se světla dvou baterek osmičkovitým dvojkruhem osvětila odpornou kaluž vyhřezlých vnitřností. V krvavé sedlině spočívala potrhaná střeva, připomínající chuchvalce nesvinutých požárních hadic, a jiné nedefinovatelné orgány, spečené do hrud bahna nezřetelné barvy. Splask-

lé žilnaté měchýře, zlomky kostí a chrupavčitých, ve světle baterek růžově kroužkovaných trubic. Opodál pak jako dlaň velké brčálově zelené šupiny, nalepené na šedavé balíky houbovitě hmoty, o níž Wolfi znalecky prohlásil, že by to mohly být plíce.

„Příšerně to smrdí. Úplně to uvnitř drásá, skoro jako yperit, který mi spálil plíce,“ Eckardt se dávivě rozkašlal a po něm i ostatní. Až na von Gallwitze. Uvědomil si, že zápach zná a proč jeho nedráždí. Takhle to páchlo ve štole, když se Bombur opozdil se zavřením tajných vrat. Jeho zřejmě stále chrání vdechnuté výpary z Verdandina kotlíku.

Světelné kužely ze silných elektrických svítilen v rukou Jorgena a Fritze se pozvedly a dopadly na segment dračího těla s roztrženou břišní dutinou. Baterka v rukou nabíječe zamířila ještě výš a třetí kužel světla oblil popraskaný pahýl nažloutlé křídelní kosti, čnicí i se zbytky seškvařené blány k nebi.

Poryv větru z pouště rozředil zápach, takže

se dalo lépe dýchat. Jen Eckardt nepřestával pokračovat.

„Posviť radši níž,“ poručil Wolfi a nerozhodně zakomíhal sekerou v pravé ruce. Zřejmě se mu do řezničiny nechtělo, neboť to znamenalo pohroužit se do dračích útrob.

„Ať tam vleze ten negerskej pošuk. Ostatně on si to vymyslel. Jsou to jeho bláznivé nápady, že v tom hnoji se dá něco najít,“ prohlásil a podal starému černochovi sekeru. Ten se jí kupodivu ochotně chopil a mlčky se odšoural k mršině. Čvachtavě přešel kaši z vnitřností a vsoukal se do břišní dutiny roztrhaného draka.

„Žaludek je tady,“ zaznělo přidušeně z nitra a pak se ozvaly přitlumené mlaskavé údery sekery. Ta stará troska měla víc síly, než se zdálo.

„Podejte mi baterku,“ mezi cáry rozervané šupinaté kůže vykoukla slizem pokrytá hlava ungana.

„Chytej,“ Jorgen zvolil pro sebe přijatelnější řešení.

Svítilna opsala přesně vypočítaný oblouk a staroch ji obratně zachytil do vztažené ruky.

Tvář zmizela a opět se ozvaly údery sekery. Poté je přehlušil páravý zvuk, světlo v jeskyni z bledé svaloviny – vyztužené popraskanými žeberními kostmi jako napůl zřícená klenba gotické kaple – se zachvělo a ungan poděšeně vyjekl. Vzápětí něco měkce zabubnovalo, jako kdyby se sypal suchý hrách na blánu bubnu.

Z průrvy v dračím břiše se do nechutné kaše na zemi vykutálelo pár lidských lebek.

V tom okamžiku von Gallwitzovo ucho zachytilo zezadu tichounký syčivý šepot. Spíš než řeč připomínal přesýpání písku, stoupal a klesal v monotónním rytmu zaklínadla. Rytíř se ohlédl po zdroji a prudce zamžikal. Byl to Eckardt, kdo se skrýval ve stínu za jeho zády a jehož rty se ševelivě pohybovaly v obličejí zbroceném potem.

„Fuj!“ ulevil si Fritz, „tohle je horší než dobývání Sevastopolu. A to jsem si myslel, že nic horšího než ten smrad z podzemí být nemůže.“

„Jo, to máš pravdu. Tohle smrdí víc než sevastopolský katakomby. Já bych dovnitř nevlez ani za flašku šnapsu,“ souhlasil Jorgen. Přesto fascinovaně přihlížel.

Vtom z nitra mršiny zaznělo přitlumené zahihňání, které rytíř Arnim již znal.

„Cos našel, ty černej trole?“ Jorgen již nevydržel zůstat potichu. „Zase kohoutí hlavu, jako v našem tanku?“

„Nic tady není,“ ozvalo se plačtivě z útrob, „vůbec nic, co by v nouzi spolkl. Něco mi leze po nohou,“ zapištěl náhle hlas ustrašeně.

Šepot, který slyšel jen von Gallwitz, zmlkl. Eckardt sípavě vtáhl vzduch nosem a opět se rozkašlal, když hlas, vycházející z kaverny dračího trupu, přešel do nelidského skřeku.

Nepřestáváje křičet, vypoťácel se staroch z dračích útrob. Jako by o něco zakopl, upadl do hnusné kaše před kapitána, strnule stojícího v čele hloučku. Wthulem strupatá pravička, jen tu a tam se zbytečky černé kůže, máchla vzhůru a upustila těžký zlatý prsten, který se pomalu přikutálel k nohám jednookého. Poté se připojila k levé ruce a obě končetiny začaly trhat vlastní tělo. Aspoň von Gallwitz měl ten dojem. Než si všiml, že spodní část unganova přeavalujícího se trupu se třaslavě pohybuje vlastním životem.

Konečně Jorgen namířil baterku přímo na zmítající se unganovy nohy. Byly pokryty, vlastně jen oleptané pruhy wthulu – tedy to, co z nohou zbývalo – masou růžově kroužkovaných červů, sunoucích se neustále dopředu. Někteří z nich byli již zavěšeni i na černochových rukou, měnice je před zděšenýma očima přihlížejících v rychle se zkracující pahýly.

„Húsormové,“ vydechl von Gallwitz a bezděky ustoupil o krok.

„Zastřelte mě, zastřelte mě,“ chroptěl ungan, zatímco první vlna červů se mu prohryzávala do břicha.

„Kapitáne, ustupte,“ nejrychleji zareagoval Wolfi. Podivně krátkou, mastně se lesknoucí karabinu bez pažby si jediným rutinovaným pohybem stáhl ze zad před sebe do palebné pozice a neprodleně zmáčkl spoušť. Výstřely se slily do jediného, páraní plátna podobnému zvuku. Zbraň se při tom ve Wolfiho rukou škubala a z boku se jí sypal proud krátkých pistolových nábojnic. To, co před setinou sekundy tvořilo jejich hroty, zbavilo v následujících zlomcích

času nešťastného starce posledních zbytků lidské podoby. Trup padl do kaše dračích vnitřností a jakoby se pod nánosem húsormů propadal. Nakonec, i s červy, se v ní rozpustil.

K doutnajícím polenům u boku pancéře se vrátili mlčky a kvapně.

„Seppe, dones dřevo,“ teprve u ohně přerušil kapitán mlčení, „ať lépe vidíme na kořist.“

Vyčkal, než řidič z otepi, připoutané k držáku nad pancéřovanými tlumiči výfuků na zádi vozidla, uvolnil pár polen, vrátil se a přihodil je na skomírající oheň.

Vyšlehly rudé plameny a třpytným bleskem se odrazily od šperku na kapitánově dlani. Masivní zlatý prsten, očištěný kyselinami dračího žaludku, zářil, jako by právě vyšel ze zlatníkovy dílny.

„Draupni,“ von Gallwitz si vzpomněl na jméno prstenu, o němž mu vyprávěla Verdandi, „prsten valkyrjí,“ poznával šperk, který měla Reginleif na ruce, když ho odvedla z flanderského nebe.

„Ano, prsten přechodu,“ bylo zřejmé, že také

Mistr Dietrich zná funkci šperku, „kdo ho má, může přejít do světa živých. Ten starý negr ho chtěl ukrást. Patří vám, pane von Gallwitz. Právem kořisti na něj máte nárok,“ dodal podbízivě.

„Ta záležitost není tak jednoduchá, jak ji interpretujete,“ namítl kapitán. „Draka dorazila moje osádka. Nebýt naší přítomnosti, pan poručík by měl maximálně nárok na ledové lůžko v Helu. Vy sám, pane Eckardte, jste přece byl u toho.“

„Použijme ho společně,“ navrhoval von Gallwitz, jehož i přes teplo ohně zamrazilo. Že by tomu černému nebožákovi křivdil, že by na jeho zmatených slovech přece jen něco bylo?

Prsten na kapitánově dlani se uhrančivě třpytil a von Gallwitzovi se náhle nechtělo šperku jen tak vzdát. Přece jen byl nadějí na návrat, sám jej viděl blýskat se Reginleif na prstu ještě pod flanderským nebem, a když ne on, byli jiní, kteří by o něj stáli. Werner určitě.

„Mám pár přátel, pilotů, kteří touží po návratu. Když se chcete vrátit i vy, pane kapitáne, při-

pojte se k nim a vraťte se společně,“ pokoušel se vyhnout sporu.

„Jen blázen by se vracel,“ Jorgen vyskočil na nohy. „Kam, člověče, chceš, aby se vraceli? Copak jsi nepochopil, že by je čekala další válka? Tady je to sice pěkně hnusný, ale pořád lepší než kobercový nálety Amíků.“

„Nebo stalingradskej kotel,“ připojil se Fritz. „Tam mrzlo hovno ještě v prdeli,“ ač podoben Thierrymu, jeho slovník spíš připomínal Guynemera. „My zájem nemáme, nám to jednou stačilo. Kdybysme se chtěli vrátit, nemuseli jsme vyhazovat kohoutí hlavu,“ dořekl za souhlasného přikyvování zbývajících mužů v černých kombinézách

„Držte hubu,“ vyvřískl Eckardt. „Nikdo se vás na nic neptal. A nemyslete si, že už jste volní, že vám ten podělanej negr nějak helfl. To se sakra pletete. Stejně jako v tom, co tady říkáte. To už teď taky není pravda. Ale i kdyby byla,“ přešel do uctivého tónu a obrátil se k mladíkovi, „stejně váš návrh, pane von Gallwitzi, nelze

prakticky uskutečnit. Prsten může použít jenom jeden.“

„Ať je to jak chce, myslím si, že prsten patří mně. Pro mě, když tankisté tady chtějí zůstat, je to jediná šance na návrat, a Mistr Dietrich to dobře ví,“ kapitánova pěst se sevřela kolem prstenu a jeho modré oči se nepřestaly zkoumavě dívat na von Gallwitze. Nebyla v nich výzva, ale jakási nepochopitelná prosba.

„Já si zase myslím, že nárok pana von Gallwitz je přednější. On zmrzačil draka rozhodujícím způsobem, a taky si myslím, pane kapitáne, že vám to může dokázat. A sice svým mečem,“ plandavé sako stánuo vyzývavě proti námořní uniformě. Eckardt, aniž by se na cokoli ptal rytíře Arnima, zřejmě měl zájem vyhrotit situaci co nejrychleji až do krajnosti. „Máte něco proti čestnému souboji?“

„Ale já ano,“ von Gallwitz pokročil kupředu a předešel kapitána, který se hotovil k odpovědi. „Nechci se bít. Jestli je to, jak říkáte,“ mluvil k Eckardtovi, „prsten pro mě ztrácí na ceně. Z mých kamarádů by nikdo nedokázal odejít sám

a ty ostatní tady nechat,“ aniž chtěl, podíval se při posledních slovech vyzývavě na kapitána.

„Moment, pane von Gallwitz,“ Mistr Dietrich vzal pilota pod paži a přinutil ho ustoupit pár kroků od planoucí hranice. Zůstali stát ve stínu pod svislou zádí Tigeru, z jejíž horní hrany přečnívaly nad otepí dřeva držáky s přídavnými kanystry.

„Nebud'te blázen,“ sípěl mu Eckardt do ucha, „vždyť jsem vám říkal, že generál Haushoffer vás pozdravuje. Jsem tady jako jeho vyslanec a brzy přijdou ostatní. Máme cestu, jak se sem dostat hromadně a zase ven. Přesto se nevzdávejte toho šperku. Otevírá cesty i jinam. Třeba i vy něco nebo někoho hledáte. A prsten by vám pomohl. Najde i cestu k nornám, které vám mohou prozradit váš osud,“ tiskl mladíkovi paži, „a něco takového vědět není ani tady k zahození...“ rozčileně se nadechl, až se zakuckal.

„Stejně vám nic jiného nezbývá,“ pokračoval úlisně poté, co popadl dech, „když nezabijete kapitána vy, tak zabije on vás. Napřed vás vy-

provokuje a pak zabije, když se nebudete bránit. Chápejte, tankisté ho nazpět neodvezou, takže ten prsten je jeho jediná šance na návrat. Ne, neptejte se mě, jak se sem dostali. Já to nevím. Mým úkolem bylo čekat na určitém místě a stopnout je, když jeli kolem, abych vás mohl varovat. Nic víc pro vás udělat nemůžu. Já byl na zemi spíš žurnalista, dramaturg a básník. Sice jsem byl ve válce a vy jste možná i přeletěl nad zákopem, kde jsme se s Adim krčili. Než jsem si lokl yperitu. Ale profík nejsem. Zato vy jste kádrový důstojník a určitě dobrý šermíř. Jste mladý, on starý a jednooký, nemáte se čeho bát, určitě vyhrajete...“ propadlý obličej s fanatickýma očima těsně u jeho tváře, Eckardt překotně na něho naléhal.

Bylo to zbytečné, neboť od okamžiku, kdy padla zmínka o nornách, byl von Gallwitz rozhodnut. Naprosto zřetelně si uvědomil, že Verdandi musí vidět za každou cenu. Také si připomněl, čím se chlubil umírající drak. Určitě narážel na prsten, který před zřícením pozřel, aby si jej odnesl s sebou do Helu. A Draupni je

zřejmě daleko mocnější, než mu prozradila Verdandi. Dokáže vyhledat i ji samotnou, což mu pochopitelně zatajila. Musí prsten mít a nezbyvá mu nic jiného než se jednookému postavit.

„Pojďme zpět,“ ut'al Mistru Dietrichovi řeč. Vyvlekl paži z jeho sevření a vykročil zpátky k ohni. Za pasem ho tlačila pochva katany.

Oheň se zatím rozhořel a praskající polena chrllila k temné obloze snopy jisker. Žlutohnědý pancéř, pokrytý četnými šrámy, v nichž se bleskotala obnažená ocel, vyhlížel v mihotání plamenů ještě obludněji než v klidném měsíčním polosvětle. To, ač posíleno druhým měsícem Gangem, bylo vytlačeno září hranice do vzdálenosti několika desítek metrů.

„Vidím, že jste se rozhodl,“ jednooký kapitán bystře odhadl situaci. „Přijímám vaši výzvu. Konečně, oba jsme říšští důstojníci, takže jiné východisko z našeho sporu neexistuje.“

Vylovil z náprsní kapsy prsten a podal jej čekajícímu Eckardtovi.

„Mistr Dietrich jej určitě předá vítězi,“ vyhlásil a obešel hranici na druhou stranu, pone-

cháváje u boku tanku jen jeho osádku a Eckardta.

„Nechtěl jsem se s vámi bít,“ von Gallwitz se téměř omlouval. „Kdo vlastně jste?“ neodolal se otázat.

„S tím si nelamte hlavu. Odpověď by vám k ničemu nebyla,“ pousmál se jednooký. „Pojďme dál do pouště, ať nás neoslňují plameny. A ty se, chlapče, vrať,“ teprve po těch slovech rytíř Arnim postřehl, že výrostek se odlepil od boku stroje a zjevně je míní následovat. „Tenhle souboj nepotřebuje svědky a už vůbec ne tebe. Neboj se, meč ti neunikne. Souhlasíte, pane von Gallwitz,“ obrátil se na pilota, „aby zbraň toho, kdo padne, zdědil tady ten chlapec?“

„Já nepotřebuji nic dědit,“ ještě než stačil rytíř Arnim přikývnout na souhlas, ozval se tiše, ale důrazně chlapec, „já chci jen svoje.“

„Dostaneš svoje, když pan von Gallwitz souhlasí,“ uklidňoval ho jednooký, „a teď se pěkně vrať.“

„Vyhovuje vám tady toto kolbiště?“ oslovil zdvořile von Gallwitze, když asi po třiceti kro-

cích narazili na rovnější místo, pokryté drobným šterkem.

„Jsem vám k dispozici,“ odpověděl rytíř Arnim poté, co obhlédl terén.

Musela už uplynout půlnoc. Nad východní obzor pomalu vystupovala bílá lebka Tjaziho, třetího měsíce Niflheimu. Celá planina zářila stříbřitým světlem, dostatečným k souboji. Večerní vítr utichl a okolní prostor byl vyčkávavě němý.

Jakmile čepele po prvé po sobě s břinkotem sjely, pochopil von Gallwitz, že padl do pasti. Měla ho už varovat grácie, s jakou kapitán vysunul katanu z pochvy a přešel do *midži kataté žo-dan*. Již ten střeh v japonském stylu mu měl prozradit, že jeho protivník mistrně ovládá tento typ meče. Což víc než dostatečně vyrovnávalo handicap jediného oka.

Úvodní *nuki cuké* odvrátil s vypětím všech sil.

Čepele se s třeskem srážely a stříbrná klec, kterou kreslily ve světle měsíců, se čím dál víc stahovala kolem mladíkova těla. Von Gallwitz

neměl žádný prostor k útoku. Ustupoval a s bídou odrážel bleskurychlé výpady protivníka. Stěží sledoval jeho explozivní tempo, až přišlo to, co přijít muselo. Opozdil se s krytem.

Čepel protivníkova meče obešla hrot sesterské zbraně a s tichým svistem se hotovila zakousnout se mu do boku. Očekával pálivou bolest a pak už jen konec. Avšak místo toho se pod jeho loktem modravě zablesklo a kapitánova katana bezmocně od jeho těla odskočila.

„Tak přece!“ vykřikl překvapeně kapitán a bleskem se vrátil do *midži kataté žodan*.

„Budu muset volit druhou variantu,“ připojil ještě, zatímco von Gallwitz, taktéž ve střehu, lapal po dechu.

To bylo vše, čím dal kapitán najevo své překvapení nad nenadálým zakončením svého útoku. Dále se v jeho soustředěné tváři nehnul ani sval. Pak se dokonce po jeho obličejí rozšířil náznak zasněného úsměvu, který připadl von Gallwitzovi jaksi povědomý.

Zpomalil tempo, nicméně rytíř Arnim se i tak nestačil krýt. Leč jeho protivník jako by re-

zignoval, věda už, že von Gallwitz je nezranitelný. Místo aby využíval jeho chyb, zlomečky sekund vyčkával ve *furi kaburi* a někdy z náprahu zcela zbytečně přecházel do *hidari moroté žo-dan*. Jako by se mu v tom vysokém střehu schválně odkrýval, rostlo ve von Gallwitzovi podezření. A s ním i vztek, že jednooký, když ho nemůže zabít, se aspoň rozhodl ho co nejvíc zesměšnit. Nyní chtěl zabít kapitána on.

Přechodem z tercie do kvarty vykryl další útok a zuřivě bodl. Kapitán perfektně provedeným *ukénagaši* přešel do protiútoků, pozvedl katanu a nasadil na *késadžiri*, aby šikmým sekem odřal rytíři Arnimovi pravé rameno. Ten se pokoušel krýt vysokou kvartou, ale ve zlomku sekundy si uvědomil, že to nestihne. Již věděl, že čepel bez následků odskočí od jeho těla, avšak hrot protivnickovy katany jen zlehka protřal rukáv košile. Neboť kapitán, místo konečného náprahu, při seku pokrčil ruku k tělu.

To bylo na mladíka příliš. V návalu vzteku, spíš jako vidlemi než mečem, odspodu bodl ka-

pitána do břicha. A ten, jako by na to čekal, sám nalehl na čepel.

Von Gallwitz překvapeně pustil zbraň. K břinkotu kapitánovy katany, padlé do štěrku, se připojil i třesk druhého meče. Jeho volný jílec udeřil o zem, když jednooký pomalu přepadl dopředu.

„Odpusť, starý kamaráde,“ zaznělo tiše u Arnimových nohou a pak se rozhostil klid.

* * *

Jako první doběhl Eckardt. Zaharašil štěrk, jak se rozkročil, aby se mohl sklonit k nehybnému tělu kapitána.

„Je mrtvý, skutečně mrtvý,“ konstatoval s jakousi úlevou, když se narovnal. „Předvídal jsem, že to takhle dopadne. Neměl jste se čeho bát,“ obrátil se na von Gallwitze. V jeho očích bleskl nechtěný obdiv.

Mladík stál nad padlým protivníkem nehybně jako socha. Mistr Dietrich se pilně rozhlížel

kolem. Zrak mu chtivě spočinul na kataně, ležící opodál.

„To je jeho zbraň?“ vykročil k volně ležícímu meči a zvedl jej do ruky. „Musí být, když není od krve,“ odpověděl si sám, jelikož von Gallwitz nadále mlčel.

Pozvedl naplocho zbraň k obličejí a natočil její stříbrnou čepel do měsíčního světla, jako by z ní chtěl něco přečíst. Na okamžik, tři prsty pod záštitou, vyvstala na lesklém kovu matně gravírovaná svastika. Nechal zbraň poklesnout.

„Franzi, pojd' si pro svoje dědictví,“ nervozita, které celou předchozí dobu podléhal, ho musela přejít. Jeho hlas nyní zněl uvolněně, ba přímo přátelsky.

Ani výrostek v krátkých kalhotách nemohl být daleko. Vzápětí přiběhl a poté, co převzal nahou zbraň, spokojeně s ní zamával.

„Počkej, ještě ti něco přidám,“ Mistr Eckardt se sklonil k padlému a obratně vyprostil zpod jeho opasku černě lakovanou pochvu. Totožnou s tou, jež přiléhala von Gallwitzovi k boku.

„Jestli chcete,“ Eckardt vzhlédl úzkým obli-

čejem na pilota, „vyprostím i vaši katanu a – očistím.“

Rytíř Arnim vděčně přikývl. Byl to první pohyb, který učinil od okamžiku, kdy se kapitán zřítíl k zemi. Tím pohybem zlomil kouzlo své nehybnosti.

Mohl vykročit zpět k planoucí hranici. Aniž by se ohlédl, vracel se k Tigeru a troskám letounu.

Když se blížil k vozidlu, zařval startovaný motor. Z tlumičů na zádi se do stříbra pouště vyvalily kotouče hustého dýmu. Osádka již byla vevnitř. Z levého předního poklopu čněla Sep-pova a nad věží se pak rýsovala i Wolfiho hlava. Jeho ústa cosi křičela, avšak v ryku motoru nebylo rozumět. Wolfi si to musel uvědomit, neboť počal máchat rukama. Spěchejte,spěchejte, znamenaly ty posunky, ale nebyly určeny rytíři Arnimovi.

„Pane von Gallwitz, tady je váš meč. A prsten,“ Eckardt doběhl až těsně k němu a nyní mu sípěl do obličeje. „Na nic víc není čas, vidíte, že ti rošťáci nám chtějí ujet,“ cpal katanu pilotovi

do rukou a pak mu do volné dlaně vysypal prsten. „Ještě se určitě uvidíme, vyhledám vás, až bude třeba,“ uštvane vydechl a rozběhl se k tanku.

„Co já?“ vzpamatoval se von Gallwitz. „Přece mě tady nenecháte?!“ křičel vzdalujícímu se Eckardtovi do zad.

Vyrazil k vozidlu, na něž se právě sápal Franz, těsně sledován Eckardtem.

Wolfi ve věži, na hlavě čepici s kšiltem a přes uši sluchátka, však nečekal. Cosi vykřikl a tank se zmnohonásobeným řevem motoru vyrazil vpřed. Eckardt, místo aby se vytáhl na blatník, hmátl po chlapci a strhl ho k zemi. Od pásů se zajiskřilo a začaly pršet ostrohranné kusy šterku. Bednovitý útes zádě s válci výfukových tlumičů a mohutnými závěsnými oky se zhoupl a natočil k von Gallwitzovi. Motor znovu dunivě zaryčel a zád' pancéřového vozidla se propadla do mráček smrdutého dýmu. Chlapec s Eckardtem se vyhrabali na nohy, a aniž by se dívali vlevo nebo vpravo, vyspurtovali za unikajícím tankem.

Von Gallwitz zkoprněle zůstal stát. Hřmot vzdalujícího se Tigeru neslábl, ač menšící se silueta stroje se rychle propadala do temnot. Račot motoru, skřípot pásů a vrzání mnohokolového podvozku nepřestávalo plnit hvězdnou oblohu. Rytíř Arnim si sevřel hlavu. Jestli kvůli hluku nebo z čirého zoufalství, nevěděl ani on sám. Pak, jako by za ní někdo zavřel dveře, ryk pancéřové obludy náhle ustal.

S nastalým tichem zavalil osamělého pilota příval smrtelné únavy. Všeho měl dost. Měl dost světa oblud živých i mechanických, světa, v němž byl nucen pokračovat v zabíjení lidí, kteří by mu zřejmě byli sympatičtí, kdyby měl čas je blíže poznat. Měl jediné přání. Zavřít oči a vše zaspat.

Dotápal k dohořívajícímu ohni a sklesl na svou pohozenou kombinézu. Přes její kůži mu kamenitý povrch Vígrídu nepřipadal ani tak tvrdý. Ještě než nechal poklesnout unavená víčka, měl pocit, že mezi hvězdami plachtí dva černé stíny.

„Hugin a Munin,“ zamumlal a již spal.

Myšlenku, že má za sebou další dlouhý den Valhaly, si nestačil uvědomit.

Neprobudil ho ani oslepující zášleh blesku, jenž jako gejzír světla o hodinu později vytryskl na západním obzoru a zabodl se kolmo do černo-modrého nebe. Teprve až když opožděně dorazil burácivý rachot hromu, napůl přítomně se posadil a zmámeným zrakem pozoroval obrovskou hyenu, plavně klouzající pryč od vraku jeho Albatrosu. Jak se velká šelma rýsovala proti již rozeznatelnému horizontu, připadlo napůl spícímu rytíři, že v tlamě svírá černou pochvu jeho katany.

„Jsem nezranitelný a tohle všechno je jen sen,“ stačil ještě zamumlat, než, již zase spící, sklesl zpět.

Otec a dcera

Reginleif nikdy neměla ráda Hlíðskjálf. Leč nyní, stoupajíc po spirálové rampě v dvojitým plášti bergfridu, cítila přímo odpor. Zakřivený meziprostor protínaly namodralé snopy paprsků, vrhané úzkými škvírami střílen ve vnější zdi a tříštící se o jednolitou masu kvádrů, z nichž byla navržena protipožární zeď vnitřní.

Vždy měla pocit, že na tomto místě, odkud se dalo nahlížet do všech zákoutí Niflheimu – do podzemí, do nitra hor a pod hladiny řek – je také ona objektem zkoumání. Že i ona zde zprůhlední a veškerá její tajemství vyplavou na povrch. A ona jich nyní měla víc než kdy předtím. Leč Grímni si ji předvolal a jí nezbyvá než poslechnout. Zatím.

Minula ohnivzdorné bronzové dveře do velké sněmovní síně a pokračovala vzhůru. Grímni byl na pozorovatelně, na místě, kde v poslední době trávil nejvíc času. Nemá se čeho obávat, stopy zametla dobře, pomyslela si s uspokojením o závit

spirály výše. Přidržela si Freyôr, aby se mohla napřít do dalších bronzových dveří. Zdobil je reliéf havranů.

Napřed se domnívala, že ohromná kruhová místnost je prázdná. Velké dubové, bohatými řezbami zdobené křeslo s vysokým opěradlem, stojící osaměle na osmibokém pódiu uprostřed sálu a sotva viditelné v mihotavém příšeří, bylo k ní natočeno zády a nedalo se tedy rozeznat, zda v něm někdo sedí či nikoli.

Přelétla očima po čtyřech obřích krbech, rozmístěných do kříže po kruhovém obvodu. Z tlumeně hořících klád na hrubých roštech líně stoupal modrý dým a oponovitě se vlnil až k tesaným římsám a mizel za nimi v dýmnících, jež v podobě domovních štítů přecházely do komínových kvádrů. Každou římsu zdobila uprostřed plastika. Ohyzná kamenná hlava s hřívou gotického chrliče. Velikost krbů odpovídala velikosti sálu. Jejich římsy byly umístěny tak vysoko, že by pod každou z nich projel jezdec na koni. Nicméně i přes čtyřnásobný oheň byl kruhový sál proycen chladem volného prostranství.

„Tady jsem, má dcero,“ zpoza opěradla křesla či trůnu, jehož hlazený dub medově zářil do šera, se vysunul loket v tmavém suknu, zableskly se čtyři zlaté prýmky kolem manžety. Reginleif, cinkajíc ostruhami, zamířila k pódiu.

Zvolila nejbližší schůdky, vystoupila na pódiu, obešla trůn a stanula – stanula před neznámým mužem. Místo Gungnim byl ozbrojen zakřiveným mečem v černé pochvě. Spočíval cizinci na kolenou a jeho drobná ruka roztržitě hladila rukojeť ze žraločí kůže.

Cizinec byl oděn do podivné šedomodré uniformy, jakou valkyrja nikdy neviděla. Ani za svých posledních výprav do Midgardu.

„Kdo jsi?“ znejistěle se otázala a zírala do neznámé tváře. Byla sice rozpůlena černou oční páskou, avšak nezakryté oko zářilo modře a ne žlutě.

„Jsem to opravdu já,“ vyhlásil Grímni malými ústy v tuctovém obličejí muže středních let. „Vítám tě na Hlíðskjálfu,“ ač známý hlas zněl přátelsky, Otec padlých zkrabatil mrzutě líce.

„V poslední době na mě nemíváš čas jako dřív,“
přinutil se k úsměvu a šlehl po ní modrým okem.

„Vidím, žes nechal rozdělat oheň ve všech
krbech,“ Reginleif již opanovala překvapení
z nenadálé Grímniho podoby a nyní se snažila
oddálit chvíli, kdy bude muset otci vysvětlit
ztrátu prstenu. „To se na všech čtyřech světo-
vých stranách dějí tak zajímavé věci, že je musíš
vidět?“

„Chceš se i ty podívat?“ vybídl ji. I jemu se
zřejmě do rozhovoru moc nechtělo, a proto při-
stoupil na její hru.

Lhostejně pokrčila rameny. Otec padlých se-
vřel rukama opěradla křesla a nohou v cizokraj-
né nízké černé botě dupl na prkna podia.

„Westri,“ přitom zvolal, „západní skřítku,
probud' se a ukaž nám, co se děje na tvé straně.“

Uprostřed krbové římsy, k níž bylo otočeno
Grímniho křeslo, se pozvedla kamenná víčka
v satyrské tváři chrliče. Z hranice na roštu vy-
šlehly s hukotem plameny a roztáhly se po celé
čelní ploše ohromného krbu. Sál se na chvíli
prosvětli. Černé stíny nad pódiem se rozprchly

do stran a z temnot vyvstaly i obrovité trámy paprscitě uspořádaných krovů. Vzápětí clona plamenů pod římsou, ozdobenou šklebící se hlavou skřítky, promodrala kouřem a zhoustla do konur. Krb se proměnil ve velké okno a Grímni s Reginleif jím vyhlíželi do trosk zničeného města.

Mezi bloky povaleného zdiva, hromadami rmutu a ohořelými zbytky nábytku, poškozenými zbraněmi, převrácenými dělostřeleckými kusy a automobilovými vraky se v závojích vířícího prachu potácely postavy. Vojáci v kropenatých celtách, někteří prostovlasí, někteří s hranatými přilbami na hlavách. Ale všichni buď zmrzačení nebo se střelnými ranami, které žádný člověk nemohl přežít.

Obraz se posunul a ukázal něco, co snad bývalo zahradou. Pahýly spálených stromů a zákopem rozrytý hlinitý povrch, pokrytý popelem. I postavy, které se zde pohybovaly, byly zuhelnatělé. Přesto se dalo rozeznat, že dvě jsou mužské, jedna z nich hrbatá, další dvě ženské a zbývající, asi půl tuctu, patřily dětem.

„To jsou vetřelci na západní straně Vígrídu,“ počal Grímni komentovat obraz. „Objevili se s prachovou bouří. Přišli po dračích stezkách, jež musel vytvořit nějaký Pán času, ale nechápu, jak to mohl bez prstenu dokázat,“ zahleděl se upřeně na Reginleif, a když ta mlčela, pokračoval: „Prorokovali mi jejich příchod, ale bez strážce, tvého strýce Heimdalla, jsem jim v tom sám nemohl zabránit. Ale přicházejí i jiní. Pohled’.“

Znovu přidupl černým střevícem. Trůn se pohnul, otočil se o devadesát stupňů doleva a Grímni vyzval Sudriho, skřítku jihu.

Také zde se v dýmu jižního krbu objevili padlí. Dlouhá řada zablácených mrtvol, pochodujících v neutěšeném zástupu po kamenité pláni. Jestliže první kolona měla na sobě zbytky uniforem, tak druhou, zadnější, tvořila masa kostlivců v pruhovaných hadrech.

„Směřují do Múspellu. Obětiny pro Súrta,“ utrousil Grímni, „pokrm pro jeho draky. Přicházejí stejnými cestami jako ti na západě. Přichá-

zejí z rozmezí sedmdesáti let, neboť osnova dračích stezek je napnuta až tak daleko.“

Austri, skřítek východu, nabídl zdánlivě nejméně zajímavou podívanou. Jakýsi pohled do zataženého nebe, z něhož černě prší. Bělošedavý prostor, kterým kose pronikal nekonečný proud uhlových částic. Leč Reginleif se hladově vpila do toho obrazu. Zmocnil se jí pocit, že jí částice pronikají do mozku, lechtivými prstíčky sestupují podél páteře a hromadí se v podbřišku. Ostře vydechla a musela se přinutit, aby nevykřikla. Nebylo zapotřebí, aby Grímni cokoli vysvětloval. Věděla, co to je. Obrovský tok energie, ohromný proud magické síly, tak mohutný, že stačil jen pohled, aby pocítila, jak i ona se nabíjí, jak roste i její vnitřní síla. Jak ji v žaludku znovu hřeje doušek Brynhildiny krve. Obří tok proudivil nevšimavě v zobrazovaném prostoru a ona přesto vnímala, že ji strhuje i jen pohled na něj, cítila neovladatelné nutkání se k té mocné energii připojit.

„Kam to plyne, kam pramení ta moc?“ vyrazila ochraptěle, stěží se ovládajíc.

„Také do Múspellu,“ odpověděl Grímni rezignovaně, „a také z Midgardu. A tenhle tok temné moci je nejhorší ze všeho. Nejen že dává Súrtovi největší sílu, ale svědčí i o tom, že náš nepřítel má v Midgardu oddaného spojence. Jak vidíš, dcero, jsme obklíčeni ze všech stran a já nemám prsten,“ bleskl očima po valkyrje, „abych tebe nebo tvé sestry poslal pro další bojovníky. Jestliže se to Súrt dozví, nebude s útokem meškat. Obávám se, že nás čeká nový Ragnarök. Loki je taktéž volný a moji havrani ho zatím nemohou nalézt. Chceš-li, mohu ti ukázat i sever, má dcero,“ nabídl.

Reginleif neúčastně pokrčila rameny. Ještě pořád měla před očima černý déšť energie a představovala si, jaká to musí být rozkoš, ponořit se do proudu těch částic. Ale vše má svůj čas a ona napřed vyzkouší meč, který získala s takovými obtížemi.

Mezitím Grímni vyvolal severního skřítka Nordriho. Celá síň ztemněla, neboť na severu panovala noc. A tou nocí se mezi hvězdami hřmotivě valilo obrovité vozidlo na širokých

housenkových pásech. Pancéřových plátů věže na jeho vršku se přidržovali muži v podivných jednodílných úborech černé barvy. Jejich hlavy se ostražitě natáčely do všech stran a v očích se jim tajily obavy.

„Také vetřelci?“ podivila se Reginleif.

„Ano, ale jiní,“ připustil Grímni. „Do Niflheimu je zaválo zvláštní kouzlo, které...“ s kóým pohledem na dceru se odmlčel a teprve po krátké odmlce jaksi mimo souvislost dodal, „... rád se dívám po jejich stopách.“

Nordri musel poslední slova Grímniho pochopit jako rozkaz, neboť obraz se dal do pohybu. Odpojil se od vozidla a začal jakoby couvat, sunout se zpět po pruzích uválcovaného písku a rozdrčeného šterku, jež zůstávaly za pásy obrněného stroje.

Ustálil se na dvou schváčených postavách, sledujících stopy pásu. Jednou z nich byl dospělý muž v dvoudílném oděvu podobného střihu, jaký měl oblečen Grímni. Druhou výrostek s nahými koleny, svírající v náručí orientální meč v černé pochvě, zbraň, která jako by z oka vy-

padla té, jež spočívala Grímnimu na kolenou. Leč na chlapci bylo ještě něco podivnějšího. Vyzařovalo z něho cosi svěžího. Jeho postava byla podložena bohatou aurou něčeho jako vůní a Reginleif si s úžasem uvědomila, že chlapec je skutečně živý. Pocítila prudký odpor k té ještě dětské tváři. Okamžitě ho instinktivně nenáviděla.

„Ještě další vetřelci? A živí?“ nemohla opakovat svůj úžas. „Copak po těch cestách, obkličujících naši říši, mohou přicházet živí lidé?“ dál se již ptala chladně s dobře tajeným zájmem.

„Přinesla ho jedna ze Súrtoových služebnic. Nevím ještě která a za jakým účelem,“ odtušil nahněvaně Grímní, „ale moji havrani mi to brzo zjistí. Stejně jako mi zjistili, kde se nalézá prsten.“

Reginleif připadlo, že obraz čekal jen na tato slova. Dvojice postav z něj vyklouzla a z prostoru pod Nordriho římsou jako by se do síně řítila ztemnělá pláň. Na ní se objevilo malé světélko, rychle rostlo, až se obraz ustálil na skomírajícím ohni. U něho na rozestřené kožené kombinéze spočíval s rozhozenýma rukama spící mladík.

O kousek dál se tyčily trosky letadla a ještě dál hvězdy ozařovaly dračí mršinu. Jak z ohně vyšlehl plamínek, zaleskl se masivní zlatý prsten, jenž měl mladík na prstu.

„Proč to divadlo, když už víš všechno?“ ostře řekla Reginleif poté, co překonala překvapení z faktu, že spáčem není nikdo jiný než rytíř Arnim. „Co po mně budeš chtít?“

„Prsten,“ odpověděl prostě muž v námořní uniformě. „To je to jediné, co po tobě ještě mohu chtít. Vůbec mě nezajímá, jak se dostal od tebe k tomu mladíkovi. K ničemu by to nebylo,“ poznamenal hořce. „Postarej se, aby to proběhlo obráceně. Myslím, že takhle ozbrojené,“ šlehl pohledem po jejím meči, „ti to nebude činit žádné potíže,“ ušklíbl se na závěr.

Valkyrja zmateně mlčela.

„Půjčím ti na výpravu svého koně. A vezmi s sebou mechanika toho einheriho. Myslím, že se jmenuje Bombur. A teď běž, chci být sám,“ dořekl lhostejně, dupl patou o podlahu a trůn se otočil k valkyrje zády.

„Počkej ještě,“ zpoza opěradla kývla ruka.

„Hraješ sice jakousi podivnou vlastní hru, ale okolo mě už není příliš pokrevných, kterým bych mohl věřit.“

„Ne, zůstaň tam, kde jsi,“ hlas Grímniho, skrytého za vysokým opěradlem, přiměl Reginleif, aby stanula na místě. „Lépe bude, když si neuvidíme do tváře, abych hned nezačal litovat toho, co ti chci prozradit.“

„Když jsem tobě a tvým družkám půjčoval Draupni k vašim jízdám, určitě jste se tázaly, jak jsem k němu přišel,“ začal po krátké odmlce. „No ano, je to tak. Byl jsem si pro něj v Helu. U Sigurda. Musel jsem mu prsten vzít násilím. Varoval mě před jeho použitím a dal do klatby. A tak se chci pojistit. Čeká mě boj a nevím, jak dopadne. Na každý pád budu nějakou dobu pryč a nechci,“ pokojně hovořil, „aby Valhala zůstala bez pána. Snad sis všimla, že nemám u sebe Gungni. Budu se snažit, aby nepadl nepřítelům do ruky, i kdyby se mi nedařilo. Takže si zapamatuj: Jestliže nebudu k nalezení, najdeš oštěp vetknutý do jasanu mého lože, a jenom můj potomek bude mít sílu jej vytrhnout ze sevření La-

eradu. Pak bude záležet jen na něm, co si s Gungnim počne. Ale až se vrátím, bude mi skládat účty. To je vše. A teď už skutečně běž a se slovy, která jsem ti tady vyhradil, nalož, jak uznáš za vhodné,“ dořekl unaveně a zpoza trůnu se opět vysunula ruka v modrém rukávu uniformy. Její posunky byly víc než jednoznačné.

Reginleif vyběhla ze sálu se smíšenými pocity. Jednak cítila úlevu, že vyvázla bez trestu, jednak ji právě tato skutečnost znepokojovala. A to vše ještě korunovalo závěrečné Grímního prohlášení.

Zmátlo ji.

Ještě před touto rozmluvou by chtěla přísahat, že vládnout nad Valhalou s Gungnim v ruce je její nepředstavitelný sen. Avšak teď, když se jí tato možnost přinejmenším nabízela, její otec nikdy nemluvil do větru, najednou zjistila, že touží po něčem jiném. Především po tom, aby vyzkoušela svůj nový meč. Pravda, napřed na von Gallwitzovi a pak – pak i na dalších mužích. Živých a plných teplé krve. Vonících jako ten chlapec z Nordriho obrazu. A proto místo nad

Niflheimem chce vládnout nad Midgardem. Plným takových chlapců, jenž podivným kouzlem zabloudil na pláň Vígrídu. Jak sladká musí být jeho krev; vzpomínka na to, co před chvílí viděla v sále, ji úplně zmámila.

Nerozhodně se zvnějšku opřela zády o křídlo bronzových dveří a pak, poslušna náhlého popudu, místo aby začala sestupovat, vyrazila po rampě vzhůru.

Obě cylindrické zdi, jak venkovní, tak vnitřní, končily ve stejné výši a krovky kuželovité střechy, zakotvené do vršku zdi venkovní, se rozpínaly v pětimetrové výši nad hlavou Reginleif. Obezřetně se kradla po zaprášených kvádrech, tvořících mezi dvěma obrovskými krbovými komíny temeno kvadrantu vnitřní zdi. Břidlicová krytina jí tiše harašila vysoko nad hlavou v nočním větru. Mdlé paprsky Idiho, linoucí se dovnitř mohutným vikýřem, z nedbalosti či schválně otevřeným, dávaly právě tolik světla, aby jasně viděla vnitřní hranu zdi. Za ní se otvírala setmělá propast pozorovacího sálu. Odtud také zazněl skřípot dřeva v rytmu kroče-

jů, jak o deset metrů níž Grímni kráčel po pódiu. A po tom zvuku, jako ozvěnou, se skřípot zopakoval v jiné tónině i na zdi.

Reginleif se zapotácela. Vší silou musela potlačit výkřik děsu, který se jí dral do hrdla. Příčinou ale nebyla stěží viditelná silueta Otce padlých, nýbrž nestvůrný křídlatý stín. S tichým zavrzáním se oddělil od komínu, zbývalo k němu pár kroků, a zastoupil jí cestu.

Brynhild se vrátila z Helu!, napadlo Reginleif v úleku a hmátla po meči. Avšak ruka jí ochromeně poklesla, když ledová záře Idiho osvětlila tvář a tělo neznámé.

Byla to ona sama.

Její oválný obličej s hladkým čelem a vrkoči dlouhých vlasů, štíhlá šíje přecházející obloukem amfory do oblých ramen, neunavená ňadra nad útlým pasem, celé její nádherné tělo, obnažené v sinavé bělosti, opatřené respekt nahánějícími pařáty a zářící jako skvostná socha ze slonoviny na pozadí šedočerných perutí. Démona si přiložila šupinatý prst na modrofialové rty a její zářivě zelené oči se varovně zabodly do

Reginleifiny tváře. Poté opět přitiskla křídla ke komínu a přes hranu zdi počala soustředěně sledovat Grímního. Přitom kynula rukou Reginleif, aby přistoupila.

Reginleif se nestačila ani pořádně rozhlédnout, když zdola zapraštěla prkna pod chvatnými kroky a rozlehl se výkřik, plný vzteku.

„Přistihl jsem tě, zloději!!!“ duněl kruhovou komnatou děsivý ryk. „Odlož ten meč!!!“

Nad Grímním v námořní uniformě, který ležel na pódiu, se skláněl druhý Grímní. Se svou obvyklou tváří a ve svém obvyklém loveckém šatu z jelenice. V ruku svíral oštěp, jehož hrot byl opřen o prsa ležícího. Meč v černé pochvě spočíval vedle.

Tentokrát Reginleif úlekem tlumeně vyjekla.

„Tiše!“ zasyčela démona a Reginleifino rameno opět drtil její spár.

„Zadrž,“ řekl klidně ležící, „přece bys nezaobil sám sebe. Mám Leohtetan’r, jak jsme se domluvili. Ty to ještě nevíš, ale sám se za pár minut a v téhle podobě i s mečem odešleš na Vígríd. Napřed k tomu černému starci. Vzpomí-

náš na ten pocit, že se díváš sám na sebe?“ rychle mluvil ležící Grímni a stojící během jeho řeči neochotně odklonil hrot kopí od jeho hrudi.

„Tak ten pocit byl správný,“ pokračoval muž v námořní uniformě. Jakmile přestal být ohrožován, pomalu se napřímil a samozřejmě si podal katanu.

„Za chvíli přiletí Hugin s Muninem a budou ti referovat, co se přihodilo u toho ocelového vozu. Rytíř Arnim zabil velitele cizinců a nepostřehl, že má nyní jiný meč. Tenhle meč,“ potřásl katanou v černě lakované pochvě, kterou jeho pravička nepřestala svírat. „Ty to ještě nevíš a tak ti to říkám. Náš meč je zkrátka ve hře. Súrť musel odhalit jeho skrýš a vypůjčit si jej. Zjistili jsme to pozdě, ty teprve teď. Oba víme, co to znamená. Mně, tedy tobě, nezbyvá nic jiného než Leohtetan’r skutečně vsadit a zmást soupeře další záměnou. Nezbyvá ti než nahradit toho velitele a sám se postavit jezdcí na červeném draku. Už přece dlouho tušíš, že tě to nemine. Musíš vyřešit problém, jak nahradit skutečného velitele, aby si toho nikdo nevšiml. Hlavně Súrťovi špehové. Pro

jistotu mezi ně počítej všechny zbývající z osádky ocelového vozu. Musíš číhat na příležitost. Víš, že ten pancéřový vůz se musí objevit u toho starého černocho. Vrátiš se tedy proti toku času k němu, obhlédneš situaci a pak opět skočíš v čase, abys informoval sám sebe. Což se právě stalo. Teprve pak se znovu vrátíš do minulosti, aby ses o tu záměnu skutečně pokusil.“

Žluté oko Grímniho s oštěpem pomalu mžiklo na znak pochopení.

„Proč jsi se vrátil předčasně, dřív než v hodinu, ve které jsi odešel?“ zahučel přesto jeho majitel. „Víš, že nemám rád se takhle potkávat. Znamená to zahrávat si s dvojitým proroctvím z Pokračování vědmíny písně.“

„Důvodů je víc. Za prvé, v tom souboji budeš asi zabit. Vzpomeň si na ten pocit, že padneš rukou jezdce na rudém draku. Pro zdar věci sice není důležité, jestli přežiješ, ale pak by se nemělo co vrátit. Proto jsi se rozhodl vrátit se nejen předčasně, ale vrátit se do minulosti nadvakrát. Napřed se, zdánlivě zbytečně, ponořit za tím černochem. A pak ještě jednou, s ním čekat na

ten vůz s mnoha koly. Mezi tím se odehrává takhle naše rozmluva, která je velmi důležitá. Teprve po ní tě napadne, jak to skutečně udělat, teprve teď ti říkám to nejdůležitější. Nesmíme totiž zapomenout na vetřelce. Vymyslíš to takhle: Až já teď zmizím zase do minulosti této noci, abych čekal na vůz cizinců, ty přeskočíš můj původní odchod maloučko do budoucnosti. Tím se osamostatníš od mého osudu a budeš se moci věnovat vetřelcům, ať se se mnou stane cokoliv. A také já budu nezávislý, ať se s tebou bude dít, co se bude dít.“

„A ty další důvody?“

„Pojistka proti zneužití Pojídače Světla,“ muž v námořní uniformě opět potřásl zbraní. „Ten se totiž také zdvojit jako my. Když nahlédneš do skrýše, měl by tam Leohtetan’r stále spočívat. Pokud nebyl ukraden. Počkej,“ Grímni v uniformě uchopil jelenicový rukáv toho druhého, „hned se přesvědčíme, napřed mě ale nech domluvit. Musíme zkrátka počítat se všemi možnostmi. I s tím, že to budu já, kdo prohraným soubojem dá von Gallwitzovi do ruky pra-

vý meč. A v tom případě vyjmeš ten druhý ze skryše a jím ukradenou zbraň zrušíš. Vzpomeň si, že nás Brokk před takovým počínáním varoval...“

„Třeba se to povede už tobě při souboji, jestli von Gallwitz bude mít ukradený Leohtetan’r. Pak bys, pak bych...“ Grímni v jelenici se odmlčel, „nemusel padnout, protože po prvním zkřížení čepelí by byl on beze zbraně. A to je ten skutečný důvod, proč riskuješ i to, že se naplní Dvojité proroctví?“ optal se pohrdavě.

„Ano,“ souhlasil prostě jeho protějšek. „Ale ty ses chtěl přesvědčit, jestli Leohtetan’r nebyl ukraden.“

Za téměř neslyšitelného zaskřípění pařátů posunula se démona dopředu, vlekouc Reginleif s sebou, aby si zlepšila výhled na oba jednooké muže, kteří zamířili pod ně, k severním schodům.

Z přítmi zazněl skřípot. Oba muži sestoupili a otočili se zpět ke dřevěným stupňům z dubových fošen. Grímni v jelenici pozvedl desku nejnižšího schodu a sklonil se nad ním. Jeho rty se

daly do pohybu a tiché mumlání Otce padlých vzápětí vyplnilo celý kruhový sál. Opřen o Gungni, jal se Grímni kolébat do taktu kouzelných formulí, zatímco muž v námořní uniformě vážně přihlížel.

Posléze Otec padlých dokončil zaklínání. Sehnul se a levičkou vylovil z temné dutiny podlouhlý předmět. Do matných pablesků, jež vrhaly ze všech stran skomírající ohně v krbech, pak pozvedl orientální meč v černé pochvě a přiložil jej k té zbrani, kterou třímал muž v uniformě kapitána.

„Pozor,“ vyjekl druhý Grímni a prudce uhnul rukou se zbraní, „ne tak blízko. Stačí jen nepatrný dotyk a můj meč zmizí...“

„Měl jsi pravdu,“ Grímnimu v loveckém se zřetelně ulevilo, „ted’ má každý z nás svůj Leohtetan’r. Já ten svůj uložím hned nazpět,“ sklonil se opět nad dutinu a zasunul meč do ní.

Celý zaklínací ceremoniál nyní proběhl v obráceném pořadí.

„Ano, každý z nás má svůj Pojídač Světla,“ zopakoval Grímni v námořní uniformě, jakmile

dozněla poslední slova zaklínadla. „A to je dobře. Obávám se ale, že Súrť naši lest prokoukl. Už ví, že meč je ukryt tady a ne ve Valhale. Proto zaútočí tady. A použije k tomu armádu z Vígrídu. Tobě není podezřelé, že vetřelci dorazili dnes navečer? Není ti podezřelá ta časová shoda obou událostí?“

„Myslíš, že Súrť a jeho spojenec v Midgardu mě vzali do kleští současných událostí?“ Grímni s oštěpem sklopil desku schodu a s přidupnutím se na ni postavil. „Že hra s meči je jen návnadou, aby vetřelci mohli zaútočit na nechráněný Hlíðskjálf?“

„Ano, ale obě ramena kleští jsou záměnná. Pokud se budeš věnovat rytíři Arnimovi a posádce vozu, jsou vetřelci návnadou, která tě má odlákat. Avšak dáš-li přednost vetřelcům, je návnadou zase rytíř Arnim. A obě ty události jsou smrtelné pasti na nás. Kdybys zůstal sám, určitě do jedné z nich bys padl. Takhle zdvojení máme šanci, a to je třetí důvod, proč musíš riskovat vědmíno...“ náhle Grímni v uniformě kapitána

zmlkl a sklonil hlavu. Zřejmě čemusi soustředěně naslouchal.

„Není čas na další řeči,“ ujal se opět slova, „mám dojem, že už slyším krákat havrany, jak krouží kolem věže. Takže já mizím, čím dřív to udělám, tím méně hluboko budeš ty muset skočit do budoucnosti při svém letu k vetřelcům.“

„Ještě jednu věc bys měl vědět,“ znovu zazněl jasnější hlas Grímnioho v uniformě. „Kdyby v boji s vetřelci šlo vše špatně, zachraň před nimi Gungni. Víš, kam s ním mrštit, a havrani zpraví Vídara a Váliho, kde mají hledat dědicství. Řekl jsem o tom také Reginleif. Narazila tady na mě a já ji poslal za rytířem Arnimem. Sice zbytečně, neboť o tom, že on je druhým Sigurdem, se už nemusíme přesvědčovat. Snad z něho vydoluje prsten...“

„Neměls jí nic říkat. To ona umožnila Súrtovi, aby se dostal k prstenu. Tvrdě bych ji potrestal, kdybych tady byl...“

„Asi v mé podobě zůstalo víc otcovské lásky...“

„Promiň,“ tiše sykla v tom okamžiku démo-

na a uvolnila stisk, jímž stále svírala Reginleifino rameno, „ale tohle jsem musela slyšet.“

Reginleif, ač cítila, jak jí krev stéká po zádech, ani nedutala.

Náhle to v protilehlém světlíku zavířilo a do věže vlétl párek vzrušených havranů. Blesku-rychle se snesli k pódiu a usedli Grímnimu na ramena, každý z jedné strany.

To již byl jednooký v loveckém šatě sám. Ten druhý zmizel, jako by se rozplynul ve vzduchu.

Jakmile zezdola zaznělo rozčilené krákání, démona obezřetně, za tichého skřípění pařátů, couvla zpět, do stínu komínu. Až k protilehlé hraně, kde vnitřní zeď ovinutá šroubovicí rampy spadala temnotou meziplášťového prostoru až k základům bergfridu.

„Mlč,“ šeptaly její chladné rty u Reginleifina ucha, „i on za chvíli odletí. Pak si popovídáme. Zahalím nás pláštěm neviditelnosti, aby nás jeho havrani nevypátrali,“ připojila a počala spíše vydechovat než vyslovovat kouzelnou formuli.

I dole, za zdi, Grímni čaroval. Opět zazněl mumlavý hlas, přešel do krátké litanie, kterou zakončil ostrý orlí skřek. Poté zpoza zdi zašuměly rozpínané perutě. Příšeří pod krovy proťal velký křídlatý stín a zakroužil dvakrát kolem, až v průvanu zarachotily volné pláty břidlicové krytiny. V dalším okamžiku složil křídla k sobě a s hrdým skřekem vylétl vikýřem do volného prostoru. Havrani následovali za ním.

„Tak, a můžeme mluvit,“ vydechla démona. „Dobře, že ti stále věří. Za rytířem Arnimem musíš jet a ten prsten získat. Je to v našem zájmu a ne jeho.“

„Nepamatuju si na toto setkání,“ zkrabatila Reginleif obličej.

„Ty nemůžeš,“ opáčila démona, „jako si Grímni v jelenici nepamatoval toho v modrém sukně, co přišel z jeho budoucnosti. Já také jsem z tvé budoucnosti, a věř tomu nebo nevěř, jsem tady ještě jednou. Z budoucnosti o něco vzdálenější. Mám s ní schůzku. Napřed přinesla negra a teď si hraje na Vígrídu s chlapcem. On by byl lepší sousto,“ smaragdové oči démony na chvi-

ličku zastřel závoj touhy, „než ten odporný negr. Bude mi příliš těžce ležet v žaludku...“ oči krásného netvora opět krutě zazářily a upřely se nensmlouvavě na Reginleif. „To už vím teď. Víc ti ale neřeknu, neměla jsi sem vůbec chodit. V tom měl otec pravdu, nejlépe o budoucích věcech vědět co nejméně...“

„Takže už tak brzo...“ zarazila se Reginleif.

„Ano. Ještě dobře, že sis lokla sesterské krve,“ tvář démony se zkrivila krutým úsměvem. „Přejdeš dřív, než si myslíš. A proto neváhej a jed' za svým rytířem a užívej si svého těla, dokud je čas. Moje radosti jsou jiné. Ty tušíš jaké. Ale ráda vzpomínám na ty tvoje. Tak se snaž, abych měla na co vzpomínat. Tak už běž,“ znovu ji vybídla, „a nezdržuj se. Čeká tě dost dlouhá cesta a mě tady spousta práce.“

„Musíš ukrást ten meč, dokud je čas, že?“ vyzvíдалa Reginleif. „Teď už víš kde a jak.“

„Neptej se,“ zamračila se démona, „ani já nejsem zcela paní svého osudu.“

„Tobě někdo rozkazuje? Řekni mi, kdo to je, kdo se opováží?“

„Neptej se,“ zopakovala démona zlobně. „Zítřka ti všechno řekne dračí srdce. Budeš-li mít dost silný žaludek, abys je strávila. A s ním i to, co se dovíš,“ zlomyslně se ušklíbla, „má drahá dvojenko. Nezbyvá ti než do toho nechutného sousta kousnout. Bude poněkud tužší než ten rudý doušek. Jinak ale runám času neporozumíš a bez nich své ctižádostivé plány neuskutečníš. Někdy tě za to nenávidím. Protože není dobré se toulat časem a potkávat sama sebe. Není dobré se vůbec vracet. Čím víc se vracíš do minulosti, tím menší máš míru svobody, tím menší máš možnost volně rozhodovat o své budoucnosti. Tohleto si dobře zapamatuj, když už jsi na mě narazila. Zítřka ti přeju dobrou chuť. A teď vypadni, slyšíš, vypadni,“ zasyčela Reginleif do tváře a hrozivě rozepjala můří křídla.

* * *

Pokud byl Grímni přinucen o sobě uvažovat, nazýval se v duchu Stejně Vysokým, neboť mezi Stejně Vysoké patřil. Nyní ho k přemítání, a ne-

bylo to přemítání radostné, přinutilo setkání se sebou samým. Sigurdovo proroctví se naplňuje. A nejen to. Není že vetřelci jsou již na Vígrídu i s těmi nevídanými pancéřovými vozidly, s ocelovými štíty na kolech. Je ohroženo víc. Řád všech světů. Hrozí nebezpečí, že další Ragnarök je přede dveřmi a zničí vše ještě důkladněji než ten minulý. Nebude už žádných Ásů...

Kdyby on byl na místě toho v soukenném kabátci se zlatými prýmkami na rukávech, zabil by Reginleif. Zabil by ji, dokud to ještě jde. Zmýlil se v ní. Není posedlá jen chůzí, ale také mocí. A ten druhý jí odkázal jeho oštěp. Nedělal si iluze o nárocích posledních svých synů. Vídar a Váli byli jen tupí siláci. Co si od toho, u všech Elivág, slibuje? Že Reginleif naláká na dědictví a ona změní svoje plány? Zbytečně o tom přemýšlí. Stejně Vysoký by nikdy nezabil svoje dítě. A ten druhý to samozřejmě ví taky. Kdysi, před věky, také nedokázal vztáhnout ruku na Brynhild. Když se vzepřela jeho vůli, potrestal ji toliko domácím vězením. Uzamkl její sídlo stěnou plamenů. I to bylo špatné, a proto ve věci

Reginleif se rozhodl dát věcem volný průběh. Snad to byla chyba, avšak on si již příliš mnoho pamatoval. To svazovalo ruce.

Natočil mohutnou opeřenou hlavu na stranu a jediné kulaté žluté oko stočil dolů, na ztemnělou pláň Vígrídu. Ostroh s kubusem Hlíðskjálfu se kdesi vzadu již propadl do temnot. Propadl by se tam stejně, i kdyby neabsolvoval ten kratoučkový skok v čase kupředu. Vynechal tak přesně ten okamžik, kdy se ten druhý v lidském šatě vydával na první výlet do minulosti téhle osudové noci, aby pak se také sám přenesl o něco do minulosti. Rozbije Súrtův úklad. Zatímco on zde letí, aby se vypořádal s vetřelci, čeká ten druhý někde na Vígrídu na štít na kolech, na pancéřové vozidlo cizinců ze severu. Aby zabránil Súrtovi vyzbrojit Dveřníka pravým mečem...

S tím skokem do minulosti a předčasným návratem to vymyslel vskutku dobře. Oddělil od sebe dalšího Grímniho. I když jemu setkání s vetřelci přinese záhubu, ten v soukenném kabátě bude existovat nezávisle na něm. Ve věčném koloběhu bude v lidském šatu společně

s vyznavačem Ogina čekat na obrněné vozidlo cizinců, vracet se na Hlídkjálf, znovu čekat, vracet se, neustále číhat na svou příležitost...

Pokoušel se na chvíli zapomenout na trudné myšlenky, pokoušel se plně oddat se letu.

Rád na sebe bral orlí roucho. S potěšením naslouchal rytmickému sykotu vzduchu v obřích opeřených křídlech při každém mávnutí. Vždy znovu a znovu se opájel pocitem volnosti, který mu let dával. Ano, až příliš dobře chápal své nové einherje a jejich leteckou vášeň, a proto bral na milost zápach a nelibozvučný hluk jejich strojů. Leč dnes se potěšení z letu ne a ne dostavit.

Náhle a nečekaně si vybavil to, co nechtěl. Čemu se bránil. Úryvek z Pokračování vědmíny písni.

*Bratři bratrů
ostrím břitkým,
kteří již jednou
den s nocí jedli,
démonem dvojitým*

*nad děcka tváří
zdvojeni zlem,
sami se sebou
v zrcadle sebe
zlu se zasnoubí,
by Zemi vládkyni
z vraždy dví zrozené
v plen vydali.*

Bylo to nepříznivé znamení. Že na to záhadné a obávané Dvojité proroctví nedokázal zapomenout. Ani samy norny neznají jeho obsah. Pravda, věděly, že se týká jeho a Súrtova meče. Úvodní kenning, bratři bratrů, to napovídal dost jasně, ale vše ostatní se zrcadlilo v mlze dvojitosti. Bylo tam příliš dvojitého. Tak jako teď v jeho životě. A tím byl, aniž chtěl, *tím druhým* do toho proroctví s chmurným koncem vtažen. Jako by nestačila Sigurdova kletba...

Nad obzor vyšly oba bledé měsíce Idi a Gang a přerušily tok jeho myšlenek. Nabral přesnější směr na západ. Tedy tam, kde skřítek Westri ukázal město vetřelců. Myslel na ně, dokud mo-

notonie letu neukolébala i tyto nepokojné myšlenky. Konečně přestal čas existovat a to bylo jediné bezčasí, které mu bylo příjemné.

K Idimu a Gangu se připojil i nestvůrný Tjazi. Vystrčil svoje hrbolaté temeno nad obzor právě v okamžiku, kdy hluboko pod sebou spatřil oázu trosek.

Sklopil křídla a přenesl těžiště dopředu. Svištění vzduchu zesílilo a on pocítil jeho chladný tlak na opeřenou hlavu.

V trojitě měsíční záři se pak snášel k vypáleným zříceninám města, jež jako nádor znetvořovalo hladký povrch Vígrídu. Nyní už chápal, co to je.

Nejen armáda, která má dobýt jeho hrad. Jeho Hlídskjálf, jeho pokladnici, skrývající Leohtetan'r. Ale také, a to hlavně, závěrečná oběť midgardského mága Súrtovi.

Zalomcoval jím zuřivý a nemilosrdný vztek.

Za dlouhá tisíciletí ještě nikdo válečného boha Nordů tak hluboce neurazil. Ta nehorázná drzost, ta nebetyčná zpupnost, vystavit cizí oběť na jeho oltáři! Poslední splátku na účet nenávi-

děného nepřítele složit na jeho území! Jako by byl již poražen a Súrťův vazal!

Chtěl jen jedno. Zabíjet.

Ještě je válečným bohem Nordů.

Postřehl o samotě stojící stavbu. Dvanáct mohutných sloupů tvořících bránu, stavbu jako stvořenou k tomu, aby na ni přistál. Vypustil Gungni z pařátů a obratně jej zachytil ohromným zobanem. Pak již zachrastily jeho spáry o zčernalé kvádry a zapleskaly obrovité perutě, jak, již v klidu, stabilizoval svoji polohu.

Zklidnil i svoje nitro. Velikým nehybným žlutým okem ve svitu hvězd obzírál tiché trosky pod sebou. Navenek strnulý, zastiňující svou velikostí i kamenné oře trigy, vzpínající se nad balustrádou té samoúčelné, o samotě stojící brány.

Záhy postřehl kradmý, jakoby červí pohyb. Rozepjal perutě a spustil se z vršku brány.

Nehlučně klouzal nad sutinami a vypálenými vraky bojových strojů, tarasících prostor, jenž kdysi býval širokým bulvárem. Onen mág, který se ho pokoušel vyprovokovat podstrčenou obětinou celého města, musel být fušer. Do žáru

vzteku v jeho nitru se přimísila struska pohrdání, když mezi troskami pozoroval nemohoucí se svíjení početných padlých.

Jejich bytí uvázlo kdesi uprostřed v trvalé agonii umírání a Stejně Vysokému byl odporný pohled na zfušované utrpení, které u svých bojovníků netrpěl. Uchopil oštěp opět do pařátů a v přízemním letu jím křesal o svíjející se klubka těch červů, tu a tam se dotýká bezděky i trosk strojů.

Narůstající ryk startovaných motorů mu prozradil, že Gungni má stejnou moc nad těmito vetřelci jako nad jeho einhejry, a Grímni cítil, jak jeho zuřivost vychládá.

Ztratil orientaci v bludišti napůl zřícených domů, hald zříceného zdiva a vraků pancéřových strojů, z nichž některé byly kopií vozidla, k němuž v tomto okamžiku vede černý vyznavač Ogina jeho časového dvojníka.

Ač viděl krvavá bojiště nesčetných bitev, pohled na obludnou chaotičnost trosk, jež proklouzávaly pod jeho pařáty, ho sklíčil. Pociťl únavu a proto, poté co přelétl velkou vypálenou

budovu ve tvaru L, jejíž otlučené průčelí zdobili proděravělé pozlacené sochy orlů, se s úlevou snesl do volného prostoru za ní. Snad kdysi, před zničením, byl parkem. Aspoň tomu nasvědčovaly ohořelé dřevěné pahýly, trčící z popelem pokryté země. Rozpoznal v něm zničený sad z Westriho obrazu.

Již v lidské podobě, opíraje se o oštěp, prolétal se mezi zuhelnatělými kmeny až k místu, kde zbytky mohutné stavby kryly vchod do podzemí. Zde našel další ohořelé lidské trupy. Zvažoval, zda i je má požehnat svým oštěpem, ale když mezi nimi postřehl dětské postavičky, sklonil ostrí Gungniho i k nim a veškerá zášť z něho vyprchala.

Sotva přeměnění, v děsu se od něho všichni rozprchli.

Až na dva muže. Spíše mužíky, z nichž jeden byl hrbatý a kulhavý mrzák. Nebyli to bojovníci podle jeho gusta. Okamžitě vycítil, že, špatně obětováni jinému, postrádají úctu, jíž je skutečný einheri povinován k němu, k Otci padlých.

„Tak Karl měl pravdu,“ zachraptěl ten lépe

rostlý v černých kalhotách a šedém kabátci vojenského střihu. Z těstovitého obličejě pod mastnou patkou vlasů bleskly pichlavé oči.

„Kdo vás povolal do Niflheimu?“ vyzvídal Stejně Vysoký. „Přišli jste mi sloužit?“

„Spíše očekáváme, že, podle smlouvy, budeš ty sloužit nám, Wotane,“ drze odsekl hrbáč, kterému zřejmě nechyběla odvaha.

Tohle jeho jméno nemělo padnout. Nosilo mu smůlu. Bylo to jméno, jež měl na mysli Sigurd. Snažil se je proto zapomenout a to, že bylo použito, přispělo k jeho rozhodnutí ztrestat mrzáka hned na místě za drzost. Nikdy nebyl bohem kulhaviců a hrbáčů. A nikdy nikomu se žádnou smlouvou nezavázal.

Ukáže vetřelcům, kdo je tady pánem. Cítil, jak se v něm znovu dme příval zuřivosti. Jak stoupá z hrudníku a horkým gejzírem tryská do mozku a odplavuje veškeré pochybnosti. Znovu byl pln zběsilé a neovladatelné chuti vraždit jako za prastarých časů. V těch navýsost krutých bojích prvotních dob, kdy ho oprávněně zvali Herjannem, Pánem bitev.

Vůbec nelitoval, že protivníkům vdechl nový život a vlastně si je sám postavil proti sobě. Pokládal za čest poskytnout každému nepříteli šanci. Byl přece válečný bůh Nordů, pán říší lidských i nelidských, a jeho hrdost by nesnesla bojovat proti méněcenným soupeřům, ponechaným v přechodném stavu. Má-li obstát jako vládce, jako skutečný Herjann, musí to dokázat čestně. Musí všechny přesvědčit, že dokáže zvítězit nad každým, kdo vstoupí do Niflheimu.

„Jsi příliš drzý, nevděčný červe,“ začal mrazivě, „nemáš úctu k mému jménu a pleteš si mě s vetešníkem. Má neteř Hel tě naučí pokoře,“ dořekl nesmlouvavě a ťal oštěpem.

Zablesklo se, hrbáčovo tělo opět zčernalo a sesulo se k zemi.

„Chci ten oštěp,“ vyvráskl sice mužík v šedočerné uniformě, avšak prchal pryč, k portálu, vedoucímu do podzemí.

Přes svůj drobný vzrůst to musel být skutečně náčelník vetřelců. Pekelný krysař, jenž se sebou strhl do smrti celé město a do Niflheimu se

nechal doprovodit jeho stínem. Neboť jsa sám oživen, probudila se k životu i jeho služebná družina.

Z temného ústí vchodu do podzemí vyšlehlly drobné plamínky a zapráskaly výstřely. Od zbytků zdí se odpojily hranaté stíny bojovníků v ocelových hlubokých přilbách, ve strakatých pláštěnkách a s těmi malými kovovými bazilišky v ruce, plivajícími i s plameny rychlé kousky železa.

Stejně Vysoký se vrhl proti jejich řetězu. Znovu se bíle zablesklo, když je jediným sekem Gungniho opět vysvlékl z jejich šatu einherjů. Do horkého popela dopadly jen prázdné očouzené přilby a do ruda rozžhavené zbytky zbraní.

Vyrazil ze sebe vítězný skřek a s napřaženým oštěpem, jehož ostří oslnivě jiskřilo, se otočil proti další rojnici útočníků.

Za kulkami osekanou zdí zaburácel tankový motor.

Stěna se vyboulila, na zlomek sekundy ustrnula ve vratké poloze, jako přefouknutý dětský

balónek těsně před tím, než praskne, a pak se v oblaku prachu a úlomků cihel zřítíla.

V zubatě nepravidelném rámu se objevil předek mohutného pancéře. V měsíčním světle se šedostříbrně zaleskl jako pobřežní útes z pravěké žuly. Skřípot otáčené věže na okamžik přehlušil i řev motoru. Z dlouhého stvolu kanonu táhle šlehl jazyk oranžového plamene, a aniž stačil dohasnout, žlutá koule ohně pohltila místo, kde stál Stejně Vysoký.

Zahřměl výbuch.

Válečný bůh Nordů se s hořícím oděvem vykutálel z plamenů exploze. Vztekle vyje jako berserkr, bez rozmyslu, přímo z pokleku mrštil oštěpem po obrněné obludě.

Ve snopu jisker a za hromového rachotu ostří Gungniho udeřilo do šikmého pancíře na čele obrněného monstra. Celý tank zařinčel a jako by byl vržen zpět. Avšak oštěp se odrazil napřed vzhůru a pak jako bumerang zamířil zpět k vrhači. Blyštivý hrot se pohroužil do prsou Stejně Vysokého s takovou silou, že ho zásah převrátil na záda.

Šílený bolestí si oštěp vytrhl z hrudi a přetočil se na všechny čtyři. Z tanku po něm nyní páli z kulometu a on pochopil, že pozbyl nezranitelnosti. Cítil, jak klesají síly, jimiž doposud od sebe odkláněl ty bzučivé kousky železa. Jestli ihned nezmizí, propadne se do Helu a nebude mít Lokiho klíč, aby se dokázal vrátit. Pohlédl na oštěp, na dubové ratiště zesílené stříbrnými kroužky s magickými runovými nápisy, na dvoj-břité ostří, nyní potřísněné jeho krví.

Sigurdovo proroctví se naplnilo a jemu zbývalo toliko jediné.

Uchopil oštěp, jako kočka se odrazil kolmo vzhůru a také tam, nad sebe, kde fialový nádech prozrazoval rodící se jitro, mrštil Gungnim. Na čistém nebi se oslepujivě zablesklo, zaburácel hrom.

Leť, můj Gungni, leť k Valhale a zabodni se do kůlů mého lůžka, zaryj se do posvátného dřeva Laeradu takovou silou, aby tě nikdo, kdo nebude z mé krve, nedokázal vytrhnout, loučil se s oštěpem.

Na zem dopadl již v podobě vlka, z jehož

hrudi kanula krev. Skuče bolestí vykličkoval mezi stopovkami střel do ochranné temnoty trossek.

Jakmile cíl zmizel, kulometník v tanku, z něhož se kouřilo, ukázněně přestal střílet. Řidič zařadil zpátečku a střední tank Panther trhaně vycouval z místa, jež na Zemi bývalo dvorem Říšského kancléřství.

Jako všechny tanky „Leibstandarte Adolf Hitler“ byl i tento vyroben ze zvláštní pancéřové oceli. Původně ji určili pro stavbu bitevní lodi, která měla nahradit potopeného „Bismarcka“.

Nesla jméno Wotan.

Druhé Gallwitzovo procítnutí

Rytíře Arnima probudil sluneční žár. Do obličeje ho bodaly žhavé paprsky, na víčka se promítal rudý svit. Byl znovu v boji, zasažen a jeho letoun hořel. Musí vyskočit. Lépe zabít se roztrněním o vzdálenou zem, prožít si agonii dlouhého pádu chladivým vzduchem než postupně uhelnatět v benzínových plamenech. Zazmítal sebou, aby se vykroutil z popruhů...

Zaharašilo kamení a von Gallwitz konečně otevřel oči. Spočíval na boku a hleděl na svou kožešinou kombinézu, pohozenou na šedém zaprášeném šterku. Ve spánku se z ní musel skulit. Opodál, v kruhu z očouzených kamenů, doutnala kupka oharků. K rozpálenému nebi stoupala úzká spirála namodralého dýmu. Za ohništěm, asi třicet kroků, nad mělkou škarpou stál jeho Albatros a před jeho přídí přebíhala obrovitá hyena.

Hopsavě našlapovala do oslnivě bílého povrchu, bylo slyšet skřípot, jak její drápy klouzaly po písku a kamenech. Z hranaté mordy, skoro dva metry nad zemí, na úrovni vrtulového kloubu Albatrosu, jí vyčuhovala rozkousnutá kost. Mourovaté tělo s chuchvalci zpečených chlupů se od vysoké svalnaté hrudi groteskně sváželo k mnohem nižšímu a slabšímu zadku. Celé je pokrývaly šmouhy zaschlé krve.

Šelma otočila hlavu s boulemi žvýkacích svalů. Žlutýma lhostejnýma očima opětovala von Gallwitzův pohled. Na chvíli strnula. S pravou přední tlapou ve vzduchu zlobně švihla ocasem sem a tam a houpavě se rozběhla pryč. Dříve, než rytíř Arnim stačil jakkoli zareagovat.

Teprve se zpožděním si k sobě přitáhl katanu. Ležela dál, než ji v noci odložil. A při tom pohybu, jak se natahoval po zbrani, si vybavil noční sen. Nezvyklý blesk z čistého nebe, osamělé zahřmění, zvíře, jako vejce vejci podobné tomu, jež se právě líně vzdaluje...

Bohužel si vybavil i jiné věci a rychle meč

pustil. Jako by jeho jílec pálil. Snad Eckardt ostří dobře očistil, zadoufal.

Naštěstí měl záminku přerušit rozjímání o včerejších událostech, neboť skřípot drápů vzdalující se šelmy překryl jiný zvuk. Zdvojený dusot koňských kopyt.

Jako většina pilotů začal i von Gallwitz válku u jezdeckva. Na koni jezdil od dětství a jezdcem byl přímo náruživým. Soutěžil i ve steeple chase a rytmus koňských kopyt měl v uchu.

Vyhrabal se na nohy a s překvapením shledal, že v protikladu k dvojitému dusotu se blíží toliko osamělý jezdec. Přijížděl od severu, proti slunci se jeho přilba, brnění i štít blýskaly a bizarně tvarovaný kuň pod ním běžel podivuhodně rovnoměrně.

Neznámý klusal přímo k letounu a do von Gallwitze jako by udeřil hrom.

Albatros parkoval na šterkovém poli nepoškozen. Žlutohnědě vrstvená vrtule s červeným středovým kloboukem se majestátně tyčila nad škarpou. Duralové plechy kolem motoru, medově žlutý trup s namalovaným, bojovně rozvinu-

tým drakem, zelené, rudě lemované ocasní plochy nad jasanovou ostruhou, lahvově zelená a purpurově skvrnitá křídla, černě lakované vzpěry podvozku a stejně zbarvené mezikřídelní vzpěry propojené netknutou soustavou výztužných lanek – to vše se pod parným sluncem neposkvrněně lesklo, jako by letoun právě vyjel z dílen Albatroswerke v Johannisthalu.

Neznámý jezdec musel udiveného pilota upozorovat. Odklonil podivného koně, a když navíc pobídl zvíře do cvalu, nezvyklý počet obláčků prachu od kopyt se spojil do souvislé vlečky.

Nebyl to jezdec, ale jezdka. Jak za zdvojeného dusotu kopyt strhla svého oře, aby co nejtěsněji obtočila pravé křídlo parkujícího letounu, listový jezdecký štít jí sklouzl na stranu a pod ostnatými puklicemi se odhalily nepřehlédnutelné ženské atributy. A z pod dvourohé přilby se spuštěným nánosníkem se ještě uvolnila kadeř rusých vlasů.

Reginleif se zářivým úsměvem na zardělé líci, neboť to byla ona, zpomalila krok svého

originálního oře. Von Gallwitz s podivem pozoroval, jak pod grošovatými boky tepe bílošedý štěrka osm kopyt. Osm koňských nohou před ním drobně poklusávalo, než jezdce zastavila.

„Zdravím tě, rytíři,“ volnou pravičkou hildr vytasila meč a hrotem vzhůru si jej přiložila před obličej, jež přilba činila chlapeckým. Podivný osminohý grošák při tom moudrým vypouklým okem v klabonosé hlavě pokukoval po von Gallwitzovi.

Po obřadném pozdravu Reginleif zasunula meč do pochvy, pustila otěž se zlatě prošívanými lícnicemi a zavěsila štít za skobu na lenúšek sedla. Grošák pozvedl hlavu, opatřenou čelenkou s hrozivým rohem. Uprázdňenými rukama si hildr sejmula přilbu a přivěsila ke štítu. Poté uvolněně potřásla hlavou, aby se jí vyčesané vlasy rozprostřely po ramenou. Zaklonila se, až se puklice na ěadrech zaleskly. Přehodila nohu ve vysoké škorní přes sedlo. Její dlouhá, ani ne zcela pancéřovými pláty krytá stehna se na oka-

mžik semkla jako poloviny broskve po vypeckování, a pružně seskočila z koně.

„I Otec padlých tě zdraví a posílá ti po mně blahopřání k tvému vítězství nad Pánem času,“ vykročila vstříc mladíkovi. „Posílá ti za vítězství dar, a abych ti jej mohla předat co nejdříve, půjčil mi svého Sleipniho, nejrychlejšího koně v celém Niflheimu.“

Ukročila bokem, rozhlížejíc se kolem. Přeje-la zrakem ohniště a spočinula očima na brázdách, jež po sobě zanechal pancéř. Místy byl štěrka a písek v prohlubních po pásech odhrnut tak důkladně, až se odhalilo hladké podloží.

„Pojď si pro ten dar,“ stanula Reginleif na okraji brázdy. Hlavu zakloněnu, pohlížela na von Gallwitze, na rtech slabý úsměv, přes modré oči jakýsi šedavý závoj.

Rytíř Arnim k ní toporně vykročil a celou tu dobu, co se k ní blížil, jí v líci hrál ten vědoucí úsměv Mony Lisy.

„Zvítězil jsi v boji, a proto se ti dostane odměny z jeho lůna,“ řekla záhadně, když stanuli

proti sobě. Zorničky se jí rozšířily a v jejich hloubi vířila šedá mlha.

Náhle pokročila vpřed, pravou nohu předsunula von Gallwitzovi až za paty, a oběma rukama se opřela o jeho ramena. Jakmile začal překvapený mladík padat, smýkla jím na stranu, takže dopadl zády do písku v dolíku po tankovém pásu.

Zableskl se tasený meč. Přehmátla na jeho jílci a spojenýma rukama jej vysoko pozvedla nad hlavu. Jako kněz Kristovu krev při pozdvihování. Ale čepel nepřestala směřovat svisele dolů. Vypnula se na špičky a zaklonila. Zaskřípěly přezky řemení, prsy s puklicemi se jí výbojně vztyčily, a pak vší silou, kmitem těla, hrbíc se jak kočka, bodla.

Do rytířova těla udeřil blesk. Hrot meče prorazil wthul pupku, hledal si cestu mezi kličkami střev, neomylně míjeje důležité cévy. Až téměř u páteře neznatelně nasekl hlavní nervový kmen a zády vyjel z těla, aby se zahryzl na deset palců hluboko do skály Vígrídu.

Těžce oddechující hildr se pomalu vzpřími-

la. Pozdvižené ruce se stále křečovitě semknutými dlaněmi nad hlavou, oči soustředěny na obnažený jílec meče s takovým úsilím, až šilhala. Sípavě zadrmolila zaklínání. Alabastrově bílý jílec se zachvěl a von Gallwitz pocítil, že je opět kompletní.

Poté se Reginleif uvolnila. Rozpojila ruce a s úsměvem dychtivého očekávání, rozkročena ve vysokých botách nad bedry rytíře, počala se obřadně odstrojovat. Zacinkaly přezky kyrysu, zazvonily řetízky, spojující puklice na jejích ňadrech, když je odhazovala bokem. Jako dvě příbojové vlny s růžovými chocholy se vyvalily osvobozené prsy a svými červánkovými prstíky se zabodly von Gallwitzovi do očí.

Pozvedla ruce, aby potěžkala dlaněmi jejich váhu. Kochala se tím pohybem, jako když se bohatec těší vahou svých měšců. Přejížděla dlaněmi mazlivě vzhůru a zase dolů, až jí podlouhlá zrna na hrotech ňader proklouzávala mezi prsty jako kuličky růžence. Nahoru a dolů, nahoru a dolů, modlily se její ruce a k tomu její hlas sténal otčenáš slasti. Ostny zápěstníků rýsovaly

stále rychleji sít' rudých šrámů na bocích jejích prsů, vzdouvajících se a k prasknutí nalitých jako neskasaná plachta ve vichřici.

Stále hlubší rýhy na jemné pokožce se záhy orosily drobnými krůpějemi krve, jež se zatřpytily v poledním žáru jako šňůrky rudých granátků. Leč Reginleif nedbala krve, třísnicí její vzduť nádra, a trvalo jistou dobu, než nechala poklesnout ruce k pasu, chráněnému vysokým opaskem z černé kůže.

Objela prsty velkou přezku ve tvaru uroboru, dvou navzájem se požírajících hadů, a přerušila jejich hody. Odepnula si pancéřovou suknicí a za zvukohry o sebe narážejících plátů z leštěné oceli ji odhodila do písku. Štíhlé boky jí nyní obepínala jen šedobílá vlčí kožešina. Chvátavými prsty vyvlékala šněrovací řemínky z oček, aby uvolnila přeložené chlopně a nechala vyklouznout i pruh kůže kryjící ji odspodu.

Nad von Gallwitzem se plavě zablesklo. Šedý úhor vlčí srsti vystřídal zralé obilné pole, zlatě vystupující z bronzového kaňonu slabin. Po jeho sametových stěnách, protkaných něžně

modravými žilkami, již dychtivě stoupaly píďalky rytířových prstů. Aby se zmocnily té zlaté úrody, aby se vnořily jako řetěz nedočkavých ženců do toho rozlehlého lánu, táhnoucího se vysoko až na ploché a útlé břicho.

Se vzhůru se kradoucíma rukama von Gallwitz cítil i vzlínající sílu, plazící se jako rozžhavený had podél páteře. Vnímal toho hada, ovíjejícího se kolem pálící rány v jeho útrobách. Hada, zakusujícího se do kovu zbraně. Hada, polykajícího její materiál a vlnícího se ve smyčkách bolesti k jílci.

Uštknout! Uštknout!, explodovalo v mladíkově mozku jediné přání s takovou naléhavostí, až nahlas vzlykl a jeho tělo se zazmítalo.

Hidr přiklekla, oblá kolena nad holeněmi jezdeckých bot spočinula na rytířových prsou. Její břicho mu sladce dýchalo před očima, plavý pruh v jejích slabinách již nepřipomínal obilné pole. Nyní to bylo skutečné zlaté rouno a on se prořezával jeho prstýnky. Sestupoval níž a níž, až se dotkl vnější opony jejího tajemství a nedočkavě ji rozhrnul...

Započal obřad nachové mše.

Růžová ústa vyplula na scénu a pomalu sestupovala k zakončení jílce. Letmo se o ně otřela a opět vzdálila. Při každém dalším doteku nachověla, zaokrouhlovala se a hloubila. Reginleif se otevírala jako posvátná kniha, už bylo možno číst první runy...

Znachovělá ústa se nyní trvale otírala o hlavici jílce, jenž nyní připomínal větev korálu. Víc a víc se rozchlipovala a vyhřezávala, jak se připravovala polknout to velké sousto. V jejich klenutí se objevila temně rudá bobulka mlsného jazýčku a počala kyvadlovitými pohyby olizovat špičku korálu.

Von Gallwitze se zmocnil pocit, že opět hoří nad Flandry. Stravoval ho pekelný žár, jenž znovu postupoval od slabin a pohlcoval jeho útroby.

Kniha byla rozevřena dokořán, bylo možno číst další runy tajemství...

Napřed vklouzla dovnitř vývrtkovitým pohybem hlavice jílce. Pak drobnými, chvějivými stahy, část po části, zmizel i korálový dřík až k příčce...

Meč se rozvibroval a na každý jeho záchvěv zareagoval žhavý had v rytířově těle křečovitým zavlněním, přičemž jeho ocas mu bušil až v hlavě.

Rozevřená Reginleif rychle pohltila zbytek jílce a semkla stehna kolem čepele. K vnitřnímu žáru se připojil i vnější. Mladík celým povrchem jílce vnímal okolní výheň. Varem bublající bahno, jež nemělo dna. Padal do jícnu sopky, vyvrhující bohaté proudy lávy, utápěl se v těch proudech. I had v jeho útrobách před tím pekelným žářem couvl. Leč jenom proto, aby v dalším švihu zaútočil. I hildir musela tušit jeho připravené zuby, neboť se zalykavě rozkřičela. Její tělo se křečovitě vzpínalo, hlavu zvrácenu do zadu. Pozdvižené ruce si zatínala do proudů vlasů na spáncích, které jí v plápolavém vodopádu zlata bičovaly ramena a záda. Mezi vzlyky se sípavě nadechovala a při každém nadechnutí se vzhůru tyčící bronzové poháry jejích prsů ještě víc nadzvedly, jako by chtěly svými růžovými prstíky dosáhnout až za kraj oblohy.

Lukovitě prohnutý trup se zmítal čím dál

rychleji. Stehna se rytmicky rozevírala a svírala kolem meče jako motýlí křídla. Vnitřní hedvábné plochy se rychle pokrývaly krajkou řezných ran, jež ronily kapky krve, aby se při dalším mávnutí motýlích křídel rozmázly do rudých šmouh. Před von Gallwitzem opět vystala ohnivá stěna a on do ní třepotavým letem motýla mířil.

Shoříš, shoříš!, chtěl vykřiknout, když had v jeho útrokách nezadržitelně zaútočil. Vše stahujícími záškuby vystřelil zkrvavenou čepelí meče vzhůru. Pronikl hlavicí jílce a tenkým pramínkem se z ní vyplazil do okolního horkého bahna, které, takto uštknuto, se křečovitě zachvělo. I zahryznutý had se v tom okamžiku rozvibroval a jeho vlnící se ocas mu smýčil v lebce.

Výkřiky Reginleif a rytíře, který bil hlavou ze strany na stranu, se slily v jedno. Jako ozvěnou od ohniště dlouze zařehnal opuštěný Sleipni.

Hildir poklesly ruce a hlava malátně přepadla dopředu. Proud plavých vlasů jí zakryl obličej a šlehl mladíka do potem zbrocené tváře. I celé její tělo, jako by je skutečně uštkl had, skleslo

a zhrouceně spočívalo na meči. Sípavě lapala po dechu, po pokleslých nadrech jí stékaly stružky potu a smývaly krev ze šrámů.

Von Gallwitz se cítil jako prázdná skořepina. Rána opět pálila a náhle v ní bolestivě škublo, jak Reginleif, již klidněji oddechujíc, přenesla váhu na kolena, která se trýznivě rytíři zaryla do prsou. Rozevřela stehna, také ta se leskla potem, a zablyštěla se odhalená čepel meče. Po oboustranném ostří stékaly kapky krve. Pod zavlhlou pokožkou jako by se na vnitřní straně stehen zavlnily hedvábné provazce. To Reginleif napnula svaly a počala se nazvedávat. Falický jílec, nyní opět alabastrově bílý, se pozvolna vynořil z jejího lůna a valkyrja na nejistých nohou stanula nad rytířem.

Purpurová mše byla skončena, runy pro tentokrát řekly vše...

„Uf, při Tórově kladivu, to byl ale boj,“ pronesla spokojeně. Zatřásla hlavou, aby si odhodila pramen potem ztmavlých vlasů ze zářícího obličeje. Pohlédla majetnický do očí k zemi přibitého mladíka.

„Hned to bude,“ řekla zpevněným hlasem. Poté přešlápla z nohy na nohu, několikrát zakomíhala rukama, nakrčila zkrvavená stehna, vtáhla ploché břicho a na dosud oblých pažích jí vystoupily hrbolky svalů. Sklonila trup a ruce sevřela na jílci. Avšak ty ihned po jeho kluzkém povrchu sjely.

Valkyrja se vesele zasmála a rozhlédla se pátravě kolem. Hledala, čím by jílec otřela. Nic nenalezla a nerozhodně sklonila hlavu, až se jí pramen vlasů přelil přes rameno a zahalil jeden ze zvonovitých prsů. Zasmála se podruhé, sebrala do hrsti přepadlý vrkoč a otřela jím jílec. Znovu zašoupala nohama, jak si hledala lepší oporu, přidřepa a opětovně sevřela jílec do dlaní. Nahrabila záda jako kočka a pohybem, který postupně stoupal od kolen přes bedra až k ramenům, v jediném švihu vytrhla meč.

Nad von Gallwitzem bleskla čepel. Nepocítil žádnou bolest a ostří zbraně bylo čisté. Pouze na špičce se jako rubín houpala jediná velká krůpěj krve.

Reginleif, držíc meč jen pravičkou, se sklo-

nila. Levičkou pozvedla mladíkovu ruku a přidržela ji pod hrotem zbraně. Kapka skanula na mladíkův malíček, roztekla se kolem něho a vytuhla v kroužek červeného zlata.

„Nyní jsi navždy můj,“ řekla vzrušeně s vladařskými očima, barbarsky nahá, s tělem potřísněným krvavými šmouhami, „nyní jsme spojeni poutem, které žádná síla nedokáže narušit. Žádná jiná hilda tě nemůže lapit do svých osidel. Ani ta čubka Hrist ne.“

Von Gallwitz se za pomoci rukou pomalu stavěl na nohy. V ústech měl vyschlo, rty se mu lepily k sobě a do temene bodaly sluneční paprsky. Cítil se prázdně a vyčerpaně. Prázdňá skořepina, uvařený rak na hodovní tabuli, z něhož labužníci vydlobovali veškeré maso a vysáli všechnu šťávu.

„Mám strašnou žízeň,“ postěžoval si. „Nemáš něco k pití?“ otočil se k valkyrje, která si právě obtáčela boky vlčí kožešinou.

„Jsem celá od krve, jako po skutečném boji,“ prohlížela si při oblékání Reginleif své tělo a

hlas jí zněl pyšně. „Cos říkal?“ zaznamenala rytířův dotaz.

„Na boku Sleipniho visí měch s medovinou. Posluž si do sytosti,“ vykročila ke svému oři, vlekouc řetízkový živůtek s puklicemi za sebou. „Kyrys si nenasadím,“ sklonila obličej k ňadrům, „a ani nevím, jak pojedu na Sleipnim,“ hodnotila stav svých stehen.

Na dlouhém boku grošáka skutečně z každé strany visela objemná brašna, přidržovaná zádržným řemením. Rytíř Arnim měl štěstí. Měch s medovinou vylovil hned z té brašny, k níž přistoupil jako k první.

Sotva si důkladně lokl, vyrušilo ho vzteklé vrískání a prskání. Zaznívalo z opačné strany, z druhého sedlového vaku.

„Co je to?“ zeptal se, když oddálil měch od úst.

„Bombur,“ částečně ustrojená hildir stanula u oře. „Už ho můžeš pustit. Nechtěla jsem, aby ten malý slinta přihlížel našemu milování. Teď už chápeš, co jsem pro tebe učinila? Jsi jediný v celém Niflheimu a tvůj přítel Guynemer by dal

vše, kdyby mohl být na tvém místě,“ milostně se usmála a pohladila jílec meče, který se jí opět houpal u boku.

Von Gallwitz se zachvěl a ruce, jimiž uvolňoval pečlivě zašněrované řemínky druhé brašny, se mu roztráslly. Zajatec si nakonec pomohl sám. Zpoza odšněrované chlopně jako čertík z krabičky vyskočil rozzuřený trpaslík.

„Ty chlípna, zatracená ženská,“ čertil se rozčepýřený pidimuž na hřbetě Sleipniho, „málem jsem se kvůli tvým touhám v tý zatracené torbě upek!“ Jeho vzteklá očka musela spatřit měch. Von Gallwitz zahlédl jen baňaté nohy, když gnóm saltem seskočil na zem, a ihned poté se k němu natáhly chlupaté pracky, sápající se po měchu.

„Myslíš, že nevím, co jste tady prováděli?!“ prohlásil Bombur značně mírněji po prvním předlouhém loku. „Málem jsem se zalkl vedrem,“ a znovu pozvedl ukořistěný měch, obmykaje masitými pysky jeho roh.

„A teď jsem ti plně k službám, pane rytíři,“ početné vrásky na jeho opičím obličejí se po-

skládaly do huňatého úsměvu, když uspokojen odložil dosti splasklý měch. „A abych nezapomněl, pozdravují tě einherjové George a Werner. Též oba Angličané a baron doletěli v pořádku k Hlídkjálfu. Čekají tam na tebe. Stačí zkontrolovat tvého červeného draka, já ti pomůžu nahodit motor, a můžeme hned letět.“

„Ohó,“ smála se Reginleif, „ne tak rychle. Třeba by se rytíř Arnim chtěl napřed svézt na skutečném koni. Ještě než osedlá toho svého vzdušného ke zpáteční cestě.“

„Ty necudná ženská,“ štětil se trpaslík, „nezdá se ti, že dnes jste se spolu narajtovali už dost? Nezapomeň, že Sleipni musí udupat startovací dráhu,“ dodal a tím odpověděl na jednu z mnoha otázek, jež opět počaly kolotat ve von Gallwitzově hlavě.

„Na to bude času dost,“ opáčila Reginleif. „Napřed mi musí ukázat, jak jezdí na koni,“ koketně se na pilota usmála, „a také chci vidět jeho kořist. A slyšet něco o boji. No tak do sedla, můj rytíři,“ vyzvala von Gallwitze, a aniž by chtěla, její oči lačně objely celou mladíkovu postavu.

Snad prsten neztratil, napadlo ji s obavou, když si připomněla další důvod výpravy.

Ukázalo se, že Sleipni je velmi trpělivý. Ani sebou nehnul, když se ve třech nalodovali (jinak se to nazvat nedalo) na jeho dlouhý a široký hřbet. Toliko zastříhal ušima, když se soukal vzhůru Bombur, používaje závěsu třmenu jako šplhacího lana. Sedlo bylo pohodlné a kuň se vedl snadno, zjistil mladík, zatímco uvažoval, co má Reginleif vyprávět a co zamlčet.

Cítil sice nutkavou touhu někomu se svěřit, se všemi těmi zmatenými událostmi noci. Ale zase byly záležitosti, které si chtěl ponechat pro sebe. Nebo se s nimi svěřit někomu jinému než právě plavovlasé valkyrje.

„Jsi špinavá jako toulavá fena. A taky pácheň. Krví a láskou,“ trpaslík, který seděl úplně na konci za Reginleif, se opět do ní pustil, čenichaje kolem jejího trupu jako honicí pes. „Svého jsi dosáhla a koupel v Kerlauze pod Hlídskjál-fem by ti jen prospěla. My tady s rytířem máme ještě dost práce. Nevidím žádný smysl ztrácet

čas vyjížd'kou k dračí mršině, jejíž vůně je ještě sytější než tvoje.“

Naštěstí již vál denní západní vítr a von Gallwitz nechal Sleipniho, aby obklusal dračí mršinu a stanul v jejím návětrí. Přitom vyplašili párek supů. Neochotně a s pomalým plácáním křídel se líně vznesli do rozpáleného vzduchu. Zavrzala kůže, zaskřípěly přezky řemení a Sleipni si nespokojeně odfrkl.

„Co je s tebou, Bombure?“ Reginleif se natočila dozadu. Ale trpaslík za ní neseseděl.

Jeho osrstěná hlava trčela opět ze sedlové brašny.

„Nebyli to Hugin s Muninem?“ optal se ustrašeně.

„Ne, jen párek supů. Poslyš, nemáš ty náhodou špatné svědomí před Grímnim?“ hildir se na trpaslíka zpytavě zahleděla.

„Ale co tě nemá, Reginleif,“ Bombur se již vysoukal z brašny a zaujal původní místo na Sleipniho hřbetu. „Nemám prostě ty dva vyzvědače rád. Hej, rytíři, ty jsi nám chtěl vyprávět o boji

s drakem,“ zamlouval svůj útěk do sedlové brašny. „Tak se nenech prosit.“

Von Gallwitz tedy počal vyprávět o včerejším letu, o písečné bouři a o souboji s drakem. Znovu to vše prožíval. Pustil otěž a máchal rukama, jak předváděl jednotlivé fáze vzdušného klání. Na okamžik se ho zmocnil pocit, že je opět v plátěném hangáru domácí letky a líčí průběh souboje kolegům pilotům. Nechal se tak unést, že úplně zapomněl na dračího spolucestujícího v bílé kutně. Když dospěl ve svém líčení až k okamžiku, kdy vstoupila do děje osádka a podivní pasažéři tanku z budoucnosti, zbystřila valkyrja pozornost. Nechala si podrobně vyprávět o těch mužích. O tom, jak vyhlíželi a do čeho byli oděni, a varovala se, aby ani slůvkem nenaznačila, že leccos z noční akce viděla na Hlídkjálfu.

I pro rytíře Arnima se blížil kritický okamžik vyprávění. Stále nebyl rozhodnut, zda se má Regisleif zmínit o prstenu, který tížil jeho náprsní kapsu. Vždyť byl vlastně její. Ale z druhé stra-

ny, on jej vybojoval na jednookém kapitánovi, ku prospěchu svých přátel...

Z dilematu ho vysvobodila sama Reginleif. Ač to dopadlo jinak, než si přál.

„Poslouchej,“ přerušila tok jeho vyprávění, „já ti také musím něco říct. Při té předvčerejší pitce na počest tvého příchodu jsem si vyšla na čerstvý vzduch do jedné hlásky. A tam mě přepadl démon. Černá valkyrja, má sestra Brynhild, která propadla Súrtovi,“ líčila příběh, který si připravovala pro Grímniho, „a uloupila mi rodinný šperk Ásů. Podívej,“ odklonila se od von Gallwitze, pozvedla své plné prsy, přičemž pod každým z nich, v kožním záhybu, se objevily vějířovitě seřazené okrouhlé bledé jizvy, „zde mě zranila svými drápy.“

Bombur, satyrsky nahlízející přes její rameno, napůl obdivně napůl účastně mlaskl.

„Nebyla jsem ozbrojená a nemohla jsem se jí bránit. Té noci také v Múspellu došlo k podivné události. Někdo přepadl sluj obryně Gjálp a polovinu osazenstva vyvraždil. Snad unikl jen nejmladší syn Nárfi v dračí podobě. Napadlo mě, že

obě ty události by mohly spolu souviset, protože Brynhild je prý také v Helu. Co když se všichni v kovárně staré Gjálp o ten prsten pobili? Pak by jej měl ten, kdo v boji zvítězil. A to byl Nárfi. Gjálp draka používala jako živou výheň. Měl v čenichu železné kruhy, aby mu řetězy rozevíraly tlamu, když potřebovala nahřát železo jeho plameny. Proto jsem chtěla vidět tuhle mršinu, rozumíš, Bombure,“ natočila tvář k trpaslíkovi, „jestli to není Nárfi a jestli by se u něho,“ seděla napříč Sleipniho hřbetu a opřela se ramenem o von Gallwitze, „nenašel uloupený prsten.“

„Mám ten prsten,“ samovolně vyklouzlo mladíkovi z úst. Zvedl chlopeň na kapsičce, našel na kabátci jeho uniformy, a vylovil prsten.

Ten se v žáru slunce jiskřivě rozzářil.

„Mělas pravdu,“ pokračoval, „drak ho v nouzi polkl a já ho ukořistil. Přijmi prsten ode mne zpět, vždyť vlastně patří tobě,“ velkodušně nabídl šperk naoko překvapené, avšak ve skutečnosti navýsost spokojené Reginleif. A poté slyšel sám sebe, jak valkyrje a lačně naslouchajícimu trpaslíkovi vypráví i o pomate-

ném starém negrovi a o jeho nálezu prstenu. Tedy to, co si chtěl původně ponechat pro sebe. Někde hluboko v mozku mu tikala odstrčená myšlenka – prsten mu měl k někomu ukázat cestu a on si za žádnou cenu nemohl vzpomenout na jeho jméno. Aniž vlastně věděl proč, vnímal pocit lítosti, jenž se v něm nezadržitelně šířil. Jako by cosi ztratil, co už nedokáže nahradit. Přátelství někoho, kdo s ním cítil. Přitom ho pálil malíček levé ruky. Měl pocit, že prsten z červeného zlata se proměnil ve žhavý drát. Ve smyčku, kterou kdosi neustále utahuje. Přisoudil pocity tomu, že přestal myslet na kamarády. Ale po dnešním zážitku nemohl Reginleif prsten odmítnout. To musí pochopit i Werner, o Guynemerovi a ostatních ani nemluvě.

„Kdysi tvoji dávní předkové měli zvyk dávat svým hildr po milostné noci jitřní dar,“ vyprávění o odporném konci černošského kouzelníka Reginleif jaksi záhadně vzrušilo a naplnilo téměř takovou slastí, jakou cítila před chvílí při milování. Proto uspokojením přímo předla, když si prohlížela ruku s nasazeným prstenem.

„Já to, že jsi pro mě vydobyl uloupený prsten, beru jako ten nejkrásnější jitřní dar, jaký jsi mi mohl vůbec dát, můj rytíři,“ oddaně se usmívala na von Gallwitze.

„Jsem přesvědčena, že také Grímni, náš společný Otec, ti nezapomene projevit svou přízeň,“ dodala, zatímco jí srdce skákalo radostí.

Při Tórově kladivu, jásala v duchu, ono to vyšlo, ono to vyšlo. Ještě lépe, než předpokládala. Fáfní s Reginem napřed zabili tu ohyzdu Gjálp, která měla tu drzost se jí tak neuctivě dotknout. Ačkoli míru vzala přesně – musela po dnešním zážitku zdráhavě připustit – a pak sebe rozsekali navzájem. A teď ten hebký holobrádek nejen že odeslal do Helu posledního svědka, který by ji mohl ohrozit, ale vrátil jí i zašantročený prsten.

Po návratu ho předloží Grímnimu a vůbec nebude záležet na tom, co Otec padlých tuší nebo i ví. Jakmile bude mít svůj prsten, na nic se ptát nebude. V podstatě jí to slíbil, a Pán Valhaly umí držet slovo, věděla. Anebo si jej už ponechá, připomněla si závěr audience u Grímnioho.

Navždy bude její. I s Gungnim. Otec musel být pěkně v úzkých, když porušil pravidlo pro pohyb v čase. A kdoví, jestli se vůbec vrátí ze svých výprav. Ať se třeba i nadvakrát propadne do Helu, ona ho oplakávat nebude. Právě naopak.

Chtělo se jí jásat, chechtat se, ječet, skákat a válet se po zemi. Ale musí se ovládat, nesmí vyvolat podezření. Hlavně u Bombura, který se na ni neodbytně nalepil. Ten trpaslík je mazaný a nebezpečný. Sleduje jakési vlastní cíle, naráží na něho příliš často na to, aby to byla toliko náhoda.

Také účast podivného pancéřového vozu s bojovníky, jaké předtím Valhala nikdy neviděla, a živým chlapcem nemohla být náhoda. Ten kluk ji štval. I teď, a to jen na něho pomyslela, pocítila prudkou touhu ho zabít. Tu touhu sdílí i se svým starším já. Vzpomněla si na poznámku démony při nočním setkání, a to ji rozjařilo. Má vlastně i další důvody k radosti. Grímni jí bezděky vyjevil jak využívat cesty časem a démona, její starší já, jí dala vzápětí praktickou lekci.

Čeká ji na radovánky štedrá budoucnost. Jen se musí ubezpečit, že už neexistuje žádný svědek její návštěvy v Gjálpině sluji. Nic nesmí ponechat náhodě.

„Nepobídl bys Sleipniho,“ oddaně se na rytíře Arnima usmála, „abychom se přesvědčili, že tohle je skutečně mršina nejmladšího Gjálpina syna? Jsem přesvědčena, že Grímni by to rád věděl.“

Osminohý oř neochotně obešel mršinu a stánu nad zkrouceným krkem dračí obludy. Na konci šíje, připomínající nožem rozřezanou pneumatiku, jak byla rozsekána střepinami granátů, spočívala kupodivu nepoškozená bečkovitá hlava. Z čenichu, nad dýkovitými zuby, odhalenými ve smrtelné křeči, skutečně čněly dva železné kruhy. Jeden v dolní a druhý v horní čelisti. Reginleif se proti své vůli zachvěla. Vybavila se jí scéna, kdy tu tlamu viděla ještě plnou života a ohně. Pak i vše to, co v Gjálpině sluji následovalo. Naštěstí její společníci si její slabost vysvětlili po svém.

„Smrdí to tady jako Súrtovo lejno,“ komen-

toval Bombur znechuceně hutný vzduch, který je zavalil. „Víme, co jsme chtěli, takže...“

Nedořekl, neboť Sleipni výstražně zaržál a prudce se otočil.

Z trásňovitě rozervaného břicha mršiny, von Gallwitz zaznamenal, že vyhřezlé vnitřnosti zmizely, i šterk byl dočista vylízáán, se vynořila ohyzná hlava velké hyeny, potřísněná cáry růžového masa a šedozelených střev. Skokem následoval za masivním svalnatým krkem i zbytek těla. Pahýl duté křídelní kosti na vršku mršiny se zachvěl, jak se mrchožrout prudce vydral ven. Šelma ohrnula pysky a odhalila mohutné zuby, špalky zažloutlé slonoviny. Von Gallwitz znepokojeně sledoval, jak se dračí ostatky pojednou zmenšily, jako by splaskly. Za první hyenou se vydrápala druhá, ještě větší. Její skvrnitá hlava se žlutýma očima dosahovala do výše Sleipniho hřbetu. Zatímco první zvíře s břichem ploužícím se těsně nad zemí zamířilo loudavě pryč, druhý mrchožrout se po nich ohlédl a chraplavě zařval. Přitom mu z tlamy odpadl kus masa.

Sleipni nečekal.

„Držte se!“ vykřikla valkyrja. Měla s osmi-
nohým ořem své zkušenosti. Grošák ustoupil,
sklonil hlavu s ocelovým rohem a poté skočil.
Rytíř Arnim se v sedle zakymácel, nicméně sta-
čil zahlédnout, jak se modře kalený roh vnořil
do hřívnatého krku hyeny. Pak kůň trhl hlavou
a mrchožrout odskočil do strany. Z krku se mu
po spečené šedé srsti valil proud krve. Šelma
znovu zařvala a hotovila se k novému útoku.
Sleipni se vzepjal a bil čtyřmi kopyty před sebe
a dolů.

Méně masivnímu zvířeti by ty údery rozdrti-
ly lebku na kaši. Avšak skok hyeny se jen zalo-
mil a zvíře padlo se zaduněním na bok. Byl to
ale jen zlomek sekundy, v dalším již stálo na mo-
hutných tlapách a potácivě se rozběhlo za svým
slabším druhem, který netečně mizel v dáli.

Sleipni si hlučně odfrkl a několikrát prudce
potřásl hlavou. Z modře kaleného rohu na jeho
čelence odstříkávaly kapky mrchožroutovy krve
a několik jich dopadlo i na útržek temně rudé
svalovité tkáně, jež odpadla hyeně z tlamy.

Srážka, jež právě proběhla, Reginleif vzrušila. Horce dýchala von Gallwitzovi za krk.

„Kdybych nebyla tak unavená,“ přitiskla se k rytíři obnaženou hrudí, „šla bych tu hyenu do-razit,“ kousla mladíka do ucha, „naším společným mečem.“

„Počkej, rytíři,“ Bombur zarazil von Gallwitze, jenž se zrovna hotovil pobídnout Sleipniho, „předtím jste nespěchali vy, teď nechci já.“

Aniž by vyčkal odpovědi, mrštně jako opice se spustil na zem. Pomáhaje si i po opičím způsobu dlouhýma rukama, rozběhl se čile ke kusu masa, který odpadl hyeně z tlamy.

Reginleif, která ho sledovala, oči potaženy blankou milostné touhy, sebou náhle trhla.

Počkat!

Úplně zapomněla na něco velmi důležitého. Na něco, co jí také radilo její starší já a bez čeho by umění Pánů Času nepochopila. A teď ji ten vlezlý a mazaný Bombur předešel. Zavalila ji vlna vzteku. Cítila její žár, jak se v ní vzdouvá a kypí a odplavuje její únavu. S rozkoší bojovnice se té vlně poddala.

„Hoj, Sleipni,“ zavelela zuřivě přes von Gallwitzovu hlavu. Jenom dlouholetá jezdecká praxe uchránila rytíře Arnima před hanbou pádu, neboť poslušný Sleipni skočil vpřed.

Ještě má šanci. Grímniho dcery se nevzdává jí tak snadno.

K trpaslíkovi, jenž se zakloněnou hlavou se hotovil pozřít nechutné sousto, chyběla Sleipni-mu ještě jedna koňská délka, když Reginleif vydala zuřivý ryk a kolem von Gallwitzových uší cosi hvízdlo. Vzápětí neméně zuřivě zařval trpaslík, a drže si levačkou pravé zápěstí, počal se s bolestným řevem válet po zemi, do níž o kus dál udeřil mohutný bitevní palcát. Zadunělo to a palcát se v obláčcích prachu ještě několikrát převalil, připomínaje čerstvě sraženou kuželku. Přitom se od jeho hlavice oddělila placka nyní již dostatečně naklepaného dračího masa a zůstala ležet na písku.

To již Reginleif hbitě seskočila z pádicího Sleipniho a vrhla se k pískem obalenému chuchvalci dračiny.

Nebyla sama. Bombur, jakmile ji spatřil, za-

pomněl na bolest způsobenou úderem palcátu. S divokým zaječením vyskočil na nohy a stylem ragbyového záložníka vystartoval za Reginleif. I ona se zřejmě chystala k témuž jako trpaslík. Avšak Bombur, tak jako ona před chvílí jemu, zabránil nyní jí. Chňapl po Reginleif a vyrazil jí dračinu z ruky.

S hrůzným vrčením se na sebe vrhli jako dva psi.

Zkoprnělý von Gallwitz automaticky zvládl Sleipniho a z jeho vysokého sedla pak nevěřicně rvačku sledoval. Jak se mohou rvát tak zuřivě o něco tak nechutného, pomyslel si s odporem, neboť kus dračí tkáně, jak nedobrovolně přecházel z ruky do ruky, nabýval méně a méně požitelné podoby.

„To dračí srdce je moje, já ho viděl dřív,“ ječel vztekle Bombur, když se skokem plavmo vrhl pod nohy unikající Reginleif.

„Ani nápad, ty odporný skrčku,“ vyvřískla v pádu hildir a už se obě těla opět zmítala v prachu Vígrídu.

Zatímco Reginleif škrábala a kopala, při-

čemž se snažila zasáhnout Bombura do rozkroku, trpaslík ji znehybňoval svými dlouhými pažemi a škrtil jejími dlouhými vlasy.

„To ti nepomůže,“ chroptěla hildr a úderem lokte proti Bomburovu obličejí se osvobodila.

Odhozený trpaslík se rychle zvedl na nohy. Reginleif se také vztyčila. V předklonu, pískem obalený chuchvalec dračiny v levičce, nenávistně sledovala Bombura. Míč měla ona.

„Nespolkneš ani sousto,“ vyhrožoval vztekle trpaslík, „nebudeš mít čas otevřít tu svou lačnou hubu,“ vyrazil ze sebe mezi dvěma dávivými nádechy. „Nevěděl jsem, že i nahoře jsi tak nenažraná,“ vysmíval se a různobarevná očka pod převislým obočím mu jedovatě planula.

„Rozdělme se,“ navrhl již méně nepřátelsky. Zřejmě jak se uklidňoval jeho dech, vychládal i jeho vztek. „Každý půlku. Oba víme, že na poznání dračího tajemství stačí sníst jakýkoli kousek dračího srdce.“ Uvědomil si, že nemůže zvítězit, a rozhodl se změnit taktiku. „Rytíř Arnim nás podělí. Pusť to, co držíš v levé ruce, na zem, on to zvedne, rozřízne na dva díly a každé-

mu hodí ten jeho. Uděláš to, pane, že?“ ani při závěrečné otázce neotočil trpaslík hlavu k rytíři, který mezitím dojel se Sleipnim až k oběma proti sobě stojícím soupeřům. Stále ostře sledoval Reginleif.

„Hovno,“ vmetla napřed valkyrja trpaslíkovi do tváře výrazné slůvko a pak, jak bleskurychle vykopla pravou nohou ve vysoké škorní, i proud drobného šterku a písku.

Oslepený Bombur vztekle zaječel a po paměti se vrhl vpřed. Reginleif elegantně ukročila a kolem řítícímu se trpaslíkovi nastavila nohu.

Když se gnóm po několika kotrmelcích stavěl znovu na nohy, hildir právě dopolykala. Její líce již byly opět ušlechtilé propadlé, dlouhá šíje opět bronzově nehybná.

„Ty hnusná zrůdo,“ Bomburův hlas skřípěl tak nenávistně, že von Gallwitz v sedle Sleipního se napřed zachvěl a poté s bojácným úžasem hleděl na trpaslíka, jehož postavička jako by se nafukovala, „jsi pravá dcera svého otce. Krutá, záludná, nepřející a pyšná jako on. Nenávidím tě a proklínám, a až přijde čas, pomstím se ti. Před

mýma očima vyvrátíš všechno, cos teď pozřela. A to i s úroky vlastního těla. Při památce mých dětí slibuju, že to tak bude!“

Trpaslíkovy oči ztratily původní barvu a proměnily se ve dva zeleně jiskřící otvory. Ve dvě studny přetékaající zlobou. Až rytíř Arnim ucítil, jak mu běhá mráz po zádech, a ač seděl na koni, měl dojem, že se na Bombura dívá zezdola.

„Nemám strach, skrčku,“ ucedila Reginleif. „Ale tvá slova si zapamatuji a brzy se ti odměním za ten milý proslov. To si piš, Grímního dceřry nezapomínají,“ připojila řezavě a pánovitě pokynula von Gallwitzovi, aby přijel blíž.

Bombur se odvrátil, a směšně pajdaje na neforemných chodidlech, potlučený a poškrábaný, uraženě zamířil pěšky k letounu, který se na okrové pláni zeleně a fialově třpytil proti blan-kytnému obzoru.

Dlouhý den Valhaly

Vetřelci

Pilot v sutaně

Ač polední žár pominul, hraniční hory Múspellu na jižním obzoru se v rozpáleném vzduchu nepřestávaly chvějivě tetelit. Von Gallwitzovi přišlo na mysl, že tam leží obrovský drak s rezavě hnědými hřbetními ostrohrannými štíty. Doposud spal, teď se vlnivě probouzí a štíty se hýbou sem a tam. Asi už blázním, pomyslel si a raději se ohlédl po Sleipnim.

Osminohý grošák jako by oral pole. Dupaje všemi kopyty, pod nimiž i větší balvany se rozpadaly na drobný štěrky, přecházel šikmo od přídě Albatrosu, což byla jedna úvrať, k úvrati druhé, vzdálené asi dvě stě metrů. Von Gallwitz, sedící v kokpitu letounu, viděl, jak se tam leskne brnění Reginleif. Napřed jim pomohla s otočením letadla a pak odešla na konec toho jakžtakž rovného terénu. Původně tam postávala jako znamení pro Sleipniho. Ale když se osminohý oř v roli stavebního stroje asi třikrát otočil, udělala si pohodlí a ulehla.

„Vsadím se, že chrápe jako když pilou řeže,“ ozval se Bombur, když zpozoroval, kam se mladík dívá. „Po tom, jak se přežrala, bestie jedna.“

Podle toho, jak to zaznělo – víc rezignovaně než rozzlobeně – vracela se trpaslíkovi po prohraném zápasu lepší nálada. Seděl obkročmo těsně za vrtulí, chlupaté pracky ponořeny mezi krycími plechy do útrobu motorového prostoru.

„Taky bych si dal šlofíka,“ povzdechl si lítostivě. „A před tím i ten váš tělocvik. Málo naplat, v tom se ona vyzná, že, pane?“ ušklíbl se a jeho hnědé oko potměšile zamrkalo na rytíře.

Von Gallwitz neřekl nic. Opět byl zaražen proměnlivostí nálady gnóma. Je tahle pitvorně hbitá užvaněná opice ten Bombur, ze kterého se mu před slabou hodinkou strachem nalepila košile na záda?

„Ústa motoru jsou plna ohnivé vody,“ po chvíli, když von Gallwitz nereagoval, hlásil trpaslík ukřivděně. Pravděpodobně tím mínil, že odvzdušnil benzínové potrubí a že plováková komora karburátoru je plná paliva. Vytáhl učeně pracky, přetočil se na olysalém zadku a

chopil se listu vodorovně ustavené vrtule. Zavěsil se na něj, přeručkoval na jeho konec a vyčkal, až se vrtule vlivem jeho váhy pomalu protočila a uložila ho na zem. Zde si ruce utřel do svého ryšavého vousu a jeho koncem setřel šmouhy na vrtuli. Bylo to tak směšné, že se rytíř Arnim neudržel a rozesmál se.

„Tak se mi líbíš, pane,“ i Bomburovy pysky se roztáhly do klaunského, byť poněkud vychytalého úsměvu a jeho majitel hbitě podběhl křídlo.

„Vyzkoušíme řízení?“ vzhlížel trpaslík vesele do pilotova obličeje. Měl zřejmě šťastnou povahu ničím se dlouho nermoutit.

„Poslouchej, Bombure,“ von Gallwitz si uvědomil, že se doposud nezeptal na věc, která mu už od rána vrtala v hlavě a na kterou kvůli pranici, jejíž smysl nechápal a jež mu nyní připadala komická, zapomněl, „jak to, že je moje bedna zase v pořádku? Vždyť byla rozsekaná na maděru...“

„Ale rytíři,“ pidimuž si prohrábl zaolejovaný vous a zašklebil se, „tak mám dojem, že mezi

jiným ti Reginleif vysála i mozek. Tvého vzdušného oře se přece dotkl Grímnioho oštěp,“ slitoval se nad mladíkovým nechápavým pohledem, „a přece jsem ti už ve Valhale říkal, že takové věci se rodí každý den znovu,“ uzavřel mentor-sky.

Frkající Sleipni se blížil v oblaku prachu, aby dokončil další brázdu. Improvizovaná dráha již byla dost široká, ale von Gallwitz měl obavu, zda bude dostatečně dlouhá pro start v horkém vzduchu.

Nicméně Sleipni došel k závěru, že se dostatečně nadřel. Na protilehlé úvrati se zastavil, táhle zařehal a sklonil hlavu k ležící Reginleif.

Vrátil se již s valkyrjou v sedle. Poté co obklusala zád' letounu a přitočila Sleipního k trupu, sklonila osmahlou tvář k pilotovi.

„Snila jsem o našem milování,“ ač se její ústa smála, oči zůstávaly podivně cizí, „můj rytíři. Přišel čas se rozloučit, ale nebude to nadlouho,“ vyklonila se víc ze sedla a políbila pilota, „to ti slibuji.“

Věděla, co slibuje. Nyní to již věděla, neboť

jí to řeklo dračí srdce. Prozradilo jí, kdo spojil Múspell s Midgardem spleť dračích stezek a uvrhl Niflheim do jejich klece, prozradilo jí, že znovu nebude rozdílu mezi světy a démoni, tak jako kdysi, budou opět moci svobodně lovit v matově stříbrných nocích pod unylou tváří Luny a opíjet se lidskou krví...

O tom snila, klímajíc v poledním žáru Vígridu, neboť tajemství run času bylo jen částí toho, co se dověděla. Proto se radši opájela těmi vidinami o nočních lovech, o střemhlavých útocích v mrazivém vzduchu Země, který přesto rozpa-luje krev a pod jehož dotykem tělo žhne touhou tak horkou, jako je krev uštvané kořisti. Kochala se představou obětiště, které bude vyzdviženo na její počest u velké řeky v městě rozvalin...

Milování s von Gallwitzem ji sice plně uspokojilo, teprve nyní ale chápala, že to je jen nej-nížší příčel na žebříku rozkoší. Nad ní jsou další a v její moci je na ně postupně našlapovat a stou-pat stále výš a výš. Jak byla bláhová, když si myslela, že důležitý je ten mladík před ní. Leč on, věděla nyní, je jen šém, který Freyôr oživu-

je. V Midgardu si najde jiné šémy. Živé. Když do nich zatkne svůj meč, vyprýští skutečná krev, a ona bude mít dvojí potěšení. Z milování a ze zabíjení. A když ji to omrzí, bude se vždy moci vrátit k von Gallwitzovi. Vždyť si ho pojistila...

„Nevím, jestli se vůbec rozloučíme,“ projevil von Gallwitz pochybnost, „startovací dráha je příliš krátká.“

„Sleipni nám pomůže. Zabrzdí tvého vzdušného oře, než získá dostatečnou energii, aby mohl skočit do vzduchu. Bombure,“ zavelela a přestala se opájet budoucností. Když chtěla, dokázala si na povel vyhnat z hlavy všechny sny a věnovat se nutným praktickým věcem. (Stejně snadno pak zapomínala i na ty, jimž ublížila či ukřivdila. Byli slabí, proto si nechali ublížit, soudila. A tudíž bezvýznamní, nehodni toho, aby jejich tváře nosila v hlavě. Navíc když je měli tak ohyzdné jako Bombur.)

Trpaslík poslušně převzal od Reginleif kotouč lana a malou sekerku. Volnou smyčkou opásal ocasní plochy Albatrosu a druhý konec podal Reginleif, která jej upevnila k hrušce sed-

la. To již Sleipni stál za letounem, sleduje moudrýma očima vše, co se kolem dálo. Bylo zřejmé, že funkci živé kotvy nezastává poprvé.

Zbývalo nastartovat. Bombur na boulovatých nožkách s velkými chodidly oběhl stroj a protočil vrtuli.

„Teď to odedřu místo Mánagárma,“ zanaříkal, když se znovu chopil vrtule.

Poté co proběhl rituální dialog mezi pilotem a mechanikem, Bombur zabral. Vrtulové listy prosekly vzduch a motor zabafal. Von Gallwitz přesným pohybem přidal plyn a Mercedes zareagoval pravidelným řevem. Z trombónovitého ústí výfuku po pilotově pravici se vyvalil modrý dým a pilotovu tvář ošlehl zvířený vzduch vrtulového proudu. Zaposlouchal se do zvuku motoru, a proto si nevšiml Bombura, jenž poté, co se vrtule rozpustila v měňavě třpytný kruh, odběhl pryč. Nyní, po návratu, se pracně soukal na bok trupu.

„Nedbáš příliš o svůj majetek,“ hulákal v řevu motoru rytíři do ucha a podával mu černě

lakovanou pochvu katany, „málem bys tady zapomněl svůj meč.“

Jakmile jej von Gallwitz převzal, gnómová zmuchlaná čepice zapadla za bok trupu a místo ní se nad obrubou pilotního prostoru objevil balík kombinézy. Pilot musel povstat, aby se mu podařilo kombinézu vecpat do trupu za sebe. Provinile si uvědomil, že v panujícím vedru zapomněl i na ni. Konečně za to může Reginleif, vinno je to, co s ním prováděla. Uspokojilo ho, že našel něco, na co se může vymluvit.

Znovu vyzkoušel řízení. Máchl řídicí pákou na všechny strany. Ve zpětném zrcátku, namontovaném do obloukovitého prosazení baldachýnu, sledoval funkci kormidel. Dosedl do sedačky, dotáhl poutací popruhy a nasadil si toliko brýle. Bylo dostatečně teplo, aby letěl prostovlasý.

Přidal ještě plyn. Albatros se zachvěl a kolébavě popojel. Ve zpětném zrcátku pozoroval, jak se smyčky lana napjaly a Sleipni všemi osmi zapřel. Oř natáhl hlavu s rohem tak, aby lano probíhalo přes kovovou čelenku. Před Reginle-

if, téměř na šíji grošáka, se hrbil trpaslík se sekerkou v napřažených pažích. Slunce, které již před drahnou dobou prošlo zenitem, se zlatě odrazilo od jejího ostří, a von Gallwitz měl dojem, že další zlatý záblesk spatřil na zdvižené paži valkyrji. Odpověděl též pozdvižením pravičky, z níž trčel vzhůru palec. Vzápětí dal plný plyn.

Motor odpověděl zahučením jako přetopený kotel a celý letoun se horečnatě rozechvěl. Dvě stě koní Mercedesu se nyní přetahovalo s jediným, ač osminohým. I přes ochranu větrného štítu vrtulový proud bičoval pilotovu tvář. Letoun počal trhaně, maličkými krůčky, popojíždět, jak mechanické stádo vítězilo nad jediným, byť nejlepším ořem Niflheimu. Nemělo smyslu dále vyčkávat.

Von Gallwitz prudce vtáhl ruku do kokpitu a ve zpětném zrcátku jeho gestu odpověděl záblesk sekerky.

Řvoucí Albatros skočil dravě dopředu a mladík křečovitě stiskl zuby, aby o ně nepřišel. Sedačka ho bolestivě tloukla do těla, jak se zběsile poskakující stroj hnal po šterkové dráze. Ener-

gicky přitáhl řídicí páku, aby sebral stroji chuť postavit se na hlavu, a s hrůzou sledoval, jak vířící kotouč vrtule zběsile rychle požírá bílou stužku rozdrceného kamení.

Náhle vše zklidnělo a vyžraný šedivý povrch Vígrídu, připomínající oleptané kosti z dračího břicha, se počal propadat do hloubky. Uvedl stroj do zatáčky a vyklonil se z trupu.

Skupinka dole se rychle zmenšovala. Připomínala hračky v jeho dětském pokoji. Sleipni houpacího koně a valkyrja velkou pannu, kterou kradl sestřičkám, aby měl koho učit jezdit. Panny sester byly ovšem nevinné celuloidové loutky, s dutým tělem, a v jejich nitru, na rozdíl od vášnivým žářem vyplněné Reginleif, dřímaly toliko netečný vzduch...

Náhle se mu zezdalo, že do hluku motoru zaslyšel had, a on byl pojednou neskonale rád, že ho od valkyrje, od toho děsivě náruživého v jejím nitru, dělí několik set metrů vzduchu. Čistého a nevinného jako vnitřek celuloidových panenek. A že ta vzdálenost bude stále růst. Přesto

postavičkám dole zamával a nasadil kurs na sever.

* * *

„... nemířeně do těla nemá cenu pálit. Strílel jsem ze vzdálenosti pětadvaceti metrů a dosáhl jsem...“ von Gallwitz se odmlčel, kterak hledal co nejuvážlivější slova, „no, něčeho jako povrchových zranění. Při druhé zteči jsem šel rovnou zezadu a přenesl palbu na závěs křídla, na ramenní kloub. Pak teprve šel dolů. Ale vyřízený zdaleka nebyl,“ znovu se mu před vnitřním zrakem vybavila scéna po nouzovém přistání, kdy, uvězněn v troskách letounu, čekal osudný výsledek plamene z dračí mordy, „málem mě ještě dostal na zemi. Zabít palbou z kulometů se dají těžko. Ale poškodit tak, že se zřítí, to snad ano,“ líčil svoje zážitky z letu.

Sešli se ve třetím patře Hlídkjálfu. V prostorném kruhovém sále, jehož střed vyplňoval nevídaně veliký kulatý stůl, věnčený dřevěnými vyřezávanými křesly. Rytíř Arnim odhadoval

průměr kulaté, leštěným ořechem vykládané tabule na dobrých dvacet metrů. Jeho Albatros by na ní bez potíží zaparkoval. Křesel bylo nejméně na padesát, a protože přítomných bylo mnohem, mnohem méně, soustředili se do skupinky na západní straně. Sesedli se před jedním ze čtyř velkých krbů u podloží mohutného komínu. Jejich šedivé pilíře z opukových kvádrů vyztužovaly obvod sálu na všech světových stranách.

Plameny ohniště vrhaly stíny besedníků na protější výduť bíle omítnuté stěny. Jako ostatní čtvrtky byla bez oken a visely na ní zbraně. Obrovité meče, palcáty a mezi nimi mědí se lesknoucí bitevní sekery. Také štíty, vyztužené pláty oceli, a helmice, velké jak pивní bečky. Na rozdíl od seker odrážely zář plamenů leštěným povrchem a zvětšené stíny pilotů, poskakující po zdi, jako by si se všemi těmi zbraněmi pohrávaly.

„Jak ten drak manévroval, Witzi?“ optal se Werner. Seděl hned vedle, za ním baron Thierry, Muspratt a ještě dále Ball s dětským obličejem. Z druhé strany pak Guynemer, Árdý (přezdívkou se ujala a nikdo už Rhys-Daviesovi jinak ne-

řekl), po jeho boku pak Karl Allmenröder s hnědými vlasy ulízanými na pěšinku a za ním jeho pobočník Kurt Schneider. Bavorští piloti, s nimiž se von Gallwitz doposud neseťkal. Jejich letka byla vyzbrojena Pfalzy, jak si mladík vzpomněl. Oba přešli do Valhaly o něco dříve. Padli v červnu 1917.

Úplně nejdál se ale vykláněla tvář, která byla pro něho hádankou. Zapadlé, ale přesto zářící oči nad špičatým plnovousem černým jako uhel. Znepokojovaly ho, neboť dost často na něm důvěrně spočinuly a tím mu vnukaly dojem, že oni dva mají společné tajemství. Hauptmann Boelcke, který si právě nahřívál záda u krbu, oslovoval hubeného čahouna s bradkou jménem Jean-Pierre. Co ale mladíka udivovalo nejvíc, byl oděv neznámého. Tvořila jej totiž bílá ušmudlaná kutna, přepásaná hrubou síťovinou z drsně chlupatých vláken, pravděpodobně kokosových. Obvaz pod bradkou, jímž měl cizinec ovinut krk, nebyl o moc čistší než kutna. Na pravé straně jím dokonce prosakovala krev.

U Tórova kladiva, vzpomněl si rytíř Arnim

na Reginleifino rčení, vypadá skoro na čtyřicet. Kam valkyrja, která ho přivlekla, dala oči?! Co tady chce takový raněný dědek a farář k tomu?!, kroužilo mu hlavou, když při pohledu na nováčka formuloval odpověď na Vossovou otázku.

„Manévroval špatně. Hůř než pozorovací dvoumístník. Snadno jsem se mu dostal za ocas. A to je dobré pro nás. Ale umí jednu věc, kterou my nedokážeme. Když se vzepře křídly, rázem zastaví a dokáže chvíli viset ve vzduchu. Jestli si nedáš pozor, přeletíš ho a máš jeho plamenomet v zádech,“ odpovídal von Gallwitz.

„Na to bude dobrý ten manévr, co vymyslel Max Immelmann,“ vyhrkl Werner Voss. „Ten jeho překrut s prodlevami,“ počal předvádět.

Ruku vzhůru dlaní přetočil do svislé polohy s palcem nahoru a po chvílce pokračoval do polohy hřbetem vzhůru. Potom přešel do polohy s malíkovou hranou nahoře a posléze, s vystrčeným loktem, ji natočil opět dlaní vzhůru. Jako by postupně hladil nějaký hranol a přitom komentoval, co je třeba dělat s pilotní pákou a co s nožním řízením. „Tímhle rychle ztratíte rych-

lost. Překvapený nepřítel vás předletí a vy to pak do něho nasypete,“ uzavřel vítězoslavně.

Nikdo ale na jeho instruktáž nereagoval. Von Gallwitz mezitím začal vyprávět o hrůzné vizi Berlína a všichni mu viseli na rtech. A pak vylíčil i setkání s podivným pancéřovým vozidlem a s jeho ještě podivnější osádkou.

Když skončil, zasypala ho lavina dotazů. Na většinu odpovídal krčením ramen a byl to Boelcke, který ji musel zastavit.

„Tak dost, meine Herren,“ přerušil úsečně piloty. „Pokud máte ještě nějaké dotazy, ale jen odborné, tak prosím,“ pousmál se. „To ostatní si nechme k poháru vína.“

Rozhostilo se ticho, jen polena v krbu praskala.

„Dobře,“ opět promluvil Boelcke. „Dovolil bych si převzít slovo a říct na závěr ještě pár informací. Vlastně je přinesl páter Bourjade a možná osvětlí i něco z toho, o čem jste se před chvílí dohadovali,“ zaváhal, jako by nevěděl, jak dál.

Bourjade, Bourjade! Specialista na balony,

který používá rakety. Thierry o něm mluvil to dopoledne u jezírka, bleskem si von Gallwitz vybavil, v jaké souvislosti jméno neznámého slyšel.

„Válka, ta naše válka, meine Herren, je prohraná. Německé císařství neexistuje...“ Boelcke se nadechl, „ale to nic nemění na naši situaci tady. Tady jsme na tom všichni stejně. Bez ohledu na to, kdo vyhrál nebo prohrál válku. Bez ohledu na jakoukoli další, která se třeba na Zemi vede. Zde jsme všichni einherjové, bez ohledu na barvu uniformy. Všichni jsme přísahali Grímnimu, všichni jsme obránci Valhaly a máme společného protivníka. Oba dračí bratři Ófni a Sváfni již dlouho toužili pomstít skon své matky. Ovšem byli příliš malí a teď náhle vyrostli. Budou se snažit přepadnout a vypálit Valhalu, tak jako jejich matka vypálila Gjallarhorn. Každým dnem můžeme čekat přepad, a nechci, abyste se rozptylovali něčím jiným,“ s lehkou výčitkou pohlédl na rytíře Arnima, „a proto ještě jednou zopakuji schéma bitvy. Jakmile zaregistrujeme útočníky, musíme ihned vystartovat a

snažit se zachytit je už v hloubi Vígrídu. Krýt Hlíðskjálf, který se pravděpodobně pokusí zničit jako první. To je základní úkol. Poručíci Voss, Allmenröder a baron Thierry povedou letky horního zajištění. Musíte upoutat okřídlené hrímy. Tvůj Fokker,“ obrátil se na Wenera, „vaše Pfalzy,“ pokračoval k Allmenröderovi a Schneiderovi, „a francouzské Nieuporty jsou dostatečně obratné, aby se vypořádaly s těmi siamskými zrůdami...“

„Nemohu tomu stále uvěřit,“ zapochyboval Werner. „To na nás skutečně budou vrhat okřídlené hady?“

„Ano, a nepodceňujte tyto střely, ač se vám budou zdát pomalé. Jsou sice jen asi o polovinu rychlejší než naše letouny, ale mohou vás sledovat pěkně dlouho, neboť se navádějí na teplo motorů. Proto jsem vaši skupinu posílil o Karlovy Pfalzy. Dodají vám patřičnou palebnou sílu. Hlavní útočnou skupinu bude tvořit roj kapitána Guynemera a roj poručíka von Gallwitze jako zajištění. Do něho přiděluji mimo Muspratta i Rhys-Daviese. Zdá se, že si všichni tři dobře

rozumějí. Nejsem ještě rozhodnut, zda v rámci této skupiny nasadím i pátera Bourjadea. Je zde příliš krátce a navíc raněn...“

„Proto jsem přece tady,“ zaprotestoval tičným ochraptělým hlasem hubený muž s plnovousem. „A to zranění je jen škrábanec.“

„Budou mít nejtěžší práci,“ Boelcke, aniž by nějak zareagoval, přešel Francouzův protest, „čeká je přímý útok na oba draky. Spoléhám na kanonový Spad kapitána Guynemera...“ udělal pauzu a vyhnul se fanatickému pohledu vyzáblého Francouze v bílé, poněkud ušmudlané kutně, jehož krk ovíjel neméně ušpiněný obvaz, „a na zálohu. S výjimkou Muspratta a Rhys-Daviese ji budou tvořit všichni zbývající Angličané...“

„Už jsem vám, hauptmanne,“ Bertie Ball našpulil dětský obličej, „řekl svůj názor. Že nesouhlasím.“

„A já mohu jen zopakovat,“ opáčil klidně Boelcke, „že vaše S.E.5a mají největší vytrvalost. Vydrží ve vzduchu o hodinu déle než naše Albatrosy. Nemáme tolik dračích vajec, aby-

chom vybavili všechny letouny přídatnými nádržemi. Proto vaším úkolem, kapitáne Balle, zůstává vymést zbytky Súrtovy vzdušné armády z nebe. Já budu zde, z Hlídskjálfu, bitvu řídit. Všichni už víte, že můžeme spolu komunikovat, což je obrovská výhoda. Doufám, že ji využijete i ve vzduchu a budete se navzájem upozorňovat na protivníky. To by bylo vše k bitvě a na závěr, když už o nich mluvil von Gallwitz, bych se ještě rád zmínil o vetřelcích, kteří pronikli do Niflheimu. Viděli je i jiní než on. Objevili se tady, aniž by je přivedla některá z valkýr, a Grímni je pokládá za protivníky. Zatím se chovají pokojně, a jak jste slyšeli, posádka jejich stroje dokonce poručíku von Gallwitzovi v kritické chvíli pomohla. Co se z toho všechno vyvrbí, je otázkou příštích dní. Vy se ale o ně starat nemusíte. Jsou pečlivě sledováni. Tím, meine Herren, definitivně končím,“ přistoupil ke stolu a z cínové konvice rozlil víno do pohárů, stojících na podnosu vedle. „Příjemnou zábavu dnes večer a na naše vítězství v příští bitvě,“ chopil se nejbližšího poháru a pokynul ostatním.

Piloti se pozvedli a rozebrali si číše pro přípitek.

„Pánové,“ hauptmann Boelcke se po přípitku znovu ujal slova, „ještě než na Witzim začnete vyzvídat podrobnosti jeho odyssey, odvedu si ho na chvílku stranou. Jean-Pierre, na moment...“

Vzal oba piloty pod paží a zamířil s nimi kolem stolu k severnímu krbu Nordri.

„Witzi, ty pátera ještě neznáš. Měli byste o sobě něco vědět. Protože pokud se rozhodnu, budete bojovat spolu,“ promluvil do pološera, které u vyhaslého ohniště panovalo.

Mnich chtěl něco podotknout, ale hauptmann jej zarazil gestem ruky.

„Jean-Pierre je skutečně kněz, Witzi. Ve čtrnáctém roce odešel z kláštera Sacré-Coeur v Issoudunu přímo na frontu,“ objasňoval. „Od podzimu sedmnáctého roku začal létat a v březnu osmnáct nám sestřelil první upoutaný balon. Je to divné, mluvit v minulém čase o něčem, co se stalo až po našem odchodu, že,“ přes tvář mu přelétl prchavý úsměv, „ale je to tak. Celkem

nám sestřelil dvacet čtyři balony a po válce se vrátil do řádu. Je to tak, Jean-Pierre?“ a když asketická Bourjadeova tvář přikývla, mluvil dále: „Odjel do Tichomoří a pracoval v leprosérii až do roku devatenáct set dvacet čtyři, kdy se sám nakazil a leprosérie byla zničena tajfunem...“

„... a v jeho středu přišel ten netvor a vše pozřel. Mě pro další existenci zachránil tento křucifix,“ vstoupil Bourjade chrčivě do rozhovoru, jako by měl něco s hlasivkami. Přes okraj hábitu vylovil na drobném řetízku zavěšený křížek z černého kovu. Na něm tkvělo v poloze Ukřižovaného miniaturní torzo kostlivce. Lebka velikosti třešňové pecky, rozepjaté kosti paží a pak už jen hrudní koš, menší než náprstek. „A pak vy, poručíku,“ zahleděl se vděčně na von Gallwitze. „Musím vám poděkovat...“

„Abys rozuměl, tvůj protivník si ještě stačil udělat výlet na Zemi,“ pokračoval Boelcke, „a páter byl tím nedobrovolným pasažérem, kvůli kterému jsi při prvním útoku přestal střílet. Po-dařilo se mu seskočit, když se zraněný drak poprvé dotkl země. Našli jsme ho na Vígrídu, když

jsme po skončení písečné bouře pátrali po tobě. Sice trochu potlučeného a s ošklivou tržnou ránou na krku... Dobře, dobře, už nic neříkám,“ zareagoval Boelcke, když Bourjade odmítavě rozhodil ruce, „a vy také nic neříkejte. Dám vám tedy toho Nieuporta, když o něj tak stojíte. I přesto, že nejste pasovaný einheri a do bitvy se nestihne, aby vás Grímni vyléčil svým oštěpem.“

„Zvládnou to i tak,“ sliboval potěšeně mnich.

„Mám letoun tady, ve věži, i s raketami,“ vysvětloval hauptmann oběma. „Zbyl po jednom Francouzovi, který... nu, měl po nouzovém přistání větší smůlu na hyeny než tuhle páter... Proč bych to nepřiznal,“ vzhlédl k vyzáblé tváři mnicha, „jste pro nás darem z nebe. Jste tou nejlepší posilou, když s další zatím počítat nemohu,“ i v polotmě bylo vidět, jak mu obličej přeletěl mráček chmur. „Přinejmenším do bitvy.“

„Bůh věděl, kam mě má poslat,“ zachraptěl Bourjade.

„Proto mám z nadcházejícího boje trochu obavy,“ ulevoval si Boelcke od svých velitel-

ských starostí. „Navíc se Grímni domnívá, že bitva by se mohla přeměnit v nový Ragnarök. Démon Loki je totiž opět na svobodě, a podle proroctví Ragnarök začíná právě jeho osvobozením. Grímni po něm pátrá, ale zatím bez úspěchu. Loki je totiž mistrem převleků, které dokážou prohlédnout jenom Grímniho havrani. Doposud ale Hugin s Muninem nepadli ani na jeho stopu, protože na pátrání je toho víc. Ti vetřelci. To je důvod, proč tady Grímni není, i když je bitva na spadnutí. Sleduje vetřelce sám, jsou pro něho osobně záhadnou hrozbou...“

Boelcke zmlkl před koncem věty. Uhnul očima, a jak von Gallwitzovi připadlo, v rozpacích se zahleděl přes ohromnou plochu kulatého stolu. Zřejmě litoval, že řekl víc, než chtěl.

„A co ti létající hadi, pane hauptmanne?“ nadhodil von Gallwitz po chvíli taktně, aby překonal dlouhí se pauzu. Také on se cítil rozpačitě kvůli přítomnosti staršího muže v bílé kutně, jehož pohled i při Boelckových slovech se stále upíral na něho.

„Ach ano, súormové,“ vzpamatoval se

hauptmann, „černí hadi. Až dva metry dlouzí. S křídly jako létací ryba. Když tě uštknou, proměníš se v kovového hríma, v další Súrtovu stvůru, a pak bojuješ proti svým přátelům.“

„Dábelsky vymyšleno,“ zamumlal Bourjade a uhnul očima. „Doufám, že pomůžeme Bohu, aby nás ušetřil podobného osudu,“ zahleděl se opět s vděkem na rytíře Arnima.

„Pomáhejte, jen pomáhejte,“ promluvil naléhavě Boelcke. „Je to skutečně strašné, když zjistíte jako já, že váš kamarád...“ náhle se zarazil. „Poslyšte, Jean-Pierre, vy i tady opravdu nalézáte Boha?“ obrátil se na pilota-mnicha s tím, co ho zřejmě na Bourjadeových slovech překvapilo.

„Nic mě nepřesvědčí, že to nebyl Jeho úřadek, který mě sem poslal,“ vážně přisvědčil Bourjade. Vyslovoval pomalu, zřejmě mu mluvení činilo potíže. „Tak jako mne napřed poslal mezi malomocné tělem, poslal mne i sem, mezi malomocné duchem, do očiště. To on postavil poručíka drakovi do cesty.“

„Vy to tady pokládáte za očištěc?“ von Gall-

witz, rozpačitý z obratu, jaký nabyl jejich rozhovor, ve všeobjímajícím gestu rozpráhl ruce.

„Vy o tom snad pochybujete?“ opáčil mírně Bourjade a jeho zapadlé oči nepřestaly na mladíka přátelsky hledět. „I to je Boží vůle, abychom, na dosah pekla, nepodlehli silám zla. Je to jen další zkouška. Neboj se, Arnime,“ s úsměvem náhle tykl von Gallwitzovi, „že budu jen medito-
vat o Bohu. Stejně jako za války stanu se i tady zase jen pilotem. Ťukněme si na to. A santé,“ pozdvihl číši, aby si s von Gallwitzem a Boelckem připil.

„V tvém raportu mě zaujal popis toho výrostka, ten znak, co měl na rukávu,“ obrátil se na von Gallwitze. Bylo zřejmé, že o teologii již mluvit nechce a že mluvit pomalu bylo spíš jeho zvykem než následkem poranění na krku.

„Snad vás bude zajímat, že v Německu vzniklo hnutí, které má svastiku ve znaku. Loni, tedy na podzim devatenáct set dvacet tři, se dokonce pokusili jeho příslušníci o státní převrat. Říkají si národní socialisté a vede je nějaký Hitler. Adolf Hitler. Teď je snad zavřen, ale nevím

to jistě. To víte, noviny z Papeete mi chodily nepravidelně a někdy až s dvouměsíčním zpožděním,“ omlouval se Bourjade.

„A co generál Haushoffer? Generál Haushoffer mezi nimi není?“ ptal se von Gallwitz dychtivě.

„Nevím. To jméno mi nic neříká. Nepamatuji si, že bych je v souvislosti s nacisty v novinách četl,“ podotkl mnich svým pomalým způsobem. „Ale dal se k nim jeden z vašich kolegů, Hermann Göring,“ dokončil Bourjade a krucifix, který mu vyklouzl na hrud', nenápadně zasunul zpět, za límec sutany.

„Göring? Nevzpomínám si, že bych měl někoho takového v letce,“ hauptmann Boelcke zavrtěl hlavou.

„Stal se známým až v osmnáctém roce,“ vysvětloval Bourjade. „Nahradil rytmistra Richthofena po jeho smrti jako velitel u Jasta dvě.“

„Rudý baron je mrtev?!“ vykřikl von Gallwitz překvapeně.

Jak byla trojice zabraná do hovoru, nevšiml si nikdo z nich, že je mezitím ostatní obstoupili.

„Ty to ještě nevíš,“ mohl proto odpovědět Werner. „Nám to řekl Jean-Pierre už včera.“

„Ten kdyby tady s námi byl,“ povzdechl si Bertie Ball. „Kolikrát jsme ve Flandrech Rudého barona proklínali, když sundal někoho z našich. Teď by se hodil. Škoda, že tady není.“

„Kdyby ty místní děvky měly rozum v hlavě místo v rozkroku,“ nosatý Guynemer se důkladněji rozkročil, „tak ho sbalily přednostně... Nechápu, jak jim mohl proklouznout... Eh, promiň, Jean-Pierre,“ uvědomil si, že Bourjade je kněz.

„To nic,“ pousmál se mnich. „Ale valkýrám křivdíš. Zapomněls, co říkal hauptmann,“ uklonil se Boelckemu. „Nemají už přístup na Zemi. Tady rytíř Arnim,“ uklonil se zase von Gallwitzovi, „a jeho wingmani byli poslední, které sem dopravily. Asi to také souvisí s tím Grímního pátráním. Že je to tak, pane hauptmanne?“ obrátil se až s přehnanou uctivostí na Boelcka. Chráptěl už mnohem méně.

Boelcke jen stroze přikývl. Zřejmě nechtěl tuto otázku dále rozvádět. „Ten fland’ák je něja-

kej moc chytřej,“ zaslechl von Gallwitz Guynera, jak si polohlasem nespokojeně brblá pod nos. „Teď abych si ještě dával pozor na hubu, když je tady.“

„Nerozumím tomu,“ navázal Allmenröder. „Witz jako poslední přišel z října sedmnáct. A teď je tady Jean-Pierre z roku dvacet čtyři. Nepřinesla ho sice valkýra, ale je tady. Takže jaký tady vlastně máme čas?“ rozhlédl se bezradně po společnosti.

„Žádný. Tady je bezčasí,“ odhodlal se k odpovědi Kurt Schneider. Bylo to poprvé za večer, co mlčenlivý Bavorák promluvil.

„To není možné,“ namítl Bourjade. „I tady se odehrávají děje v určité posloupnosti. Třeba to, co zažil von Gallwitz. Napřed byla písečná bouře a pak sestřelil draka. Naštěstí pro mě,“ pozdvihl pohár směrem k rytíři Arnimovi a upil z něho. „A teprve potom se objevili ti podivní vojáci.“

„A v tom to právě je. Třeba ti vojáci. Přišli z budoucnosti, z války, o které ani ty nic nevíš,“ namítl Voss a Bourjade se nemnišsky zašklebil.

„Ten jejich pancéřový vůz byl vyroben v roce devatenáct set čtyřicet dva. Říkali to tak, že jo, Witzi,“ natočil se k rytíři Arnimovi, „takže pro ně je tady čtyřicátý druhý rok. A pro nás sedmnáctý. A pro tebe dvacátý čtvrtý. To přece nejde dohromady. Leda tak, že tady žádný čas není. Já myslím, že Kurt má pravdu,“ uzavřel.

„Blbost,“ s despektem a klukovsky drze opáčil Bertie Ball, „to je blbost. Skoro každé z nás má v bedně hodiny. Stačí se na ně kouknout, a vidíš. Ručičky se hejbaj. Tak jak to, že tady není čas?!“ vybafl útočně.

„Zkusím ti odpovědět,“ štíhlý Thierry si uhladil knírek. Debata ho zaujala. „Zkus si představit Valhalu jako obrovskou křižovatku, do které ústí spousta ulic. Ty ulice jsou vlastně roky, takové bulváry času, které se tady kříží. No a celá tahle křižovatka času se pohybuje jako klec výtahu a ohýbá ty ulice za sebou jako gumové hadice. Ten výtahový pohyb,“ popotáhl se zase za knírek a bodl mnicha v bílé kutně do prsou, „to je ta tvoje posloupnost těch dějů, co se

tady dějí. A taky je to,“ natočil se zpět k Bertiemu, „ten tvůj chod hodin.“

„Já bych to vylepšil,“ ozval se von Gallwitz. Zřejmě i jeho problém vzrušil. Energicky se protlačil do středu hloučku. „Tu tvoji představu, Filpo. To není výtah, v čem jsme. Ale něco jako kolotoč, jako ruský kolo. Chápete, ruský kolo. Ta tvoje křižovatka, Filpo, je jednou z kabinek ruskýho kola, který se točí pořád dokola a ty tvoje časové hadice táhne za sebou. Po určitý době udělá kolo otáčku a kabinka je na stejném místě, kde už jednou byla. No a to je jeden den tady. A pak všechno začíná znovu. Novej den, letadla jsou zase opravený, nádrže plný... však víte sami...“ von Gallwitz rozčileně rozhodil rukama.

„Chceš tím říct,“ Jean-Pierre se na něho upřeně zahleděl, „že ta rychlost ruského kola, což je vlastně plynutí času tady, je naprosto nezávislá na tom, jak plyne čas na Zemi, tedy, abych se vrátil k tvému přirovnání, na rychlosti pohybu v těch napojených časových hadicích?“

„Jo, to chci říct,“ okamžitě odpověděl rytíř Arnim, „tos vystihl dobře. A ještě mám podezře-

ní, že to ruský kolo zpomaluje, jako by každý další den tady byl delší než ten předchozí.“

„Nemáš pravdu,“ chlapecky útlý Rhys-Davies sešpulil přemýšlivě rty, „protože kdybys měl, prožívali bychom každý den to stejné. Vezmi si třeba bitvu, která nás zítra, nebo nejpozději pozítří, čeká. Podle tebe bychom ji měli mít už dvakrát za sebou.“

„Hele, když seš tak chytřej,“ rozpálil se von Gallwitz, „jak to, že se nikdo z nás nemusí holit?! Každý den ráno jsme stejní, Gí vždycky najde v kapsičce saka dvě zapomenutý cigára a...“ zarazil se. „Pánové, vždyť my tady, podle všeho, nestárnem,“ připojil užasle.

„Jak chceš stárnout po smrti?“ zrzavý Muspratt se smíškovsky uchechl. „A to ostatní nemá s cyklením času nic společného. Tak to zkrátka ve Valhale chodí. Vzpomeňte si, gentlemani, na Eddu Mladší, co se tam píše. Třeba o kanci Saehrímnim. Přes den je sněden a ráno opět celý. Baštíme pořád to stejný vepřový, gentlemani. A pěkně věkovitý. A hulíme ty stejný doutníky.“

„To by mi vadilo nejmíň,“ ušklíbl se vysoký

Allmenröder. „Ale to ostatní. Jak to s tím je, hauptmanne?“ obrátil se na Boelckeho, který doposud mlčel. „Jste tady nejdéle. Víc než rok. Zestárl jste o ten rok?“

„Ale já nemám pocit, že jsem tady rok,“ Boelcke se zatvářil rozpačitě. „Myslím si, že jsem tady pár týdnů. Ano, tak čtyři až šest neděl. Ne víc.“

Přemýšlivě zkrřížil paže na prsou.

„Ne že bych si s tím nelámal hlavu. Ale neměl jsem moc času. Když vás ale tak poslouchám, meine Herren, něco se mi rýsuje. Muspratt má pravdu. Obnova předmětů je zkrátka vlastností Valhaly. Proto si myslím, že zdejší svět není ruským kolem, ale, abych zůstal u těch lunaparkových přirovnání, něčím jako strašidelnou dráhou. Von Gallwitz má pravdu, že jsou tady kabinky a v každé se něco děje. A teprve jejich součet, všechny děje v těch kabinkách, nebo vozících, což je přesnější, tvoří teprve úplnou množinu zdejšího světa. Ty vozíky nerotují, ale řítí se ze tmy zase do tmy. Tu a tam se na chvílku rozžehne světlo a z té tmy vyjukne něco děsivé-

ho. Smrtka, drak, upír. Občas ve tmě i nějaká ta obluda do vozíku přisedne. A když se rozsvítí, vycení na vás zuby nebo vám potřese rukou.“

Hauptmann si srkl vína.

„Mohou být z jiných dob,“ navázal, „jako ty, co potkal Witz. Protože podle Grímního se mohou draci a někteří Súrtovi démoni pohybovat v čase, vracet se do minulosti. Nebo i do budoucnosti. Představte si to jako zkratky, které existují za kulisami, a oni po nich dopravují rekvizity. Někdy i nechtěně. Jako třeba tady Jean-Pierra. Navíc rychlost vozíku se dá měnit a v krajním případě i zastavit. A to je to kolísání času, které tady pozorujeme. Třeba je ta rychlost závislá,“ Boelcke pohlédl zpytavě do svého poháru, „třeba je závislá na tom, co se děje na Zemi. Když se na Zemi válčí, běží tady čas rychleji. A když je na Zemi mír, čas tady stojí, co já vím,“ pokrčil nerozhodně rameny.

„To mě teď jenom tak napadlo,“ omlouval se, zatímco piloti zaraženě mlčeli.

„Takže tady páter je jen taková rekvizita. Smrtka v bílém rubáši, kterou přihodili do naše-

ho zpomaleného vozíku?“ první se vzpamatoval Muspratt. „Taková ta přátelská, která nabízí ruku? Tak jste to myslel, hauptmanne?“ zrzavý smíšek se kupodivu nešklebil a von Gallwitz zaslechl, jak Bourjade vedle něho se zasyčením vydechl.

„Ale Muspratte, takové smrtky jsme my všichni,“ opáčil Boelcke klidně. „Všichni jsme jen rekvizity, ty, Werner, George a... a Witz taky,“ zahleděl se zkoumavě na von Gallwitze, „protože, protože tahle strašidelná dráha,“ vyhlíželo to, jako by řekl něco jiného, než chtěl, „neveze žádného živého člověka. Proto tvoje otázka nemá cenu,“ dořekl rozhodně, když rytíř Arnim na jeho pohled nijak nereagoval. „Za kulisy téhle dráhy zkrátka nevidíme a ani nevíme, co se děje kolem,“ pokračoval přesvědčivě, „když jedeme tmou. Co všechno se kolem posouvá, jak se přestavují kulisy. Nezapomínejte, že tahle pouťová atrakce má dva principály, kteří si jdou po krku a používají časové kejkle. Nám se to jeví, jako by přehazovali výhybky. Pak vozík s kterýmkoli z nás může jet jinudy. Může

předjíždět, tedy skákat v čase, nebo se naopak zařadit kamsi dozadu. Taky může být tahle dráha vícekolejná. Můžeš potkat vozík i z protisměru, a v něm, jak se domnívám, spatřit třeba sám sebe. Třeba je tahle dráha enpatrová a každý vozík může existovat v en exemplářích...“

„Dost, proboha dost,“ zaúpěl Guynemer. „Já vím, Oswalde, že jsi z profesorský rodiny, ale co je moc, to je moc. Jako by nestačilo, že si tady člověk pořádně nezašuká. Ještě poslouchat takový řeči. Vždyť nám může být úplně fuk, jestli dřepíme ve Filpově výtahu, Arnimově ruským kole nebo ve vozejku tvý strašidelný dráhy. Až nějakou vobludu nebo draka vosolím z kanonu a von po nějaký zkurvený špricli zdrhne do jinýho časovýho abštajgu nebo hejbne prdelí do jinýho posranýho taxíku v nějakým zajebaným entým patře, budu moc rád, proč bych to zapíral. Ale jinak, padre laskavě promine, na to seru. Messieurs, nechcete se na tu debatu o času vykašlat a nechat to třeba Grímnimu nebo tomu druhýmu hajzlíkovi, co má kliku vod tohoto

verglu?! My to nejsme, to je jednou jasný, tak na co se zbytečně buzerovat?!“

Po tomto Georgově hutném monologu se společná debata načas rozpadla. Allmenröder začal Boelckemu vyprávět o samostatném letectvu Bavorského království, Rhys-Davies zase Ballovi nějaké historky z Etonu a Muspratt se s britskou zdvořilostí omlouval Bourjademu, že svou poznámku o něm nemyslel osobně, nýbrž pouze akademicky.

Již uklidněný George obešel všechny dvojice, každému dolil víno a pak se začal dlouze dohadovat s Filpem o tom, který pařížský nevěstinec měl před válkou nejlepší obsluhu.

Allmenröder s hauptmannem zatím načali soudek vzpomínek na slavná letecká esa. Na své dávné přátele, kteří měli to štěstí, že přežili. Anebo smůlu, že nenašli cestu do Valhaly. Záleží na úhlu pohledu, jestli to vůbec smůla je, zachrochtal při té příležitosti Guynemer. Společně s baronem se k nim připojil. Posléze se přidali i ostatní a do té doby, než je Boelcke v pozdních

hodinách zahnal na kutě, výhradně zpovídali Bourjadea.

Bez ohledu na ovázaný krk jim musel vyprávět o nových autech a o Chaplinových filmech. Ale také o módě. Přišla i řeč na nový dámský účes, zvaný bubikopf. Všechny udivilo, že krátkými vlasy, jež byly před válkou znakem prostitutek, se nyní pyšnily dámy z nejlepší společnosti. Pak se jim rytmickým pobrukováním nesmyslných slabik se zcela autentickým chrapotem Bourjade pokoušel předvést i černošskou hudbu nazývanou jazz, kterou přinesly do Evropy americké vojenské jednotky. Zmínil se i o moderních tancích, foxtrotu a charlestonu, ale odmítl je i přes úporné naléhání Thierryho předvádět. A vůbec s největším despektem se vyjadřoval o nových revolučních vztazích mezi polhlavími, jež po válce zavládly. Neodpustil si zmínit se o nové součásti dámského prádla, o tak zvané podprsence. Nahradila korzet a svou praktičností se rapidně šíří a přispívá k dalšímu úpadku mravů, pohoršoval se páter.

Přesto si touto poznámkou vydobyl respekt

v Guynemerových očích. Ten měl pak hlavní slovo v následném sporu na téma, zda tato inovace bude ku prospěchu sexu či nikoli. Kupodivu souhlasil s mnichem v jejím odmítání. Avšak ze zcela odlišných důvodů, neboť prohlásil, že ze všeho nejvíc ho vzrušuje dlouhé rozepínání pěkně nadité šněrovačky, a žena, která by ji neměla, by pro něho nebyla ženou.

Teprve poté se mohl Jean-Pierre s tímtéž opovržením také zmínit o revoluci v jiné oblasti. A sice o úspěšné sociální revoluci v Rusku a jejím fanatickým vůdci, neznabohovi jménem Lenin. Po svržení cara v únoru, na což si všichni přítomní s výjimkou hauptmanna Boelcka pamatovali, došlo dvacátého pátého října devatenáct set sedmnáct k další revoluci, vyprávěl Bourjade. Vynesla k moci právě toho Lenina a jeho stranu. Vzpomněl si dokonce, že novopečený vládce Ruska a vůdce tak zvaných bolševiků se občansky jmenuje Uljanov a že ho Němci jako svého agenta propašovali do Ruska, aby je vyřadil z války.

Bože, vždyť to znám, von Gallwitz si bleskem

vybavil vzpomínku na poslední dovolenou doma v březnu 1917.

Pak je Boelcke, který tušil další nekonečnou debatu, neúprosně zahnal na kutě.

Tak přece se to podařilo, ten velký sen generálního štábu. Ještě na prostém lůžku ve stísněné komnatě připomínající kobku dumal von Gallwitz nad tím, co jim Jean-Pierre vyprávěl. Strýc Otto se svým plánem uspěl, ale Německo přesto prohrálo. Ještě že se tady ten Francouz s těmi senzačními zprávami objevil. Aspoň na něho kamarádi nemohli znovu dotírat, jak to bylo s příjezdem Reginleif a čím jí za záchranu zaplatil. Nebo to byla její odměna za zabití draka? Ať už to bylo jak bylo, tuto část dobrodružství si nechal pro sebe. Nedokázal by vyprávět kamarádům o tom, co s ním Reginleif dělala. Nechtěl na to ani myslet, stejně jako na nešťastný souboj s námořním důstojníkem. I to si nechal pro sebe. Jestliže akt s Reginleif mu připadal zvrhle neřestný na to, aby jej dokázal odít do slov, celá historie souboje o prsten byla na stejný oděv zase děsivě nesmyslná. Jestli má Boelcke prav-

du, pak jeho vozík si vybírá jen ty nejlepší atrakce zdejší strašidelné dráhy, a oba principálové, kteří ji řídí, na něm vskutku nešetří, zabloudily mu myšlenky nakonec k hauptmannovu připodobnění.

Vlastně je dobře, že prsten měl jen tak krátce, že šperk vrátil Reginleif, napadlo ho těsně před usnutím. Pravda, někdo z jeho přátel by se mohl vrátit. Snad by jich bylo i víc, jimž by umožnil splnit jejich touhu po návratu. Ale pak by si musel vyčítat, že v kritickém okamžiku zavinil vyřazení kamarádů z boje – na spuštěná víčka se mu promítl ustaraný Boelckův obličej, ten zkoumavý pohled, který jako by ho podezíral právě z něčeho takového – že by je všechny mohl odvést jinam, do toho nepředstavitelného světa, kde ženy nosí jakési šílené podprsenky a v sídle carů vládne strýcův agent Uljanov a jeho bolševici...

Velká bitva nad Vígrídem

Nahazované motory hřměly ze všech stran. Hvízdavé kvílení osmiválcových Hispano-Suiza a mohutnějších Wolseleyů spolu s žentourovitým rachocením rotačních Clergetů a Oberurselů se mísilo do chraptivého řevu řadových Mercedesů a vytvářelo jedinou obrovitou kakofonii. Odrážela se od stěn jeskynního hangáru a výsledným násobkem jako by se chvěly i sloupy mezi jednotlivými gólvy.

„Sváfní a Ófní jsou ve vzduchu!“ S očima navrch pačesaté hlavy vrátil se Bombur do komůrky, víc začouzené než ozářené jedinou loučí, v níž von Gallwitz spal. Po včerejším pozdním návratu z Hlídkjálfu ji dostal přidělenou na těch pár hodin do svítání. Pokoušel se usnout a spánkem si vyhnat z hlavy jak uplynulé zážitky, tak myšlenky na neodvratnou bitvu, v níž ho nemine setkání s nestvůrnými protivníky. Příliš se mu to nedařilo, měl dojem, že celou noc probděl čekáním na probuzení.

Teď bylo po čekání.

Kolem sloupů se ve spirálách ovíjely oblaky kouře se sazemi a odsávány granitovým mřížovým mizely v jejich nitru. I tak trpěl von Gallwitz pocitem, že se dusí jako rybka v akváriu se zakalenou vodou. V modré mlze prosycené pachem spáleného ricinového oleje, pod rozpitými oranžovými koulemi živořících pochodní se nezřetelně míhaly špičaté stíny trpaslíků. Neurvale probuzeni uprostřed noci, mnohem dřív než piloti, rojili se všude. Ve smečkách se věšeli na křídla strojů, rolujících z bočních stojánek, aby nervózním pilotům umožnili vytočit se na omezeném prostoru. Jiní v nebezpečné blízkosti rotujících vrtulí odtahovali špalky od kol těch letounů, které již po motorové zkoušce kolébavě popojížděly k trojdílným vratům podzemního hangáru Valhaly.

První na řadě byli Angličané. Poté, co se seřadili, jejich S.E.5a s hranatými a hrbatými trupy, šedé odspodu a čokoládově hnědé na horních plochách, se vyvalily z nitra Víníngólfu jako hejno bručivých chroustů. Za nimi, vedeny Karlem

Allmenröderem a Kurtem Schneiderem, vyrolovaly a odstartovaly po trojicích stříbrné Pfalzy. Se žlutými pruhy na kuželovitě se zužujících trupech připomínaly roj elegantních, ale ke všemu odhodlaných vos.

Pod přídí čekajícího Albatrosu se zhmotnila malá Bomburova postavička a kroužením paže dala pokyn k pojíždění. Ptát se, kdy dorazil a kde zůstala Reginleif, na to nebyl čas. Rytíř Arnim energicky přidal plyn a vykopáváním směrovky držel stroj v dostatečné vzdálenosti od granitových pilířů. Míjel je pomalu a sledoval mravenčí pobíhání trpasličích mechaniků mezi nimi. Plně vnímal pevný řád, ukrytý pod zdánlivým chaosem, řád, který umožňoval každých třicet sekund vypustit na startovací rampu pod břitem padacích vrat trojici letounů.

Čas, čas. O ten šlo. Čím kratší bude operace startu, tím víc jej zbude pro vlastní boj.

Před ním se kolébal žlutý Spad s namalovaným plachtícím čápem na bocích trupu a po stranách, za sloupy popojížděli Guynemerovi wingmani. Další zapůjčení Angličané v S.E.5a,

kteří měli hlídat i Bourjadea, byli se svým zařazením navýsost spokojeni. Takhle si budou moci „sáhnout“ na draky, vyjádřili se. Za jejich stroji pak vyroloval drobný Nieuport 11 Bébé s vážným Jean-Pierrovým obličejem nad hranou pilotního prostoru. Kvůli němu se zdrželi na Hlídkjálfu. Museli čekat, než za pomoci kladkostroje trpaslíci z posádky bergfridu spustili jednotlivé díly letounu pod útes, a teprve až byl stroj smontován, mohli z provizorního letiště za řekou odstartovat. Boelcke nechtěl připustit, aby Bourjade letěl do Valhaly sám. Nyní jeho letoun připomínal stříbrnou jepici, které někdo namaloval tykadla na červeno, neboť před náběžné hrany vyčnívaly rudé hlavice raket Le Prieur. V počtu čtyř kusů byly zavěšeny jak na levé, tak na pravé mezikřídelní vzpěře.

Zepředu ve vysokých obrátkách zakvílel Gynemerův Hispano-Suiza a přehlušil hluk ostatních motorů. Večer, ihned po návratu do Valhaly, von Gallwitz neodolal a prohlédl si Francouzův stroj se sedmatřicetimilimetrovým kanonem Hotchkiss uloženým mezi bloky moto-

ru. Jeho hlaveň procházela středem věnce reduktoru, takže zbraň nepotřebovala žádný omezovač palby, který u kulometů montovaných na kapotu zabráňoval, aby si pilot prostřelil listy vlastní vrtule.

„Jak vůbec můžeš pilotovat?“ zeptal se rytíř Arnim užasle, když nahlédl do stísněného pilotního prostoru a uvědomil si, jak mnoho místa zabírá závěr kanonu.

„O to ani tak nejde,“ vysvětloval George, „horší je, že musím kanón ručně nabíjet a při střelbě ze závěru unikají horké plyny. Teď už mi to tak nevadí,“ zazubil se Francouz a zaťukal si na wthulovou nohu, „když mám tady toto. Co myslíš, jak se bude Ófnímu a Sváfnímu líbit, když z týhle stříkačky dostanou něco teplého do žaludku?“ zakřenil se nakonec. Dnes bude mít příležitost to zjistit, přemítal mladík, zatímco Guynemerův Spad se vyřítil z jeskyně.

V ploše zpětného zrcátka jako lopatky větrného mlýna máchaly ruce zajatého obra Mána-gárma. Nahazovaly vrtule dalších a dalších strojů. I jejich piloti se nervózně usmívali, v oválech

kožených kukel pod skly brýlí svítily zuby, nad okraje kokpitů se zvedaly pěsti s pozdviženým palcem, jak si navzájem přáli štěstí.

A tady byli přátelé nejbližší. Z bočního gólu napřed vykoukl Thierryho Hanriot se zelenobíle pruhovaným krytem motoru a kresbou stylizovaného bílého bodláku na trávově a hlinitě zbarveném trupu. O sloup dál se pak bleskla upíří maska čekajícího trojplošníku s kuličkou Wernerovy hlavy nad kokpitem. I pod brýlemi bylo vidět, že též on se culí na celé kolo.

Bylo to jako na Zemi. Věci se daly do pohybu a na strach nezbyval čas. Proto se také von Gallwitz tvářil šťastně, když na pokyn uštvaného Dvalina přesunul plynovou páku až na konec zarážky a pod mohutnými hroty vytažené vnitřní mříže se vyřítil do volného prostoru, do nedospělého světla teprve se rodícího dne.

Ještě rychleji, ještě rychleji, ryčely motory, když s oběma S.E.5a po stranách – neboť Boelcke dodržel slib a Árdý jako čtvrtý Angličan byl přidělen k jeho roji – hnal se po startovací rampě. Řízení bylo náhle citlivé jako pokožka vzru-

šené ženy. Stačilo jemně potáhnout, otřesy od spár dráhy se vytratily a pod křídly letounu jako kouzlem zívla nekonečná propast.

* * *

Pod Albatrosem znovu defilovaly hradby a věže, to nekonečné a tu a tam dračím dechem zčernalé krajkoví na žulovém hrdle Vínólfu. Znovu ve strmé šroubovici se navlékali na gigantický kamenný dřík, aniž by zahlédli jeho temeno, aniž by zahlédli úpatí. Výškoměr ukazoval dva tisíce metrů převýšení nad místem startu, když se von Gallwitzův roj připojil ke Guynemerovi a jeho wingmanům, za nimiž opožděně kroužila stříbrná jepice Bourjadeova Nieuportu. Asi pět kilometrů na západ se v záři vycházejícího slunce pohupovaly hnědé mušky Ballovy eskadry a nad nimi, daleko vpředu, snad již nad okrajem Álfheimu, jako chumel komárů vířily Schneiderovy Pfalzy.

Ve zpětném zrcátku se propadal hnědý a zelený klát Vínólfu, kolem něhož jako pestroba-

revný dým se ovíjely v širokých spirálách stroje Thierryho a Vossovy skupiny. I ony se řadily do proudu jako včelí dělnice, pospíchající za snůškou.

„Zde Stejně Vysoký, zde Stejně Vysoký,“ ohlásil se Boelcke dohodnutou šifrou a von Gallwitz musel potlačit nutkání se ohlédnout, zda za ním hauptmann skutečně neseďí. „Karl je již v boji s moskyty. Kurte, pospěš si, dva stěhováky nad Vígrídem. Balkón třicet, balkón třicet,“ udával hauptmann výšku dračích monster, jež překonávala planinu za předsunutou clonou hrímtúrsů, kteří, jak vyplývalo z hlášení, již nad Álfheimem zatáhli do boje Allmenröderovu skupinu.

„Rozumím, balkón třicet,“ potvrzoval Kurt Schneider. Vzdálení komáři, promítající se na čelní štítek Albatrosu, se počali šroubovat vzhůru, k sytě modrému nebi, pokrytému tu a tam růžovými řasami cirrů, posledními zbytky noční oblačnosti.

„Skupina Gí, vyzkoušet zbraně,“ velel Guynemer.

Von Gallwitz nervózně přehmátl na řídicí páce a pravou rukou postupně natáhl závěry obou kulometů. *Tatata*, zarepetily krátce špan-davy, když letmo pohladil jejich spouště. I od přídí zbývajících letounů skupiny se odvinuly krat'oučké žluté linky.

Přitom se musel zrcadlovým efektem překlopit prostor. Náhle bylo pod letounem široké údolí Fimbultulu, z něhož tu a tam vystupovaly úzké sloupy černého dýmu. Von Gallwitzovi byly povědomé. Vzápětí mu došlo, že opět vidí to, co ve Flandrech běžně patřilo k obloze stíhacího pilota. Kouř ze zřícených a hořících letounů.

Stejně náhle se ho zmocnil pocit, že v kokpitu je s ním celý chumel lidí, kteří mu křičí do ucha. *Bacha!*, máš ho za prdelí!, vyvrískl kdosi. Červený káro, červený káro, toč doleva, slyšíš, doleva!, naléhal zase jiný hlas, naser to do něho, naser to do něho!, hystericky ječel další.

Von Gallwitz vzrušeně zakroutil hlavou. Nad hřebenem, uzavírajícím údolí Fimbultulu, vířil roj mušek a mezi nimi podivné třepetavé můry.

„Skupina Gí,“ ozval se Guynemerův hlas, „stoupejte jako čerti.“

Von Gallwitz na leteckých bojích nejvíc fascinovala rychlost, s jakou se odehrávaly. Mžik oka, a byli jste obklopeni hejnem protivníků. Další mžik, a vznášeli jste se sami uprostřed křišťálu oblohy. I teď se to stalo. Jenže protivníky nebyly stroje. Modrá okenice oblohy rázem odpadla a před ním bez výstrahy vřeštělo, třepetal a svíjelo se druhohorní terárium. *Jenže ochranné sklo chybělo také!* Nestačil ani vydechnout a už byl v tom. Propadl se přímo do pravěkého pekla.

O sto metrů níž se hnala neskutečná, pterodaktylům podobná monstra. Blanitá křídla s drápy na koncích zuřivě bičovala vzduch. Dlouhé plazí šíje s kostěnou hlavou, jejíž aerodynamicky tvarovaná mozkovna byla zakončena vějířem trnů, šupinatá těla, oploutvené ocasy, vyvažující délku krku a váhu hlavy.

To vše von Gallwitz rychle spolkl, ale předlouhou sekundu paralyzovaně zíral na torza jezdců, vrostlá do hřbetů ještěřích trupů těsně za

krkem. Jako měděný palec nořilo se tam z dračí kůže od kyčlí výš tělo kompletně zakuté v anatomickém pancíři. Svalnatá hrud' a vypracované paže atleta, malá hlava, skrytá pod lod'kovitou přilbou, jejíž výběžek kryl krk vzdušných jezdců.

Hrímtursové, neboť to byli oni, svírali pravičkou řetízkové otěže a levičkou divoce gestikulovali, jak pobízeli své okřídlené oře. U boku, připoután naplocho dalšími řetězy k ještěřímu trupu, spočíval velký toulec a z něho vyčnívala ratiště černých oštěpů. Poslední jezdec skupiny se náhle ohlédl vzhůru a rytíř Arnim na nic dalšího nečekal.

„Útočím, Gí,“ vykřikl a souvratem překlopil svůj letoun do střemhlavého letu. *Hrímtursové* se rozprskli do širokého vějíře. Jen ten poslední zuřivě přitáhl otěž, aby se postavil čelem útočícímu Albatrosu. Jeho levička máchla k boku a následným plynule navazujícím pohybem vypustila tenoučkou nitku oštěpu.

Von Gallwitz hleděl do tváře smrti. Neboť pod okrajem měděné přilby se na něho hledím

kruhové mušky šklebil bezmasý, kovově lesklý obličej. Holá lebka z wthulu, v jejíž prázdných očních důlcích doutnaly oranžové jiskry. Zuřivě zmáčkl poniklované spouště špandav v oku řídicí páky, aby co nejdřív smetl ten odporný obraz ze svých sítnic.

Kulometry se zvonivě rozštěkaly a sedačka přenesla jejich vibrace až do lebeční klenby. Žluté nitky s promodralými ohony kouře se dychtivě napjaly k siluetě hrímtůrse. Napřed objaly do strany vytočenou dračí hlavu, poté pokryly rudými penízky labuťovitě prohnutou šíjí netvora a posléze olízly měděné tělo jezdce. Modravě se na něm jiskřilo, jak se střely odrážely od pancíře, a tělo se pod přívalem oceli počalo kroutit jako v proudu ledové sprchy.

Ssst, ssst! I přes hluk motoru krátce a nezvykle zazpívala vrtule. V jejím duhovém kotouči se na zlomek sekundy objevily hnědé šmouhy a útržky černé kůže. Větrný štítek se pokryl drobnými tmavými kapkami, von Gallwitz přirazil řídicí páku na břicho.

Šedý stín, jehož rozpětí přesahovalo rozpětí

Albatrosu, bleskem proklouzl pod osou podvozku. Rytíř Arnim koutkem oka zahlédl kupředu nachýlenou postavu jezdce, mihly se okrově a brčálově kropenaté šupiny hřbetu, průsvitné křídlo s kostěnými dýkami spáru na atom času ustrnulo ve vzmachu, než se s konečnou platností propadlo do hloubi. S von Gallwitzem zacloumal zvířený vzduch ve stopě protivníka.

„Witzi, slyšíš, Witzi,“ rozeznal Georgův hlas, „vrať se a zařaď se. Tohle není naše práce, slyšíš, tohle není naše práce.“

Von Gallwitz mechanicky srovnal letoun. Náhle se cítil prázdný a ochablý jako splasklý míč. Pod ním se bily stříbrné Pfalzy s průsvitně šedými hrímtúrsy. Stroje i netvoři vířili jako jepice v jediném svatebním reji, jehož plodem byla smrt.

Připojil se ke skupině nad skalnatým hřbetem oddělujícím šedou závorou zelené údolí Fimbultulu od žlutohnědé pustiny Vígrídu. Cítil se provinile a teprve mu došlo, že vržený súorm se roztránil o vrtuli. Rozsekala ho na kusy, s uspokojením si v duchu opakoval, zatímco sví-

ce Hlídkjálfského bergfridu se pomalu zasouvala za nosné plochy. Staniolově se zaleskl meandr řeky Kerlaugy, tekoucí od západu kolem hraničních hor Álfheimu a odsouzené po pár kilometrech vytrazit se v dunách východu.

„Tady Ball. Vidím oba stěhováky. Na jedenácté a dvanácté,“ udával Angličan polohu obou draků v hodinovém kódu.

„Už ty hajzlíky vidím taky,“ to byl Guyner. „Cosi kolem nich víří.“

„Od Stejně Vysokého. Hrímtúrsové osobní gardy,“ informoval je Boelcke. „Víc než sto.“

Bylo zřejmé, že bitva se nevyvíjí podle plánu. Súrtovi se podařilo je zaskočit. Vyslaným předvojem upoutal Allmenröderovy a Schneiderovy letouny, takže Boelckovi nezbylo než předčasně nasadit Angličany. Záměr držet je jako zálohu mimo rvačku nevyšel, přemítal von Gallwitz, zatímco natahoval krk, pokoušeje se také zahlédnout protivníka.

„Stěhováky na jedné hodině, na jedné hodině,“ opakoval vpředu letící George. Vtom je spatřil i von Gallwitz. Dvě zelené vážky v obla-

ku slídově lesklých mušek. Angličané, hejno hnědých chroustů, hučeli poněkud výš a vlevo.

„Horní okraj nepřátelského uskupení, balkon dvacet pět, jádro dvacet,“ upřesňoval Bertie Ball rozložení protivníka. „Ti horní bastardi točí mým směrem.“

„Hauptmanne, dole na zemi se také bojuje,“ pokračoval vzrušeně. „Nějaká jízda útočí na kolonu vozidel. Proboha, vidíte to?!“ vyjekl náhle. „Co to je, co to je?! Nové slunce?!“

Hluboko na Vígrídu jako by skutečně vyšlo druhé slunce a v té oslepující kouli neskutečného jasu zaniklo mraveništi podobné bojiště.

Von Gallwitz se nedivil, že vyděšený Bertie zapomněl Boelcka oslovit dohodnutou šifrou. I on ohromeně sledoval, jak se koule ohně, již ztmavlá a strávená vlastním žárem, vydula vzhůru a prolomila do obludného, černého hříbu. A pak tu již bylo nepředstavitelně mohutné burácení, jež jako by nemělo mít konce. Albatros se zimničně chvěl v nárazech rozpáleného vzduchu.

„Vidar s Válim a Tórovi synové útočí na vet-

řelce, o nichž jsme včera mluvili,“ informoval je poněkud opožděně Boelcke. „To, co vidíte, ten černý oblak, ten vznikne pokaždé, když se použije Tórovo kladivo Mjöllni. Ale o zem se nestarejte. Slyšíš, Bertie, běž po hrímtúrsech. Opakuji, běž po těch bastardech,“ dál volal Boelckův hlas, „a dej zelenou pro Georga. Dej mu zelenou, dej mu zelenou, Werner dorazí za pár minut.“

Na pozadí obludně hřibovitého černého oblaku se od zelených vážek odpojila šedivá spirála. Jako dým z cigarety líně se vinula vstříc hnědému hejnu chroustů. To se vřetenovitě protáhlo a pak, připomínajíc padající uschlé listí, se promísilo s šedým dýmem.

Celý ten obraz bobtnal a mohutněl. Zřejmě byl namalován na dětský balónek, jenž musel zuřivě nafukovat nějaký vzteklý chlapec. Vzápětí balónek praskl a jeho cáry vyplnily celý prostor, neboť doposud pusté nebe kolem von Gallwitze bylo náhle přeplněno řvoucími letouny a smaragdově zelenými nebo bronzově hnědými ještěry s obrovskými, murénám podobný-

mi hlavami na pružných šíjích. Do vzduchu, který zlomek sekundy předtím zvířily čokoládové nosné plochy s pavími oky na koncích, vzápětí byly obrovské průsvitné perutě hrímtúrsů a blikavě, jako v Lumičrově filmu, odhalovaly zarputile předkloněné jezdce ve zlatých krunýřích, vrostlé do hřbetů oblud.

Nebyl čas zaobírat se tím podivným, květákovitě se rozplývajícím oblakem. Ani ta nestvůra, jež právě zleva řezala dráhu von Gallwitzova Albatrosu, o něj nejevila zájem. Jezdec, energicky zakloněn, vši silou táhl za řetězovou otěž, aby strhl své zvíře do souvratu. Sauří krk, vypnutý do oblouku jako luk, obrovské plazí oko, jiskřící zuřivostí, řetězy od uzdy v tlamě, chvějící se jako přepjatá struna, řada kuželovitých zubů, bíle svítících mezi záhyby žlutozeleně mramorované kůže – během zlomku času vpíjely se detaily von Gallwitzovi do mozku, když zezadu švihly biče rudých stopovek a vsákly se do ještěří hlavy. Zeleně planoucí oko zmizelo. Z blanitého víčka, které je nahradilo, se trhaly cáry kůže. Za nimi, jako z protrženého plátěné-

ho vědra, vytryskly chuchvalce rosolovité hmoty, promísené pramínky temné krve. Proud vzduchu je ihned splétal do růžové šály a ta se volným závitem ovíjela kolem šupinatého krku. A pak, jako by byla vyplněna trhavinou, vybuchla celá hlava.

Prudké kopnutí do nožního řízení! Úlomky kostí a cípaté kousky tkání zapršely kolem.

„Dostal jsem ho!“ zaslechl rytíř Arnim Rhys-Daviesův vítězný hlas, když se jeho S.E.5a lasičkovitě protáhl kolem.

Znovu prudké kopnutí do kormidel. Málem se s hrímtúrsem srazil!

Konečně se von Gallwitzovi podařilo srovnat nepovedený pád po křídle.

„Bílá tři, bílá tři,“ neúprosně volal George Rhys-Daviese k pořádku, „stěhováky mají přednost, stěhováky mají přednost.“

Plný plyn a obrácená křidélka.

Rychle vybrat pád. Není čas děkovat Árdýmu, není čas mu poděkovat za jeho zásah, když on se dopustil té nehorázné pitomosti a zahleděl

se na nestvůrný gigantický mrak o zlomeček sekundy déle, než bylo zdrávo.

Větrný štítek opět ukazoval nebesa. Nebyla prázdná, vyplňovala je obrovitá diskovitá obluda s dvěma krutými hlavami.

Jejich starý známý. Šprýmař Ófní. A proti němu jako žlutý brundibár Georgův Spad.

„Jdu na něj zezadu,“ bezstarostně hulákal Francouz.

Záblesk ohně! Celá obloha zbledla, jak ji prořal padesátimetrový chocholatý plamen. A hned druhý. A po něm ohnivá koule, jež se vzápětí obalila černým koptem a navždy pohřbila levého Francouzova wingmana.

Dobré body pro Ófního.

Vzduchem pro změnu zavířily kousky ohořelého plátna a dřeva. Pak z černého mraku vpadl v oblaku plamenů hořící motor a jako kometa za sebou trousil oranžovou ohnivou vlečku, jejíž okraje se svinovaly do ruliček sazí. Prásknutí exploze na sekundu přebilo i ryk desítek motorů.

Ale není ani čas říci *sbohem, kamaráde!*

Na Georga se nalepil hrímtúrs. Je náhle tu, před von Gallwitzem. Rychlý, leč přesný tlak na řídicí páku. Hnědě a zeleně kropenatý hřbet se přesouvá v kruhové mušce, pod níž číhá lačné ústí špandavy.

Dlouhý tlak na spouště.

Celý letoun se rozvibroval a jako vždy, když páčil, rytíři Arnimovi připadalo, že letoun ve vzduchu stojí. Letmý pohled do zpětného zrcátka. Pamatuj si, dostanou tě právě tehdy, když jsi zaujat palbou, tak zní základní pravidlo stíhače. Za ním se ale věrně pohupovala Musprattova bílá osmička. Žádné černé biče vržených súrormů. Mohl v klidu dokončit tu rachotu.

Pod olověným deštěm obou špandav se kůže na hřbetě hrímtúrsa otevřela a v ráně probleskla bílá hlavice kloubu. Brněná věžička jezdce se natočila i s černým kopím v levičce. Červený záblesk na helmici, škleb wthulové smrtky, křeč paže s kopím.

Hop!, vidina z hrůzného snu je pryč. Albatros přeskočil ochromeného protivníka a věrně sledoval dráhu Starého čápa George před sebou.

Gigantické tělo Ófního se valilo napravo.

Panebože, na něco tak obrovského a ohyzdného se snad ani nedá strílet!

Von Gallwitzovi křeč strachu napřed zkroutila žaludek a pak celé tělo. Popruhy řezou do ramen, vzduch, vonící ricinem, byl náhle poskvrněn puchem mrchoviště. Levá hlava draka, sama o sobě tak veliká jako trup Albatrosu a lemovaná stegosauřím okružím ostnů, se švihnutím biče nadzvedla a zaměřila se na ně. Opět, jako před dvěma dny, na něho mířila dvojice krutých hvězd. Jenže tyto planuly rudě.

Přemet!

Nad hlavou pilota defilovala země, kterou vmžiku zahalila opona ohně. Ryk Mercedesu přehlušil sykot rozpáleného vzduchu, jež se vlnil jako v okénku pece.

Proboha! *Smíšek Muspratt to nestihl!*

Odstředivá síla tiskla von Gallwitze do sedačky, v překližkovém potahu zapraskalo. Vzduch řezající do obličeje páchl sírou a na nechráněné části tváře se lepily odporně mastné saze.

Tam, pod dračím břichem, padala k zemi hořící pochodeň.

„Muspratte, Muspratte,“ tentokrát to není nikdo za ním, ale on sám, kdo zoufale řve do svištění vzduchu.

Vražedný záblesk. Na povrchu Vígrídu vykvetl osamělý květ vlčího máku. Černý pestík v jeho středu ale rychle bobtnal a v okamženi bylo z květu černé klubko kouře a sazí.

„Muspratt to dostal, Muspratt to dostal,“ křičel vztekle Árdý, jehož S.E.5a se nějakým kouzlem objevil vedle von Gallwitze.

„Teď mu to, hajzlovi, vrátíme,“ zařval Gí. Jeho Spad byl padesát metrů před nimi a Starý Čáp ihned přešel do strmého překrutu.

Okopírovali jeho manévr. Zabodli vrtule kolmo do oblohy a rotací v podélné ose opět žlutou plochu Vígrídu s černou dýmící kavernou v místě, kam dopadlo Tórovo kladivo, dostali pod sebe. Ohromná Ófního ocasní ploutev byla nyní před nimi, na dvanácti hodinách, kousek pod horizontem. Vlnila se pravidelně do stran, jak pomáhala hnát šedesát tun dračího těla

vpřed. Rozvířený vzduch jim bil do řízení a žlutý Spad se v něm zmítal jako vosa v pavučině.

Je to chyba, je to chyba, vztekal se von Gallwitz sám na sebe. Nemají zkušenosti s útoky na ornitoptéry.

„Jdu na to,“ přesto zakřičel Gí, „kryjte mě.“

Pozdě něco namítat. Napřed žlutý Spad a pak i S.E.5a a Albatros zrychlily a s vyjícími motory se spustily před předním lemem ocasní ploutve na záda monstra.

Byla to past, past!

Pod podvozkem Albatrosu se řítila podivně hrbolatá krajina, pokrytá jako střecha taškami ohromnými zelenými šupinami. Z ní, připomínající mramorové desky pomníků na hřbitově, čněly kostěné štíty a za nimi, připoutaní řemeny, se krčili dvojníci hrímů. Jenže tito byli úplní, s nohama zapřenýma mezi šupiny, každý s černým súormem v napřažené ruce.

Proud kopí jim letěl vstříc.

George zahájil palbu, aniž by dbal na černé hejno.

I přes řev motorů zazněly zvonovité výstřely

kanonu. Malý tlak na směrové kormidlo srovnal příď Albatrosu do osy kostěných štítů. Bylo třeba jít co nejniž, ve stopě toho šíleného Francouze. Jedině v tom je záchrana, ukrýt se před súrormy za štít rotující vrtule. Palce v kožešinových rukavicích samy našly poniklované páčky kulometů. Jako ozvěnou zazněl štěkot Vickersů, když Árdý začal kropit protilehlou řadu Ófního výsadkářů.

Odskakovaly kostěné štěpiny. Úlomky šupin cinkaly o duralové panely a nasekávaly plátěný potah. Pancéřované postavy se v dešti zlatavých jisker hroutily za praskajícími kostěnými deskami. A znovu, jako nad Álfheimem, změnila se vrtule v nůž strojku na maso.

Na hadí maso.

Ssst, ssst. S tím nejhlasitějším šepotem trhla vrtule súrormy na cáry. Větrný štítek zalepily skvrny černé krve a do duralu kapoty mezi kulometry se náhle zasekla utržená hadí hlava s vyceňnými jedovými tesáky.

Byl čas tu pekelnou jízdu skončit.

Pryč! Pryč!

Ale kudy?! Po stranách uličky smrti mávala obrovitá křídla a vpředu – vpředu číhal dvojnásobný plamenomet dračích hlav.

„Vezmu to mezi nima,“ a ještě než stačil dořici, postavil Francouz Spada na křídlo.

Hrůzně krásná podívaná.

Guynemerův chromově žlutý letoun, podobný zlatistému dvojitému klíči, se prosmýkl branou mezi malachitovými sloupy krků s bronzovým nádechem na hranách šupin, otevřel si cestu na volnou oblohu mezi dvěma ohebnými majáky, na jejichž vršcích jako pekelné svítilny planuly rudým žářem zuřivé dračí oči.

„Jdu vlevo,“ chladnokrevně oznámil Árdý, ale von Gallwitz neměl čas odpovídat.

Byla řada na něm. Bleskově se rozhodl. Zatímco žlutý Spad souvratem zmizel pod dračím tělem, vzal si na mušku pravý sloup.

Šílený útok zřejmě Ófniho zmátl. Pravá hlava nerozhodně strnula. Kam jen ten žlutý drzý čmelák zmizel?

Rozhodné přitažení řídicí páky.

Nastal pravý okamžik.

Letmý stisk spouští.

Gigantický ryk otřásl nebesy. Balvan dračí hlavy švihnutím zmizel, ale sítnice stále promítá von Gallwitzovi do mozku obraz tříštících se kostěných štítů nad očnicemi. Obraz nenávisťi planoucích rohovek, pokrývajících se i přes nachový žár pavučinou prasklin jako mladý led po dopadu kamene.

Řídící páku na doraz k boku trupu!

Díky bohu, Albatros zareagoval okamžitě a břichem vzhůru se propadl pod dračí tělo. Za Georgem, tam je bezpečí.

Nebe znovu zbledlo zábleskem dračího plivance.

Pozdě. Rozpálený vzduch zabublal na délku trupu od von Gallwitze.

Před oslněným pilotem místo průhledného kotouče vrtule rotovala černá kola a trvalo několik k nepřechkání dlouhých sekund, než zase normálně viděl.

Kde je Gí?

A kde je Bourjade?!

Panebože, úplně na něho zapomněli! Trestu-

hodně se na něho vykašlali, když při stoupaní před bojem zůstal vzadu se svým slabým Nieuportem.

Na výčitky ale není čas.

Není čas se rozhlédnout, není čas se rozmýšlet, není čas kalkulovat nad taktikou. Dá se jen reflexně uhýbat a pálit, když se v mušce mihne štíří tělo hrímtůrsa. Dá se jen pohybovými stereotypy kopat do kormidel a přežívat na úkor naučeného drilu. Dokud zbývají síly. Rytíři Arnimovi v uších bolestivě píchalo od neustálých změn tlaku a kukla se proměnila v ocelovou obruč, která jako mučicí nástroj čím dál víc svírala jeho unavený mozek.

O sto metrů výš se vlnovitě kroutil žlutý Spad. Vyhnul se dvěma hrímtůrsům, kteří na něho najížděli. Starý Čáp musel o von Gallwitzovi vědět. Postavil letoun na křídlo a souvratem přivedl pronásledovatele přímo před ústí von Gallwitzových špandav.

„Gí,“ ždímal utýraný mozek, zatímco hrímtůrsové překotně uhýbali před proudem jeho střel, „zkusme to z boku, z této strany. Oslepil

jsem pravou hlavu. A miř na kloub,“ vzpomněl si na úspěšný sestřel Nárfiho.

Árdý se ztratil někde na druhé straně, stejně tak zbývající Francouzův wingman. Pokud nedopadl jako chudák Muspratt. Zůstali jenom dva a von Gallwitz pustil Geoga před sebe.

Kolem duněla a hřměla druhohorní apokalypsa. Letouny a předpotopní příšery se ve společném bláznivém chorovodu míhaly všude kolem a pilotovi za límcem jako by se hádal dav lidí. Řev, výkřiky, proklínání, modlitby, upozornění, nadávky, bílá trojko, bílá trojko, uхни влево, uхни влево, uslyšel náhle povědomý hlas. Někde nad ním se bije Werner...

Vígríd připomínal tábor armády. Nebo tovární čtvrt' – pod dojmem početných sloupů dýmu, na pozadí álfheimských hor šikmo zabodnutých do blankytné oblohy. Pomníky zřícených letadel. Úpatí vrchoviny bylo příliš blízko, znepokojivý důkaz postupu dračích družin. Obří Hlídskjálf v objetí klubek černého dýmu, ohnivé rozprasky na skále pod věží, smyčka Kerlaugy, z jejíž stří-

brné hladiny se nepřestávají zvedat aksamitové paže bělostných sloupů vody – to vše bylo náhle na dosah ruky.

Znamenalo to, že i na zemi se stále bojuje. A záblesky přímo pod letouny prozrazovaly, odkud vetřelci, kteří přežili úder Mjöllniho, pálí z děl na bergfrid.

Gí se poučil. Kličkovali mezi bojujícími a znovu si hledali cestu k Ófnímu. Zaútočili mírně odspodu a kolmo na směr letu z té strany, na níž se mátožně kymácela oslepená hlava. Blani-té perutě ale nepřestaly mohutně zabírat.

Dzin! Gí, mírně natočen ve smyku, jak bral opravu, otevřel palbu z víc než tří set metrů.

Dzin, dzin. Stačil vystřelit ještě dvakrát, než se jeho Spad ztratil pod Ófního mramorovaným břichem. Žlutá korálová rybka pod obrovským rejnokem mantou.

Starý Čáp mířil dobře. Von Gallwitz měl několik sekund, aby pozoroval záblesky granátů na mohutném pletenci svalů u kořene předního křídla.

Mrak odtržených šupin a cárů tkání zavířil

podél laterální hrany dračího těla. Oblak krve se ihned změnil v karmínovou mlhu a protáhl v dlouhou stuhu, jako by se od dračího boku odvíjel rudý transparent. Nad nestvůrnou tlapou se šavlovitě zahnutými drápy náhle naskočila mohutná výduť. Po přetržení šlachy se smrští hlavní létací sval a samo křídlo se bezmocně vyvrátilo vzhůru – jako když se na džunce skácí hlavní plachta. Z rány pod ukotvením perutě vytryskly roztřepené proudy temné krve.

Albatros prolétl tou purpurovou mlhou páchnoucí jatkami. Nad baldachýnem se mihl obrovitý dráp. Rychlé přitažení řídicí páky a mušku vyplnila mozaika bílých břišních šupin. Instinktivní tlak bříšek palců na páčky spouští!

Krátká dávka – bílá mozaika se pokryla dvojitým rudnoucím škrábancem. Máchnutí řídicí pákou. Zahvzdaly výztuhy, Albatros se překloupil na bok a padal do šedohnědé propasti.

Dračí řev – ohlušující ryk, proti němuž je rachot motorů komářím pištěním. Poprvé ve svém věkovitém životě řval Pán času strachem a volal na pomoc svého bratra.

Raněný drak ještě chvíli dokázal udržet přímý směr. Pak počal pomalu přepadat na poškozenou stranu a jeho dráha se ohnula k zemi. Ryk, který přitom vydával, nepředstavitelně zesílil. Přidal se i rozzuřený Sváfní, veslující v mraku ochranných hrímtúrsů dva kilometry západněji. Vibrující oblohu křižovaly oslepivé čepele padesátimetrových plamenů, jak zraněný Ófní nazařbůh bil ohněm kolem sebe. V náhodném výběru zuhelnatoval jak vlastní hrímtúrsy, tak nepřátelské letouny, jež napřed vybuchovaly rudými korálky a rychle přecházely do podoby kouřících pochodní, svítících smrtelně zraněnému gigantovi na poslední cestu.

Drak přešel do pádové spirály, jež se postupně utahovala. Netrvalo dlouho a proměnila se ve vývrtku neovládaného pádu, takže rudá vlečka v dračí stopě se počala snášet strmě k zemi. V tom okamžiku ryk obou bestií dosáhl takové intenzity, že se proměnil v to nejhustší ticho. Vzduch jako by zatuhl. Jako by se proměnil v blok ledu, v němž vše nehybně zamrzlo. Letou-

ny se zastavenými vrtulemi, hrímtúrsové s nehybnými perutěmi.

Jediné, co se nadále pohybovalo, byl smrtelně raněný Ófní, neodvratně se řítící k zemi. Gigantické svíjející se tělo s bezmocnými vějíři křídel – i zbývající se musela nárůstem tlaku vyvrátit – metalo kozelce ve volném prostoru, vysouvajíc křečovitémi škuby mohutné pazoury v zoufalé snaze se něčeho zachytit.

O povrch Vígrídu udeřilo pak s hromovým rachotem, jenž vyplnil celou klenbu oblohy. Na místě dopadu rázem vyrostla sopka trosek a od jejího hrotu se odloupl obrovitý oblak zvířeného prachu. Leč obludný rachot neutichal, řetězovitě se násobil a od místa zřícení se počala rozbíhat pavučina puklin. Vígríd duněl a praskal jako ledová kra, na níž se zřítíl příliš těžký balvan. Skály se rozestupovaly s úděsnou rychlostí do hlubokých kaňonů, jejichž stěny odněkud z nedozírných hloubek ozářila purpurová záře.

Jedna z puklin se rozběhla k Hlídskjálfu. Obrovský bergfríd na chvíli zahalila bělostná pára, jak se vody Kerlaugy rázem propadly do žhavé-

ho podzemí. Pak se opět mezi mraky páry obranná věž objevila a pyšněji než kdy dříve se tyčila nad čerstvě zívající hlubinou. Teprve v následujících zlomcích času, když se celý útes pomalu naklonil, začala napřed pozvolna, ale pak stále rychleji přepadat do propasti, na jejímž dně bublala a pěníla nachová láva.

* * *

Hříby kouře, ne nepodobné tomu, který vznikl po dopadu Tórova kladiva, zakryly Vígríd nebo to, co z něho zbývalo. Vzduch byl prosycen páchem tavící se horniny, mezi mraky vařícího se dýmu tu a tam probleskávaly krvavé žilky proudů lávy.

Von Gallwitz se vyděšeně protahoval mezi kypícími různobarevnými oblaky. Oblétával sloupy z nažloutlé páry a hnědého popela, letoun se vzpínal a zase propadal, kterak jím pohazovaly svislé proudy rozehřátého vzduchu. Plát-no potahu prosekávaly úlomky pemzy a náběžné hrany černaly narůstajícím povlakem mastných

sazí. Bylo to jako letět nad roštem gigantického krbu, do něhož právě někdo čerstvě přiložil, bylo to vířit jako jiskra v komíně, který vede přímo z pekla a je plný rarachů. Neboť téměř nebylo okamžiků, aby z klub kouře a květákovitě se rozšiřujících vršků fumarol nevypadl nějaký zdivočelý hrímtúrs – do strany vyvrácená plazí hlava s posedlýma očima, krvavá tlama s natrženými koutky, jak se měděný jezdec snažil zvládnout splašeného oře.

Bylo rytířovo štěstí, že hrímtúrsové byli víc zaujati vlastními problémy než osamělým letounem. Získal čas, aby se trochu sebral. Obraz Hlídkjálfu, pomalu se řítícího do ohnivé propasti, mu postupně bledl před očima a jeho mozek, pozvolna propouštěný ze zajetí té představy, počal opět pracovat.

Uvědomil si, poprvé od začátku bitvy, že neslyší žádné hlasy. Buď kouzlo vzdušného spojení zaniklo s Hlídkjálfem, anebo nebylo již nikoho, s kým by se mohl dorozumět. Všichni zahynuli a on zůstal posledním obráncem Valha-

ly. Poznání ho zasáhlo jako blesk a zkroutilo jeho tělo do křeče strachu.

Pak náhle byl z clony kouře a popílku venku. Hluboko pod ním se ve sluneční lázni koupala údolí Álfheimu, v nichž se pokřivenými proužky staniolu klikatily toky řek. Aniž si to uvědomoval, instinktivně mířil k severu, k Valhale. Musel i stoupat. Pohlédl na výškoměr, jehož ručička stále pomalu kroužila po ciferníku. Tři tisíce, tři tisíce tři sta, tři tisíce pět set...

Vyklonil se z pilotního prostoru a ohlédl se zpět, na kouřovou clonu, uzavírající celý jižní obzor.

Jeho podezření se potvrdilo.

Byl sám. Úplně sám. Všichni tam zůstali. Guynemer, jeho wingmani, Allmenröder, Schneider, Bertie Ball, Muspratt, Árdý a zbytek bratříků. A Bourjade. Bourjade, kterého trestuhodně opustil.

Nikde se nic nelesklo, nic se neodráželo od černé opony zkázy. Žádná muška, která by bzučela v jeho stopě. Sbohem, kamarádi...

Vlevo nahoru, vlevo dolů, vpravo nahoru,

vpravo dolů, opět počala jeho hlava kroužit v pravidelném rytmu zkušeného stíhače. A ještě zakvedlat řídicí pákou do stran, aby si odkryl mrtvé úhly pod křídly. Těmi rutinními pohyby se uklidnil.

Sváfní!

Paprsky poledního slunce se odrazily od kovově zelené vážky. Obalena rojem přátelsky vířících mušek, pokojně veslovala vzduchem asi pět kilometrů vlevo, poněkud před ním a dost níž. Minimálně o tisíc pět set metrů.

Mnohočetné blyštění přímo pod ním.

Jako když hejno rybek v akváriu náhle mění směr.

To jsou přece letadla!

Sluneční prasátka na kovových dílech, paví očka francouzských a anglických kokard na křídlech, čern a běl německých křížů, zsedlá rtuť zoxidovaných stříbrných nátěrů několika Nieuportů.

Bože, není sám! Tak přece není sám. Tam dole jsou kamarádi, bytosti jako on, znalci téhož řemesla, členové téhož cechu.

Thierryho a Vossova skupina.

„Wernere, slyšíš mě? Wernere, slyšíš mě?“ Výztuhy zahvízdaly, jak von Gallwitz překlopil letoun do levé zatáčky, aby se připojil k rozvíjející se krajece pod sebou, na jejímž čele stoupal strmě vzhůru nezaměnitelný Fokkerův trojplátník.

„Witzi!“ zasmál se mu za uchem Voss, „člověče, ty žiješ. Už tě vidím. A kde máš ostatní?“

„Všichni tam zůstali, Wernere. Árdý, Muspratt i Gí, starej čáp. A Bourjade taky, Wernere. Odtrhli jsme se.“

„Já jsem tady, Witzi,“ ozval se lehce ochraptelý hlas Jean-Pierra, „neposílej mě do Helu předčasně. Stejně bych se tam neohráł.“

Von Gallwitz se provinile vyklonil napravo. A opravdu, na konci Vossovy skupiny se vlekla stříbřitá můra, Bourjadeův Nieuport. Snad i ještě s nějakými raketami. Aspoň tomu nasvědčovala červená tykadla trčící před náběžné hrany horních křídel. Ulevilo se mu. Víc, než si myslel.

„Witzi, kolik máš šťávy?“ vyzvídal Werner,

zatímco vějíř strojů jeho skupiny se rozvíjel před přídí Albatrosu.

„Tak na půl hodiny,“ von Gallwitz obhlédl palivoměr.

„My taky tak nějak,“ odpověděl Voss. „Boelcke je pryč,“ drsně, bez souvislosti, dodal.

„Já vím. Viděl jsem to.“

„Na co čekáme? Půjdeme na něho?“ Tohle musel být Thierry. Blazeovaný tón dandyho, v němž bylo dobře ukryto vzrušení.

Ve výši tří tisíc metrů se von Gallwitz zařadil na konec formace. Za a kousek nad Bourjadeův Nieuport. Bude ho střežit jako oko v hlavě, rozhodl se.

„Nemáme šťávu, abysme se nechali zatáhnout do rvačky,“ ostatní piloti moudře nechali na Wernerovi, aby odpověděl baronovi. „Uděláme to jako s bombardéry ve Flandrech. Napadneme Sváfního až nad Valhalou. Tam můžeme bojovat do posledního litru benzínu, do posledního náboje,“ Werner rozhodně uzavřel debatu.

Stroje byly nyní rozčleněny do dvou pater, spodní schodovitě předsunuto pod horní, kulič-

ky hlav pilotů vytočeny jedním směrem. Na západ, kde značně níž údolím Fimbultulu pádlovala kovově lesklá vážka dračího těla. Doprovodní hrímtúrsové, drobné černé tečky, vířili nad trupem giganta.

Žádný z nich ale nejevil ochotu přiblížit se. Snad se obávali léčky. A to bylo víc než dobře. Vyplývalo z toho, že buď Sváfní, anebo někdo z výsadcářů na jeho hřbetě, zkrátka ten, kdo velí jejich výpravě, není příliš zběhlý v letecké taktice, přemítal von Gallwitz.

Stačilo vydělit, dejme tomu, padesátičlennou skupinu hrímtúrsů, která by je zatáhla do boje, a nikdo z nich by do Valhaly již nedoletěl. Ti, co by přežili střetnutí, by museli, zbaveni benzínu, nouzově přistát v Álfheimu a Valhala by až do příštího rána zůstala bez obránců. Tedy dost dlouho na to, aby ji Sváfní stačil vypálit

Pak mu myšlenky přeskočily zpět do času, který mu připadal, jako by ho žil před věky. Bylo to opravdu jako ve Flandrech. Tam vskutku často nechávali anglické bombardovací B.E. a R.E.8 přiblížit se k cíli a napadali je až v oka-

mžiku bombardování. Až posádky, zaujaté mířením, představovaly snadnější kořist. A právě tehdy se stávalo, že nepřátelské formace letěly dlouhé minuty pokojně vedle sebe. Jako teď Sváfní a oni.

Víngólf se jako vždy vynořil zcela nečekaně. Před chvílí vyplňoval opalizující kruh vrtule jen modrý opar, nyní rytíři Arnimovi připadlo, že snad jen mrkl, a obzor před větrným štítkem tarasil mohutný dřík hory-sloupu. Rychle mohutněl a rozpínal se, zatímco povrch pod letouny se propadl do nedozírné hloubky.

Možná už za pár minut budu svým pádem měřit, jak je tahle propast hluboká, napadlo von Gallwitze, a bezmocně čekat, kdy drtivý náraz udělá všemu konec. Začal se znovu potit a měl pocit, že se dusí. Vyklonil hlavu na stranu, ze stínu větrného štítu. Proud vzduchu se mu napřel do obličeje, obruby brýlí se bolestivě vtiskly do tváří.

Valhala již byla na dosah. Zvrásněné hnědé stěny opletené pásy hradeb, z nichž čněly věže, vnukaly představu rafinované spleteniny počet-

ných náhrdelníků s velkými kameny, které mají zakrýt vrásky na hrdle staré dámy.

„Půjdu do toho jako první. Thierry druhý,“ velel Voss, „a Gallwitz s Bourjadem počkají, až odtáhneme rvačku od Sváfního. Pak se do něho dají. Hlídejte se navzájem a... a dobré pořízení všem,“ uzavřel.

Bourjade mírnou zatáčkou odklonil svého Nieuporta od formace a von Gallwitz ho věrně následoval. Werner v čele své skupiny se již spouštěl do zteče.

Nemohl si zvolit čas útoku lépe. Sváfní zřejmě znejistěl. Jeho obrovité čočkovité tělo se dvěma tykadly hlav připomínalo mohutného zeleně skvrnitého rejnoka, který připlul k korálovému útesu a přitom zapomněl, co ho tam přivedlo. S nehybně rozepjatými křídly se téměř otřel o úbočí hory a poté pokračoval v sevřené zatáčce. Oblak hrímtúrsů se rozstříkl do několika chapadel, vlnivě se pnoucích po skalních stěnách. Jako by Vínólf byl skutečně podmořským útesem a oni sasankami, kolébanými v proudu nad jeho povrchem.

Drak ve své lstivosti zřejmě nemohl pochopit, že jediným nepřítelem je vskutku jen ta hrstka bzučících čmeláků, jejichž žihadla jen těžko mohou proniknout pancéřovou kůží. Nerozhodně nasadil k další spirále. Wernerův Fokker se obrátil podvozkem vzhůru a začal padat po zádech přímo na draka. Ostatní stroje jeho skupiny opakovaly postupně tentýž manévr. Blýskající krémovými a bledě modrými břichy na okrovém pozadí hory, zařaly se jako vržené kopí do roztráštěné masy hrímtúrsů.

Vossův útok zřejmě uspíšil Sváfního rozhodnutí. Obrovitý drak, tisíc metrů pod číhající dvojicí Bourjade – von Gallwitz, sebou mrskl a vychrtil salvu plamenů. Z Vínólfu se zakouřilo a zvedl se oblak hnědého dýmu. Když opadl, odhalil doutnající trosky hradebního pásu. Jako svíce na dortu v něm čadivě hořely zasažené hlásky. Sváfní vítězně zaryčel a jeho řev přehlušil hukot motorů a tlumený klapot kulometů. To se již od skalních stěn snášelo druhé kopí – i Thierry přešel do útoku proti zbývající mase hrímtúrsů. Celé vířící těleso prozářily žluté jiskřičky.

Záblesky u ústí kulometů. Tu a tam, jako v koruně pekelného pomerančovníku, větvemi kouře prokvétaly oranžové koule vybuchujících letounů. Těch nešťastníků, kteří se s protivníky srazili.

Do von Gallwitzova zátylku opět bušila kofonie výkřiků, proklínání, posledních pozdravů, upozornění a varování.

Sváfní nyní pádloval od té srážky pryč. Mířil ke skalní plotně, z níž čněl do prostoru polomost jedné ze startovacích ramp. Rozepjal gigantická netopýří křídla a naklonil se na stranu, aby proklouzl kolem plotny co nejbliž. Oslnivě se zablesklo a polomost zmizel pod přívalem plamenů. Na jeho místě vybuchla klubka dýmu a drak do nich naslepo švihl svým nestvůrným ocasem.

Rampa se tím úderem musela rozpadnout jako dětská kostková stavebnice. Z kouře vystřelily jednotlivé do ruda rozžhavené kvádry a řítily se do propasti, připomínající hejno bolidů. Čím hlouběji se propadaly do modravých stínů, tím víc zářily. Napřed rudé uhlíky na tma-

vomodrém pozadí, pak pomerančové jiskry v černi.

Ta propast nemá dno!, uvědomil si von Gallwitz, když lomoz řítící se rampy dospěl k jeho letounu.

„... ho nechat dělat,“ volal jaksi podivně zatlumený hlas, „nebudeme mít kde přistát,“ s námahou rozeznal Bourjadea, „musíme jít po něm.“

Stříbrná mūra před ním se zakývala do stran a pak, podvozkem vzhůru, zmizela pod křídly Albatrosu. Von Gallwitz pevněji sevřel madla řídicí páky a poté její oko přirazil na bok kokpitu. Skalní stěna Vínólfu zarotovala kolem, výztužná lanka spustila pronikavou píseň.

Něco se stalo s časem. Setmělo se. Prostor kolem byl nyní tyrkysový a úbočí hory za ním prudce ztmavlo. Rytíři Arnimovi vyschlo v ústech. Těžce dýchal a zmocnil se ho celistvý pocit, že je potápěčem. Zrovna prorazil vodní hladinu a nyní se noří do mořských hlubin, aby podstoupil boj s jejími nestvůrnými vládci.

Před ním se jako drobná plotice stříbrně mrs-

kal Bourjadeův Nieuport. Přímo směšně malý na malachitově zeleném pozadí obrovitého dračího těla.

„Do břicha, naser mu to do břicha,“ von Gallwitz již nedokázal potlačit vzrušení a strach. Něco se v něm stydělo za ten pisklavý jekot, který vydával, ale nemohl si pomoci.

Asi v padesáti metrech nad drakem Jean-Pierre vyrovnal, aby vzápětí svíce unikl vzhůru. Rytíř Arnim ani nepostřehl, kdy odpálil rakety. Musel to ale udělat. Neboť v okamžiku, kdy von Gallwitz opakoval jeho manévr, ozářily dračí hřbet ve zpětném zrcátku dva záblesky.

A pak se v té malé plošce mihla čirá hrůza.

Obrovitá hadí hlava s obnaženými tesáky a rozevřeným chřtánem. Rudý žár nepřičetné zloby ve zřítelnicích, z nichž sálala odvěká krutost a lstivá pomstychtivost a mísila se v jediný lektvar ochromujícího děsu.

Von Gallwitz ze sebe vyrazil skřek a kopl do kormidel.

A ještě zamíchat řídicí pákou, aby unikl tomu pekelnému obrazu!

Kde je Bourjade???

Tamhle!

Znovu úděsný hvízdot výztužných lanek. Znovu se přezky popruhů zakusovaly jako zuby pily do těla a sekundy se vlekly jako hodiny.

Oranžové blesky!

Dokonale provedený zvrát. Ale kinetická energie ještě nekonečnou sekundu hnala břicho Albatrosu proti obloze, než se konečně letoun začne propadat ve střemhlavém letu do bezpečí. Pod odtokovou hranu Sváfního, obludného plivače ohně a smrti.

Tam byl také Bourjade. Vybrat střemhlavý let a překrutem se vrátit k drakovi. Nemyslet a jít slepě za Francouzem.

Svět ještě víc ztemněl ve stínu obrovského dračího těla – o třetinu většího, než měl Ófni.

Jako když se spouští gigantický hroznýš z koruny stromu, pravá Sváfního hlava půvabně klesla pod okraj netvorova těla, zatímco levá navigovala let kolem hory. Drak věděl o přítomnosti těch dvou dotěrných vos a byl si dobře vědom i toho, co dokáží. Nepřestával nabírat

výšku v táhlé zatáčce. Skloněná hlava, podobná obrácenému periskopu s dvojicí rudých skel, se neustále natáčela na ten pár dotěrného hmyzu, aby jej při přiblížení odfoukla ohnivým dechem rovnou do pekel.

Bourjade byl mistr, až nelidsky dokonalý pilot.

Na okamžik potlačil svého Nieuporta, padl do půlnoční modři propasti, pryč od mramorovaného dračího břicha, a von Gallwitz šel přesně jeho stopou.

Oslepující záblesk!

Ionizovaný vzduch zazvonil a vzápětí se třeskem vrátil zpět, do prostoru té sto metrů dlouhé čepele, v níž byl vysokým žářem na zlomek sekundy atomizován.

Odskok se vydařil. Jako dvojhrot rybářské vidlice při záludu dobře vycvičeného retiraria se oba letouny pod plamenem dračího dechu zvedly do svíce.

„Napravo! Miř napravo!“ řval von Gallwitz, „Na křídelní kloub!“ Ale čumák Nieuportu vý-

vrtkovitě zacílil na zadní okraj gigantického dračího těla.

Co chce Bourjade dělat?!

Měli třicet sekund na zteč a na únik. A to je pro stíhače celý věk. Kam ho ale Francouz vede???

Byli sto metrů pod dračími slabinami. Jedna sekunda na palbu, jedna sekunda na odpálení raket. Bourjade odpálil jejich rudé válce ihned poté, co svého Nieuporta zavěsil na vrtuli.

Teď se podobal draku jeho letoun. Od křídelních vzpěr vyrazily stuhy plamene. Dvě a dvě na každé straně. Bíle mramorované břicho optickým klamem padalo na oba piloty. Jako plachta cirkusového stanu při bourání.

Lasturovitý výběžek na úrovni zadního páru obřích pařátů – tvarem se podobal gondole vzducholodi – se roztránil v explozi rakety a odhalil dlouhý kožnatý svazek.

Von Gallwitz, páku na přezce, stiskl spouště kulometů. K chudobnému štěkotu jediného Francouzova Lewisu se připojilo řehání jeho

špandav. Nohama zatlačil na příčnick řízení. Červené nitky střel zatím na pětiúhelníky dračí kůže vyšily drobné karmínové stehy.

Mihnutí se stříbrné rybičky.

U kořene kožnatého zámotku se jakoby filmovým trikem otevřel rudý kráter a místo lávy vychrlil kouřící krev.

Exploze další rakety.

Kulometry nyní vyšivaly svůj steh do brada-
vičnatého zámotku, který se bezvládně a ochab-
le vyklopil z roztráštěného krytu.

Byl náhle obrovský. Dehtem obalená kanali-
zační roura, odervaná od podloží, se smýkla bo-
kem.

Von Gallwitz prudce škulbl řídicí pákou, aby donutil letoun do zvratu. Plyn na doraz.

Pozdě.

Albatros, břichem vzhůru, stále setrvačností vystupoval. Měkký tlumený náraz z místa pod sedačkou, tam, kde byl podvozek.

Šílený řev motoru. Řídicí páka volně tloukla do ochromených rukou pilota, který instinktivně zavřel oči.

Konečně neřízený pád přešel do vývrtky. Ačkoli vše okolo rotovalo, dril výcviku slepě přivedl pilotovu dlaň k plynové přípušti.

Energické dupnutí do směrovky. Opačná křídélka – a Albatros poslušně vyběhl z vývrtky.

Dunivý ryk, jako by pukala nebesa, zatím vyplnil každý atom prostoru. Obludný řev šíleného vzteku a bolesti, který zbavil von Gallwitz posledního zbytku sebeovládání.

„Dostal to do koulí! Dostal to do koulí!“ řval nepřičetně a konečně pochopil Bourjadeův ďábelský úmysl. Měl na to zlomek sekundy, neboť vzápětí mu obrovský kopanec do sedačky přirazil čelisti k sobě.

V kostře Albatrosu zapraskalo. *Bong!*, *bong!*, praskla výztužná lanka. Deset metrů od letounu zasvištěla obludná gilotina dračího ocasu a převrátila stroj ve vírech úplavu. Odstředivá síla rvala ječícího pilota kolmo z kokpitu. Nahoře přestalo existovat, všude bylo toliko dole.

„Ted' seš taky bez čuráku, ty hajzle,“ konečně se von Gallwitz slyšel, co v extázi boje řval, „kdo je ted' větší vymiškovanec, co? Seš v prde-

li, slyšíš, v prdeli,“ hulákal nenávistně, zatímco jeho ruce křečovitě tloukly do kožené obruby pilotního prostoru.

Pálily ho oči, když byl konečně schopen po paměti vložit třesoucí se ruce na zmítající se řídicí páku a vybrat letoun z pádu. Neviděl – slané slzy neovládaně vyplnily prostor leteckých brýlí a pokožka pod jejich obrubou pálila, jak si hledaly cestu ven.

Trvalo nějakou dobu, než si posunul brýle na koženou kuklu a nechal volně stékající slzy, aby odplavily prožitý děs. Již uklidněný se vyklonil z kokpitu a vystavil uslzený obličej očištnému proudu chladného vzduchu.

Osvobodivě zvrátil hlavu.

Sváfní, jejich obludný protivník, byl kdesi vysoko. Obří tělo se křečovitě svíjelo. Mohutné perutě zběsile bily do vzduchu na pozadí tmavnoucí oblohy, jako by se drak snažil utéci své bolesti do hloubi nebes. Hadí krky se bičovitě prohýbaly vzhůru, zatímco pancéřovaný ohon, připomínající dlouhé chapadlo dravé krakatice, se zběsile vlnil do stran. Neustále se zmenšoval

– až to byl toliko chvost drobného bezmocného štíra, který ještě okamžik váhá, než si jej vetkne do vlastního těla.

* * *

„Jsem sám, jsem sám,“ unavený hlas si stěžoval za von Gallwitzovým ramenem. Byl to klidný hlas, hrdý hlas, příliš hrdý na to, aby požádal o pomoc. Především to byl hlas Wenera Vosse. O tisíc metrů výš stále zuřila velká rvačka.

„Wernere, postav bednu na kouli. Slyšíš, jdi dolů. Jdi dolů, pomůžeme ti,“ ozval se Bourjade, jehož Nieuport se pohupoval kousek před Arnimovým Albatrosem.

Von Gallwitz nechtěl ten hlas poslouchat. Nepřál si to, nemohl nikomu pomáhat. Nedokáže to. Byl posedlý jediným přáním – přistát a ukrýt se v té nejhlubší jeskyni Valhaly. Do čeho ho chce Bourjade zase zatáhnout?!, jal se bezmocně proklínat pilota předního letounu.

Stoupali v mírném náklonu, ve stínu Víníngól-fu, a mířili ke světlu z inkoustové hlubiny. Jako

vyčerpaní delfíni, kteří se musejí neodkladně nadechnout. A Bourjade to ještě komplikoval. Teď dokonce povstal v sedačce, proboha!, musí být odpoutaný, a sklápí na lafetě horního křídla upevněný kulomet závěrem k sobě. Oběma rukama, řídicí páku svírá koleny, uvolnil prázdný diskovitý zásobník Lewisu a odhodil jej do prázdna. Pak se shýbnul, Nieuport mírně poskočil, a pravičkou nasadil zásobník nový.

Má s tím potíže. Ta věcička váží osm kilogramů a on s ní balancoval v proudu vzduchu o rychlosti sto padesáti kilometrů v hodině. *Dělej, dělej*, prosil ho von Gallwitz. Rej průsvitných upířích perutí hrímtúrsů byl už blízko a bylo otázkou sekund, kdy si jich některý všimne.

To byla poslední věc, kterou ještě mohl v klidu zahlédnout. Jak zásobník zaskočil a Bourjade vysunul kulomet zpět. Pak jen zbyla sekvence záběrů, sestřihaná sadistickým filmařem.

Wernerův Fokker. S vlajíci círy potřhaného potahu. Nebylo to jen plátno, co se v pružích svíjelo za odtokovými hranami. Jako třásně na

koberci vlnila se tam početná hadí těla. Další v pletencích ovíjela trup, takže letoun se podobal své vlastní zkamenělině. Zkamenělině, utopené v moři a porostlé černými chaluhami, vlnícími se v rytmu neviditelných vln.

Súrtova satanská kavalérie všude kolem. Tentokrát ve von Gallwitzovi pterodaktylí bestie se svými kovovými jezdci bez obličejů budovaly jen hnus. Obolavělýma rukama a nohama tahal a kopal do řízení, stavěl se čelem najíždějícím hrímtúrsům. Letět padesát metrů rovně znamenalo proměnit se v hadí věšák.

Vržení súrormové. Míjeli je v těsné blízkosti, dvoumetrové biče hadích těl s malými křídly létacích ryb. Občas to zachrastělo, jak se některá přesněji cílená živá střela pokoušela zahryznout do trupu, ale lakem prosycená překližka lépe vzdorovala jejich jedovým zubům než plátno Wernerova trojplošníku.

Ještě živý Voss. Von Gallwitz na okamžik zahlédl, jak jednou rukou pilotuje a druhou, měl v ní nuž, se brání vražedným spolucestujícím. Jednu chvíli se zdálo, že se mu s pomocí Bourja-

dea podaří vysekat. Sevření hrímtúrsů sláblo. Valem jich ubývalo, zřejmě pochopili, že bez Sváfního nemají proti hradbám Valhaly žádnou šanci. Von Gallwitz se právě přemetem dostal na kůži trávově zelenému hrímtúrsovi. Kratičkou dávkou, tušil, že každou chvílí bude bez munice, ho přinutil uhnout. Ozvěnou zaslechl zarepetění Jean-Pierrova Lewisu a koutkem oka zaznamenal kozelce. Započal je metat druhý, bronzově lesklý ještěr. S práskavým zvukem se mu roztrhla blána pravé perutě, když před Vossův Fokker číhavě vklouzl osamocený hrímtúrs. V zápalu boje obletěli Víngólf a bok hory před nimi ořežával obzor, ozářený do zlatova podvečerním sluncem. Visutá terasa s mohutnými hradbami vrhala zubovitý stín na úbočí v pozadí, kde do prostoru trčel polomost startovací a přistávací rampy, sevřený dvojicí podsaditých strážních věží.

„Střílej, Wernere, střílej,“ nezdržel se rytíř Arnim úzkostného výkřiku.

Z přídě Fokkeru vyrazil snop červených stopovek. Avšak hrímtúrs, plachtící s nehybnými

křídly, se náhle naklonil do pravého úhlu a zlomek sekundy tak strnul, zatímco kulometné střely neškodně prometaly prostor napravo od jeho těla. Poté se přetočil o dalších devadesát stupňů na záda. Přitom získal výšku a značně zpomalil. Z úhlu von Gallwitzova pohledu byl pojednou zavěšen přímo nad Wernerovým Fokkerem. Vtom se mihla měděná paže a vypuštěný súorm zasáhl Vosse přímo do vzhůru zvráceného a nechráněného obličeje.

Proklínající von Gallwitz prudce zmáčkł spouště kulometů. Avšak obě špandavy mlčely. Zbytek se odehrál ani ne za sekundu. Hrímtúrs se opět otočil o devadesát stupňů, do svislé polohy. Trojplošník i s pilotem, jehož hlava zmizela pod závity hadího těla, rámoval nyní zprava, a pak po levém křídle elegantně sklouzl do hlubiny pod terasou s hradbami.

Trvalo nekonečnou minutu, než neřízený Fokker, pozvolna přepadající po přídi, se roztráštil o zdivo hradeb v oblaku ohně a kouře. A celou tu věčnost letěl rytíř Arnim jako ochrnutý ve stopě Wernerova letounu.

Teprve na poslední chvíli omámený pilot postavil svůj letoun na křídlo a pravoúhlou zatáčkou jej srovnal do směru podél hradby.

Byl tak nízko, že mohl rozeznat hemžení obránců za cimbuřím. Ale on drobným postavičkám gnómů v brnění nevěnoval pozornost. Jeho mozek byl pohlcen jedinou myšlenkou, jediným poznáním. Ten manévr, jímž byl doražen nebohý Werner, *takhle ovládal v celém vesmíru jenom jeden jediný pilot*. Ten, kdo si ho vymyslel.

Max Immelmann.

Ten Immelmann, jehož v Jasta Boelcke, ještě než ho sestřelili, pokládali všichni za svého učitele a který pro Wenera byl přímo modlou.

Z omámení ho vytrhla prudká bolest v levém rameni. Hlava súrorma se téměř ztrácela za límcem kožešinové kombinézy. Avšak i přes řev motoru bylo slyšet, jak hadí tělo bije do trupu.

Von Gallwitz pustil řídicí páku a pravičkou odtrhl súrorma od svého těla. Nikdy nepochopil, jak to dokázal.

Třetí Gallwitzovo procítnutí

„Ne, teď ne,“ prosil von Gallwitz. Žlutý smolných plamenů se mihotavě odrážela od Reginleifina kyrysu, jehož cinkot vytrhl rytíře z mrákotného spánku. Pozvedl se na vrstvě vlčích kožešin, rozprostřených po dlaždicích skalní komnaty.

„Ne, teď ne, Reginleif,“ zopakoval, napůl ještě omámený spánkem, „nech mě ještě spát. Jsem strašně unavený a bolí mě poraněné rameno,“ jeho oči napřed utkvěly na zhmožděném rameni s čerstvě zajizvenými ranami po hadích zubech. Poté zatěkaly po páru pochodní, čoudících na protilehlých stěnách, aby vzápětí přeskočily na nedovřené dveře ve tvaru obráceného jezdeckého štítu. Nakonec se vrátily zpět k Reginleif.

„Stále před sebou vidím Wernerovu hlavu...“ polkl, „omotanou tím hadem. Jen zavřu

oči, tak to vidím. A když chci usnout, musím tu představu vši silou zahánět. Jako když musíš odvalit balvan, který ti tarasí cestu. Jak to, že on zahynul a já ne? Mě taky uštknul súrorm, a přitom vidím jeho. Proč on nežije, když já ano? Víš to? Nevíš, a tak mě nebud'. Jdi pryč, jdi radši pryč...“

„Co tě pokazilo, to tě spraví. Únavu z jednoho boje vyženeme jiným bojem,“ vyhlásila hildir. „Ostatně, ptáš se dobře a té pravé. Za život vděčíš mně. Tady tomu meči, do kterého jsem zaklela tvoje mužství, tvoji duši,“ potěžkala Freyôr. „Takže se nezdráhej a prokaž mi svou vděčnost,“ lačně se zasmála a odhodila puklice kyrysu.

Její obnažené tělo se lesklo jako z kovu odlišná socha. A když se blížila, čnicí prsy prorážely namodralé příšeří komnaty stejně neúprosně jako bronzí okované klouny řeckých veslic azur Salaminské úžiny při útoku na perské loďstvo.

Von Gallwitz chtěl uhnout tomu dvojitému taranu, avšak tělo odmítlo překulit se stranou. Kavernu klenby prořal úzký třpyt čepele po-

zdviženého Freyôru. Rytíř Arnim, pohrdaje sám sebou, se dychtivě zahleděl na hrot zbraně. Roztřásl se odporem a touhou současně. Ze žulového nebe se svištivě snesla hvězda. Reginleif vyhekla a zaskřípěl drcený mramor, když hrot Freyôru, poté co pronikl rytířovými bedry, vetkl se i do dlažby pod vlčími kůžemi.

„Ne,“ vykřikl von Gallwitz zbytečně. Již byl rozepjat na kříži a zvíře, spící v jeho útrobách, se probudilo. Byl to had, kluzký had, a on hady nenáviděl...

Snad proto, že Reginleif již nabyla cviku, či proto, že čepel meče vnikla do spáry mezi mramor dlaždic, jílec Freyôru byl mnohem níž než poprvé. Valkyrja musela hluboce přikleknout, aby jílec mohl proniknout tam, kam měl. Její kolena drtila von Gallwitzovi hrud'. Zlatavá stehna kynula do stran, tisknouce se k lýtkům, když Reginleif vývrtkovitým pohybem hýždí dosedala na paty, zatímco von Gallwitz se v ní utápěl. A čím víc se zmítal ve žhavém popelu jejího klína, tím hlouběji klesal. Žár pozvolna zachvacoval jeho tělo. Napřed se zmocnil nohou, vysuše-

né šlachy se napínaly a těsně před tím, než praskly, vyvracely chodidla. Potom mu prošlehlly plameny do břišní dutiny a oblily bedra vědrem roztaveného kovu. Znovu hořel nad dobrou flanderskou zemí, poznamenanou jizvami zákopů. Znovu mu otevírala vstříc svoji hliněnou náruč, aby ho v nekonečné dobrotivosti zbavila vší bolesti.

Jenže útěšnost smrtící země byla příliš daleko. Reginleif ho mezitím hroznýšovitými pohyby střídavě vyvrhovala a opět polykala. Klesal stále hlouběji do řežavého jícnu sopky, jež se vyklenula mezi pecny jejích stehen. Ještě stačil sténavě vykřiknout, než mu první vlna jemného popela olízla rty. Zadržel dech před žárem, ale pak přišla druhá vlna. Přelila se mu přes hlavu sypkými zrnky ohně a on je musel vdechnout. Lávové moře ho celého pohltilo. Nořil se do plazmatického jádra hvězdy, ohryzáván okolo zuřícím požárem. Až na kost, až k páteři, v níž se nerozhodně vlnil probuzený had.

„Co je s tebou,“ supěla Reginleif, ruce zatnu-

té na spáncích do proudu vlasů, jež ztemněly potem do barvy staré mosazi. „Na co čekáš?“

Avšak on příliš hluboko utonul v její rozkoši na to, aby se stala i jeho rozkoší. Byl to cizí oceán, který ho nyní svíral a dusil v eruptivních křečích a proti jeho vůli laskal hada v jeho útrokách. Pokusil se uniknout a zatěkal očima po kobce, vytesané hluboko v nitru Valhaly. Zazdalo se mu, že ve sténání Reginleif zaslechl jiný zvuk.

Skřípot dveří.

Naklonil hlavu, aby vyhlédl zpoza baldachýnu nůžkovitě se svírajících a rozevírajících Reginleifiných stehén.

V mihotavém světle smolnic lemovala pís-kovcovou zárubeň nedovřených dveří nechutná dvojtečka obličejů: Horní, mohutnější, věnčený bujnými prstýnky havraních vlasů se vztekle blýskavýma očima a obnaženými bělostnými zuby v dravčím šklebu chtíče, závisti a neukoje-né touhy. Dolní, osrstěné uši a dvoubarevný pohled nad rozcuchaným plnovousem, provazce

nažloutlých slin, kanoucích z nestvůrně odulých pysků.

Hrist a Bombur, jeho mechanik!

Von Gallwitz udeřil temenem o obnažené dlaždice, jak se vlčí kůže shrnuly. Pozdě. Znovu viděl Wernerovu tvář, do jejichž rtů se v polibku smrti zatínají jedové zuby vrženého súorma. Byl nyní sám Wernerem. To, co bylo nahoře, bylo dole, to, co bylo dole, bylo nahoře. Šachovnicový strop z černých a bílých dlaždic, k němuž je on přišpendlen ostrím Freyôru. A pod ním propast klenby. Ne, již to není kamenný kalich, ale lačně otevřený jícen súorma. Nachová jáma s dvojitým bičem černého rozeklaného jazyka, jenž ho dychtivě olizuje.

Zasténal, neboť pocítil, jak se ten pekelný špendlík v jeho bedrech uvolňuje. Již nebylo nic, co by ho uchránilo před hrůzným pádem. Reginleif konečně dosáhla svého a on, tažen hlavicí Freyôru, padal do hadí tlamy. Máchání rukama nebylo nic platné, nebylo se čeho zachytit. Ach bože, jak dobře znal ty křečovitě pohyby z flanderského nebe. Pohyby lidských bytostí,

jež, vymršťeny ze svých umělých ptáků, se narychlo před smrtí učily létat samy. Avšak vždy nadarmo, nadarmo. Musel propást okamžik dopadu. Rázem věděl, že je pohlcen. Navždy pohlcen do bludné smyčky uroboru, vybavil si přezku na Reginleifině opasku ve tvaru dvou požírajících se hadů. Ano, to jsou oni, navěky odsouzení se navzájem požírat...

To mu bušilo bolestně pod lebeční klenbou, když se jen částečně uspokojená valkyrja strojila do odění. Má ho v moci, pomocí toho ďábelského meče. Je pouhým maňáskem, navlečeným na její ruce. Záleží jenom na tom, jak semkne prsty, a on hned zaujme patřičnou polohu. Předepsanou grimasu.

„Možná jsem měla opravdu počkat,“ zamyslela se Reginleif při oblékání a zpytavě se na von Gallwitze zahleděla, „možná tě boj a zranění vyčerpalo víc, než jsem myslela. Dám ti tedy pár dní na zotavenou, než tě zase vyhledám. Pak ale přijdu jako vladařka Valhaly,“ vyhrklo z ní se špatně utajovanou chtivostí, „jako Grímnioho dědička. Možná už jsi slyšel, že Otec padlých je po

poslední bitvě nezvěstný. A jestli padl vskutku do Helu, nevrátí se už nikdy. Nechal tady ale oštěp a já vím, kde pramen jeho moci hledat,“ zahlaholila vítězně a ve zvuku jejího hlasu utonulo tiché zaskřípění dveří. Do temné šterbiny ostění vplul jako měsíc v poslední čtvrti srpek Hristina obličej. „Stejně to nemusím tajit, protože ostří Gungniho může být ze sevření Laeradu vysvo-bozeno jen mou rukou, rukou Grímniovny,“ nepřestávala se Reginleif chlubit a oči jí vítězo-slavně hořely, když shlížela na bezmocného mladíka.

Nepromluvil až do jejího odchodu. Tajemství přihlížejících si nechal pro sebe.

* * *

Nesmlčel je ale před Bourjadem. Svěřil se mu se vším hned příštího jitra. Byl to jediný přítel, který mu zbýval, a k rychlosti, s jakou se k tomu rozhodl, snad přispěla i Jean-Pierrova mnišská kutna. Pravděpodobně by se Bourjadeovi svěřil tak jako tak, bez ohledu na to, že byl knězem.

Spíš rozhodoval věkový odstup. Pětatřicetiletý Francouz připadal devatenáctiletému von Gallwitzovi jako někdo přímo dědovsky starý a tedy tak vzdálený jeho problémům, že nehrozilo nebezpečí jakékoli citové spoluúčasti.

Toho se von Gallwitz hrozil. Aby ho někdo litoval či se mu vysmíval. Nebo záviděl. Ač gymnastika byla stejná jako u prostitutek z Ostende, to, co s ním prováděla Reginleif, se až příliš lišilo od jeho předchozí zkušenosti, a proto pociťoval přímo chorobnou touhu se někomu svěřit.

Nemohl by to být Guynemer, ba ani Werner, kdyby ještě žili. U toho prvního by se obával plebejského výsměchu, před druhým by se styděl. Snad elegantní baron Thierry. Ale ten se také nevrátil. Nemohl to také být někdo z místních – takhle neutrálně si von Gallwitz v mysli označoval všechny zbývající bytosti, jež nebyly rodem ze Země. Snad by tady jedna chápající bytost byla, v zavíčkované buňce mozku se nesměle zavrtil červík nevylíhlé myšlenky, ale ry-

tíř Arnim jej nedokázal proměnit v odkukleného motýla konkrétní vzpomínky.

Setkal se tady s někým, kdo byl důležitý a na něhož zapomněl? Nedokázal si odpovědět, a proto si ty neplodné úvahy vymetl z hlavy. Jen ho zdržely od Jean-Pierra. Proč vůbec uvažuje o jiných, když Bourjade je ideální. Vždyť je přece profesionál v naslouchání lidem, rozumoval rytíř Arnim, když následujícího dne bloumal prázdnými chodbami a schodišti Valhaly. Ten mnich ho musí vyslechnout a nebude se smět mu vysmívat nebo jím pohrdat. Je povinen být naprosto chápatý a nezaujatý. Tak, jak mu to předepisuje Bůh.

Aniž si to uvědomoval, zopakoval si obráceným směrem cestu, jíž se vyčerpaně vlekl, když skončila bitva. Poté, co raněnému a šílenému hrůzou z pomyšlení, že se promění v kovového démona, se mu s poslední kapkou benzínu podařilo přistát. Jak dlouho ležel v kobce, než přišla Reginleif, a kdo mu ošetřil zranění, nevěděl. Bezděky položil ruku na wthulem zjizvené rameno. Již ho téměř nebolelo.

Vzpomněl si na noční souboj na Vígrídu. Tam byl odolný vůči ostří meče v rukou člověka, nyní úspěšně vzdoroval i jedu súorma. Je tedy vskutku po zbraních Midgardu nepostižitelný i zbraněmi Múspellu? Měl by toho nějak využít.

Zaujat myšlenkami nesledoval cestu a znenadání vstoupil zaklenutým portálem do středního gólvu.

Odněkud zpoza sloupořadí podpěrných pilířů zazníval cinkot náčiní. Tlumené údery kladiva a chrastění odkládaných klíčů. Vstupní vrata na konci podzemního hangáru byla otevřena, avšak obrovské obdélníky světla šachovnicově rozčleňovala mohutná mříž z tlustých ocelových prutů. Ať obraně Valhaly velel kdokoli – Grímni prý není k nalezení, šeptali trpasličí mechanici pilotům po přistání – nedělal si iluze o významu vítězství, které dosáhli v bitvě, a bezpečil se proti nenadálému přepadu. Sluneční světlo, zviditelněné drobnými částicemi prachu, pronikalo napříč celým gólvem a von Gallwitze zpočátku oslepilo. Přesto k němu, tápaje rukama po drsném granitu sloupů, ihned zamířil.

Proti předchozí zaplněnosti byl nyní jeskynní hangár až bolestně prázdný. Prostřední gólv úplně a v bočních se tu a tam k sobě choulilo pár letounů. O to víc připomínal hangár chrám. S jazyky slunečního světla na dlažbě, jež hrou stínů proměnilo příkopy s Mánagármovými pažemi v modlitební lavice. S polotemnem klenby, kde se mohlo skrývat cokoli. Hlavně však s letouny-obětišti, stojícími u krajních stěn jako postranní oltáře jednotlivých svatých. S opičími mechaniky jako ministranty nového kultu, kultu nového Technokratického Boha, jemuž je souzeno ovládnout všechny světy, i ty nelidské. Svatý Nieuport, svatý Spad, svatý Albatros (hle, tam se obřadu pilně věnuje i Bombur), svatý Hanriot, svatý Fokker, svatý Pfalz, mumlal si von Gallwitz pro sebe, když míjel odstavené letouny cestou k hlavnímu oltáři. K obdélníku světla, který mříž proměnila v mozaiku mléčných zrcadel.

Když došel až téměř k nim, zrcadla zmodrala a propadla se do nezměrné hloubky volného výhledu. A von Gallwitze vůbec nepřekvapilo,

když se od jiskřivé šedi žulové veřeje odpojila vychrtlá postava s úzkým obličejem nad špičatou bradkou.

„Myslel jsem, že se tady objevíš, Witzi,“ tmavé oči v Bourjadeově úzké tváři se usmívaly.

„Hledám tě, Jean-Pierre,“ rytíř Arnim přistoupil až těsně k mohutné mříži. Černošedé pruty, pokryté šupinami rzi a hrbolaté od ručního kování, byly tlusté jako mužské stehno a křížily se ve víc než metrových roztečích. Měly zřejmě zabránit přístupu větších útočníků než lidí. „Chtěl bych se ti vyzpovídat.“

„Nevím, jestli to půjde. Jestli tady moje svěcení ještě funguje,“ Bourjade, s novým jitem opět v bílé kutně, si ho zkoumavě prohlížel. „Ale jestli se mi chceš svěřit, vyslechnu tě stejně pozorně, jako bych byl tvým zpovědníkem. A to, co mi řekneš, zůstane jen mezi námi a Bohem. To ti mohu slíbit, ale rozhřešení ne.“

Rytíř Arnim vyhlédl přes mříž, na mostovku startovací rampy, mířící přes modrou prázdnotu do ohnivého slunečního kotouče. Hrany obrovitých dlaždic, koupajících se v přívalu světla, se

v perspektivě zkracovaly a nahušťovaly, až se slily v jedinou krátkou čárku. Tam, ve čtvrtkilometrové vzdálenosti, polomost rampy končil, dál pokračoval toliko blankytný éter volného prostoru. Von Gallwitz přimhouřil oči a náhle si uvědomil tíhu skalního masivu nad sebou. Pociťtil nutkavou potřebu po volném prostoru.

„Tady ne,“ rozhodl se, „tady bych nemohl mluvit. Pojd'me ven,“ a aniž by čekal na Bourjadeův souhlas, protáhl se mříží.

„Sestřelili mě dvacátého pátého října devatenáct set sedmnáct,“ ihned začal, jakmile vyšli na mostovku, „a sem mě přivedla valkyrja Reginleif. Napřed jsem myslel, že to se mnou udělala jako se všemi. Jako druhé valkyrje s ostatními einheri, ale není to pravda...“

A pak, zatímco kráčeli po startovním pásu a za zády se jim tyčila do nebetyčné výše puklinami a trhlinami zbrázděná skalní stěna Vínghólfu, mluvil a mluvil. Chronologicky k sobě řadil jednotlivé události svého valhalského pobytu. Měl vlastně poprvé čas si je sám pro sebe seřadit a tím, že byl nucen je popisovat, odívat je do

slov, vynikla neobvyklost toho, co se mu událo. Neobvyklost příliš značná i na bizarní svět Valhaly. Reginleif tedy nelhala, když mu slibovala odlišný osud. Ten mu ale sliboval také někdo jiný. Znovu se opakoval pocit, že v jeho mozku je zapečetěná enkláva. Uzamčená komnata, od níž ztratil klíč. Napadlo ho to v okamžiku, kdy vyprávěl Jean-Pierrovi o své první noci ve Valhale. O bujaré pitce v hodovní síni, kdy ho Hrist varovala před plavovlasou sestrou a kdy se Bombur v roli jeho číšníka schovával pod stolem. Podrobně líčil i následující probuzení v lese Yggdrasilu, kde teprve zjistil, že ten necudný gnóm s různobarevnýma očima je jeho osobním mechanikem.

Když vyprávěl to, co si doposud nechával pro sebe, co zatajil Boelckemu a ostatním účastníkům na Hlíðskjálfu v podvečer bitvy, tedy o odměně, kterou mu uchystala Reginleif po vítězství nad Nárfim a o souboji s jednookým kapitánem, přerušil ho Bourjade první otázkou.

„To tě ten meč skutečně vůbec nezranil?“

„Ne,“ von Gallwitz rozhodně zavrtěl hlavou,

„spíš se o jeho ostrí poraní ona,“ vybavil si krví potřísněná stehna valkyrje tam, na poušti Vígrídu.

„Tys mi špatně rozuměl, já měl na mysli katanu toho velitele tanku a ne meč Reginleif,“ opáčil Bourjade.

„O tu mi nejde. Záleží mi na Freyôru. Pomoz mi, abych jí přestal patřit,“ připojil rytíř Arnim a oba věděli, koho má na mysli.

„Mně to, co říkáš, připadá strašné,“ Bourjade zděšeně potřásal hlavou, „přímo d'ábelské. Ale v téhle oblasti nemám ani lidské zkušenosti, takže ti těžko něco poradím.“

„Musím ten meč dostat do ruky, rozumíš,“ vychrlil ze sebe mladík, „musím ho mít za každou cenu. Já mám na něj největší právo. Vždyť je můj, je v něm moje duše...“ přinutil se vyprávět Jean-Pierrovi i o svém posledním setkání s plavou Grímniovnou. „Ale jí ten meč nevezmu. Nemůžu. Nedokážu se bránit, když ona... když ona na mě tu zbraň namíří... Nemůžu... jsem jako ochrnutý,“ připojil zahanbeně. „Ne-

můžeš jí ho vzít ty?“ pohlédl na Bourjadeho s nadějí.

„Mám obavu, že by tě to nespasilo,“ Jean-Pierre pochybovačně potřásl hlavou, „tak magická zbraň bude určitě zaštitěna mocnými silami. A já nejsem školený exorcista. Přesto zkusím pro tebe něco udělat. Víš ale vůbec, kde Reginleif hledat? To je totiž podstatnější. Tvoje vyprávění mě jen utvrdilo v jistém názoru. Oni si nás dovedou vždy vyhledat, když nás potřebují, kdežto my je ne. Grímni, Hrist, Reginleif, ten tvůj Bombur – vždy, když potřebovali, tak si tě našli. Ale ty nevíš, jak bys vyhledal byť jen jednoho z nich. Poslyš, já se už tady potloukám čtyři hodiny,“ Bourjade mávl rozhořčeně k portálu, předělenému spuštěnou mříží, „a nikde nikdo. Až na pár mechaniků, trpaslíků. A ti nic nevědí. Nebo úspěšně předstírají, že nic nevědí. Chtěl jsem vyhledat Grímniho, protože bychom měli zorganizovat alespoň průzkumné patroly. Takhle jsme slepí a hluchí, když Hlídskjálf už není, ale každý z těch gnómů jen krčí rameny. A sa-

motnému se mně do toho bludiště štol, schodišť a sálů nechtělo.“

„Víš, já vím, že to zní šíleně,“ von Gallwitz se zastavil dva metry od okraje dráhy. Nebylo zde žádné zábradlí. Žulové desky prostě končily fádňi hranou a za nimi byla jen modrá propast. „Ale mám stále silnější pocit, že jsem Grímního zabil.“

„Myslíš toho jednookého velitele tanku?“ Jean-Pierre se ihned orientoval. „Tebe to trápí, ta jeho smrt, že? Ale proč by zrovna on měl být Ódinem?“ Bourjade použil hlavní jméno pána Valhaly. „Jenom proto, že byl jednooký? A kde nechal svůj oštěp? A svoje havrany?“ I Jean-Pierre zamířil k okraji dráhy.

„Třeba takhle začíná Ragnarök. Vzpomeň si, co nám říkal Boelcke ten večer před bitvou. Že Loki je volný, že někdo uvolnil jeho pouta. A nikdy jsme tady žádné jiné Ásy než Grímního neviděli, nepočítám-li tu výpravu na mostě do Hlíðskjálfu. Ale ti zahynuli, když se propadl Vígríd. Co když to Grímní předvídal a nechtěl zůstat sám, a proto mi naběhl na meč? Tam tu

noc na Vígrídu, která je pro všechny Ásy osudná. Už jsem ti řekl, že i s jedním okem byl mnohem lepší šermíř než já. Chtěl zemřít. To mi nikdo nevymluví. Přesto mě jeho smrt mrzí, v tom máš pravdu. O ten prsten jsem vlastně nestál a vůbec mi nevadí, že jej Reginleif na mně vylákala. Mohl by stejně pomoci jenom jednomu z nás. A ta bitva, co jsme pak vybojovali, byla už zbytečná. Opožděná, jako pozadu nastavený budík. Ostatně, když jsi se zmínil o havranech, ti tam byli. Vzpomínám si, než jsem usnul u ohně, na dva stíny, které kroužily nade mnou. A pak ráno, když přijela Reginleif, tělo jednookého zmizelo. Jeli jsme kolem na Sleipnim, a to tělo nikde neleželo, ani žádné zbytky. Přitom jsem si jist, že posádka tanku je nenakládala. Ti dokonce odjeli bez toho kluka a toho hubeňoura. A supové nejsou tak velcí, aby je spořádali beze zbytku. Aspoň ti, co nad námi kroužili, byli normální. Proto si je Bombur mohl splést s Huginem a Muninem a schovával se do sedlové...“

Nedořekl.

Tleskot ptačích křídel způsobil, že oba se-

bou trhli. Zpoza hrany vyrazili vzhůru jako dva černě opeřené šípky oba havrani. Kovově lesklí až do modra zakroužili vylekaným pilotům nad hlavami a přitom chechtavě krákorali: gung-ní, gung-ní, gung-ní, gung-ní...

„Zatraceně,“ Bourjade byl opět víc pilotem než knězem. „Viděls to?! Sotva ses o nich zmínil, už jsou tady. Objevili se jako na objednávku. Jako rekvizita, kterou sis zapomněl vzít na scénu a kterou ti ze zákulisí podstrčí přesně v tom okamžiku, kdy s ní máš začít hrát. Jenže já s nimi hrát nebudu. Vzpomeň si,“ rozčileně naléhal, „na svůj první večer ve Valhale. Na ten okamžik, kdy se Bombur schovával pod stolem. Nebyl tam také náhodou tenhle párek?“ ukázal na havrany, kteří líně kroužili nad trojdílným vstupním portálem do hangáru.

„Asi ano,“ von Gallwitz se snažil oprostít od svědné představy polonahé Hrist, vrtící se mu na klíně, a naopak vyvolat si neforemný vousatý obličej u svého kolena. Už jsou pryč ti ptáci?, ptal se ho přece poděšený Bombur. „Dokonce se

mě ptal, jestli Hugin a Munin ještě poletují sálem.“

„A to tě nic nenapadá?“ vybafl na něho Bourjade. „Vzpomínej, co řekl Boelcke ještě o Lokim. Kdo může prokouknout jeho převleky?!“

Von Gallwitz ustrnul.

„Pojď,“ řekl Bourjade energicky, „možná je Bombur ještě v hangáru. Rád bych si s ním promluvil, a Bůh mi odpusť, nebude to rozhovor v rukavičkách,“ vysoukal si kutnu nad okraj černých ošlapaných šněrovacích bot a čapím krokem zamířil zpět, ke skále Valhaly.

„Jean-Pierre, počkej,“ von Gallwitz se k němu pár kroky připojil. „Pokud je to Loki, může to být nebezpečné. Podle Eddy, a tohle si pamatuji dobře, když ho chtěli Ásové lapit, museli vždy vynaložit všechny síly. A nebýt Tóra, který ho nakonec chytil do rybářské sítě, stejně by jim unikl. Jak ho chceš vlastně donutit, aby nám pomohl, i když přizná, že je Loki? Uvědom si, že se může proměnit v cokoli. Nemůžeme spoléhat, že zůstane v podobě trpaslíka.“

Bourjade se zastavil. Záhyby vlněné kutny,

jež kdysi bíle zářila, svíral rukama tam, kde kalhoty mívají kapsy.

„Zkrátka ho musíme donutit. To, cos řekl o té síti, je poučné. Uděláme to taky tak. Jako Tór,“ pustil kutnu.

„Víš, co je tohle?“ ukázal na svůj podivně pletený opasek. „To je raiatejská rybářská síť z kokosových vláken. S pomocí Boží bude na Lokiho stačit,“ rozhodně připojil a začal hledat konec spleteného svitku, který tiskl neladné záhyby řádového roucha k jeho hubenému tělu.

V gólvech hangáru se poněkud zešeřilo. Slunce postoupilo a jeho paprsky nedosahovaly již tak daleko do hloubi skalního sálu. Oba piloti kráčeli při pravém okraji střední lodi. Odhodlaný Bourjade se sítí sice rozvázanou, avšak stále skrytou na původním místě pod záhybem podkasané kutny, kterou si přidržoval rukama. O krok zpět ho následoval znepokojený von Gallwitz.

Avšak u odstaveného Albatrosu již Bombura nezastihli.

„Fundine,“ bez zaváhání zavolal Bourjade na gnóma v zelené kornoutovité čepici, jenž

o patnáct metrů dál otíral z dřevěného lešeníčka válce motoru u jeho Nieuporta, „nevíš, kde je Bombur?“

„Před chvílí tady ještě byl,“ vyhlásil trapslík. Přestal pracovat a napřímil se na páru fošen. Byly přehozeny přes dvojici dřevěných koz, rozestavených po obou stranách odkrytované přídě letounu. „Ale pak tady proletěli ti šmejdi, Hugin a Munin, a on hned vypad,“ otíral si zaolejované pracky do chumáče koudele.

„Je to skutečně jen chvílka,“ dušoval se a kroutil hlavou, jak se ze svého lešení pokoušel zahlédnout cosi v hloubi gólvu.

„Však tam je,“ zabasoval a vous se mu zavlnil, jak trhl celým tělem, „tam, u branky, co vede k důlní dráze.“

„Neměl by ses ozbrojit alespoň ty?“ ucedil Bourjade chraptivě, když klusem míjeli von Gallwitzův Albatros. „Máš tam přece katanu,“ trhl hlavou ve směru zaparkovaného letounu.

„Honem,“ hartusil. „Co tam tak dlouho děláš? Pospěš si, nebo nám uteče,“ netrpělivě pod-

upával pod von Gallwitzem, který, nohy ve stu-
pačkách, se hrabal v kokpitu svého stroje.

„Už ji mám,“ vydechl rytíř Arnim a s černou
pochvou katany v náruči neohrabaně seskočil na
dlaždice hangáru. Po celou dobu, co vyprošťo-
val zbraň, cítil jakýsi doposud nepoznaný tlak
v zátylí, jenž ihned poté, co se dotkl katany, zmi-
zel. Opět se cítil úplný.

Zabočili kolem letounu a téměř ihned za-
hlédli postavičku Bombura. Zdržely ho žlaby
s rukama obra Mánagárma. Na to, aby je přeska-
koval, měl příliš krátké nohy. Nezbývalo mu než
na ty paže – tím, jak měly mrtvolně bílou kůži
porostlou tuhými černými štětinami, připomína-
ly uspané obří ponravy – klást svoje pitoreskně
placatá chodidla. Činil tak s obezřelou opatrnos-
tí. Asi měl strach, aby se při bezděčném přidup-
nutí některá ruka neprobudila a nelapila ho do
své obrovité hrsti za to, že se k ní chová neucti-
vě.

„Bombure,“ zvolal v náhlém přívalu energie
von Gallwitz, „počkej na nás.“ Vždyť je přece

nezranitelný, uvědomil si. A když dokázal vzdorovat jedu súrorma, obstojí i proti Lokimu.

Ás, ás, ás, opakovala ozvěna tak hlučně, až se rytíř Arnim podivil, jak má silný hlas. Avšak důležitější bylo, že trpaslík se skutečně zastavil. Přímo strnul před posledním příkopem, v němž spočívala stá Mánagárma paže.

„Vzácní pánové, nekřičte tak, prosím,“ zvrátil k nim hroudovitý obličej, když přistoupili blíž, „ať neprobudíte Mánagárma. Od té doby, co Grímni není k nalezení, nechce poslouchat,“ hnědé oko přitom hledělo ustrašeně a modré potměšile.

„Kam máš vůbec namířeno, Bombure?“ přitlumeně se optal von Gallwitz, zatímco Bourjade se přesunul trpaslíkovi za záda.

„Však mě znáš, rytíři,“ gnóm opatrně postavil placaté chodidlo na vyboulenu obrovy paže a pozvolna na ni přenesl váhu. Jako by našlapoval na příliš tenký led. „Chci si dát po té rachotě šlofíka,“ pysky se mu roztáhly do vlhkého úsměvu, „abych byl večer fit. Zase to v hodovní

síni roztočíme. I bez Grímniho, ten tam stejně nechodil.“

Udělal další opatrný krok a s patrnou úlevou nechal žlab za sebou. Ihned přidal do kroku, téměř klusal. Oba piloti vyrazili za ním.

„Nemusíte se dál zdržovat, ctění einherjové,“ řekl rozmrzele, když postřehl, že piloti ho i nadále doprovázejí.

„Co bys tomu řekl, Bombure, kdybychom šli s tebou?“ nadhodil Bourjade a zastoupil trpaslíkovi cestu.

„Byli bychom rádi, kdybys nám pomohl hledat Grímniho. Nebo nás alespoň představil jeho havranům. Znají tě určitě lépe než nás,“ utrousil von Gallwitz. „Snad by nás k Otcí padlých dovedli místo tebe, když ty tak spěcháš na kutě.“

Bombur mrskl očima po rytíři Arnimovi. Jeho pohled byl jedovatě zlý, až mladíka obešel mráz.

Vtom za zády gnóma máchl Bourjade rukama a na Bomburovu hlavu a plece se snesl ovál sítě.

Hrozný skřek se mnohonásobně odrazil od klenby gólvu.

„Sít', sít', sít',“ ječel Bombur, jako by ho brali na nože, a zmítal celým tělem. Oka sítě se mu přilepila na kůži všude tam, kde ji nekryla zástěra z hověziny. A jako by se kokosová vlákna proměnila v ocelové pilky, prořezávala se krvavými šrámy do hloubky. Přesto svíral Bourjade trpaslíka jen s vypětím všech sil a bylo zřejmé, že ho dlouho neudrží. Navíc tělo gnóma počalo růst. Zakrslé nohy s boulemi stehen a lýtek se protahovaly, jako by do nich někdo pumpoval vzduch, a rozpláclá chodidla klauna se zúžila do rozštěpených kopyt s černými paznehty. Jen horní část trupu pod sítí zůstávala stejná.

Nebylo již nejmenších pochyb, kdo je jejich zajatec.

„Drž hubu, Loki,“ von Gallwitz odhodlaně, byť roztřeseně vytasil katanu a opřel její ostří o pupek monstra. „Ty nás teď dovedeš za Grímnim a potom za Reginleif. A cestou mi poradíš, jak jí ukrást meč. Ty víš který. Mazaný jsi na to

dost. Jinak se té síť nezbavíš. Drží na tobě dobře,“ dodal záštiplně.

Z hrůzného obličej, rozparcelovaného na krvavá políčka oky síť, zlobou jiskřily různobarevné oči.

„Rozkazovat mi nebudeš,“ zaskřehotal Bombur-Loki. „Ten tvůj kamarád, ten svatý muž, ač má větší sílu, než bych u einheriho předpokládal, mě už dlouho neudrží,“ znovu sebou zazmítal a Bourjade, ruce omotány síťovinou za krkem stvůry, bolestně sraštil obličej, „jeho Bůh tady nemá žádnou moc. A pak si pohovoříme jinak. Ztrestám vás za vaši drzost a za to, že mě zdržujete, když spěchám.“

Dunivé zvuky zatřásly celým gólvem a po jeho délce se malátně pozvedly mohutné štětinaté paže s plachtami sinalých dlaní. Jako když od Severního moře dorazí poryv větru a mlýny kolem Den Helderu poprvé líně zamávají svými lopatkami.

Mánagárm se probudil řevem trpaslíka, zíval a z polosna se protahoval.

„Witzi, už ho neudržím,“ varovně vykřikl Bourjade, tvář zkřivenou námahou.

Von Gallwitz se bleskem rozhodl. Kousek za ním to bublalo, mlaskalo a chrčelo, jak ožíval zkamenělý reliéf obrova obličej. Přiložil čepel meče ke slabinám stvůry, jež se odhalily pod nyní příliš krátkou zástěrou.

„Ještě jeden pohyb, Loki,“ zasyčel do Bomburova obličej, který již byl výš než jeho vlastní, „a přijdeš o tu svoji neposednou oháňku. Dám ji sežrat Mánagármovi. Při Tórově kladi-
vu, že to udělám!“

Loki vztekle zaryčel a poté znehybněl, sražené tělo trpaslíka na kosmatých nohou d'ábla.

„Hej, Mánagárme,“ volal mladík přes rame-
no, „to jsem já, rytíř Arnim. Nedávno jsem ti vě-
noval svou lidskou krev a teď potřebuji proti-
službu. Vzpomínáš si na mě?“

„Eh, cože?“ Obr, zakutý do skály, se pomalu orientoval. „Máš snad pro mě další doušek? Ten od tebe a od tvých družiníků byl poslední,“ jeho kamenné rty hlučně mlaskly, pak se rozpukly do

lačného úsměvu a vyvalil se z nich mrtvolný puch.

„Potřebuji, abys nám podržel zajatce,“ nalespo volal von Gallwitz, neboť očima si neustále hlídal Lokiho, „když to neuděláš, nebudou již žádné chutné doušky. Nebudou žádní einherjové, které bys mohl vypít.“

„A koho to chceš vlastně podržet?“ zajímal se obr.

„Jednoho falešného trpaslíka.“

„To ti můžu vyhovět,“ zahuhlal Mánagárm zlostně. „Nenávidím ty skrčky. Celý můj rod je nenávidí. Ale doušek správně zamřelé krve by mi byl milejší. Pamatuj, že mi ho dlužíš,“ zakončil výhrůžně.

Von Gallwitz jemně popotáhl katanou, jako by to byl smyčec. Loki odpověděl nenávistným skřekem, který však měl daleko k houslovému trylku.

„Jean-Pierre, ustup s ním kousek dozadu. On teď půjde jako beránek, že, Loki?“ dirigoval rytíř Arnim nesourodou dvojici tam, kde jako rameno jeřábu vyčkávala Mánagármova paže.

S předáváním sítěného pouta sice byly trochu potíže, ale pohyb katany vždy přivedl Lokiho k rozumu. Nakonec Mánagárm sevřel oba konce sítě mezi obrovitý palec a ukazováček své sté ruky a přes zbývající prsty, semknuté v pěst, lámal Lokiho tělo pokaždé, když si usmyslel je pozvednout.

„Mánagárme, spust' ho na zem,“ musel von Gallwitz obra napomenout, když to udělal prvně a nejevil ochotu chroptícího trpaslíka, jehož okraj sítě důkladně škrtil, postavit zpět na dlaždice hangáru, „musíme ho vyslechnout a takhle by nemohl mluvit.“

„Co teda po mně vlastně chcete?“ zaskuhral zajatec, když opět stanul na dlaždicích. Ač nenávistně koulel očima, bylo vidět, že přidušení mělo na jeho ochotu blahodárny vliv.

„Chceme vědět, kde je Grímni. Nebo kde bychom našli ostatní Ásy. Nechceme už být klíče na háčku, jimiž si ty a ostatní tady otevíráte dveře k vašim tajemstvím,“ ujal se slova Bourjade a přitom si třel otláčené dlaně.

„Ty ubohý lidský červe,“ uvolnění hrtanu

značně pozvedlo Lokiho morálku, „ty pošetilý svatý muži, ty jsi nic nepochopil. Copak v Midgardu, jak vy říkáte, na Zemi, jsi byl v jiné situaci? Cožpak sis tam mohl vybírat, komu a čemu budeš sloužit? Mohl sis volit náčelníky a cíle boje, do kterého tě zavedli? Poslouchej a zabíjej, to je vše, co ti řekli. A to je vše, co se chce po tobě i tady. Konečně ani tvůj milosrdný křesťanský Bůh ti neprozrazuje svoje úmysly. Tak proč bych to měl činit já, nebo někdo jiný zde, v pohanské a ďábelské Valhale?“ vysmíval se jim Loki, nyní vlastně znovu Bombur, neboť jeho tělo se v úplnosti vrátilo k podobě trpaslíka.

„Mánagárme, zavři mu hubu,“ von Gallwitz našel jediný způsob, jak Lokimu-Bomburovi odpovědět.

„Já po tobě chci jen jedno,“ pokračoval s tváří vyvrácenou vzhůru, tam, kde v hrsti obra chroptěl síť škrcený trpaslík, „abys odebral Reginleif její meč a předal ho mně. Je vlastně víc můj než její, to víš sám. A pro tebe, při tvé zchytalosti, to bude maličkost. Slib mi, že to pro mě uděláš, a my tě pustíme.“